ALI HAZELWOOD

Autoarea bestsellerului *IPOTEZA IUBIRII*

Teoria iubirii

ALI HAZELWOOD

Teoria iubirii

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

PROLOG

De-a lungul vieții mele, am simțit regret, jenă, poate chiar și puțină suferință. Dar nimic, absolut nimic nu m-a pregătit pentru situația rușinoasă în care m-am aflat în acea cabină de toaletă, lipită de arogantul frate mai mare al tipului cu care mă prefăceam că mă vedeam de șase luni.

E un moment de decădere demn de premiile Oscar. Mai ales dacă mă gândesc la faptul că Jack Smith mă salvează, de fapt. În momentul în care mă ridică de mijloc ca să mă învârtă în spațiul minuscul, cu o putere ce sfidează gravitația, nu știu ce e mai rău: faptul că mâinile lui sunt singurul lucru care mă oprește din a mă mototoli precum un elastic de păr, sau cantitatea înspăimântătoare de recunoștință pe care o simt față de el.

– Calmează-te, Elsie! spune el, lipit de obrazul meu, laconic – după cum îi stă în fire –, și paradoxal de liniștitor. E aproape – prea aproape. Eu sunt aproape – prea aproape, de asemenea. Nicidecum atât de aproape pe cât ar trebui să fiu? Dulcea uitare a morții. Jack continuă: Și nu te mai fâțâi!

– Nu mă fâțâi, Jack, răspund eu, fâțâindu-mă.

Dar după o clipă, cedez. Închid ochii. Mă relaxez, rezemată de pieptul lui. Izul pe care îl emană mă face să-mi păstrez sănătatea mintală. Și mă întreb care dintre milioanele de decizii stupide pe care le-am luat în viața mea m-a condus la momentul ăsta.

CAPITOLUL 1

UNDE ȘI PARTICULE

Cu douăzeci și patru de ore în urmă

În toate clasele de gimnaziu, costumul meu de Halloween a fost Dualitatea Luminii.

Am desenat cu un marker mai multe cercuri și linii în zigzag pe un maiou alb al tatălui meu, pe care îl scosesem din gunoi. Privind retrospectiv, valoarea de producție a fost atât de scăzută, încât nici măcar profesorul de fizică n-a reușit să ghicească tematica acelui costum. Însă pe mine asta nu m-a deranjat deloc. Mergeam pe holuri având în minte vocea lui Bill Nye articulând frumoasa explicație a felului în care lumina poate să fie două lucruri diferite în același timp, depinzând de ceea ce vor oamenii să vadă: particulă și undă.

Ideea era de-a dreptul captivantă. Și m-a făcut să mă întreb dacă și eu aș fi putut să conțin două, nu, o multitudine de variante de Elsie. Fiecare dintre ele – fabricată, personalizată, alcătuită cu grijă. I-aș fi oferit fiecărui om pe care îl întâlneam varianta de care avea nevoie, pe care și-o dorea, după care tânjea. Iar, în schimb, el ar fi ținut la mine.

Floare la ureche, fotoni pereche.

E ciudat cum carieră mea de fiziciană și cea de a mă face plăcută au început cam în același timp. E ciudat că pot trage o linie dreaptă de la primul concept despre mecanica cuantică pe care l-am asimilat, până la slujba mea din prezent. De fapt, până la ambele mele slujbe. Prima, în care câștig mai nimic studiind teoriile fizicii care explică de ce moleculele se adună laolaltă precum fetele rele în grupuri, în pauza de prânz. Și cealaltă, în care...

Ei bine, cealaltă, în care pretind că sunt altcineva, cel puțin se plătește bine.

- Unchiul Paul o să încerce iarăși să ne atragă într-o partidă de sex în trei! îmi spune Greg privindu-mă cu ochii lui căprui, sentimentali, plini de regrete.

Iar eu nu ezit. Nu par enervată. Nu mă scutur de repulsie gândindu-mă la răsuflarea ca de gură de canal a unchiului Paul sau la freza slinoasă, care îmi amintește de o tufă de păr pubian.

Bine, poate că mă scutur puțin. Dar îmi maschez reacția cu un zâmbet și spun, pe un ton de profesionistă:

- Am înțeles!

- De asemenea, continuă el, trecându-și o mână prin părul cârlionțat, tata a dezvoltat recent o intoleranță severă la lactoză, dar nu vrea să renunțe la produsele lactate. S-ar putea să se petreacă...

- Incidente gastrointestinale.

De înțeles. Nici eu n-aș renunța la brânză cu una, cu două.

- Și verișoara mea, Izzy, devine agresivă fizic atunci când oamenii nu sunt de acord cu ea în legătură cu valoarea literară a trilogiei *Amurg*.

Îmi ascut auzul.

- E pro sau contra?

- Contra, răspunde Greg pe un ton sumbru.

Îmi place *Saga „Amurg"* chiar mai mult decât brânza, dar mă pot abține de la discursul TED pe tema motivelor pentru care

Alice și Bella ar fi trebuit să-i părăsească pe idioții ăia și să plece împreună spre apus.

Sunt în echipa „Bellice pen'todeauna".

– 'Nțeles, să trăiți!

– Elsie, îmi pare rău! Bunica împlinește nouăzeci de ani. Vine toată familia, îmi spune el oftând, iar respirația îi e ca un fum de un alb lăptos în noaptea asta înghețată de ianuarie, la Boston. Mama o să fie în cea mai proastă stare a ei!

– Nu-ți face griji.

Apăs pe butonul soneriei de la intrarea casei bunicii lui Greg și afișez zâmbetul meu cel mai încurajator. Greg m-a angajat drept falsa lui iubită și o să aibă parte de acea variantă a mea pe care și-o dorește: încurajatoare, da, însă și ușor despotică. O femeie căreia nu-i place să mânuiască biciul, dar care ar putea, la nevoie.

– Mai ții minte care e strategia de ieșire? îl întreb eu pe Greg.

– Te tragi de sprânceană de două ori.

– O să spun că nu mă simt bine și ne furișăm afară. Iar atunci când apare oferta de partidă de sex în trei, sugerează stăruitor că am gonoree.

– Asta nu l-ar descuraja pe unchiul Paul.

– Negi vaginali?

– Hmmm... poate? răspunde el masându-și tâmplele. Singurul lucru bun e că vine frate-meu.

Mă tensionez.

– Jack?

– Da.

Ce întrebare stupidă! Greg are un singur frate.

– Mi s-a părut că ai spus că o să fie plecat.

– Cina de lucru s-a anulat.

Gem în sinea mea.

– Ce?!

La naiba, am gemut de-a binelea!

– Nimic.

Mă strâmb și-i strâng brațul prin haină. Greg Smith e clientul meu preferat și o să-l ajut să treacă nevătămat peste seara asta.

– Lasă-mă pe mine să am grijă de familia ta, bine? Pentru asta mă plătești, la urma urmei.

Chiar așa e. Și îi sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru că n-a trebuit niciodată să-i reamintesc. Mulți dintre clienții mei mă întreabă mai mult sau mai puțin direct ce alte servicii aș putea să le ofer, deși secțiunea *Termeni și condiții* a aplicației Întâlniri contrafăcute e destul de explicită. Ei își dreg vocea, își mângâie bărbia și întreabă:

– Mai *exact*, ce e inclus în... tariful ăsta de falsă iubită?

Deseori mă simt tentată să-mi dau ochii peste cap și să le trag un genunchi în testicule, dar încerc să n-o iau personal, zâmbesc cu blândețe și spun:

– Nu sexul.

De asemenea, ca să răspund întrebărilor care urmează de obicei, nu sărut, nu pipăi, nu vorbesc obscen, nu mă dezbrac, nu fac chestii cu fundul, nu fac sex oral, nu le fac laba și nu fac nici un alt fel de chestii sexuale de care se poate să nici nu fi auzit în viața mea. Nu-i las să facă pipi pe mine, să-mi adore picioarele și nici nu facilitez sau permit orgasmul în vecinătatea mea.

Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta: sexul ca muncă e muncă și oamenii fac ce trebuie să facă în economia zilelor noastre. Nu toți ne permitem să îmbrățișăm carierele de balerini, pompieri sau manageri de fonduri de investiții la care am visat pe vremea când eram copii – sau pe când eram niște adulți de douăzeci și șase de ani, dați naibii. În urmă cu zece luni, când am obținut diploma de doctor în fizică teoretică la Northeastern, îmi imaginam că până la ora asta aveam să ocup un post academic remunerat cu o sumă rezonabilă. *Nu* mi-am imaginat că aveam să-mi plătesc factura la apă ajutând niște bărbați adulți să pretindă cum c-ar avea o viață personală. Și totuși, trebuind să-mi plătesc împrumuturile pentru studii, iată-mă prefăcându-mă că sunt iubita cuiva.

Nu vreau să stric buna dispoziție a nimănui, dar încep să am o bănuială cum că nu toată lumea ajunge să aibă viața pe care și-a dorit-o. Apare o inevitabilă pierdere a credinței în fericire atunci când ești angajată în mod repetat ca să lași impresia că un client e o ființă umană fermecătoare, echilibrată, disponibilă emoțional și capabilă să mențină o relație pe termen mediu cu o persoană care funcționează în aceiași parametri, pentru ca... ei, bine, motivele diferă de la caz la caz. Nu l-am întrebat niciodată pe Greg de ce Caroline Smith e atât de obsedată de ideea ca fiul ei în vârstă de treizeci de ani să aibă o iubită. Bazându-mă pe frânturi de conversație pe care le-am auzit fără să vreau în cadrul Universului cinematic Smith, bănuiala mea e că ideea ei fixă are de-a face cu moștenirea uriașă care o să apară în scenă odată ce bunica moare, și cu credința că, dacă Greg ar fi cel care ar furniza primul strănepot, ar fi mai probabil ca el să fie moștenitorul, nu știu... unui furtun de apă incrustat cu diamante, să zicem?

O, da, oamenii bogați. Sunt exact ca noi, ce să mai vorbim!

– Cum e viața în finanțe, Gregory? îl întreabă Caroline pe fiul ei, care dă peste cap jumătate de pahar de vin dintr-o înghițitură, probabil fiindcă numai eu l-am auzit explicând de cel puțin patru ori că, de fapt, nu lucrează în finanțe. Și tu, Elsie? adaugă Caroline, fără să aștepte un răspuns. Cum merge treaba la bibliotecă?

Respectând recomandările aplicației Întâlniri contrafăcute, nu le spun clienților mei nimic despre mine – numele meu complet, locul meu de muncă, adevărata mea părere despre coriandru (care este excelent, în cazul în care îți place să mănânci săpun). Asta presupune, pe scurt, să fii falsă iubită. La început părea suspect că cineva e dispus să plătească pentru o întâlnire falsă în era lui Tinder și a Pornhub-ului și, mai mult de-atât, că oamenii erau dispuși să mă plătească pe *mine* – Elsie cea neremarcabilă, situată la mijlocul tuturor scalelor care măsoară calitățile. Înălțime medie, păr castaniu și ochi căprui de o nuanță nici prea deschisă, nici prea închisă. Nas, fund, picioare, bust – cu

toatele, medii. Drăguță, da, dar într-un fel mediocru, greu de descris. Și totuși, mediocritatea mea cea medie e o coală albă de hârtie, care poate fi acoperită. O pânză goală pe care să pictezi. O oglindă care reflectă numai ceea ce alții vor să proiecteze. Un sul de țesătură care poate fi croit în... ei bine, sunt sigură că toată lumea a prins metafora.

Acea Elsie pe care și-o dorește Caroline Smith e cineva care poate să se întrețină amical cu oamenii care folosesc substantivul „vară" drept verb, nu e destul de ostentativă ca să atragă pe cineva mai bun decât Greg și, în plus, are instinctele materne care s-o ajute să aibă grijă de fiul ei, pe care ea, mama lui, ar putea să-l iubească, dar nu se obosește să-l cunoască. Bibliotecară la o bibliotecă pentru copii a părut o excelentă meserie falsă. A fost distractiv să scotocesc prin forumurile online, în căutarea unor anecdote simpatice din domeniu.

– Astăzi am găsit trei biscuiți în formă de peștișori în exemplarul nostru cel mai bun din *Matilda*, răspund eu, zâmbind.

Sau, cel puțin, utilizatorul Reddit „îmiplacărțilemari" i-a găsit.

– Ce *comic*! spune Caroline fără să râdă, să zâmbească sau să pară măcar un pic amuzată, după care se apropie de mine, șoptindu-mi, de parcă fiul ei, care e la jumătate de metru de noi, nu ne-ar putea auzi: Ne bucurăm atât de mult că ești aici, Elsie...

„Ne" cred că îl include pe tatăl lui Greg, care șade tăcut lângă ea, aruncându-și trei cuburi de brânză în gură, cu privirea pierdută a cuiva care e detașat de realitate din 1999.

– Eram *atât* de îngrijorați din cauza lui Gregory! Dar acum e cu tine și n-a fost niciodată mai fericit.

„Sau a fost, de fapt?" mă întreb eu.

Caroline adaugă:

– Gregory, să nu uiți să petreci cât mai mult timp împreună cu bunica ta în seara asta! Izzy face poze cu polaroidul ca să i le dea bunicii la sfârșitul petrecerii – ai grijă să apari în *toate*!

– O să am grijă să apară, doamnă Smith! promit eu, apucându-l de braț pe Greg.

Îmi încalc promisiunea cincisprezece secunde mai târziu, când ajung în capătul holului fastuos. Greg dă peste cap ceea ce i-a rămas din vin, ia două guri mari dintr-al meu, iar apoi, înainte să se încuie în baie, șoptește zgomotos:

– Ne vedem în zece minute.

Râd și-l las în pace. Simt nevoia să-l protejez – suficient de mult încât să încalc protocolul standard al întâlnirilor false și să repet întâlnirea, suficient de mult încât să vreau să-l apăr de tâlhari, de pirați și de familia lui extinsă. Poate că fac asta fiindcă prima frază pe care mi-a adresat-o a fost afirmația panicată „Mama mă tot întreabă de ce n-am o iubită!", urmată de o expunere grăbită a motivelor pentru care *asta* n-avea să se întâmple prea curând – explicație cu care mă puteam identifica prea bine. Poate că fac asta și din cauză că Greg arată întotdeauna așa cum mă simt și eu: obosit și copleșit. Într-o altă lume, am fi prieteni buni, apropiindu-ne din cauza inevitabilului ulcer provocat de stres, care o să ne devasteze în curând căptușeala stomacului.

Dau peste bucătăria goală, mă ascund acolo și privesc vârtejul roșu care se scurge în canalizare în timp ce torn în chiuvetă ceea ce mi-a rămas din pahar. Ce risipă! Ar fi trebuit să refuz vinul, pur și simplu, dar asta ar fi dat naștere la întrebări și nu vreau să explic faptul că alcoolul e periculos, un terorist al glicemiei și că pancreasul meu cel chinuit *nu* vrea să negocieze cu...

– Nu-i pe gustul tău?

Sar ca arsă. Și țip. Și aproape că scap paharul, care costă probabil mai mult decât studiile mele postuniversitare.

Am crezut că eram singură. Nu eram? Ba da, *eram*. Dar fratele mai mare al lui Greg se află în încăpere, sprijinindu-se de blatul de marmură, cu brațele încrucișate pe piept. Ochii lui deosebiți, multicolori, mă pironesc cu expresia lor obișnuită, de nepătruns. Stau între el și singura intrare – ori nu l-am observat, ori Jack a curbat continuumul spațio-temporal.

Ori l-am confundat cu frigiderul. *Au* dimensiuni similare, la urma urmei.

– Ești bine? întreabă el.

– D... da. Da, îmi cer scuze! Eu doar..., mă bâlbâi, forțându-mă să zâmbesc. Bună, Jack!

– Bună, Elsie!

Îmi rostește numele de parcă i-ar fi familiar, primul cuvânt pe care l-a învățat în viața lui, a doua lui natură, nu doar o grupare de vocale și de consoane pe care abia dacă a fost nevoit să le folosească până acum.

Nu zâmbește, desigur. Mă rog, *zâmbește*, dar niciodată nu-mi zâmbește mie. De fiecare dată când suntem în aceeași încăpere, el e o prezență impunătoare, măreață și sobră, a cărei activitate principală pare să fie aceea de a mă considera nedemnă de Greg.

– Nu-ți place vinul ăsta?

– Nu e vorba despre asta, răspund eu clipind, fâstâcită.

Are un tatuaj pe antebraț, care abia dacă se vede de sub mâneca suflecată a cămășii. Pentru că, bineînțeles, poartă blugi și o cămașă în carouri, chiar dacă invitația cerea în mod clar ca ținuta participanților la reuniune să fie una semielegantă.

Dar el e Jack Smith. Poate să facă ce are chef. Probabil că are un permis special, gravat pe bicepșii ăia ridicoli ai lui. Și ștampilat în sfertul albastru al ochiului drept, cel pus în evidență de cafeniul irisului.

– Vinul a fost grozav, spun eu, adunându-mă. Dar era o muscă în el.

– Chiar așa?

Nu mă crede. Nu știu de unde știu, dar știu. Și el știe că eu știu. Îmi dau seama; nu, *simt*. Mă încearcă o furnicătură la baza coloanei vertebrale, lichidă, scânteietoare și călduță.

„Ai grijă, Elsie!" îmi spune furnicătura. „O să te aresteze pentru crimă împotriva strugurilor și o să-ți petreci restul zilelor într-o închisoare federală. Iar el o să te viziteze săptămânal, ca să se zgâiască la tine prin panoul ăla de plexiglas și să te facă să te simți stânjenită."

– Probabil că te caută Izzy, spun eu, în speranța de a scăpa de el. E sus.

– Știu, răspunde el, *fără* să plece.

Doar mă studiază – atent, calm, ca și cum ar ști niște secrete despre mine. Că folosesc ața dentară o dată pe săptămână, în cel mai bun caz. Că nu știu ce e indicele Dow Jones nici după ce citesc despre el pe Wikipedia. Și alte lucruri mai înfricoșătoare și mai *sumbre* de-atât.

– Iubita ta e aici? întreb eu ca să umplu tăcerea.

Odată și-a adus o parteneră la o întâlnire de familie. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Cumsecade. Și amuzantă. Aș vrea să pot spune că era prea bună pentru el.

– Nu.

Din nou, tăcere. Continuăm să ne zgâim unul la celălalt. Zâmbesc ca să-mi să acopăr scrâșnetul agresiv al dinților.

– A trecut ceva vreme de când ne-am văzut ultima oară, spun eu.

– Asta a fost de Ziua Muncii.

– O, chiar așa! Uitasem!

N-am uitat. Înainte de ziua de azi l-am întâlnit pe Jack de două ori, cu două ocazii diferite, prima și a doua, și amândouă mi s-au înfipt în mod încăpățânat în creier, într-un mod la fel de plăcut precum frunzele de spanac blocate între molari.

Prima dată a fost cina cu ocazia zilei de naștere a lui Greg, când eu și Jack am dat mâna, iar el m-a salutat cu o înclinare rigidă din cap, după care și-a petrecut seara aruncându-mi priviri prelungi și scrutătoare. Atunci l-am auzit întrebându-l pe Greg: „Cum ai cunoscut-o?" și „De cât timp?" și „Cât de serioasă e treaba?" pe un ton iscoditor, dezamăgitor de lejer, care mi-a provocat o furnicătură ciudată pe șira spinării.

Deci Jack Smith nu e fanul meu. Bine. E în regulă. Nu-mi pasă.

Apoi a fost a doua dată. Vara târziu, la petrecerea de la piscină a familiei Smith, cu ocazia Zilei Muncii, când n-am înotat. N-am cum să-mi maschez capsula[1] dacă sunt în bikini.

[1] Capsulă utilizată pentru administrarea insulinei, folosită de bolnavii de diabet

Nu mi-e rușine de faptul că sunt diabetică. Am avut la dispoziție două decenii ca să-mi accept sistemul imunitar hiperactiv, care se distrează mult prea bine distrugând celule necesare. Dar dintr-un motiv anume, reacțiile oamenilor atunci când află că trebuie să-mi pompez insulină în corp în mod regulat pot fi imprevizibile. Pe vremea când am fost diagnosticată (la vârsta de zece ani, după o criză în sala de sport a școlii, care mi-a adus porecla răutăcioasă, dar lipsită de creativitate, de „Zaharisi Elsie"), i-am auzit pe părinții mei șoptind în spatele paravanelor separatoare de la spital:

– Și asta acum!

Mama părea epuizată. Tata părea la fel.

– Știu. Trebuia să ni se întâmple nouă. Lance pică examenele. Lucas urmează să fie arestat pentru bătaia din parcarea de la Walmart. Normal că singurul copil cu care ne era ușor se dovedește că are *ceva*.

– Nu e vina *ei*.

– Nu.

– Dar o să fie scump.

– Da.

Nu-i judec pe părinții mei: Lucas chiar a fost exmatriculat (iar acum își câștigă foarte bine existența ca electrician), la fel cum Lucas chiar a fost arestat (chiar dacă în spatele unui Shake Shack, pentru posesie de droguri care acum sunt legale). Mama și tata erau obosiți, depășiți de evenimente. Cam săraci. Sperau să aibă parte de un respiro, de o perioadă care să fie în sfârșit mai ușoară, și chiar îmi părea rău că nu eram eu cea care să le ofere acel respiro. Ca să mă revanșez față de ei, am încercat să fac problemele mele de sănătate – și oricare alte probleme apărute ulterior – să pară cât mai ușor de ignorat.

Am convingerea că oamenii mă plac mai mult dacă nu trebuie să consume energie emoțională pentru mine.

Ăsta e motivul pentru care n-am înotat la petrecerea de Ziua Muncii, alegând să stau pe pătură și să mănânc o felie de prăjitură,

afişând un zâmbet compus în mod de-a dreptul artistic. Motiv pentru care am calculat greşit carbohidraţii pe care i-am mâncat şi insulina de care aveam nevoie. Motiv pentru care m-am împleticit în timp ce traversam peluza casei de vacanţă din Manchester-by-the-Sea a familiei Smith, drogată cu glucoză, cu vederea înceţoşată şi capul bubuindu-mi, încercând să-mi aduc aminte unde îmi pusesem telefonul ca să-mi pot ajusta doza de insulină şi...

M-am ciocnit de Jack.

Literalmente. Nu l-am văzut, drept pentru care m-am lovit de pieptul lui ca şi cum ar fi fost o uriaşă gaură neagră. Ceea ce nu era. O gaură neagră, adică. Dar era destul de uriaş.

– Elsie! Eşti bine?

„Bleah, vocea lui!"

– Îhî. Da, eu...

„Urmează să vomit."

Mi-a apucat obrazul în palmă, cercetându-mi faţa.

– Să-l chem pe Greg?

– Nu-i ne...

Durerea mi-a spintecat ţeasta.

– Îl chem pe Greg.

– Nu... *nu-l* chema pe Greg, te rog.

S-a încruntat.

– De ce?

– Pentru că...

„Pentru că falsele iubite care sunt de treabă cer puţină atenţie. Zâmbesc, n-au opinii ferme despre *cilantro* şi absolut niciodată nu-ţi cer să pleci de la o petrecere la piscină."

– Poţi... am nevoie să merg la baie şi... telefonul meu...

O clipă mai târziu, eram într-o baie care arăta ca un spa de lux, cu poşeta în braţe. Şi mi-ar plăcea să pot spune că nu-mi aduc aminte cum am ajuns acolo, dar în cap îmi pluteşte o amintire, cea a unor braţe puternice care m-au ridicat; a faptului că am fost cărată, plutind ca o pasăre; amintirea unei respiraţii călduţe pe tâmplă şi a unui glas ce mi-a şoptit cuvinte pe care nu le ţin minte.

Din păcate, asta a fost treaba. A fost Jack blând și săritor? Da. A crezut povestea pe care am inventat-o mai târziu, cum că n-aș fi vrut să-l deranjez pe Greg cu migrenele mele? Greu de crezut, dacă e să ne gândim la privirea lui sceptică, rece și insistentă. Poate că bănuiește că mă droghez. Poate că se teme să nu care cumva să întinez linia Smith cu genele mele slabe, care provoacă migrene. Dar e lucru sigur că Jack consideră că fratele lui ar putea găsi pe cineva mai bun.

Dar nu contează. Nu Jack e ținta mea, ci mama lui. Ceea ce e un lucru bun, pentru că n-am nici cea mai vagă idee care e Elsie pe care și-o dorește Jack.

Nu s-a mai întâmplat așa ceva. Sunt foarte bună la a găsi și a pune cap la cap indicii, dar Jack nu-mi dă *nici un* indiciu. Nu știu ce să amplific și nici cu ce s-o las mai moale; ce să ascund, ce să simulez; ce personalitate să sacrific pe altarul lui. E ca și cum el ar încerca să mă înțeleagă fără să mă schimbe, iar asta e imposibil. Nu așa se poartă oamenii. Nu cu mine.

Așa că zâmbesc cât de natural pot atunci când el întreabă:

– Ce-ai mai făcut, Elsie?

Tonul lui pare doar puțin prea indiscret.

– Ca de obicei. Fantastic.

„Nu sunt pe punctul de a-ți leșina în brațe de data asta."

– Dar tu? Cum stă treaba la muncă? Ai un semestru bun? întreb eu.

Greg mi-a spus că fratele lui e un fel de profesor de sport. Nu-i de mirare, având în vedere că are o constituție ca a cuiva care are un abțibild cu CrossFit[1] pe mașină și bea shake-uri cu proteine în timp ce citește articolul despre haltere din revista *Men's Health*. Ceilalți bărbați din familia Smith sunt subțiri, lipsiți de forță, bruneți. Și iată-l pe muntele ăsta de om cu părul de culoarea nisipului, cu treizeci de centimetri mai înalt decât cea mai înaltă rudă a lui, cu trăsături pronunțat masculine și cu

[1] Marcă înregistrată de stil de fitness

voce gravă. Teoria mea: asistentă de la maternitate extenuată, bebeluș pus în leagănul greșit.

El mormăie, evaziv:

– Nu mi-am ucis nici un elev. Încă.

Un sentiment surprinzător de cunoscut.

– Pare un câștig.

– Nu pentru mine.

La naiba! Mă face să zâmbesc.

– De ce vrei să-i omori?

– Se vaită. Nu citesc programa.

Programă pentru sport? Singura programă a profesorului meu de sport a fost să ne umilească necontenit pentru că nu reușeam să ne cățărăm pe sfoară. Jack adaugă:

– Mint.

Înghit în sec.

– Despre ce mint?

– Despre mai multe chestii.

Ochii îi strălucesc, buzele îi zvâcnesc, mușchii i se umflă sub cămașă și...

Obișnuiam să cred, nu, obișnuiam să *știu* că tipii cu păr deschis la culoare nu sunt atractivi. La gimnaziu? Tuturor le plăcea Legolas, dar eu eram din fan clubul Aragorn. Draco Malfoy? Cere să i se răsucească sfârcurile, și nu la modul sexy. Test de personalitate: „Care personaj din *Urzeala tronurilor* ești?" Niciodată un Targaryen. Urăsc faptul că mă uit la Jack Smith, la linia perfectă a fălcii lui, la gropițele perfecte, la mâinile lui perfecte și că îl găsesc frumos.

Poate că tot ce trebuie să fac e să nu mă uit. Da, un plan excelent.

– Scuză-mă, spun eu pe un ton politicos, sunt sigură că mă caută Greg!

Mă întorc cu spatele înainte să poată răspunde, având imediat sentimentul că am reușit să mă eliberez dintr-o singularitate gravitațională[1].

[1] Teoretic, singularitatea gravitațională e un punct cu un volum ce tinde spre zero și o densitate ce tinde spre infinit, adică un punct de concentrație infinită și cu o forță gravitațională imensă.

Bleah.

Camera de zi e la câteva curbe și cotituri distanță, spațioasă, dar aglomerată, drăguță, în pofida excesului de tablouri pe teme navale și a mobilierului agresiv, tapițat cu piele. Îmi petrec câteva minute asigurând-o pe mătușa lui Greg că o s-o consultăm înainte să alegem o firmă de catering pentru nuntă; alte câteva minute, prefăcându-mă că nu observ atunci când unchiul lui Greg își linge buzele, uitându-se la mine; încă un număr de minute stând la taclale pe un ton amabil cu un amestec de veri – despre vreme, trafic și cadre proaste din *Saga „Amurg"*. Sărbătorita deschide cadouri lângă șemineu, spunându-i uneia dintre nurorile ei:

– Un cupon pentru o baie de nămol? Adorabil! O să fie ca o repetiție pentru momentul în care o să fiu coborâtă în mormânt, iar voi o să vă bateți pe banii mei!

E consecventă: prima dată când am întâlnit-o pe Millicent Smith, și-a pus ambele mâini pe umerii mei și a spus:

– A fost cea mai mare greșeală a vieții mele să fac copii!

Fiul ei cel mai mare era lângă ea. Încă nu mi-am dat seama dacă Millicent Smith e o zgripțuroaică malefică, sau doar o babă răutăcioasă la modul neintenționat. Oricum ar fi, e personajul meu preferat din familia Smith.

Mă îndepărtez cu un zâmbet pe față, sfârșind prin a ajunge lângă tabla de Go din colțul camerei, pe care piesele sunt înghețate la jumătatea unei partide. Sunt în aceeași poziție de la prima mea vizită, pătratele de lemn și piesele de porțelan fiind total incompatibile cu decorul specific al unei case de pe coasă. Greg stă de vorbă cu tatăl lui și mă întreb dacă o să plecăm în curând. Am treizeci și trei de eseuri de corectat la Vibrații, Unde și Optică, ceea ce cu siguranță că o să mă facă să-mi doresc o moarte subită. Mai am de conceput și un test-grilă pentru Știința Materialelor. Și, desigur, de pregătit o prezentare pentru o altă slujbă. Vreau, nu vreau, *am nevoie* să-mi iasă foarte bine. Nu există posibilitatea să am o marjă de eroare, de vreme ce asta-i modalitatea prin care pot scăpa de serile cu întâlniri false și de

zilele în care schimb e-mailuri cu sexxxy.chad.420@hotmail.com despre posibilitatea ca alergia la gluten a șinșilei lui să-l scape de examenul de la mijlocul semestrului la Fizică 101. O să trebuiască să repet prezentarea de minimum unsprezece ori, adică numărul de dimensiuni existente conform Teoriei M, versiunea mea favorită de teorie a...

– Joci?

Mă sperii. *Din nou.* Jack stă de partea cealaltă a tablei de Go, studiindu-mă cu ochi sumbri. Toate rudele lui sunt aici, așa că mă întreb de ce irosește timpul prețios pe care-l poate petrece cu familia, sâcâind-o pe falsa iubită a fratelui său?

– Elsie! mă strigă Jack, iar eu îmi aud iarăși numele rostit ca și cum universul ar fi creat cuvântul ăsta numai pentru el. Te-am întrebat dacă joci.

Pare amuzat. Îl urăsc.

– Of, hmmm... puțin.

Sunt modestă. Go e un joc chinuitor de complicat, care-ți încâlcește creierul; ca atare, e activitatea extracurriculară preferată a multor fizicieni. După o clipă de stat în expectativă, îl întreb:

– Tu?

Jack nu răspunde. În loc de asta, adaugă câteva piese albe.

– O, nu, spun eu, clătinând din cap. E partida altcuiva. Nu putem...

– Îți convine să joci cu negru?

Nu prea. Dar înghit în sec și mă întind, ezitant, după piese, pe care le pun jos. Mândria mi se bate cap în cap cu instinctul de conservare: n-o să-mi ascund priceperea la Go doar ca să-l las pe Jack să câștige, dar e foarte posibil ca înfrângerea să-l transforme într-un bizon care aruncă flăcări pe nări și preface în scrum un întreg perete portant. Nu vreau să-mi dau obștescul sfârșit sub dărâmături, alături de Jack Smith și de unchiul lui obsedat de partide de sex în trei.

– Cum mai e Greg? întreabă el.

– E acolo, împreună cu vărul tău, îi spun eu, absentă, urmărind cum așază mai multe piese pe tablă.

Are mâinile ridicol de mari. Dar și grațioase, ceea ce n-are nici o logică. Ce altceva n-are logică? Faptul că sunt două scaune lângă noi, însă stăm în picioare.

– Dar *cum* e?

Din umila mea experiență, în cel mai fericit caz frații se tolerează reciproc și în cel mai rău caz își lipesc unii altora gumă de mestecat în păr (în al meu, în părul *meu*). Însă Jack și Greg sunt apropiați din motive care nu-mi sunt prea clare, având în vedere faptul că Greg e o ființă umană plină de Sturm und Drang[1], în timp ce Jack... nu-mi dau seama care e treaba cu Jack. Are în el un strop de băiat rău, o notă de mister și o fărâmă de atractivitate. Și totuși văd și o nuanță de poftă, un aer sălbatic, nerafinat. Cel mai bine poate fi descris drept *cool.* Prea cool ca *să fie* cool. Ai putea bănui, eventual, că în liceu a chiulit de la balul de absolvire ca să se ducă la Muzeul Guggenheim și să asiste la vernisajul expoziției de artă a unui amic și, totuși, a reușit să fie ales regele balului.

Jack pare distant. Neinteresat. Sigur de el fără nici un efort. Carismatic într-un fel intrigant de opac, inaccesibil.

Dar chiar ține la Greg. Și Greg ține la el. L-am auzit cu urechile mele spunând că Jack e „prietenul lui cel mai bun", e cineva „în care poate avea încredere". Și fiind o falsă iubită cumsecade, am ascultat fără să subliniez faptul că el, probabil, n-are chiar atât de multă „încredere în prietenul lui cel mai bun", Jack, fiindcă altfel ar fi sincer cu el în legătură cu falsa iubită.

– Greg e bine. De ce întrebi?

– Ieri am vorbit cu el și părea stresat din cauza chestiei cu Woodacre.

Din cauza... a ce? Asta e ceva ce iubita lui Greg ar trebui să știe?

– A, da, improvizez eu. Puțin.

– Puțin?!

[1] Mișcare literară de protest din literatura germană din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, numită astfel după o dramă de Friedrich Maximillian Klinger

Mă prefac că mă concentrez asupra pieselor de joc. Nu câştig atât de uşor pe cât aş fi crezut.

– Situaţia se îmbunătăţeşte.

„Toate lucrurile merg mai bine odată cu trecerea timpului, nu?" mă gândesc eu.

– Chiar aşa?

– Clar.

Dau din cap, plină de entuziasm.

Dă şi el din cap. Cu mai puţin entuziasm.

– Vorbeşti serios?

Se pare că Jack nu e chiar *prost* la Go. Cum se face că încă n-am şters cu el pe jos?

– Serios!

– Am crezut că Woodacre o să fie peste două zile. M-am gândit că Greg e supărat.

Mă tensionez. Poate că ar fi trebuit să discut cu Greg despre posibile subiecte de conversaţie.

– O, da, e adevărat! Acum, că zici...

Se apropie puţin de tabla de joc, dominându-mă cu înălţimea lui, precum un zgârie-nori. Dar eu nu sunt scundă. Refuz să fiu scundă.

El întreabă:

– Adu-mi aminte, Elsie, ce e Woodacre?

„La naiba!"

– E..., bâigui eu, încerc să fac o faţă amuzată, ...Woodacre, bineînţeles!

Jack se strâmbă, de parcă mi-ar cere să termin cu tâmpeniile.

– Ăsta nu e un răspuns, nu?

– E..., încep eu să spun, dregându-mi vocea, ...ceva la care lucrează Greg.

În ce măsură am fost informată despre munca lui Greg? Ştiu că e analist de date. Îi dau înainte:

– Nu cunosc detaliile. Sunt chestii ştiinţifice complicate.

Zâmbesc, făcând o grimasă ce vădește dezinteres, de parcă nu mi-aș petrece timpul construind modele matematice complexe ca să descopăr originile universului. Mă doare inima.

– Chestii științifice complicate, repetă Jack, care mă studiază de parcă m-ar jupui, așteptându-se ca la interior să dea peste un miez de banană în putrefacție.

– Da, chestii pe care oamenii ca mine și ca tine nu le-ar înțelege! îi dau eu înainte.

Se încruntă, repetând:

– Oamenii ca mine și ca tine.

– Îhî, asta am vrut să spun, subliniez eu fără să-mi plec privirea și așezând încă o piesă pe tabla de Go. *Care* e treaba cu numerele, până la urmă?

Închid gura. Probabil că ne-am întins către același pătrat. Degetele mi s-au frecat de mâna lui Jack și ceva electric, necunoscut, mi se prelinge în sus pe braț. Aștept ca el să se retragă, dar n-o face. Chiar dacă era rândul *meu*. Sau nu era rândul *meu*? Sunt destul de sigură...

– Ei bine, ca să vezi că e remiză!

Brusc, îmi retrag mâna. Millicent e lângă mine, zgâindu-se la tablă. Îi urmăresc privirea și aproape că icnesc, fiindcă... are dreptate.

Tocmai nu l-am umilit pe Jack la nenorocitul de Smith la Go.

– A trecut mult timp de când Jack n-a câștigat o partidă! spune Millicent, cu un zâmbet satisfăcut.

„A trecut mult timp de când *eu* n-am câștigat o partidă!".

Ce naiba?! Îmi ridic privirea către Jack, care se uită în continuare la mine, se încruntă în continuare, mă judecă tăcut în continuare. Am mintea golită de gânduri. Intru în panică și scot pe gură primul lucru care-mi trece prin minte:

– Există mai multe poziții permise pe tabla de Go decât atomi în universul cunoscut!

Millicent pufnește:

– Cineva îmi spune asta de când abia dacă scăpase de scutece! exclamă Millicent, uitându-se cu subînțeles la Jack, care *încă se uită. la. mine.* Tu și Elsie faceți o pereche foarte potrivită! Deși, Jack, dragul meu, ea tot ar trebui să semneze un contract prenupțial.

Nu înțeleg imediat ce spune. Pe urmă înțeleg și mă roșesc toată.

– O, nu, doamnă Smith, eu... eu sunt iubita lui Greg. *Celălalt* nepot al dumneavoastră.

– Ești sigură?

„Ce?!"

– Da, bineînțeles!

– Nu mi s-a părut că ar fi așa, spune ea, ridicând din umeri. Dar ce știu eu? Sunt doar o cotoroanță în vârstă de nouăzeci de ani, care zburdă prin noroi!

O urmăresc în timp ce-și târșâie picioarele către masa cu aperitive. Mă răsucesc spre Jack, cu un râs nervos.

– Uau! Asta a fost...

El se zgâiește în continuare. La mine. Cu o expresie împietrită. Hotărât. Fixându-mă cu heterocromia lui sectorială[1]. Ca și cum aș fi interesantă, foarte interesantă, foarte, *foarte* interesantă. Deschid gura ca să-l întreb ce se petrece. Ca să cer o revanșă. Ca să-l implor să nu-mi mai numere porii de pe nas. Și atunci...

– Zâmbiți!

Întorc capul, iar blițul polaroidului lui Izzy mă orbește instantaneu.

– Aniversarea căsătoriei părinților mei, care are loc săptămâna viitoare, ar trebui să fie ultima dată când trebuie să te iau cu mine, spune Greg în timp ce semnalizează la dreapta și trage în parcarea clădirii unde locuiesc. După aia îi spun mamei că te-ai despărțit de mine. Și-i mai spun că te-am implorat să n-o

[1] Heterocromia apare atunci când o parte a irisului are o culoare diferită față de restul acestuia.

faci. Ți-am cântat serenade. Ți-am cumpărat greutatea mea în pluşuri – degeaba.

Dau din cap, plină de înțelegere.

– Ai inima frântă. Ești prea inconsolabil ca să te mai vezi cu cineva.

– S-ar putea să am nevoie să-mi găsesc alinarea în playlistul Spotify.

– Sau să-ți faci frizură cu țepi.

Se strâmbă. Râd şi, odată ce maşina s-a oprit, mă sprijin de uşă ca să-i studiez profilul chipeş în lumina galbenă.

– Spune-i că te-am înşelat cu un curier de la Grubhub[1]. Asta o să-ți câştige mai mult timp de smiorcăială.

– Genial!

Stăm fără să spunem nimic, în timp ce eu mă gândesc la situația lui Greg. La motivul pentru care are nevoie de o falsă iubită. La lucrurile pe care mi le-a putut mărturisi mie, unei străine, dar nu familiei lui. Şi la cât de asemănători suntem.

– După ce se termină chestia asta, dacă ai nevoie... dacă vrei să ai pe cineva cu care să vorbeşti... un prieten... mi-ar face plăcere...

Zâmbeşte cu sinceritate.

– Mulțumesc, Elsie!

Ies din maşină. Gheața îmi trosneşte sub tocuri în timp ce mă întorc către el.

– Greg...

– Da?

– Ce e Woodacre?

Geme. Îşi sprijină capul de tetieră.

– E un refugiu de meditație în tăcere. Şeful nostru ne obligă să mergem acolo şi să luăm parte la activități. Plecăm mâine – patru zile fără nici un contact cu lumea exterioară. Fără e-mail, fără Twitter. I-a venit ideea de la un buletin informativ Goop[2].

[1] Platformă online mobilă americană pentru comandarea şi livrarea de mâncare

[2] Buletin informativ care inițiază conversații pe subiecte importante şi aduce în atenție diverse idei, fondat de actrița Gwyneth Paltrow

„Aha!"

- Deci n-are nimic a face cu... chestiile științifice complicate?

Greg îmi aruncă o privire plină de disperare.

- Dimpotrivă. De ce?

- Of..., gem eu, închizând ochii și lăsând groaza să-și înfigă colții în creierul meu. Am întrebat ca să mă aflu în treabă! Noapte bună, Greg!

Închid ușa mașinii, îi fac cu mâna fără prea mare entuziasm și apoi simt cum aerul înghețat îmi pătrunde în plămâni. Steaua Nordului îmi face cu ochiul din cer și-mi aduc aminte de interviul de mâine.

N-are importanță dacă în seara asta m-am făcut de râs față de nesuferitul ăla de frate al lui Greg, pe care l-aș bate. Pentru că, dacă am doar un dram de noroc, s-ar putea să nu trebuiască să-l mai văd vreodată pe Jack Smith.

CAPITOLUL 2

FISIUNEA NUCLEARĂ

De la: sexxxy.chad.420@hotmail.com
Subiect: Re: Re: Re: Şinşila mea

Salut, dr. H.,
Înțeleg că nu vă pasă de alergia la gluten a lui Ronțăilă Ronțăiescu, dar ce spuneți de faptul că noaptea trecută am condus sub influența alcoolului? Asta mă scapă de examenul parțial de la Fizică 101?
Cu respect,
Chad

De la: McCormackE@umass.edu
Subiect: nu pot veni la curs

atașat, aveți un instantaneu cu voma mea de azi-dimineață
Emmett

De la: Dupont.Camilla@bu.edu
Subiect: Opinii pe marginea operei Neguţătorul din Veneţia

Dragă dr. Hannaday,
Mă întrebam dacă aţi putea să-mi comunicaţi cât mai urgent părerea dumneavoastră despre ceea ce am scris în legătură cu imagistica sicriului de plumb. Aveţi ataşat documentul Word.
Cu respect,
Cam

De la: michellehannaway5@gmail.com
Subiect: ELSIE, CONTACTEAZĂ-MĂ, TE ROG, CÂT MAI REPEDE CU PUTINŢĂ. FRAŢII TĂI ÎMI FAC PROBLEME DIN NOU ŞI AM NEVOIE DE AJUTOR. TE-AM SUNAT ASEARĂ, DAR N-AI RĂSPUNS.

(acest e-mail nu are conţinut)

De la: Monica.Salt@mit.edu
Subiect: MIT Interview – Faculty Position

Dragă doamnă dr. Hannaway,
Doresc să vă spun din nou cât de entuziasmată sunt de faptul că o să vă prezentaţi la un interviu pentru un post de titular la departamentul de fizică de aici, de la MIT[1]. Suntem foarte impresionaţi de CV-ul dumneavoastră şi am redus lista opţiunilor noastre la dumneavoastră şi la încă un candidat. Eu şi comitetul de recrutare suntem nerăbdători

[1] Massachusetts Institute of Technology (abreviat MIT) e o universitate de cercetare particulară, coeducaţională, care se găseşte în localitatea Cambridge, Massachusetts, SUA.

să vă cunoaştem într-un cadru neoficial diseară, la o cină la restaurantul Miel, înainte de începerea interviului de mâine, în campus.
Dacă sunteți de acord, mi-ar face plăcere ca noi două să ne întâlnim separat pentru câteva minute înainte de cina de la Miel, ca să stăm puțin de vorbă. Există câteva lucruri pe care aş vrea să vi le explic.
Toate cele bune,
dr. Monica Salt
Profesor de Fizică, A.M. Wentworth
Şef de catedră, Departamentul de Fizică
MIT

Inima îmi tresaltă de entuziasm.

Îmi aşez ceaiul pe masa din bucătărie şi apăs pe butonul *Răspuns*, ca s-o asigur pe Monica Salt că, da, desigur: o să mă întâlnesc cu ea oriunde şi oricând vrea, inclusiv pe câmpiile Mordor, la ora două şi un sfert noaptea, fiindcă ea deține cheia viitorului meu. Dar în secunda în care mâna îmi atinge mouse-ul, o durere atroce îmi străpunge palma şi mi se urcă pe braț.

Scrâşnesc din dinți şi sar de pe scaun.

– Ce nai...

– Unde sunt? *Unde sunt?*

Colega mea de cameră se împleticeşte prin bucătărie, îmbrăcată într-o pijama-salopetă şi cu o mască de dormit Noam Chomsky ridicată pe frunte. De asemenea: leagănă o bâtă de baseball, ca o nebună.

– Pleacă acum, sau sun la 112! Ăsta e un caz de încălcare a proprietății!

– Cece...

– O contravenție şi un delict! O să te aresteze pentru ultraj! Verişoara mea dă examenul de barou anul ăsta şi o să te dea în judecată pentru milioane de dolari...

– Cece, nu e nimeni aici!

– Ahaaa...! strigă ea, mai dând din bâtă de câteva ori și clipind ca o bufniță. Atunci, de ce țipăm?

– S-ar putea să aibă legătură cu faptul că porcul tău spinos s-a hotărât să se dea drept mouse.

– Arici... știi că e arici!

– Și. Încă. Cum.

Cască, aruncând bâta spre camera ei. Nu nimerește, iar obiectul țopăie, cu un sunet gol, de-a lungul podelei acoperite cu linoleum crăpat.

– Mai mic. Mai drăguț. Mai priceput. De asemenea, Aricia Bennet? Ăsta nu-i nume de porc spinos!

– Desigur. Scuză-mă, spun eu, strângându-mi mâna rănită la piept.

Durerea mistuitoare m-a indispus puțin.

– E în regulă. Arcie e un suflet blând, te iartă! spune Cece, luând-o în brațe. Așa e? O ierți pe Elsie pentru că te-a încadrat la specia greșită, iubito?

Mă zgâiesc la Arcie, care îmi aruncă o privire triumfătoare din ochii ei ca niște mărgele. O pernuță de ace însuflețită și malefică.

„O să te prăjesc alături de niște praz", mimez eu.

Jur pe ce-am mai sfânt, acele i se ridică puțin.

– Unde ai fost aseară? întreabă Cece, fără să bage de seamă, din fericire, războiul nostru între specii.

Mă întreb ce spune despre mine faptul că cea mai bună prietenă a celei mai bune prietene ale mele e un arici. Cece continuă:

– Falsa iubită? Tipul ăla, Greg?

– Îhî.

– Cum a fost?

– Bine, răspund eu, aducându-mi aminte deodată că nu l-am strivit ca pe un gândac pe Jack Smith la Go. Mă rog, destul de bine! Seara ta cum a fost?

Eu și Cece ne-am apucat de întâlniri false în timpul unei perioade întunecate financiar și emoțional din viețile noastre: școala postuniversitară. Eu mai aveam două perechi de șosete

bune, trăiam din teoreme de cosmologie computațională și supă *ramen* instant. Privind retrospectiv, eram periculos de aproape de a face scorbut. Pe urmă, într-o noapte întunecată și furtunoasă, pe când mă gândeam serios la posibilitatea de a-mi vinde o valvă de la inimă, fostul meu iubit, JJ, mi-a trimis un link spre pagina de angajări a aplicației Întâlniri False. Mesajul înfățișa un emoji râzând, cel căruia îi țâșnesc lacrimi din ochi, și un comentariu simplu:

> Uită-te la asta! E ca treaba aia pe care am făcut-o noi în timpul facultății.

M-am încruntat, așa cum fac deseori când ceva îmi aduce aminte de existența lui JJ, și n-am răspuns. Dar am remarcat tariful considerabil. Între slujba de asistent la cursul de Analiză Matematică, formarea unei opinii despre gravitația cuantică în bucle și încercarea de a nu-i pocni pe colegii mei exclusiv bărbați de la școala doctorală pentru faptul că presupuneau din principiu că eu ar fi trebuit să fiu cea care să le facă *lor* cafeaua, m-am trezit că m-am apucat să-mi creez un profil. Apoi am fost la interviu. Apoi am fost cuplată cu primul meu client, un fraier de douăzeci de ani, care mi-a aruncat o privire imploratoare și m-a rugat:

– Poți să te prefaci că suntem de aceeași vârstă? Și că ești canadiancă? Ne-am cunoscut în clasa a opta în tabăra de vară și te cheamă Klarissa. De asemenea, dacă întreabă cineva, nu sunt virgin.

– E probabil să întrebe?

A stat să se gândească.

– Dacă nu întreabă, poți să aduci tu vorba despre asta într-un mod cât mai natural?

Până la urmă, n-a fost *atât* de rău, așa că am întrebat-o pe Cece dacă voia și ea să încerce. Vă jur că n-o urăsc în secret. Doar că a fost singurul lucru la care m-am putut gândi după ce mi-am dat seama că amândouă făcuserăm alegerea cea mai stupidă în

ceea ce privește cariera (și anume mediul academic). Suntem suprașcolarizate și prea sărace ca să supraviețuim, după cum reiese din faptul că am închiriat un apartament de doi bani, plin de tot felul de fire la vedere și de păianjeni înfricoșători, care arată ca o combinație dintre viespi ucigașe și crabi de cocos. Dacă am avea un grup de prieteni precum sunt cei din serialele de comedie, am da o petrecere pentru îndepărtarea azbestului. Din păcate, suntem numai noi două. Și scorbutul pe care-l evităm cu greu.

Cece îmi fură cana de ceai și sare pe blatul de bucătărie. O las în pace: n-am nevoie și de cafeină după agonia pură pe care mi-au provocat-o o mie de ace.

– Deci. M-au trimis la un tip.

– Care-i treaba cu el?

Cu alte cuvinte:

„Ce traumă profund ascunsă, care i-a pârjolit sufletul, l-a smuls din mlaștina primordială pe nenorocitul ăsta și l-a făcut să plătească teancuri de bani ca să pretindă că nu e singur?"

– E de-ai tăi.

– De-ai mei?

– Om de știință.

Cece e lingvistă și-și încheie doctoratul la Harvard. Ne-am întâlnit după ce a plecat fostul ei coleg de apartament: se pare că Arcie îi mâncase boxerii. De asemenea, se pare că oamenii obișnuiți nu suportă pe cineva care pune la volum maxim „Immigrant Song"[1] sâmbătă dimineața, în timp ce își face ouă prăjite. Cece era disperată să găsească pe cineva care să participe la plata chiriei. La rândul meu, mă simțeam ca și cum tocmai aș fi fost jupuită de vie și-mi doream cu disperare să nu mai locuiesc împreună cu JJ. Așa că eu și Cece am fost două suflete disperate, care s-au găsit unul pe altul în vremuri disperate și s-au conectat cu disperare – mulțumită faptului că, personal, aveam capacitatea de a aduna șapte sute de dolari pe lună, că nu eram atașată de lenjeria mea și că posedam o pereche de căști antifonice.

[1] Piesă muzicală a trupei Led Zeppelin

Sinceră să fiu, am avut noroc. Certurile între colegii de cameră sunt dureroase, cu note pasiv-agresive și agresiv-agresive, în timpul cărora îți vine să comiți crime cu ajutorul lichidului de curățat geamurile. Eram pregătită să-mi încovoi, răsucesc și modelez personalitatea într-un milion de feluri diferite ca să mă pot înțelege cu Cece. După cum s-a dovedit, Elsie cea adaptată la nevoile lui Cece e asemănătoare în mod convenabil cu Elsie cea autentică: cineva care înfulecă prietenește din brânză în timp ce se plânge de mediul academic; cineva care, la fel ca ea, *alege* Tylenolul pentru copii fiindcă are gust de struguri. Desigur, trebuie să mimez entuziasmul față de cinematografia de avangardă, dar, chiar și așa, prietenia noastră e una surprinzător de relaxantă.

– Ce fel de om de știință e? mă interesez eu.

– Există mai multe feluri?

Zâmbesc.

– Chimist. Sau inginer? se întreabă Cece. E... frumos. Amuzant. A făcut o glumă despre compost. Prima glumă despre compost pe care am auzit-o. Mi-a plăcut, murmură ea, pe un ton ușor visător. Pare... cineva care ai *vrea* să te întâlnești, înțelegi?

– *Eu* aș vrea?

– Ei bine..., răspunde Cece, dând din mână, ...nu *tu* tu. Tu ai prefera să intri în mare cu bolovani în buzunare decât să ai întâlniri – deși asta e din cauza părerii tale greșite cum că relațiile romantice au sorți de izbândă numai dacă îți ascunzi adevărata fire și te modelezi în ceea ce crezi că vor *ceilalți* să fii...

– Nu e o părere greșită!

– ...dar alți oameni nu l-ar izgoni pe Kirk.

– Kirk, zici?

La început m-am temut că Cece avea să eșueze în mod grandios la întâlnirile false. În primul rând, e mult prea frumoasă. Ochii depărtați, bărbia ascuțită și buzele în forma arcului lui Cupidon ar putea să fie neconvenționale, dar ea arată precum cea mai sexy, superbă ființă din univers. În al doilea rând: e opusul unei coli albe de hârtie. Un fenomen al naturii care face pipi cu ușa

deschisă, mănâncă cereale Chex la micul-dejun și știe o mulțime de glume sinistre despre viețile sexuale ale lingviștilor morți, pe care le spune cu o fermecătoare pronunție peltică. Eu abia dacă las vreun pic din adevărata mea personalitate să iasă la suprafață, iar ea îi bombardează pe oameni cu adevărul.

Și asta chiar s-a dovedit a fi o problemă: clienții o plac prea mult.

– Ce le spui atunci când îți cer să vă vedeți pe bune? m-a întrebat ea într-o seară.

Tocmai împărțeam o pungă de brânză în timp ce ne uitam la un film mut rusesc, în opt părți.

– Nu prea știu ce să-ți răspund, am spus eu, întrebându-mă dacă tipul care îmi oferise șaptezeci de dolari ca să facem sex la el în mașină se punea la socoteală. Nu mi s-a întâmplat niciodată!

– Stai... chiar așa?

– Nu, am negat eu, ridicând din umeri. Nimeni nu mi-a cerut să ne întâlnim pe bune. Vorbesc serios!

– Nu te cred!

Am lăsat brânza să mi se topească în gură. Pe ecran, cineva se smiorcăia de douăzeci și cinci de minute.

– Cred că oamenii nu mă consideră potrivită pentru rolul de iubită.

– Sunt intimidați. Pentru că ești genială. Și drăguță. Și amabilă. Arcie te iubește, iar ea judecă cel mai bine oamenii. De asemenea, știi foarte multe lucruri despre Galaxia Mormolocului!

Iată cum stau lucrurile de fapt: nimic din toate astea nu e adevărat – cu excepția ultimei părți. Din păcate, capacitatea de a enumera date aleatorii despre aglomerări de stele situate la patru sute de milioane de ani-lumină nu e considerată o calitate demnă de o iubită.

– Kirk, omul de știință, a întrebat dacă poate să mă angajeze din nou, spune Cece. Săptămâna viitoare. Am spus „da".

Încerc să am un ton lejer atunci când spun:

– Întâlnirile false au politica întâlnirii unice.

– Știu. Dar și tu ai încălcat-o pentru Greg, răspunde Cece, ridicând din umeri și încercând să pară degajată, atitudine pe care toată lumea pare s-o aibă în ultima vreme. Bineînțeles că aș putea să anulez, având în vedere că până săptămâna viitoare o să capeți slujba ta sofisticată la MIT, iar eu o să mă pensionez din cariera de falsă iubită, ca să devin prietena ta cea mai bună, întreținută!

Mă sprijin de spătar și gem din cauza intensității cu care îmi doresc slujba asta. E modul în care pot scăpa de întâlnirile false. Mai mult decât orice, e modul în care pot scăpa de cel mai de doi bani și mai jalnic cerc de profesioniști din mediul academic: acela al profesorilor asistenți.

Știu că spusele mele sună dramatic. Și mai știu că titlul ăsta invocă imagini distinse. „Profesor"? Desemnează un personaj care se bucură de prestigiu, hrănește mințile, poartă jachete de tweed. „Asistent"? Un cuvânt drăguț; începe cu prima literă din alfabet; amintește vag de șuieratul unui șarpe. Ori de câte ori le spun oamenilor că sunt profesor asistent de fizică la mai multe universități din Boston, ei cred că am reușit în viață. Că sunt adultă. Și-i las în pace să gândească ce vor. S-o luăm pe mama mea, spre exemplu: are multe lucruri pentru care să se îngrijoreze, avându-i pe cap pe cei doi frați idioți ai mei. Îi face bine să creadă că fiica ei e o ființă umană complet funcțională, cu acces la asistența medicală de bază.

Ce nu i-ar face bine? Să știe că predau nouă cursuri și că fac naveta între trei universități diferite, ceea ce se traduce în aproximativ cinci sute de studenți care, ca să-și motiveze absențele, îmi trimit instantanee cu erupțiile lor ciudate dintre picioare. Că am un salariu atât de mic, încât poate fi aproximat cu *zero*. Că n-am nici un contract de muncă pe termen lung și nici beneficii.

Fond muzical: sonată funebră pentru vioară.

Nu că nu mi-ar plăcea să predau. Doar că... nu-mi place *deloc* să predau. Deloc, deloc, *deloc*. Sunt în permanență înecată în nisipurile mișcătoare ale nesfârșitelor e-mailuri de la studenți

și sunt mult prea dată peste cap ca să modelez tinerele minți în ceva ce să nu fie aberant. Visurile mele legate de fizica din mediul academic au presupus întotdeauna un post de cercetător cu normă întreagă, o tablă de scris și multe ore petrecute cântărind teorii despre secțiunile ecuatoriale ale găurilor de vierme ale lui Schwarzschild.

Și totuși, iată-mă pe post de asistent și, în completare, de falsă iubită. Normă de predare: sută la sută. Normă de disperare: incalculabilă.

Dar lucrurile s-ar putea schimba. Asistenții reprezintă o mână de lucru ieftină, liber-profesioniștii mediului academic, pe când un post de titular... of, posturile de titular! Mă înfior doar când mă gândesc la ele. Dacă asistenții plutesc precum geamandurile pe mare, titularii sunt platforme petroliere cimentate de fundul oceanului. Dacă asistenții cântă în deschiderea concertelor trupei Nickelback, titularii sunt capul de afiș al Festivalului Coachella. Dacă asistenții sunt triunghiuri de brânză *La vache qui rit*, titularii sunt cea mai scumpă brânză, realizată cu dragoste din laptele măgarilor sârbești balcanici.

Ideea e următoarea: sunt de ceva vreme falsa iubită, de unică folosință, a mediului academic și sunt epuizată. Mi-a ajuns. Sunt gata să trec la o relație autentică, de preferat ceva de durată cu MIT, care să-mi pună pe deget un inel cu cel mai tare plan de pensionare de pe piață.

Asta, în cazul în care cei de la MIT nu-l aleg pe celălalt fizician pe care l-au chemat la interviu. O, Doamne, dacă îl aleg pe celălalt fizician pe care l-au chemat la interviu?

– Elsie? Te gândești că s-ar putea să fie ales celălalt candidat?

– Nu-mi mai citi gândurile, te rog!

Cece râde.

– Ascultă, cei de la MIT n-o să facă asta! Tu ești chestia de care au nevoie. Toți anii pe care ți i-ai petrecut în școala doctorală gândindu-te la multivers, ecuații binome și... protoni? întreabă ea, iar eu ridic dintr-o sprânceană. Bine, n-am nici cea mai vagă idee

cu ce te ocupi. Dar ți-ai sacrificat viața socială și, deseori, igiena, ca să te *ridici* deasupra oceanului de bărbați albi mediocri care reprezintă mediul fizicienilor teoreticieni. Iar acum, în condițiile în care există un singur post vacant anul ăsta, *unul*, dintre toate sutele de candidați, tu ai ajuns în faza finală...

– *Două* posturi vacante. N-am obținut un interviu pentru Duke...

– Asta, pentru că Duke e o mlaștină a nepotismului, iar postul era deja rezervat pentru iubita jalnică a fiului verișoarei șefului de catedră, sau ceva de genul ăsta, spune Cece sărind de pe blat, așezându-se vizavi de mine și întinzându-se ca să-mi apuce mâna. O să primești slujba. Știu că așa o să fie. Nu trebuie decât să fii tu însăți la interviu, afirmă ea pe un ton hotărât, după care își mușcă buza. Asta, în afara cazului în care ai putea face cumva să fii Stephen Hawking. Există vreo modalitate în care ai putea...?

– Nu.

– Atunci, e suficient să fii tu însăți, hotărăște ea, zâmbind. Gândește-te la viitor! La salariul tău din care o să putem trăi, care o să ne permită să angajăm un flăcău musculos care să ridice partea de *sus* a bufetului peste partea de *jos* a bufetului!

Cece arată către vitrina din colțul sufrageriei. Cu trei ani în urmă, ne-am împotmolit la jumătatea asamblării.

Apoi ea continuă:

– Și, desigur, noua ta slujbă o să-mi asigure stilul de viață brânzos cu care m-am obișnuit.

Lui Cece îi e ușor să mă facă să zâmbesc și să-mi permit să am speranțe.

– Brânză *pecorino* romană – fără restricții!

– Și toată insulina pe care și-o dorește pancreasul tău cel inutil!

– Cărămizi de beton cu care să strivim păianjenii crab-viespe rezistenți la Raid!

– Un mic televizor cu plasmă pentru acvariul lui Arcie!

– Tatuaje asortate, cu inscripția *Universitatea-i de rahat*!

– Un vas de toaletă de aur!

– Un *bideu* de aur!

Suspinăm. Apoi râdem. Apoi devin serioasă.

– Vreau doar să fiu plătită ca să contemplu modelele cosmologice ale universului observabil, înțelegi?

– Înțeleg, răspunde Cece, iar zâmbetul îi devine mai blând. Ce spune dr. L. despre șansele tale?

Laurendeau, sau dr. L., așa cum n-am avut niciodată curajul să-i spun în față, a fost îndrumătorul meu de doctorat și persoana căreia îi datorez fiecare fărâmă a succesului meu academic. În prezent, e la fel de implicat în cariera mea pe cât era înainte să termin doctoratul și-i sunt recunoscătoare pe veci pentru asta.

– E optimist.

– Poftim! Câte zile durează interviul?

– Trei.

– Începi de azi?

– Îhî. Diseară e cina neoficială a interviului.

Stau puțin și mă gândesc la șefa de catedră care vrea să mă întâlnească mai devreme. O fi promițător? De rău augur? Ciudat? N-am idee. Apoi continui:

– Mâine țin lecția demonstrativă. Prezentarea cercetării și recepția finală sunt în ziua următoare. Pe parcursul celor trei zile, o să am și câteva întâlniri cu membri ai corpului profesoral.

– Te-ai pregătit?

– Asta înseamnă să mă legăn de una singură? Să-mi contemplu propria mortalitate? Să sacrific o ființă vie pe altarul zeilor mediului academic?

Mă uit la Arcie, care pare intimidată.

– I-ai hărțuit online pe membrii comitetului de recrutare?

– Încă nu mi s-a spus numele lor sau itinerarul exact. Nu contează, oricum trebuie să răspund la e-mailuri. Și să-mi cumpăr o pereche de dresuri. Și s-o sun pe mama.

– Nu, nu, nu! se opune Cece, ridicând mâna. *Nu*-ți suna mama, fiindcă o să-și deverseze toate problemele în capul tău! Trebuie

să te concentrezi, nu s-o asculți plângându-se despre felul în care frații tăi se bat pentru ultimul crenvurst!

– Ba pentru o femeie! Băieții iau în considerare crima fratricidă pentru o femeie!

Familia Hannaway: materie primă pentru emisiunea lui Jerry Springer.

– Nu contează! Promite-mi că dacă sună mama ta, o să-i spui despre interviu. Și despre faptul că ai avut o copilărie mediocră, în cel mai bun caz.

Meditez la ce a spus.

– Ce-ar fi să-ți promit că o s-o evit vreme de câteva zile?

Cece mijește din ochi.

– Bine. Te duci să-ți cumperi perechea aia de dresuri?

– Îhî.

– Te poți opri la magazin ca să-mi cumperi cereale?

Nu prea am timp pentru asta. Dar ceea ce nu te ucide – ori te face mai puternic, ori te face să urăști faptul că nu ești capabil să spui „nu".

– Desigur. Ce fel...?

– Nu! exclamă Cece, lovind cu palma în masă. Elsie, trebuie să înveți să spui „nu"!

Îmi masez tâmpla.

– Vrei să încetezi să mă mai testezi?

– O să mă opresc atunci când tu o să încetezi să pui nevoile altora înaintea nevoilor tale! spune ea punând jos cana... cana *mea* goală de cafea, iar apoi luând-o în brațe pe Arcie. Tre' să fac un pipi! Mai vrei să împrumuți rochia mea roșie pentru diseară?

Mă încrunt.

– Nu te-am rugat să-mi împrumuți...

– Și o să te și machiez, dacă insiști.

– Chiar n-am nevoie...

– Bine, ai câștigat, te și pensez!

Cece îmi face cu ochiul. Arcie se zgâiește la mine, cocoțată pe umărul ei, ca un papagal. Ușa băii se închide în urma lor.

Ceasul de pe perete indică ora şapte fără un sfert. Oftez şi-mi permit un mic răsfăţ. Fac dublu clic pe cuvântul „doc" din colţul de sus, stânga, al ecranului. Derulez până în partea de jos a lucrării pe jumătate scrise, iar apoi derulez iarăşi în sus. Titlul *O teorie unificată a cristalului lichid bidimensional* se unduieşte în faţa mea, melancolic. Pentru câteva secunde, îmi las imaginaţia să alerge în viitorul apropiat, unul în care sunt capabilă să-mi fac timp ca să termin lucrarea. Poate chiar s-o public.

Oftez din greu pe când închid documentul. Apoi îmi trec degetul peste sprâncene şi mă întorc la e-mailurile la care trebuie să răspund.

Interviurile pentru slujbele din mediul academic sunt faimoase pentru configuraţia specifică, ce asigură cantitatea maximă de suferinţă pe care s-o îndure candidaţii. Aşa că nu mă mir atunci când ajung la restaurantul Miel şi constat că e genul de local cu mai multe rânduri de tacâmuri, porţii cât piesele de Lego şi ospătari care-ţi recomandă un Sauvignon Blanc din 1934.

Păstrez un minut de reculegere pentru brânza scumpă, excelentă, pe care o s-o comand – Bleu d Auvergne; Brie; Camembert (diferită în mod semnificativ de Brie, în pofida părerii profanilor) – dar de care n-o să mă bucur în timp ce o să fiu ocupată să mă stresez în legătură cu viitorul meu. Apoi intru în restaurant, păşind la fel de instabil pe tocurile înalte precum merge un mânz nou-născut.

N-am găsit dresuri la magazin, ceea ce înseamnă că port ciorapi până la jumătatea coapsei, un tribut adus stilului de viaţă burlesc ce mă caracterizează. De asemenea, sunt convinsă în proporţie de cincizeci şi şase la sută că n-ar fi trebuit s-o las pe Cece să mă convingă să port rochia ei strâmtă, de un roşu purpuriu, sau să mă dau pe buze cu rujul de un roşu intens, sau să-mi vopsesc unghiile cu acea ojă roşie precum lava încinsă.

– Arăți ca Taylor Swift, varianta aproximativ 2013! a declarat Cece, mulțumită, în timp ce-mi așeza părul într-o parte, după ce îl ondulase.

– Aspiram mai mult să arăt ca AOC[1], aproximativ 2020.

– Da, cu toatele aspirăm la asta.

Îmi scot telefonul din geantă. Sub ecranul crăpat în mod inexplicabil în formă de vulvă – „iPăsărica", după cum îl numește Cece – găsesc un e-mail recent de la îndrumătorul meu de doctorat.

O să lași o impresie fantastică. Nu uita: ești îndreptățită la postul ăsta mai mult decât oricare alt candidat.

Încrederea lui e ca o mână pusă pe umăr: liniștitor de caldă și deranjant de grea. N-ar trebui să am emoții atât de mari. Nu pentru că slujba mi-ar fi asigurată – n-am *nimic* asigurat, cu excepția morții, a rambursării creditului federal pentru studii și a bomboanelor Mentos vechi de trei ani, cu ambalajul acoperit de o crustă de scame. Dar ceea ce *am*, într-adevăr, e multă practică în a le arăta oamenilor că sunt cine vor ei să fiu, și despre asta e, până la urmă, vorba la un interviu. Odată am jucat în mod convingător rolul unei balerine îndrăgostite, care a îngenuncheat în mijlocul unui restaurant aglomerat ca să-l ceară în căsătorie pe un bărbat chel, de vârstă mijlocie, care mirosea a picioare murdare – asta, ca să mă poată refuza în fața dușmanului său de moarte, care-i era coleg de serviciu. Acum ar trebui să fiu capabilă să conving câțiva profesori de la MIT că sunt o fiziciană decentă. Nu-i așa?

Nu știu. Poate. Așa cred. Îhî.

O să mă concentrez asupra protocolului falsei iubite. Eu și Cece îi spunem EPA. (Mă rog, eu îi spun EPA. Cece se mulțumește să dea din cap și să întrebe: „Care e problema oamenilor de știință? Ați fost cu toții agresați în liceu?"). Mai întâi, Evaluează Nevoia: ce vrea să vadă persoana din fața mea? Apoi, Planifică

[1] Alexandria Ocasio-Cortez, cunoscută și după inițialele numelui ei, politiciană și activistă americană

un Răspuns: cum pot face să devin ceea ce își doresc ei? Și, în cele din urmă, Aplică...

– Dr. Hannaway?

Mă întorc. O femeie cu părul închis la culoare mă studiază, în timp ce eu recapitulez mental cum să mă port.

– Dr. Salt?

Are o strângere de mână fermă. Ca de femeie de afaceri.

– Îmi face plăcere să vă cunosc personal!

– Și mie!

– Haideți să mergem la bar!

O urmez, fascinată. Dr. Monica Salt a scris un manual de fizică teoretică – literalmente. Vreme de mai bine de un deceniu, manualul ei a stat bine-mersi pe raftul bibliotecii mele. Nouă sute de pagini de conținut magnific. Bonus: cărțoiul acela strivește păianjenii crab-viespe ca prin magie.

– Dr. Hannaway?

Are un ton hotărât. Carismatic. Șmecher. Așa cum mi-aș dori eu să mă simt.

– „Elsie", vă rog!

– Atunci, spune-mi „Monica"! Sunt bucuroasă că ai făcut cerere pentru postul ăsta. După ce ți-am văzut CV-ul, am fost sigură că până acum te-a înhățat altă universitate.

Zâmbesc evaziv.

„Da, asta-s eu! Alung ofertele de muncă agresiv, cu bățul!"

– Disertația ta pe tema distorsiunii statice a cristalelor lichide în faza nematică biaxială a fost genială, Elsie!

Simt cum roșesc. Sexul nu-mi produce nici o emoție, dar poate că asta e plăcerea mea vinovată: să fiu complimentată de savanți de vârf din domeniul meu. Sexy, nu?

– Mulțumesc pentru apreciere!

– Nici nu-mi vine să cred cât de mult a influențat studiul întreprins de tine felul în care înțelegem sistemele neechilibrate și mișcarea macroscopică coerentă! Cristalele lichide sunt un subiect fierbinte în fizica teoretică, iar tu ești expertă în domeniu!

Sunt flatată sută la sută. Ei bine, aproape complet. Ceva din tonul ei mă face să am emoții. Ceva e ciudat. Ceva mă tulbură.

– Descoperirile tale o să aibă un impact pe termen lung în multe domenii, fie că e vorba de ecrane, de imagistică optică sau de administrarea medicamentelor. Impresionant!

Parcă ar urma un „dar"?

– Nu pot sublinia suficient cât de impresionată sunt de rezultatele științifice pe care le-ai înregistrat într-o perioadă de timp atât de scurtă!

Cu siguranță că urmează un „dar".

– Dar...

Am știut eu! Am știut. Am *știut*, dar, chiar și așa, îmi stă inima în loc.

– Elsie, ți-am cerut să ne vedem între patru ochi pentru că m-am gândit că ar fi mai bine să știi despre... politicile zilelor noastre.

– Politici? Cum adică?

N-ar trebui să mă mir. Mediul academic STEM[1] înseamnă nouăzeci și opt la sută politică și unu la sută știință (restul ar fi cel mai bine definit prin niște meme).

– Poate că ai mai multe oferte de muncă și aș vrea să mă asigur că ne alegi pe noi în ciuda a... ceea ce s-ar putea întâmpla în timpul interviului.

Mă încrunt.

– Ce s-ar putea întâmpla?

Oftează.

– După cum știi, în ultimii câțiva ani a existat o anumită... fricțiune între fizica teoretică și cea experimentală.

Mă abțin din a pufni. „Fricțiune" e un cuvânt frumos, pe care ai putea să-l folosești pentru cazul în care Ziua Judecății ar fi anunțată chiar în momentul ăsta și trei sferturi dintre fizicienii

[1] Science, technology, engineering, and mathematics – Știință, tehnologie, inginerie și matematică, termen generic folosit pentru a grupa aceste discipline distincte, dar conexe

experimentaliști din lume ar suna la soneriile fizicienilor teoreticieni, ținând în mâini macete proaspăt ascuțite. Desigur că totul ar fi în van: teoreticienii ar fi plecați de multă vreme, fluturându-și deja iataganele pe peluzele fizicienilor experimentaliști.

Da, în scenariul pe care mi l-am închipuit de multe ori, noi, teoreticienii, avem arme mult mai eficiente...

Pur și simplu suntem rase diferite. Mere și pere. Gnomi și elfi. Oameni de știință șmecheri și oameni de știință mai puțin șmecheri. Noi, teoreticienii, folosim matematicile, construim modele, explicăm felul în care funcționează natura. Noi suntem gânditori. Experimentaliștilor... ei, bine, le place să se prostească și să afle lucruri. Să construiască diverse chestii și să-și murdărească mâinile. Ca inginerii. Sau ca picii de trei ani, la groapa cu nisip.

Teoreticienii cred că sunt mai deștepți (ce să vezi: chiar suntem), iar experimentaliștii cred că sunt mai utili (să vezi și să nu crezi: *nu* sunt). Asta duce la... da, la fricțiune.

Monica – mulțumesc universului și particulelor subatomice din care e făcut – e teoretician. Schimbăm o privire lungă, plină de subînțelesuri.

– Sunt conștientă de asta, spun eu.

– Bine! Și se poate să fi auzit că Jonathan Smith-Turner s-a alăturat recent echipei MIT?

Înghet.

– N-am auzit.

– Dar *ai auzit* de el și de... articolul lui.

Nici nu se pune problema. Monica e inteligentă și perfect conștientă că nu există nici o dimensiune, nici un univers paralel, nici un plan existențial autonom ipotetic în care un fizician teoretician să nu fi auzit de el.

Pentru că Jonathan Smith-Turner este experimentalist. Nu, el e *Experimentalistul*. Iar în urmă cu niște ani, pe vremea când eu eram la liceu, iar el probabil că era un adult dat naibii, care ar fi trebuit să aibă minte-n cap, a făcut un lucru oribil. Ceva de neiertat. Ceva abominabil.

A făcut în așa fel încât fizica teoretică să pară stupidă.

Impulsionat de ceea ce pot numai să presupun că a fost amărăciune, o abundență de timp liber și o puță foarte, *foarte* mică, și-a propus să demonstreze lumii întregi că... De fapt, nu știu ce a vrut să demonstreze. Dar a scris un articol științific despre mecanica cuantică, destul de plin de jargon și de matematică încât să sune ca și cum ar fi fost scris de un teoretician.

Doar că articolul era complet inventat. O făcătură. O parodie, dacă vreți. Care s-a transformat în farsă atunci când l-a trimis *Analelor fizicii teoretice*, adică revistei noastre celei mai prestigioase, după care a așteptat. Frecându-și mâinile, așa cum ne putem imagina.

Iar acela a fost momentul în care lucrurile au luat o întorsătură dezastruoasă. Pentru că, deși, chipurile, ar fi fost supus unei verificări de tip peer-review riguroase, articolul a fost acceptat. Și publicat. Și a rămas publicat timp de mai multe săptămâni, sau cel puțin până când s-a dezlănțuit iadul – sub forma unei postări pe blog a cuiva, cel mai probabil, asociat cu Smith-Turner, în vremurile de demult când bloggingul reprezenta ceva.

Iată titlul: *E fizica teoretică o pseudoștiință?* Postarea, ce detalia modul în care Smith-Turner reușise să publice o grămadă de rahaturi în cea mai respectată revistă de fizică teoretică, era chiar mai rea decât articolul. *Să-și fi pierdut domeniul fizicii calea... să fie doar o invenție?* Și întrebarea mea preferată: *Dacă fizica teoretică nu-i decât un nonsens, e corect să plătim teoreticienii cu bani din taxele federale?*

Nu sunt inutil de dramatică atunci când afirm că a fost o întreagă nebunie. Pe Facebook. La știri, inclusiv la emisiunea 60 Minutes. Chiar și Oprah a vorbit despre asta – *Afacerea Turner-Smith, înșelătoria teoretică, scandalul din domeniul fizicii*. Einstein s-a răsucit în mormânt. Newton și-a vomitat mărul. Feynman s-a scufundat discret într-un bazin de heliu lichid. Tânăra Elsie, care a știut chiar de la începutul adolescenței ce voia să se facă după ce creștea, a clocotit, a mârâit și a boicotat toate

reportajele pe tema asta, declarându-le interzise în casa Hannaway. (Interdicția n-a fost respectată, deoarece familia Hannaway avea tendința să uite de existența tinerei Elsie; probabil că părinții erau prea ocupați încercând să-i oprească pe frații ei din a arunca ouă în șopronul vecinilor.)

Interesul general s-a risipit destul de repede. Revista *Analele fizicii teoretice* a publicat un articol în care și-a cerut scuze pentru neglijență, o grămadă de teoreticieni drapați în pulovere de un gust îndoielnic și cu fixativ în păr au apărut pe YouTube ca să-și apere onoarea, iar Jonathan Smith-Turner n-a mai luat niciodată cuvântul în mod public pe tema asta. Din fericire, cantitatea de energie mentală pe care oamenii normali sunt dispuși s-o consume cu preocuparea pentru fizică e limitată.

Dar înșelătoria aceea a fost umilitoare, o lovitură devastatoare, iar domeniul nu și-a revenit niciodată de-a binelea – toate astea, doar din cauza unei farse tâmpite. A trecut un deceniu și finanțările pentru fizica teoretică sunt reduse în continuare. Posturile din domeniul fizicii teoretice sunt decimate. Încă circulă gluma conform căreia fizica teoretică ar fi înrudită cu scrierea creativă. S-au publicat cărți întregi despre cum fizicienii teoreticieni ar fi niște ciudați care fac speculații nefondate, iar principala completare automată Google pentru *fizică teoretică* e: „Nu-i o știință reală. Prostie. Moartă".

(Calomnios. Google e un motor de căutare calomnios și ar trebui să trecem cu toții la Bing.)

Și totuși e chiar mai rău decât atât, din două motive care transformă toată povestea asta în ceva personal pentru mine. În primul rând, unul dintre dezavantajele majore ale articolului a fost faptul că, din nevoia de a salva aparențele, comunitatea fizicii teoretice a găsit un țap ispășitor: l-a cenzurat în mod oficial pe redactorul-șef al *Analelor* – versiunea academică a azvârlirii cuiva pe un pat de țepi de cactus și de a-l lăsa să moară acolo.

Acel redactor era Christophe Laurendeau, îndrumătorul meu de doctorat.

O, da!

Al doilea motiv e faptul că, în mod regretabil, eu și Smith-Turner funcționăm în același subdomeniu al fizicii. Munca noastră în domeniul cristalelor lichide se suprapune parțial și mă întreb din când în când dacă ăsta e un motiv suficient ca să mă orientez spre alt subiect de cercetare. Am refuzat ani întregi să-mi pese de ceea ce făcea Smith-Turner, am refuzat să-i citesc articolele, să-i recunosc existența, să-i pronunț numele.

Privind retrospectiv, probabil că ar fi trebuit să-l țin sub observație.

– Normal, spune Monica, Jonathan e un experimentalist talentat și un capital prețios pentru departament. Ni s-a alăturat anul trecut – s-a mutat de la Caltech, cu subvenții considerabile, ca să conducă Institutul de Fizică MIT. Suntem norocoși să-l avem de partea noastră! afirmă ea, iar expresia pe care o afișează arată în mod clar, fără urmă de îndoială, că nu crede o iotă din ce spune. Postul pentru care candidezi e unul obișnuit. Jumătate din salariul tău o să fie plătit de departamentul meu, iar cealaltă jumătate, de Institutul de Fizică. Care e condus de Jonathan. Care, la rândul lui, îl preferă pe celălalt candidat care a solicitat postul, înșiră Monica, după care oftează. Din motive evidente, nu pot să-ți spun cine e celălalt candidat.

Degetele mi se încleștează pe pahar.

– Presupun că celălalt candidat e un experimentalist.

– Da. Și un fost colaborator al lui Jonathan.

Închid ochii și am revelația că am dat de naiba.

Interviul ăsta e un concurs al rivalităților. Teoreticienii împotriva experimentaliștilor. Departamentul de Fizică împotriva Institutului de Fizică. Monica împotriva lui Jonathan.

Comitetul de recrutare: Război Civil.

– Dacă primesc slujba, Jonathan Smith-Turner o să fie superiorul meu?

S-ar putea să existe o limită a compromisurilor pe care sunt dispusă să le fac pentru timp de cercetare asigurat, capacitate nelimitată de a cumpăra brânză și asigurare medicală.

Monica dă din cap cu fermitate și spune:

– Nu în vreun fel semnificativ.

Sunt cuprinsă de ușurare. Foarte bine.

– Înțeleg. Perfect. Îți mulțumesc că ai fost deschisă cu mine: există ceva ce pot face ca să fiu aleasă în detrimentul celuilalt candidat?

Mă studiază cu seriozitate pentru o clipă. Apoi fața îi capătă o expresie feroce și ăsta, *ăsta* e indiciul meu. Așa știu care e varianta de Elsie pe care și-o dorește Monica: o campioană. Tributul ei pentru *Jocurile Foamei* din domeniul fizicii. O gladiatoare care să-l înfrunte pe Jonathan Smith-Turner, zeul încoronat al cercetării STEM, pe care ea îl detestă.

Ei bine, pot s-o fac! Fiindcă întâmplarea face ca eu să detest același personaj.

– Uite ce trebuie să știi, Elsie: majoritatea membrilor corpului profesoral pe care o să-i întâlnești în decursul interviurilor – inclusiv Jonathan – au hotărât deja care e candidatul pe care să-l recomande pentru angajare, în baza preferinței lor pentru un teoretician sau pentru un experimentalist. Ei deja știu dacă o să voteze pentru tine sau pentru George și nu ne rămâne mare lucru de făcut ca să-i facem să se răzgândească.

Înainte să mă pot controla, ridic dintr-o sprânceană. Nu cred că Monica a vrut să-i scape informația cum că numele candidatului lui Jonathan Smith-Turner e „George", dar am o stare diametral opusă surprinderii. *Sigur* că el vrea să angajeze un bărbat.

– Dar, continuă ea, există o mână de profesori care sunt la granița dintre teoretic și experimental. Doctorii Ikagawa, Alvarez, Voight. Ei fac parte din echipa de cercetare a lui Volkov și se duc în direcția în care îi mână el. Ceea ce înseamnă că Volkov o să aibă votul decisiv. Sfatul meu e să vorbești cu el în momentele de pauză ale interviului tău. Dacă ai cum, construiește-ți

prezentarea astfel încât să se potrivească intereselor lui. Şi... nu ştiu dacă Jonathan ar putea să încerce să-i acorde candidatului său un avantaj şi să te facă pe tine să pici prost, dar fii precaută în ceea ce-l priveşte. Fii foarte atentă!

Dau încet din cap. Iar apoi dau din nou din cap, inspirând profund şi încercând să-mi descâlcesc gândurile haotice.

Da, interviurile pentru slujbele din mediul academic sunt faimoase pentru configuraţia specifică, ce asigură cantitatea maximă de suferinţă pe care s-o îndure candidaţii – dar n-am fost pregătită să mă confrunt cu un astfel de nivel de politizare. Sunt o fată simplă. Cu nevoi simple. Nu vreau decât să-mi petrec zilele rezolvând ecuaţii de hidrodinamică care calculează haosul spaţio-temporal la scară mare, manifestat de nematicele uscate active. Şi poate, dacă e posibil, să cumpăr niveluri de hormoni pancreatici compatibile cu viaţa, la preţuri rezonabile.

Dar – concluzionez eu, în timp ce-mi muşc buza de jos, gândind foarte repede – dar poate că *sunt* capabilă de asta. Sunt o fiziciană foarte bună şi o profesionistă în a le da altora ceea ce vor; mai mult de-atât, odată ce obţin slujba asta, o să fim numai eu şi ştiinţa mea. Iar dacă aş fi aleasă în detrimentul candidatului lui Smith-Turner? Ar fi ca şi cum i-aş răzbuna pe dr. L. şi fizica, chiar dacă într-o mică măsură. Ce gând minunat, care-mi încălzeşte inima!

– Bine! îi răspund Monicăi.

Ne-am cunoscut cu numai zece minute în urmă şi ne privim ca nişte aliaţi de-o viaţă, fiind vorba de acea camaraderie accelerată ce se naşte între două persoane care complotează împreună în scopul înfăptuirii unei crime. În speţă, uciderea lui Jonathan Smith-Turner. Aşa că spun:

– Pot s-o fac!

Monica e mulţumită.

– Ştiu că e vorba de o metodă neortodoxă. Dar eşti candidatul ideal. Achiziţia cea mai potrivită pentru departament.

– Mulțumesc! răspund eu, zâmbind și afișând o siguranță de sine pe care n-o prea simt. N-o să te dezamăgesc!

La rândul ei, îmi zâmbește cu fermitate și căldură.

– Foarte bine! Restul comitetului de recrutare ar trebui să fi venit. O urmez către intrare, în timp ce capul mi se învârte din cauza informațiilor pe care le-am primit. Încerc să nu merg ca un dinozaur.

– A, iată-i pe toți! spune Monica.

Oamenii adunați în zona de așteptare sunt, mi-e teamă să spun, jenant de ușor de identificat drept fizicieni. Nu e vorba de pantalonii de camuflaj, sau de veste, sau de sindromul părului care nu poate fi pieptănat. Nici de lănțișoarele pentru ochelari, purtate fără urmă de autoironie. Nu e vorba nici măcar de faptul că sunt cu toții bărbați, în concordanță cu abundența de masculi din sfera mea profesională.

E vorba despre faptul că se întrec în jocuri de cuvinte din domeniul fizicii.

– Care e cea mai bună carte despre gravitația cuantică? întreabă un domn în vârstă, care poartă ochelari cu lentile progresive și care arată ca o versiune benignă a Pinguinului din *Batman*. Cea pe care e imposibil s-o pui jos! Te prinzi?

Râsul care urmează pare neprefăcut. Aha, ăștia sunt de-ai mei!

– Domnilor, începe Monica, dregându-și glasul, iat-o pe dr. Elsie Hannaway! Sunt încântată că ni se alătură astă-seară!

Zâmbesc cu căldură, având senzația că sunt la preselecție pentru un reality-show. Academicienii au Talent, Dansând cu Profii, Burlacul (Științelor). Sunt întâmpinată de strângerile de mână neîndemânatice, ezitante, ale unor inși care se simt mai în largul lor uitându-se la o tablă albă de scris decât având cel mai mărunt contact fizic, dar nu le-o iau în nume de rău. Și eu sunt la fel, doar că am învățat să mă prefac puțin mai bine.

Câțiva membri ai corpului profesoral îmi sunt cunoscuți, atât teoreticieni, cât și experimentaliști; pe unii îi știu doar după

nume, pe alții, de la conferințe sau de la prelegeri. Pinguinul se dovedește a fi Sașa Volkov și are un zâmbet mai larg decât ceilalți.

– Sunt fanul articolelor dumneavoastră pe tema materiei întunecate, spun eu, nemințind defel, fiindcă Volkov e un tip dat naibii și sunt destul de familiarizată cu munca lui ca să-l lingușesc puțin. Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă despre...

– Dr. Hannaway, mă întrerupe el, apăsând pe consoane, vreau să vă pun o întrebare foarte importantă!

„Poftim?!"

– Sigur că da!

– Știți care e formula unui velociraptor?

Mă încrunt. Despre *ce* vorbește? Mă *testează*? Formula unui... o!

„O, da!"

Îmi dreg glasul.

– E, cumva... ăăă... un distanțoraptor împărțit la un timporaptor?

Pentru o clipă, mă privește cu răceală. Apoi izbucnește într-un hohot de râs mulțumit și sincer.

– Asta..., spune el privind-o pe Monica și arătând spre mine, ...îmi place de ea! Are simțul umorului!

În mod evident, Elsie pe care și-o dorește Volkov poate oricând să jongleze cu glume tematice depășite. O să trebuiască să-mi creez un întreg repertoriu.

– Cred că ne-am strâns cu toții! Ar trebui să ne ducem la masă... of!

Monica se oprește, privind spre un loc situat la înălțime, în spatele umărului meu. Expresia îi devine dură în clipa în care spune:

– Iată-i pe Jonathan și pe Andrea! Mai bine mai târziu decât niciodată!

Inspir adânc, pregătindu-mă pentru întâlnirea asta. Pot să fiu amabilă cu Jonathan Smith-Turner. Pot să fiu politicoasă cu individul ăsta care face degeaba umbră pământului în domeniul academic. Și pot să-l fac să plângă, obținând slujba.

Mă uit în ochii Monicăi pentru o fracțiune de secundă, ca și când i-aș face o promisiune tăcută, iar apoi mă întorc, pregătită să fiu perfect plăcută, să strâng mâna dobitocului fără să exclam „Bleah!", sau „Te urăsc", sau „Mulțumesc că ne-ai făcut să ne simțim ca niște intruși în domeniul fizicii, măgarule!"

Iar apoi mă opresc.

Pentru că persoana care tocmai a intrat...

Persoana care stă în pragul restaurantului, în timp ce fulgii de zăpadă se topesc în părul deschis la culoare...

Persoana care își descheie nasturii paltonului North Face...

E nimeni altul decât Jack Smith.

CAPITOLUL 3

REACȚIE ÎN LANȚ

Clipesc ca proasta – o dată, de două, de șapte ori.

Apoi mai clipesc o dată, ca măsură de siguranță.

De ce e Jack aici, curățându-și zăpada de pe hanorac, reducând lățimea intrării la jumătate cu umerii lui supradimensionați? E seara *keto* la Miel? S-a rătăcit în drum spre o convenție pe tema gimnasticii?

Nu reușesc să mă hotărăsc dacă să-l ignor sau să-i fac cu mâna, scurt, când Monica spune, pe un ton moralizator:

– Ai întârziat!

Ea pare că ar vorbi cu Jack, care își verifică ceasul de la încheietură (un ceas de mână, în *acest* an al Domnului!) și răspunde, calm:

– Am fost în laborator. Probabil că am pierdut noțiunea timpului.

– A trebuit să-l smulg de pe penseta optică, intervine blonda de lângă el.

Să fie Andrea?

Monica doar că nu-și dă ochii peste cap. Mă uit de la unul la altul, dezorientată. Oare Jack o cunoaște pe Monica? Oare sunt amici de SoulCycle? La ce întâlnire a întârziat?

– Având în vedere că, în sfârșit, ne onorezi cu prezența ta: iat-o pe dr. Elsie Hannaway, unul dintre candidații pentru postul de la universitate. Elsie, dă-mi voie să ți-i prezint pe dr. Andrea Albritton, profesor asociat în departament, și pe dr. Jonathan Smith-Turner, șeful Institutului de Fizică MIT.

Aproape că mă uit în jur. Aproape că cercetez restaurantul în căutarea alunecosului Jonathan Smith-Turner. Dar nu fac asta, pentru că Jack mă privește, părând să simtă același lucru ca și mine.

Derută. Confuzie. Îngrijorare pentru sănătatea mintală a Monicăi.

– Ai înțeles greșit, răspunde cu vocea aia plăcută a lui, clătinând din cap, amuzat. Elsie nu e...

Lasă fraza neterminată și starea de spirit i se schimbă: amuzamentul dispare. Ceva zvâcnește în falca lui ridicolă, de supererou. Dintr-un motiv anume, încruntătura dintre ochi i se adâncește într-un *W*.

„Ce mama naibii?", mă întreb.

În mod normal, Jack Smith e recalcitrant și ciudat de imposibil de citit, dar acum pot să ghicesc ușor că este enervat. Vrea să mă înjure. Să mă măcelărească. Să se înfrupte din măduva moale a oaselor mele.

Dar nu face nimic din toate astea. Expresia i se schimbă din nou, de data asta într-una imobilă, politicoasă, și-mi întinde mâna. N-am de ales decât s-o strâng, deși... nu. Nu.

– Dr. Hannaway, vă mulțumesc pentru interesul pe care îl arătați față de MIT! spune el cu voce catifelată și deranjant de familiară. Are pielea rece pe model Boston-în-ianuarie-fără-mănuși. Plină de bătături. Înfricoșătoare.

– Dr. Turner..., reușesc să articulez prin gâtlejul sugrumat.

– Smith-Turner! Dar spune-mi Jack!

Faptul că m-a corectat e ca un pumn în stern. Nu se poate! Jack Smith și Jonathan Smith-Turner *nu pot* fi... aceeași persoană.

– Dr. Hannaway vrea să-i spunem „Elsie", *Jonathan*, anunță Monica, însuflețită.

Jack îi ignoră tonul.

– Elsie! spune el, ca şi cum mi-ar rosti numele pentru prima dată. Ca şi cum nu l-ar fi folosit chiar aseară, în timpul singurului joc de Go pe care nu l-am câştigat în ultimul deceniu.

„La naiba!"

Aştept ca unul dintre noi să recunoască faptul că deja ne cunoaştem. Degeaba. Gura îmi rămâne închisă. A lui, la fel. Ochii de chihlimbar îi rămân fixaţi în ai mei şi mă simt la fel de ţintuită precum o libelulă exotică în insectar.

Asta nu e bine. Jack Smith e profesor de educaţie fizică. Asta mi-a spus Greg atunci când ne-am întâlnit la cafenea, ca să ne plănuim povestea. Nu-i aşa?

– Şi am un frate. Cu trei ani mai mare decât mine, a spus Greg atunci, aşezându-şi cana pe masă. N-o să-i spun că te-am angajat, dar el e minunat, spre deosebire de... ei bine, celelalte rude ale mele!

Am dat din cap, tastând „frate" în aplicaţia mea *Notiţe*. „Apropiat", am adăugat.

– Îmi poţi spune numele şi ceva despre el?

– Ceva despre Jack?

– Ceva despre care să aduc vorba atunci când ne întâlnim. Ceva de genul „Greg vorbeşte despre tine tot timpul. Eşti hipoterapeut, nu-i aşa? Şi-ţi place să modelezi săpun! Ce adorabil că ai cunoscut-o pe soţia ta pe când escaladai Machu Picchu!

Greg a dat din cap.

– Jack nu e însurat.

– Are vreo iubită?

– Nu. Nu-şi prea dă întâlniri.

L-am privit pe Greg ridicând dintr-o sprânceană, iar el a dat imediat din cap.

– Nu e ca mine... El... are prietene, femei cu care... Dar e foarte ferm în privinţa faptului că nu-şi doreşte o relaţie.

Am dat din cap, la rândul meu.

„Aha, e genul de *armăsar*? Bleah!"

– Mama ta nu-l hărțuiește să se așeze la casa lui, așa cum face cu tine?

– E complicat..., a răspuns Greg, părând să se simtă aproape vinovat, după care a continuat: ...dar nu, mamei nu-i prea pasă de ce anume face el. Să vedem, ceva despre Jack. Lasă impresia că ar fi puțin necioplit, ca și cum nu i-ar păsa de nimic altceva decât de slujba lui, dar e... cumsecade, a declarat el, bătând darabana cu degetele în tăblia mesei. E un om bun! De exemplu, a fost singura persoană care a venit la recitalul meu *Jesus Christ Superstar* din liceu. L-am jucat pe Peter, s-a confesat el, oftând.

– Singura persoană de la tine din familie?

– Singurul spectator. A aplaudat foarte mult, a spus Greg, ridicând din umeri. Și e înfricoșător de inteligent. Îi plac jocurile de societate. S-a mutat recent înapoi la Boston, din California.

– Ce slujbă are?

– Predă fiz...

Un zgomot puternic de la o masă alăturată ne-a făcut să ne speriem. O fetiță care bătea cu pumnul în masă și țipa la mama ei.

– Nu banană... prăjitură!

– Iubito, ți-a fost rău!

– Nu mi-e rău, mi-e...

Dintr-odată, pe partea din față a bluzei fetiței a apărut o băltoacă de vomă. Eu și Greg am schimbat o privire, după care el a continuat:

– De asemenea... face sport împreună cu prietenii lui. Chestii din astea.

Am dat din cap și am luat notițe. *Profesor de educație fizică. Monopoly? Tip care merge la sală. Nu e ținta mea. Nu e o problemă.*

Până acum.

Dintr-odată, Jonathan-Jesus-Christ-Superstar-Smith-Turner, care joacă jocuri de societate și predă ceva ce începe cu „fiz" – o materie care, cu siguranță, *nu* este educație fizică –, reprezintă o mare problemă.

Imposibil. Asta-i o nebunie. Trebuie să fiu la emisiunea Punk'd. Relativitatea generalizată avea dreptate: am călătorit înapoi în timp, la începutul anilor 2000. O echipă de filmare și unchiul Paul se ascund în spatele ferigii ăleia ridicole din ghiveci, din colțul încăperii. Interviul a fost înscenare. Întreaga mea viață e o glumă.

– Hei, Jack, spune Volkov din spatele meu, scoțând sunete ascuțite, ce par est-europene. Cu o mare putere, vine o mare...?

– ...o mare intensitate la pătrat înmulțită cu rezistența, murmură Jack, cu privirea ațintită la mine.

Mă trec fiori reci și calzi, în timp ce toată lumea râde. Ca de obicei, Jack e inaccesibil, n-am nici cea mai vagă idee ce se petrece în mintea lui. Și tot ca de obicei, mă simt ca și cum m-ar jupui ca pe o mandarină, scoțându-mi la iveală toate părțile moi, secrete, ascunse.

Cu câtă cruzime o să mă ucidă Cece dacă vomit pe rochia ei?

– Petrecere MIT? întreabă hostessa, zâmbind. Da-ți-mi voie să vă conduc la masă!

Mă răsucesc cu stângăcie, ca și cum aș înainta prin apă. Creierul meu flutură frenetic din aripioare. Deci Jack e fizician – asta-i de rău –, experimentalist – asta-i de rău –, *Experimentalistul* –, asta-i de rău –, vrea să angajeze un tip pe nume George – asta-i de rău –, știe că sunt bibliotecara cu care se vede fratele lui – asta-i de rău –, nu m-a plăcut niciodată – asta-i de rău –, crede că mi-am inventat doctoratul – asta-i catastrofal – și că păcălesc MIT ca să mă angajeze – ăsta e curat dezastru.

– Nu-l lăsa să te intimideze, îmi șoptește Monica la ureche.

– C... ce?

– Felul în care Jonathan s-a uitat la tine, de parcă ai fi încercat să strecori o sticlă plină cu șampon dincolo de controlul de securitate pe aeroport, e, cu siguranță, una dintre tacticile lui. Ignoră-l!

La naiba – dacă mă părăște Monicăi? Lui Volkov? O, Doamne, o să trebuiască să le dau explicații viitorilor mei colegi despre

slujba mea suplimentară? Despre întâlnirile false? Pun pariu că, în timp ce mâncăm *filet mignon*, asta s-ar potrivi de minune cu anecdotele despre acel cămătar care m-a amenințat că-mi zdrobește genunchii.

– Bine.

Zâmbesc firav. Sunt în rahat – la o adâncime de doi metri, aș estima.

Nu, de trei metri. Mă scufund rapid în clipa în care Monica observă că stau departe de Volkov și spune:

– E un curent îngrozitor aici! Poate cineva să facă schimb cu mine? Elsie, te deranjează?

Scaunele muzicale. Monica manevrează comesenii până când eu ajung între ea și Volkov. Excelent. Mai puțin excelent? Jack e chiar vizavi de mine. Stă aplecat pe scaunul lui, fiind de două ori mai lat decât experimentaliștii care frunzăresc meniul lângă el. Jack continuă să se holbeze de parcă ar fi pe punctul de a mă curăța de sâmburi ca pe o rodie.

Încerc să-mi imaginez o singură modalitate în care interviul ăsta ar fi putut începe într-un mod mai nefericit, și nu-mi vine nici o idee. Poate că ar fi fost o situație mai rea dacă Godzilla ar fi intrat în restaurant și ar fi început să pască aranjamentul floral din centrul mesei.

Mă uit spre intrare. Oare Godzilla e pe punctul...

– Unde ești momentan, Elsie?

Întorc capul către Jack. Are privirea ațintită asupra mea și numai asupra mea, ca și cum am fi singuri în restaurant. În Boston. În supraaglomerarea galaxiei Fecioarei.

– Nu... nu înțeleg întrebarea!

– Unde lucrezi? Dacă lucrezi.

Mi se înfierbântă pieptul.

– Predau la UMass Boston, la Emerson și la Universitatea Boston.

– Aha! Înghesuie lumi întregi în acea unică interjecție – lumi dintre care nu vreau să vizitez nici una. Adu-mi aminte, UMass e clasificată drept instituție Research 1[1]?

Mi se umflă nările. Îmi aduc aminte ce-mi spune mama mereu („Ori de câte ori faci asta, arăți ca un porcușor!") și fac un efort conștient să mă relaxez.

– Research 2.

Jack dă din cap ca și cum n-ar fi știut deja și soarbe, dezinvolt, din apă. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă l-aș lovi pe sub masă.

– Chiar trebuie să te muți la o instituție Research 1, dr. Hannaway! exclamă dr. Volkov, aruncându-mi o privire îngrijorată, de tată. Pur și simplu, nu se compară! La o instituție Research 1 sunt mai multe resurse. Mai multe fonduri.

„Nu mai spune!", gândesc eu, în timp ce răspund:

– Da, dr. Volkov!

– Și ești pe post de titular, Elsie? întreabă Jack.

– Asistent.

Sigur o să-l lovesc. În testicule. E singura modalitate acceptabilă în care îmi pot folosi piciorul.

– Sunt atât gelos pe asistenți, murmură Volkov, distras, uitându-se la pagina cu antreuri. Au mobilitate. Flexibilitate. Își mențin spiritul tânăr.

Zâmbesc forțat și exclam:

– Atât de multă flexibilitate!

Ar părea nepoliticos să mă ofer să-i trimit articolele bilunare pe care le publică revista *The Atlantic* despre faptul că suntem clasa inferioară a mediului academic, așa că îi urez în gând să facă o piatră la rinichi. Una pe care să n-o poată elimina.

– Și unde ți-ai dat doctoratul? întreabă Jack.

– La Northeastern.

– Northeastern, zici? întreabă el dând din cap, gânditor. Grozavă școală! Am un prieten care a învățat acolo.

[1] Conform Sistemului de Clasificare Carnegie Hall, instituțiile R1 sunt cele care au acordat cel puțin douăzeci de diplome de doctorat în timpul anului evaluat.

– Vorbești serios? A studiat fizică?

– Nu. Biblioteconomie.

Mă trece un val de căldură. Vrea să spună...

– Jonathan, ți-am trimis CV-ul lui Elsie Hannaway și mai multe din articolele ei, spune Monica pe un ton dulce. Nu le-ai primit?

– Poate că au fost marcate ca spam, răspunde el fără să-și ia privirea de la mine. Scuzele mele, dr. Hannaway!

Își încrucișează brațele pe piept și se lasă pe spate, pregătindu-se să mă studieze fără grabă. În restaurantul ăsta select, el e îmbrăcat cu un pulover Henley de culoare verde-închis. Îmbrăcat mai prost decât o cere eticheta, *din nou*, ca și cum ar fi fotomodelul care reprezintă marca Cherestegiului Sexy de pe Instagram și n-ar putea risca să fie zărit îmbrăcat în niște haine obișnuite, care se poartă la birou.

– Ai frați? mă întreabă.

Unde naiba vrea să ajungă cu asta?

– Doi.

– Surori?

– Nu.

– Ciudat! Semeni incredibil de mult cu cineva cu care s-a văzut fratele meu. Mi se pare că o chema..., murmură el, bătând cu degetul în masă. Păcat că nu-mi pot aminti.

Roșesc, uitându-mă iute de jur împrejur. Cei mai mulți dintre meseni sunt prea preocupați încercând să se hotărască ce să comande din fondurile departamentului, așa că nu sunt atenți. Îmi îngrop fața în meniu și inspir adânc.

„Ignoră-l pe Jack Smith. Jack Turner. Jack Smith-Turner. Nu te dezlănțui și nu-l înjunghia cu furculița pentru salată!".

De fapt, ceea ce trebuie să fac e să-i explic situația. Să-i spun că nu sunt o escroacă. Să-l fac să mă lase în pace. Da, trebuie să...

– Jack, cum merge experimentul nematic feroelectric? întreabă cineva din capătul celălalt al mesei.

– Foarte bine. Atât de bine, încât m-am gândit să-mi iau un concediu, răspunde el, bătându-se ostentativ peste bărbie. Doi ani în care să merg în excursii cu rucsacul în spate, poate.

Volkov râde.

– Deci n-ai avut noroc?

– Nu, răspunde el, încruntând din sprâncene. Ceva din ce facem e greșit. Dar nu-mi dau seama ce. Cum e vremea în Rusia la ora asta, Sașa?

Ceilalți chicotesc.

– Dacă simți că ar trebui să pleci, noi nu putem să te oprim, mormăie Monica.

Eu mă uit, concentrată, la pagina cu salate: nu e treaba lui Jack să treacă de la partitura de idiot complet la cea de tip fermecător și autoironic.

– Lucrurile o să se rezolve, Jack! Știi că fizica experimentală e... experimental dificilă, spune Volkov, chicotind de unul singur la gluma pe care tocmai a făcut-o. La fel și cea teoretică. Nu te face sa... turată, dr. Hannaway?

„Râzi!" îmi ordon. „Fii fermecătoare! Fii jovială! În cea mai bună formă!"

– Sigur că da.

– Amuzant! spune Jack. Sașa, ai auzit-o pe aia despre iubita lui Schrödinger?

Volkov își freacă mâinile.

– Nu, spune!

– E preferata mea. Iubita lui Schrödinger e în același timp bibliotecară *și* teoreti...

Îmi trântesc meniul pe masă, închizându-l în timp ce un val de stânjeneală și de furie îmi urcă pe șira spinării. Oare fac un infarct masiv? Oare îmi curge sânge din nas?

– Scuzați-mă o clipă!

Mă ridic în picioare, forțându-mă să le zâmbesc Monicăi și lui Volkov. Am nevoie de aer. Am nevoie să mă adun. Am nevoie

de o clipă ca să mă gândesc la situația asta încurcată, una în care Jack să nu se ia de mine.

– Ăăă... am mângâiat un câine mai devreme. Mă duc să mă spăl pe mâini și revin pe dată.

Volkov pare mulțumit de brusca mea preocupare pentru igienă.

– Da, da, iată o idee bună! Mai bine suflu și-n iaurt!

Râde în hohote, de parcă ar fi drogat cu oxid de azot. Îmi plac glumele bune, chiar îmi plac. Dar nu atunci când singura mea șansă la libertate financiară e sabotată de fratele malefic al falsului meu iubit.

M-am depărtat câțiva pași, când vocea lui Jack îmi face stomacul să se răsucească.

– Știi, am mângâiat o pisică mai devreme! Cred că mă duc și eu cu dr. Hannaway!

Toaletele sunt în partea cealaltă a restaurantului, la capătul unui hol lung, slab iluminat, decorat cu picturi monocrome ale Parisului și cu ghivece în care sunt sădiți ficuși. Am plecat prima de la masă și ar fi trebuit să am un avantaj considerabil, dar, din câțiva pași, Jack mă ajunge din urmă, fără ca măcar să aibă bunul-simț să pară obosit de alergătură.

Sunt pregătită să aud din gura lui ceva diabolic și jignitor. Asta o să-mi ofere o scuză ca să-i pun piedică. Cine are nevoie de sex, când poți să-l urmărești pe Jack Smith înfigându-și fața în podea? Dar el nu spune nimic. Trece pe lângă mine grosolan de nepreocupat, ca și cum n-ar avea nici o grijă pe lume. După cum a spus Monica mai devreme, asta e una dintre tacticile lui. Scrâșnesc din dinți, dorindu-mi să fi avut un as în mânecă. Dacă obțin slujba asta, o să-i fac viața un calvar: o să-i îngrop în jeleu echipamentul de laborator, o să-mi tai unghiile pe biroul lui, o să-i ling buza cănii atunci când sunt răcită, o să împrăștii piuneze pe...

Capătul holului. Jack deschide ușa din stânga – cea de la toaleta bărbaților –, iar eu o iau la dreapta și intru în spațiul rezervat doamnelor. În sfârșit, am scăpat de chinul ăsta! Doar că fac o

greşeală crucială: mă întorc ca să arunc o ultimă privire plină de resentimente şi îl văd pe Jack încremenit locului. În expectativă.

Ţinând deschisă uşa toaletei.

Expir, derutată, iar apoi scot un hohot gros de râs. Asta e cumva o invitaţie? La toaleta bărbaţilor? Ca să... mă aşez pe pisoare pentru un ceai şi aperitive? Oare omul ăsta e *ţicnit*?

Nu. *Eu* sunt ţicnită. Pentru că, din motive ce ar justifica un CT la cap şi o evaluare neuropsihiatrică exhaustivă, îi accept oferta. Abia dacă mă uit în jur ca să mă asigur că pe hol nu trece cumva vreun rector de le MIT. Apoi intru.

Toaleta e pustie – nu-i nimeni în zonă, ca să fie martor la nebunia mea. Pute ca şi cum cineva, după ce ar fi făcut sport, şi-ar fi cufundat pelvisul într-o găleată de dezinfectant cu aromă de citrice. Se aude un robinet care picură, iar reflexia mea în oglinda înaltă e o minciună: femeia zveltă, care poartă o rochie strâmtă, e prea fâstâcită, prea lividă, prea roşie la îmbrăcăminte ca să fie Elsie Hannaway cea blândă, cu maniere curtenitoare.

Mă întorc. Jack rămâne lângă uşă, evaluându-mă, studiindu-mă, făcându-mi vivisecţie, aşa cum îi e obiceiul. Încep în gând o numărătoare inversă. Cinci. Patru. După ce ajung la unu, o să încep să-i explic situaţia. Pe un ton calm şi plin de demnitate. O să-i spun că e o neînţelegere. Trei. Doi.

– Felicitări! spune el.

„Ce?!"

– Pentru doctorat.

– C... ce?

– O realizare care merită să fie pomenită, continuă el cu glas serios şi calm, având în vedere că, în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore, nici măcar nu lucrai la el.

Oftez din toţi rărunchii.

– Ascultă, nu e ceea ce crezi...

– O să-ţi laşi slujba de la bibliotecă, sau plănuieşti să ai o carieră dublă? M-aş îngrijora pentru programul tău, dar am auzit că

fizica teoretică deseori constă doar în privitul în gol și în notatul de simboluri matematice...

– Eu... nu. Nu în asta constă fizica teoretică și...

Strâng din pleoape.

„Calmează-te! Fii rezonabilă! Chestia asta poate fi rezolvată printr-o conversație simplă!"

– Jack, nu sunt bibliotecară!

Cască ochii, prefăcându-se surprins.

– Nu te cred!

– Sunt fiziciană. Mi-am dat doctoratul în urmă cu aproximativ un an.

Expresia îi devine dură. Face un pas către mine și mă simt ca un pitic de grădină.

– Ei, presupun că Greg habar n-are de asta!

– Știe, eu... Stai! Nu. Nu i-am spus lui Greg despre doctoratul meu, pentru că era irelevant. Ei bine, da! *Nu știe*, dar asta numai pentru că...

– L-ai mințit.

Sunt luată prin surprindere.

– În nici un caz!

– Joci un joc mârșav cu fratele meu, pretinzând că ești altcineva. Nu știu de ce o faci, dar dacă ai impresia că o să te las să continui...

– Ce?! Nu! Asta nu e...

Nu-mi vine să cred că a ajuns la concluzia că-mi bat joc de Greg! De parcă s-ar pune problema!

– Țin la Greg! exclam, exasperată.

– Asta e motivul pentru care ai secrete față de el?

– N-am!

– Dar ce zici de ziua în care ai leșinat în brațele mele și m-ai implorat să nu-i spun?

Mă strâmb.

– N-am leșinat în brațele *tale*, ci doar *aproape* de brațele tale și te-am rugat să nu-i spui... din cauză că nu voiam să-l deranjez.

– Ce spui de faptul că nu știai că Greg era pe punctul să plece într-o călătorie? Nu pare să-ți pese de nimic legat de munca lui. De problemele lui. De felul în care-și duce *viața*.

Jack e distant și, fără putință de tăgadă, îl înfurie ideea că mi port urât cu fratele lui.

– Nici rudelor voastre nu le pasă!

– Asta-i adevărat, recunoaște el, încruntându-se. Dar e irelevant.

Sunt pe punctul de a-mi trece o mână peste față, când îmi amintesc de vorbele lui Cece: „Strică-ți machiajul și o să te pun la frigare ca pe un *shish kebab!*"

O, Doamne, o să trebuiască să-i prezint lui Jack afacerea întâlnirilor false! El n-o să creadă că așa ceva există – bărbații cu voci de bariton, sugestii de tatuaje și barba abia ițită, într-un impecabil stil neîngrijit, nu sunt chiar publicul-țintă al unei astfel de afaceri. Probabil că Jack are armate de femei care stau la rând pentru ocazia de a face gimnastică la orizontală cu el, cu atât mai mult ca să-i fie iubite *de-adevăratelea*. Și care sunt șansele ca, în timpul interviului, să nu folosească informația despre slujba mea part-time ca pe o armă? Sub zero grade Kelvin.

– Ascultă, știu că par să-l fi mințit pe Greg, dar n-am făcut-o! Pot să-ți explic!

– Chiar poți?

– Da. Sunt...

Creierul îmi oscilează, iar apoi încremenește, fiindcă tocmai mi-am dat seama de ceva: dacă îi spun lui Jack despre întâlnirile false, nu mă dau de gol numai pe mine, ci îl dau în vileag și pe Greg.

Da, Jack și Greg sunt apropiați. Nu, Greg nu i-a spus lui Jack despre întâlnirile false și nu sunt în poziția de a face eu asta. Aș putea ocoli *motivul* pentru care Greg s-a hotărât să mă angajeze, dar tot n-aș rezolva mare lucru. Jack ar ști că Greg ascunde ceva. Că există ceva de scormonit, de investigat și...

Atunci când eu și Greg ne-am pus de acord asupra unei anume versiuni despre relația noastră, care trebuia livrată familiei lui, el a spus, frecându-se la ochi cu palma, de parcă ar fi avut nevoie de un masaj zdravăn și de patruzeci de ore de somn:

– Nu știu cum ar interpreta asta cei din familia mea. Ar putea să reacționeze ca niște dobitoci, sau să se poarte minunat, sau să încerce să fie drăguți și, în loc de asta, să ajungă să fie foarte băgăreți și... aș prefera să nu le spun deocamdată. Aș prefera să nu știe că e ceva de știut!

Aud în minte acele cuvinte ale lui Greg și mă uit în sus. Privirea întunecată a lui Jack e severă. În așteptare. Inflexibilă.

Aș prefera să ling unul dintre pisoare decât să-i spun tipului ăstuia vreunul dintre secretele mele.

– De fapt, nu pot să explic, dar...

Dintr-odată, chiar lângă ușa băii, se aud zgomote – un bărbat care râde și pașii cuiva încălțat cu mocasini. Eu și Jack ne răsucim spre intrare.

– Vine cineva! spun, deși e inutil s-o fac. La naiba! Dacă sunt unii din grupul nostru?

Îi arunc o privire panicată lui Jack, fiind sigură că o să-l văd jubilând. În schimb, expresia lui devine gânditoare și grăbită, după care face un lucru la care nu m-aș fi așteptat defel.

Mâna lui uriașă se ridică. Se răsfiră pe spatele meu. Mă împinge spre cea mai apropiată cabină de toaletă. Oare vrea să mă *ascundă*?

– Ce faci...?

– Intră! îmi ordonă el.

– Nu! Nu pot să...

Probabil că ezit prea mult, pentru că mâinile lui Jack se înfășoară în jurul mijlocului meu. Mă ridică fără nici un efort, de parcă aș fi mai ușoară decât un bozon Higgs, după care mă duce în cabină, așezându-mi picioarele pe colacul vasului de toaletă. Am mintea goală – *fără gânduri, creier gol* – și n-am nici cea mai vagă idee despre ceea ce se întâmplă. Ce face...?

Ușa cabinei se închide.

Ușa toaletei se deschide.

Intră doi bărbați, discutând avantajul computerului cuantic:

– Măsurarea corecției erorilor prin numărul de qubiți?

– Nu. Comportamentul sistemului extins e haotic. Cum ții cont de asta?

„La naiba! La naiba! *La naiba...*"

– Calmează-te, îmi șoptește Jack, cu buzele lipite de pavilionul urechii mele, ca și cum ar ști că sunt pe punctul de-a face un atac cerebral.

– Sunt de la masa noastră, șoptesc eu printre dinți.

– Șștt... Liniștește-te...

Labele lui imense se strâng în jurul taliei mele, de parcă ar vrea să mă controleze pe mine și panica mea. Îmi acoperă mijlocul. Diferența de dimensiune dintre noi se situează undeva între absurd și obscen.

Sunt amețită.

– De ce m-ai cocoțat pe toaletă?

– Mi-am imaginat că ai prefera ca dr. Pereira și dr. Crowley să continue să vorbească despre accelerații superpolinomiale și să nu-ți vadă călcâiele pe sub ușa cabinei. M-am înșelat?

Închid ochii, îngrozită. Asta nu poate fi viața mea. Sunt un om de știință cu discernământ, care are opinii pertinente despre tehnologia de tip spintronic, nu creatura asta distrusă, care se agață de umerii lui Jonathan Smith-Turner în timp ce stă cocoțată pe o latrină.

O, pe cine vreau să păcălesc? Ăsta-i exact stilul meu. Neverosimil. Demn de scârbă. Greșit.

– Potolește-te, repetă Jack pe un ton ursuz, dar liniștitor.

Suntem mult prea aproape unul de celălalt. Aș prefera ca respirația lui să duhnească a usturoi și a varză murată, dar de fapt are un vag iz mentolat și e călduță în mod plăcut. Aș prefera ca pielea lui să miroasă ridicol, precum loțiunea autobronzantă cu aromă de mango, dar singurul iz pe care-l percepe nasul meu

e cel de bărbat, *curat, de bărbat foarte curat*. Aş prefera ca strânsoarea lui să fie dubioasă, demnă de un genunchi tras cu sete în vintre, dar este exact ceea ce-mi trebuie ca să nu alunec în WC.

– Of, nu te mai fâţâi! spune el.

– Nu mă fâţâi...

Pereira şi Crowley discută în continuare:

– Nu-mi vine să cred câtă vâlvă se face pentru transformarea cuantică Hadamard!

Fundalul sonor e asigurat de susurul unui jet aflat în plină curgere. O, Doamne, fac pipi! Trag cu urechea la vorbele unuia dintre cei mai de seamă oameni de ştiinţă specializaţi în domeniul neutrinilor solari, în timp ce acesta *face pipi*. N-o să-mi pot reveni după asta, nu?

– Elsie, calmează-te, şopteşte Jack, atingându-mi uşor obrazul cu buzele. Ăştia doi o să plece imediat după ce termină, iar tu o să poţi să te întorci la masă. Să râzi la jocurile de cuvinte ale lui Volkov până când îl convingi să te voteze. Să mai spui câteva minciuni.

– Nu *mint*.

Mă trag în spate, iar ochii ne sunt la acelaşi nivel. Pata de albastru din cafeniul intens al ochiului lui e îngheţată, ciudată, frumoasă.

– Pot să-ţi explic, continui eu. Chestia asta... *nu* e aşa cum crezi tu. E... diferită.

– Diferită de ce?

– De ceea ce crezi că e.

Dă din cap. Nasurile ne sunt aproape lipite.

– Vorbele tale au fost remarcabil de clare.

Îmi dau ochii peste cap.

– Monica o să fie încântată să audă despre identitatea ta secretă de bibliotecară...

– Nu! exclam eu, abia reuşind să nu ridic tonul nepermis de tare. *Te rog*, sună-l pe Greg înainte să vorbeşti cu Monica! O să-ţi explice el.

– Convenabil, având în vedere că nu pot lua legătura cu el câtă vreme e în refugiu și că nu se întoarce înainte să se termine interviul.

La naiba! Ce porcărie! Uitasem de Woodacre.

– Trebuie să existe o modalitate de a-l contacta. Nu poți spune că e o urgență? Că... hmmm... că a lăsat aprinsă lumina de pe verandă și că ai nevoie de codul alarmei, ca să te duci s-o închizi. În felul ăsta, salvezi mediul!

– Nu.

– Te rog. Măcar...

– Nu.

– Ești absolut *nerezonabil*. Singurul lucru pe care ți-l cer e să...

– ...crezi despre fată? Hannaway, nu? întreabă una dintre vocile de la pisoar.

Înghețăm amândoi și, brusc, suntem atenți.

Facem o greșeală, evident.

– CV-ul e foarte bun. Teoriile ei despre cristalele lichide bi-dimensionale... sunt foarte bune.

– Îmi aduc aminte că i-am citit materialele anul trecut. Am fost foarte impresionat. Habar n-aveam că e junioară.

– Vorbești serios? Asta te face să te întrebi în ce măsură a contribuit la asta îndrumătorul ei!

Un vag zumzet de consens, venit din partea celuilalt tip, mă face să-mi strâng mâinile în jurul umerilor lui Jack.

„În nici o măsură!" vreau să țip. „A fost ideea mea!"

– E tânără și frumoasă. Ceea ce înseamnă că, în câțiva ani, o să facă un copil și apoi o să trebuiască să-i ținem noi cursurile!

Simt cuvintele ca pe un pumn în burtă, atât de intens, încât aproape că alunec cu fundul în vasul de toaletă. Jack mă oprește, înfigându-mi o mână între omoplați și petrecându-și un braț în jurul taliei mele. Se încruntă, ca și cum ar fi la fel de dezgustat ca și mine.

Deși nu e. N-are cum să fie, pentru că Pereira, sau poate Crowley, adaugă:

– Nu contează. Eu votez pentru candidatul lui Jack. Are influență și-i urăște pe teoreticieni.

– Chiar așa? A, da! Nu-mi vine să cred că am uitat de articolul pe care l-a scris!

– A fost dur, frate! Și amuzant! N-aș vrea să mă pun rău cu el.

Un uscător de mâini pornește, estompând restul conversației. Jack mă ține în continuare deasupra vasului de toaletă și mă privește în ochi, iar frunțile aproape că ni se ating. Unghiile mi se înfig în pieptul lui – făcut dintr-un amestec de granit și de vestă antiglonț concepută de un detașament special de experimentaliști ca să emane căldură. E ca o pătură electrică vie, iar eu...

Îl urăsc.

N-am urât pe nimeni în viața mea. Nu l-am urât pe JJ. Nu l-am urât pe profesorul de critică de film pentru că aproape că m-a picat la examen fiindcă am spus că *Saga „Amurg"* e o capodoperă nerecunoscută. Nici măcar pe fratele meu, Lucas, care m-a făcut să cred timp de patru luni că eram adoptată. Sunt o persoană blajină, adaptabilă, discretă. Mă înțeleg cu oamenii: le dau ceea ce-și doresc și tot ce le cer e să nu mă deteste în mod deliberat.

Dar Jack Smith! Jonathan-Idiotul-de-Smith-Cretinul-de-Turner. A fost ostil, dezagreabil și suspicios din ziua în care ne-am cunoscut. S-a răhățit pe teritoriul meu, mi-a distrus îndrumătorul de doctorat, iar acum e un obstacol în calea visurilor mele. Din cauza asta a pierdut privilegiul pe care îl ofer oricărei ființe umane: acela de a avea de-a face cu varianta pe care și-o dorește a lui Elsie.

Varianta lui Elsie pe care o s-o capete e cea pe care vreau eu să i-o ofer. Iar varianta cu pricina e foarte enervată.

– *Vreau* slujba asta, Jack!

Șuier, acoperind zgomotul uscătorului de mâini. De fapt, *am nevoie* de slujba asta, dar, mă rog, tot aia.

El răspunde pe un ton scăzut și cavernos:

– Știu c-o vrei, Elsie! Dar eu vreau ca altcineva s-o obțină.

– Știu, *Jack*!

– Atunci, se pare că suntem într-un impas, Elsie!

Îmi pronunță numele lent, răspicat. O să mă aplec în față și o să-l mușc de buze până când o să-i dea sângele.

Nu, n-o să fac asta, pentru că nu mă cobor la un asemenea nivel.

Sau mă cobor?

– Nu vrei să te pui cu mine, șuier eu.

– O, Elsie, cred că exact asta vreau!

Are o atingere ridicol de blândă și totuși suntem în pragul echivalentului academic al unui război atomic.

Uscătorul e redus la tăcere, ceea ce mă oprește din a comite o vătămare corporală gravă.

– Au plecat, spun eu. Dă-mi drumul!

Gura îi zvâcnește, dar mă așază pe podea cu o mișcare ridicolă, inversul celei din *Dirty Dancing*. Ultimul contact al corpurilor noastre sunt mâinile lui în jurul taliei mele. Imediat ce și le retrage, mă îndepărtez, în sunetul tocurilor pe plăcile de gresie. Aproape că mă dezechilibrez. Fără mirosul lui Jack în nări, duhoarea locului mă lovește din nou.

– Vorbește cu Monica dacă vrei! spun eu la cacealma, întorcându-mă spre el. O să vezi că nu-ți folosește la nimic!

– Fii sigură că așa o să fac!

Se vede că e pe punctul de a zâmbi, ca și cum ar fi din ce în ce mai amuzat pe măsură ce eu mă enervez tot mai rău. Un cerc vicios, adică unul fără ieșire, al cărui sfârșit poate fi numai capul lui scufundat în vasul de toaletă.

– E cuvântul meu împotriva cuvântului tipului care se răfuiește de un deceniu cu teoreticienii, la urma urmei!

Ridică din umeri.

– Poate că da. Sau poate că e cuvântul unui fizician împotriva cuvântului unei bibliotecare.

Râd în batjocură și mă îndrept spre ușă, brusc încrezătoare în pantofii mei cu toc, hotărâtă să nu mai rămân în prezența lui nici măcar o secundă. Dar de îndată ce ajung la ușă, în minte îmi

sună o alarmă. Îmi întorc capul spre Jack, care stă pe loc ca un munte, studiindu-mă cu o încruntare plină de interes, ca și cum aș fi o omidă exotică pe punctul de a se transforma în fluture.

O, Doamne, sper să aibă acnee purulentă pe fund pentru tot restul vieții lui!

– Știu că m-ai disprețuit din clipa în care ne-am cunoscut! izbucnesc eu.

Își mușcă obrazul pe dinăuntru.

– Știi?

– Da. Și ghici ce? Nu contează că m-ai urât la prima vedere, pentru că eu te-am urât cu mult înainte să ne cunoaștem! Te-am urât de prima dată când ți-am auzit numele. Te-am urât de pe vremea când aveam doar cincisprezece ani, atunci când am citit ce ai publicat în revista *Analele fizicii teoretice*. Te-am urât mai tare, pentru mai mult timp și din motive mai bune decât ale tale!

Jack nu mai pare atât de amuzat. Asta e ceva nou pentru mine – să vorbesc cu oamenii din postura persoanei care sunt cu *adevărat*. E ceva nou, diferit și ciudat. Și-mi place la nebunie.

– Sunt destul de bună la a te urî, Jack, așa că uite ce am de gând să fac: nu numai că o să capăt slujba asta, dar după ce o să fim colegi la MIT, o să mă asigur că trebuie să mă vezi în fiecare zi și că-ți dorești să fi fost George în locul meu. O să te fac să regreți chiar și cea mai măruntă dintre răutățile pe care mi le-ai spus. Și o să-ți fac viața atât de grea, încât o să regreți că te-ai luat de mine, de Monica și de fizica teoretică, până când o să ajungi să plângi la tine în birou în fiecare dimineață și, în cele din urmă, o să ceri scuze comunității științifice pentru ceea ce ai făcut!

Acum nu mai e deloc amuzat.

– Vorbești *serios*? întreabă el pe un ton rece, incisiv.

De data asta, eu sunt cea care zâmbește.

– Poți să fii sigur, *Jonathan*!

Deschid ușa. Plec din baie.

Și nu mă mai uit la el tot restul serii.

CAPITOLUL 4

ENTROPIE

– Deci. Ca să înțeleg și eu. Tu, Elsie „sunt alergică la alune, dar tot am mâncat bomboanele de casă ale doamnei Tuttle, fiindcă n-am vrut să se simtă jignită, mi-ai văzut cumva EpiPen-ul?“ Hannaway, tu i-ai spus lui Jack Smith... toate *astea*?

M-am dezbrăcat de rochia roșie și mă plimb de colo până colo cu pași nevrotici, în toată splendoarea dresurilor mele până deasupra genunchiului, a lenjeriei dungate de bumbac și a capsulei de insulină. Ar trebui să-mi fie frig, dar furia mă dogorește din interior, precum centrul de plasmă al soarelui.

– E o alergie minoră, doamna Tuttle e în vârstă *și* e proprietăreasa ta. Și, da, așa am făcut – pentru că Jack *o merita.*

– N-am nici o îndoială!

Cece se întinde pe canapea, privindu-mă ca și cum căderea mea nervoasă ar fi apogeul lumii spectacolului. Arcie stă tolănită în brațele ei și mă privește cu ochi sadici, demonici, simțind, în mod evident, un val de serotonină pe care i-l provoacă perspectiva iminentă a declinului meu.

– Cum se face că *n-ai știut* cum arăta Jack? se interesează Cece.

Mă frec la ochi. Degetele mi se înnegresc.

– Eram angajată într-un boicot academic.

– Poate că asta n-a fost ideea ta cea mai strălucită.

– Dacă cineva ar scrie un articol-farsă prin care ar afirma că adjectivele sunt nişte porcării, şi tu l-ai boicota!

– L-aş omorî de-a binelea! Şi sunt mândră de tine pentru că, în sfârşit, ai ţipat la cineva – iată un moment foarte satisfăcător al carierei tale! Dar aş vrea să ştiu cum anume o să faci toate astea? întreabă ea mişcându-şi mâna, evaziv.

– Cum o să fac, ce?

– Cum o să te smulgi din mediul vâscos al profesorilor asistenţi? Cum o să obţii slujba? Cum o să-l faci pe Jack să regrete ziua în care s-a născut? Care ţi-e planul?

– Da, înţeleg la ce te referi, spun eu, oprindu-mă din mers şi începând să-mi masez tâmplele. N-am nici un plan.

– Constatarea asta e cât se poate de pertinentă!

Singurul răspuns la care mă pot gândi constă în lovirea părţii de sus a bufetului. Chiar asta fac, după care şchiopătez de colo până colo, întrucât mi s-a umflat unul dintre degetele mici de la picior.

– Nu te-am văzut niciodată în halul ăsta, Elsie!

– Nu m-am *simţit* niciodată aşa.

Acum sunt un mare accelerator de particule: de corpul meu se izbesc, furioase, particule atomice, adunând energia de care e nevoie ca să-l carbonizeze pe Jack. Sau, cel puţin, ca să-l gătească bine pătruns. Nu-mi aduc aminte care a fost ultima oară când am simţit atâtea emoţii negative. Îi dau înainte:

– Ar fi trebuit să ştiu. Întotdeauna am avut o presimţire rea vizavi de el, iar aseară... din cauza asta e atât de bun la Go! A fost tot timpul fizician, Uranusul ăla de om...

– Insultă în limbaj ştiinţific! Ce drăguţ!

– ...pun pariu că gândeşte în grade Fahrenheit...

– Ooo, arsură de gradul întâi!

– ...şi că-şi petrece timpul liber ducându-se la Westminster Abbey ca să danseze pe mormântul lui Stephen Hawking...

– Hawking *a murit*?!

– …și nici n-o să se deranjeze să-l sune pe Greg ca să-i ceară explicații, pentru că acest Jack e o gaură neagră sadică, egoistă, ignorantă și de tot rahatul…

– Elsie, puiule, ai nevoie de noi pentru asta, sau putem să ne ducem la noi în cameră ca să-l plângem pe Stephen?

Mă opresc din plimbatul de colo până colo. Cece și Arcie se holbează la mine, cu capetele înclinate în același unghi.

– Scuzați! spun eu pe un ton timid.

– N-o să te mint, e destul de amuzant să te văd împroșcând un asemenea jet de furie, precum o erupție vulcanică. Sunt sigură că treaba asta are niște beneficii serioase pentru sănătate. Dar înainte să scoți o macetă din fund și să începi să te dezlănțui, dă-mi voie să subliniez: Smith-Turner ăsta n-are cu ce să te atingă!

– Poate că n-are cum să-mi tragă un genunchi în vintre sau să-mi otrăvească ceaiul cu o fiolă ce conține virusul pojarului, dar…

– De asemenea, nu poate să influențeze rezultatele interviului tău.

– Dacă Jack le spune lui Volkov sau Monicăi, atunci…

– Pfui! exclamă Cece, dând din mână. N-o s-o facă!

– Nu?

O privesc pe Cece cu ochi mijiți. Oare vrea să mă liniștească? N-am de unde să știu – n-a fost niciodată nevoie să mă liniștească cineva.

– În primul rând, faptul de a recunoaște că te știe dintr-o împrejurare non-academică ar crea un conflict de interese major. Așa ceva l-ar obliga să se retragă din comitetul de recrutare. Ar pierde abilitatea de a-i influența pe ceilalți membri.

– Aha! exclam eu, dând din cap mai întâi încet, iar apoi mai tare. Ai dreptate!

– În plus, nu faci contrabandă cu țigări și nici nu organizezi lupte ilegale de cocoși. Ai spus o minciună mică, irelevantă, despre viața ta personală, cuiva pe care îl cunoști doar tangențial. Jack nu știe mare lucru despre tine, iar tu ai putea foarte bine să faci

parte din programul de protecție a martorilor. Sau e posibil să te fi exprimat greșit atunci când vi s-a făcut cunoștință ție și lui Jack. Sau tu și Greg aveți un fetiș pentru jocul de roluri, pe care îl extindeți în afara dormitorului: tu te prefaci că ești bibliotecară la petrecerea bunicii, iar el te plesnește cu rafturile Billy de la Ikea și orgasmele sunt asigurate. Totul e consimțit, suedez, și, mai mult decât orice, personal!

– Asta-i... tare!

– M-am uitat la HBO folosind parola doamnei Tuttle. Ideea e că Jack n-o să spună nimănui nimic. Îți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă el s-ar duce la Monica și ar aduce în discuție detalii aleatorii privitoare la relațiile tale romantice, despre care consideră că ar trebui să te descalifice? Resursele umane ar avea o zi de muncă de teren! Nu te uiți la webinarele de prevenire a hărțuirii?

– Eu... știi, sunt obligatorii!

Cece își îngustează ochii.

– Da, dar le urmărești, sau le lași să se deruleze în timp ce faci calcule integrale și te uiți la o tonă de poze cu brânzeturi pe Pinterest? Mă roșesc și-mi întorc privirea, iar ea reia, oftând:

– Haide să recapitulăm: Jack n-are voie să-ți pună întrebări legate de viața ta personală.

– Deja a făcut-o.

– Dar nu le poate spune altora. După cum spun puștii, ar da prost. Iar după cum spun avocații, ar fi ilegal. În plus, Monica, șefa aia de catedră dată naibii, i-ar da la gioale. Pare în mod plăcut predispusă la asta.

Răsuflu adânc.

– Ai dreptate, recunosc, ușurată, și îmi sărbătoresc relaxarea rulându-mi ciorapii în jos și constatând că încă n-au găuri, ceea ce reprezintă un mic miracol. Deci Jack merge la cacealma! Pozează. La fel ca mine!

– Exact, adeverește Cece, dar apoi se mușcă de buză și-și ia dintr-odată o expresie suferindă, adăugând brusc: Cu o mică diferență...

– Care ar fi aia?

– Dacă tactica lui nu funcționează, el o să fie în continuare profesor la MIT. Dacă a ta nu funcționează...

Gem și mă trântesc în fotoliul-puf.

– Dacă a mea nu funcționează, o să mai petrec un an în groapa profesorilor asistenți. Fără timp pentru cercetare. Cu studenți care îmi spun „mamă" și care insistă să mă mintă că le-a mâncat câinele computerul. Cu insulină raționalizată. Și, desigur, cu cât îmi petrec mai mult timp fără să ocup un post de titular, cu atât mai puțin atractivă o să fiu în calitate de candidat. Urăsc cercurile vicioase, iar cele academice sunt cele mai vicioase dintre toate!

– Hei! exclamă Cece așezându-se în genunchi lângă mine și punându-mi-o pe Arcie pe piept. E limpede că Jack știe că ai o șansă să obții slujba, altfel n-ar încerca să te intimideze. Iar Kirk spune că oamenii de știință...

Mă ridic în capul oaselor.

– Kirk? Noul tău fals iubit?

Oare Cece a roșit, sau am eu iluzii optice din pricina luminii proaste? Avem nevoie de becuri noi. Și de bani ca să le cumpărăm.

– Îhî. A spus că oamenii de știință devin răi atunci când se simt amenințați.

– Hmmm... Dacă Jack crede într-adevăr că șansele mele sunt mai bune decât cele ale lui George? mă întreb eu cu voce tare, cântărind variantele, până când Arcie se rostogolește pe spate, iar țepii ei mă înțeapă în sânul drept. O să te fierb și o să-ți mănânc supa cu tăieței Udon, îi șoptesc.

Cece se încruntă.

– Ce-ai spus?

– Nimic! Doar că... ai dreptate. Mulțumesc că m-ai calmat!

Cece zâmbește, iar eu simt un val de afecțiune față de ea.

– Vezi, ăsta e motivul pentru care oamenii de știință au nevoie de umaniști! Vă lipsește imaginea de ansamblu!

– Nu...

– În plus, voi, fraierilor, antrenați aparatele ca să devină stăpânii noștri robotizați! mă ceartă ea, bătându-mă ușurel peste cap. I-ai povestit dr. L. ce s-a întâmplat?

Gem, din nou secată de vlagă.

– I-am trimis un e-mail. Vrea să merg la el la birou mâine-dimineață.

– *Înainte* de lecția demonstrativă? Nu puteți vorbi la telefon?

– Nu-i plac telefoanele.

– Hmmm... e dificil!

Nu e. Dr. L. îmi vrea doar binele și, având în vedere tot ce-a făcut pentru mine până acum, nu e un mare efort să mă trezesc dimineața cu o oră mai devreme. Sau cu *două* ore, depinzând de trafic.

Primul lucru pe care-l fac după ce m-am vârât în pijama și în halatul pe care scrie *Fizica: de ce chestiile fac diverse lucruri?* e să-l contactez pe Greg. Deja am încercat pe când mă aflam într-un Uber, după ce mi-am luat cina într-un mod degradant, folosindu-mi greu obținutul doctorat ca să inventez jocuri de cuvinte pentru Volkov – motiv pentru care am început să nutresc porniri de criminal în serie. Mă întreb dacă și Jack a încercat să-l sune pe fratele lui și pufnesc la gândul ăsta. În mod evident, Jack are convingerea că urmăresc să pun mâna pe fondurile familiei Smith, precum o ștoarfă din continuarea serialului *Dinastia*. Probabil că i-a sunat doar pe mama lui cea zgomotoasă și pe unchiul Paul Perversul, iar acum toți cei din familie sunt pe cale să se lanseze asupra lui Greg precum o hoardă de rechini.

Dar Greg nu poate fi contactat. I-am trimis un mesaj pe care nu-l vede. Pun telefonul deoparte, întrebându-mă dacă și cel al lui Jack e crăpat. Probabil că nu. Data viitoare când îl văd, ar trebui să-l zdrobesc de trotuar, ca să corectez situația.

Ce plan!

Cu un oftat, îmi scot MacBook-ul Pro din 2013. (Cece îl numește „rablagit". Eu prefer termenul de „vintage". Cu toate astea, numărul de simulări computerizate de înaltă performanță pe care

am putut să le rulez în ultimul an: zero). În dragoste și în război totul e permis, iar acum o să fie vărsare de sânge. Așa că-mi permit să fac ceva ce nu e chiar corect: îl verific pe adversarul meu.

Comunitatea fizicienilor are o dimensiune ciudată: nu e atât de mică încât să fim prieteni la cataramă, nici atât de mare încât să putem trece cu vederea pe cineva. Mai ales pe cineva care e suficient de bun ca să ajungă în runda finală a unui interviu MIT. Eu, de exemplu: argumentul pentru pretenția mea la glorie, lucrul care m-a ajutat să fiu observată de Monica, e disertația mea, adică o grămadă de formule matematice care prezic comportamentul cristalelor lichide bidimensionale. Sunt materiale speciale, care conțin multitudini, care au atât proprietăți de lichide, cât și de solide, cu mobilitate și stază, organizate și haotice. În principiu, îmi seamănă. Iar aspectul meu favorit e faptul că tocmai multitudinile pe care le conțin s-ar putea să le fi făcut să joace un rol-cheie în originea vieții, ajutând la construirea primelor biomolecule de pe pământ.

Fascinant, știu. Așteptați să iasă filmul!

Dar asta a atras ceva atenție, pentru că ceea ce a spus Monica e de asemenea, adevărat: potențialele aplicații ale muncii mele sunt aproape infinite. Astfel, am primit unul dintre premiile acelea acordate de revista *Forbes* pentru munca în STEM, premii de care le pasă numai oamenilor care nu lucrează în STEM, și am fost chemată pentru interviuri la două podcasturi care sunt descărcate de mai mulți ascultători decât familiile extinse ale gazdelor. Unul dintre articolele mele din revista *Nature Phisics* a fost chiar prezentat pe copertă. Colectivul de cercetare de la Northeastern a început să-mi arunce priviri pline de invidie și nu m-a mai rugat să pregătesc cafeaua, ceea ce cred că era corect, având în vedere faptul că eu nu beau cafea. Cece mi-a făcut cadou un tricou cu inscripția *Tricou al unei femei de știință extraordinare*, pe care tronează poza mea, strivită între cea a lui Alice Ball și cea a Adei Lovelace. Cât despre părinții mei... ei bine, familia mea n-a reacționat la nimic din toate astea fiindcă era

ocupată cu auditul fiscal sau cu ceva de genul ăsta. Dar dr. L., care reprezintă familia mea în toate privințele importante, m-a bătut pe spate, mi-a spus că sunt teoreticianul cel mai promițător din generația mea și m-a asigurat că o să-mi pot alege postul de titular imediat ce îmi iau doctoratul.

Și oricând altcândva, asta ar fi putut fi adevărat. Dar vremurile de acum sunt fără precedent – angajări înghețate, oprirea sistematică a finanțărilor pentru învățământul superior, eternizarea asistenților universitari în astfel de posturi. În urmă cu câteva săptămâni, atunci când jurnalista de la *Forbes* m-a contactat ca să facem un articol-continuare despre activitatea mea științifică, a trebuit să-i spun că nu, nu era o eroare: nu mai publicasem nimic de câteva luni, cercetarea mea stagnase, iar eu nu fusesem în stare să obțin o slujbă bună, la o instituție de top. De fapt, eram norocoasă să am orice fel de slujbă. Chiar și una a cărui descriere e „târfuliță a mediului academic".

George, Experimentalistul Ales, pe de altă parte... habar n-am care e motivul pretenției lui la glorie și numele lui nu-mi sună cunoscut. Așa că scormonesc internetul în căutarea diavolului pe care-l cunosc: Jack. Are o intrare pe Google – din principiu, refuz s-o verific – și o pagină Google Academic – pe care trebuie s-o deschid, dar asta îmi provoacă greață. Încerc să nu observ cât de mult trebuie să derulez în jos ca să ajung la capătul listei lui de articole, mormăi un „Ce să spun!", iar apoi încep să caut printre colaboratorii lui.

Dau peste un Gabriel. Gayle. Giovanni. Gunner (serios?). Georgina Sepulveda, un superstar al fizicii, ale cărei lucrări le admir de ani întregi (prefer să cred că a colaborat cu Jack fiind forțată și că a donat toate profiturile adăpostului de animale local). După un minut, dau peste alunecosul George – George Green. A colaborat la două articole mai puțin importante – amândouă recente, amândouă realizate împreună cu Jack. N-are aproape nici o prezență online, dar tocmai a terminat un postdoc la Harvard și postează, cu numele lui real, pe *subreddit*-ul despre fizică.

Chiar aşa?! Tipul ăsta a ajuns în faza finală a interviului? Oricare ar fi fost sforile pe care a trebuit să le tragă Jack, eu o să le tai una câte una, cu ajutorul foarfecii mele de grădină. Protejatul lui mediocru n-are nici o şansă...

Îmi sună telefonul. Mă sperii şi răspund imediat. E Greg. *În sfârşit!*

– Salut! Eu...

– Am nevoie de ajutorul tău!

Îmi înăbuş un geamăt.

– Bună, mamă!

Am făcut o greşeală fatală.

– Situaţia e disperată! Trebuie să-i controlezi pe fraţii tăi!

După două decenii şi jumătate de EPA, pot spune cu siguranţă că Elsie pe care şi-o doreşte mama e un robot. E puternică, mobilă, solvabilă financiar. Şi-a înăbuşit cu succes nevoile pământeşti şi trăieşte într-o stare de eternă prosperitate. Scopul ei principal e să adune puncte de prestigiu atunci când mătuşa Minnie se laudă cu fiul ei care aproape că a absolvit Dreptul. Cel de al doilea scop? Să intervină ori de câte ori doi idioţi se hotărăsc să se angajeze în conflicte care durează luni de zile, pentru lucruri pe care istoria le-a consemnat după cum urmează:

- Cine ocupă în maşină locul de lângă şofer
- Cine merită bucata de tort cu ciorăpelul de glazură de la petrecerea pentru bebeluş a verişoarei Jenna
- Cine e mai înalt (cei doi fraţi ai mei sunt gemeni identici)
- Cine e mai frumos (a se vedea mai sus)
- Al cui an de naştere are cele mai multe atacuri de piton înregistrate de Cartea Recordurilor (a se vedea mai sus!!!)
- Cine alege numele câinelui (n-am avut niciodată animale de companie)

Asta nu e o listă completă. De-a lungul anilor, certurile au devenit mai violente, tata – mai absent, iar mama s-a bazat mai mult pe mine ca să rezolv problemele.

– Nu poți fi echipa de curățenie a familiei tale! îmi spune Cece o dată pe săptămână, dar fac tot ce pot ca mama să fie fericită, chiar dacă, dintre toate variantele de Elsie pe care și le doresc oamenii, a ei e cea mai falsă – și cu cele mai adânci rădăcini.

La urma urmei, mi-am adus singură blestemul ăsta pe cap, în mod asiduu.

– Ce faci, mamă...?

– Sunt *copleșită*! Lucas și Lance se ceartă iarăși! Aproape că s-au luat la pumni după meciul de fotbal!

– Din cauza rezultatului?

– Din cauza *Danei*.

Mă frec la tâmple, spunând:

– S-au înțeles ca nici unul dintre ei să nu se mai vadă cu ea!

– Așa-i. Dar Dana a avut nevoie de cineva care s-o ducă undeva cu mașina.

– Pe cine a sunat?

– Pe Lucas. Lance i-a tăiat roata. Vecinii încep să comenteze. Trebuie să-i oprești!

– Asta am făcut, mamă. Acum două săptămâni. Acum o lună.

Am ținut, în subsolul casei părintești, o serie de seminarii pentru medierea conflictelor. Practic, le spun fraților mei că e ilegal să ucizi pe cineva.

– Ei bine, trebuie s-o faci din nou! Vino mâine aici!

Mă înfior la modul propriu.

– Îmi pare rău, nu pot!

– De ce?

– Eu...

Nu. Nu vreau să fac afirmații care să înceapă cu „eu". Ar fi prea personal. Așa că spun:

– Trec printr-o perioadă stresantă, aglomerată! Abia a început semestrul și... Să-i spun? N-ar trebui să-i spun. Dar poate că o să vrea să știe. Continui: Am interviu pentru o slujbă.

– Dar tu ai o slujbă!

– Pentru o slujbă mai bună.

– Slujba pe care o ai e *deja* bună!

Iau în considerare să aduc în discuție concepte cum ar fi relativitatea, starea economiei și rezistența la insulină.

– Asta e chiar mai bună!

– Să auzim! Despre ce-i vorba?

– Un post de profesor.

– Deci ai pleca de pe un post de profesor, pe altul de *profesor*!

Nu-i nevoie să precizez că nu mă obosesc să le povestesc părinților mei despre caracterul fluctuant al situației mele profesionale. Sau... despre orice altceva.

– O să-i sun mâine dimineață, bine?

Mama bombăne următoarele cinci minute și mă convinge să-i sun în seara asta, iar apoi schimbă subiectul, plângându-se de ceva legat de deodorantele toxice pe care le-a văzut pe Facebook. Închei conversația după ce primesc o notificare – nu de la Greg, ci de la un tip care caută o falsă iubită pentru o întâlnire de grup de Ziua Îndrăgostiților. Mă hotărăsc pe dată să învinovățesc personal site-urile de întâlniri false pentru dezastrul din seara asta, așa că arunc telefonul în coșul cu rufe murdare.

„Care-i planul?" a întrebat Cece.

Am un total general de zero idei, ceea ce înseamnă că o să trebuiască să-l anihilez pe Jack-Gunoi-Smith-Turner în stilul clasic: fiind excepțional de bună în munca mea.

Oftez adânc. Apoi îmi pun anticul Mac în poală, dau clic pe lecțiile demonstrative și le repet de le merg fulgii.

CAPITOLUL 5

CONSTANTA GRAVITAȚIONALĂ

În ecranizarea vieții mele – o tragicomedie de prost-gust, cu buget mic – rolul dr. Christophe Laurendeau ar fi jucat de unul dintre actorii ăia francezi de modă veche, care deseori apar în filmele după care se înnebunește Cece. N-ar fi greu de distribuit: un bărbat cu fața lungă, ce pare în același timp sobru și înțelept, poartă numai helancă și nu încetează să fie frumos, nici măcar atunci când se apropie de șaptezeci de ani, când părul îi e cenușiu, iar pielea îi devine ca un șmirghel. Biroul lui miroase a ceai de mușețel și a cărți vechi, și de fiecare dată când sunt aici (zilnic, în timpul celor cinci ani ai doctoratului; săptămânal, de când am absolvit) face același lucru: își desfășoară silueta înaltă, subțire ca lama, din spatele biroului, și mă îndeamnă, de parcă m-aș afla pentru prima dată în campusul Northeastern:

– Stai jos, te rog! Pe scaunul acela verde!

Engleza lui nu e niciodată altfel decât perfectă, până și accentul îi e în continuare puternic.

– Cum te simți, Elise?

M-am deprins să nu mă mai strâmb fiindcă îmi folosește numele neprescurtat. În apărarea lui, aflați că mi-a spus „Elise" de la prima întâlnire și că nu m-am obosit niciodată să-l corectez. Am

luat în considerare să-l rog să treacă la „Elsie" atunci când m-
scos la cină după ce mi-am ținut disertația, dar n-am avut cum.
În afară de Cece, dr. L. a fost singura ființă umană care
marcat în vreun fel faptul că mi-am luat doctoratul – o chestiune
dictată de circumstanțe, cred eu. După ce dezastrul Smith-Turne
aproape că i-a anihilat cariera, am fost primul lui doctoran
după mulți ani, ceea ce a însemnat că n-am avut colegi de labo-
rator apropiați. Colectivului de cercetare din Departamentul d
Fizică Teoretică de la Northeastern nu-i plăceau femeile în STEM
suficient de mult ca să se bucure de prezența uneia. Iar famili
mea... n-a putut să facă drumul de două ore și jumătate din cauz
jocului din liga de adulți al lui Lance – și, probabil, din cauză c
n-am reușit niciodată să le explic ce anume e școala doctorală
deși mama m-a întrebat la un moment dat dacă terminasem c
lucrarea aceea pe care trebuia s-o predau (cu alte cuvinte, diser-
tația), întrebare ce mi s-a părut o adevărată victorie.

Așa că dr. L. m-a scos în oraș la un restaurant select, numai noi doi. Hostessa mi-a aruncat o privire indiscretă de tipul „Fiică, nepoată sau amantă din interes?", iar atunci când dr. L. m-a pri-vit peste masa pe care se afla cina care costase cât jumătate din chiria mea, mi-a domolit oarecum exaltarea, spunând:

– Te-ai comportat bine, Elise. Sunt mândru de tine!

Dacă aveam recunoașterea lui, putea să-mi spună „Elise" cât de des îi plăcea.

Iar asta e povestea lucrării mele doctorale: semnată cu un nume care nu părea al meu.

Am ajuns să cred că „Elise" e acea „Elsie" pe care și-o dorește dr. L. – o teoreticiană genială, cu o slujbă prestigioasă care o să-i câștige admirația comunității științifice – și, deși poate că versiunea asta a mea nu e cine *sunt*, cu siguranță că e cine *vreau* să fiu.

Păcat că existența ei intră în antiteză cu cea a tipului despre care dr. L. tocmai aduce vorba.

– Jonathan Smith-Turner! spune el, strângându-și buzele într-o linie subțire și aruncându-mi o privire îndurerată. Individul ăsta e de-a dreptul o rușine!

Dau din cap în semn de aprobare.

– Cei de teapa lui întinează fizica și cercurile academice! adaugă dr. L.

Dau iarăși din cap.

– Este evident ce trebuie făcut!

Dau din cap încă o dată, în total asentiment cu el.

– E limpede că trebuie să-ți retragi candidatura.

Stai așa! Poate că nu sunt total de acord cu el.

– Să-mi retrag... candidatura?!

– Nu-ți pot permite să lucrezi în același departament cu acel *animal*!

– Dar eu..., spun, înclinându-mă în față și foindu-mă pe scaun, prilej cu care îmi pierd definitiv eleganța și postura, ...am nevoie de slujbă.

– Ai o slujbă!

– Nu mai pot fi asistent încă un an.

– Dar ești *profesor* asistent! Ar trebui să fii *mândră* de locul tău de muncă actual!

În timpul școlii doctorale, am așteptat să-mi termin studiile și apoi să trec pe un post care să-mi permită să mă ocup exclusiv de cercetare. Slujbele astea tind să fie mai bine plătite decât cele de profesori asistenți, să aibă asigurări medicale și un număr binecuvântat de mic de e-mailuri de la studenți care pretind că le-a murit al șaselea bunic pe semestru. În calitate de persoană care... nu știu cum se numește opusul chemării pentru predare, alegerea mea a părut să fie una de bun-simț. Pasiunea mea, bucuria mea, talentul meu, toate astea încap în trei cuvinte simple: cristale lichide bidimensionale.

Laurendeau s-a opus, spunând că un post axat exclusiv pe cercetare nu are suficient prestigiu. La început, n-am fost de acord (de ce să-mi pese de prestigiu dacă pot face ceea ce-mi

place și-mi pot cumpăra hormoni pancreatici?) și o vreme m-am îngrijorat că dr. L. nu m-ar fi ajutat să obțin genul de slujbă pe care mi-o doream. Lăsând laoparte profesoratul, cele mai multe posturi academice nu sunt promovate online, ci sunt găsite prin intermediul rețelelor profesionale de colegi și de îndrumători. Până la urmă, s-a dovedit a nu fi o problemă: dr. L. a spus că-mi respecta opțiunile și a apelat la toți colegii lui pentru a face cunoscut faptul că-mi doream un post în cercetare.

Nici măcar o persoană n-a fost interesată să mă angajeze. Și nefiind disponibilă nici o titularizare...

– Mi-am folosit relațiile ca să-ți fac rost de slujba ta actuală, Elsie! îmi spune acum dr. L., aruncându-mi o privire plină de îngrijorare. Ai probleme cu cei de la serviciu?

Instantaneu, mă simt copleșită de sentimente de vinovăție. Dr. L. a tras sfori. Și-a sunat foștii colegi – a apelat la oameni care i-au întors spatele după incidentul Smith-Tuner.

– Nu! Naveta între diferite campusuri îmi consumă timp, dar..., spun eu în timp ce încep să-mi rod pielițele de la unghii, însă apoi îmi aduc aminte că am încetat să fac asta cu trei ani în urmă, cu ajutorul lui Cece și al unei sticle de spray, ...totuși, e plăcut. Am parte de varietate!

Zâmbesc.

El îmi întoarce zâmbetul, mulțumit, ceea ce îmi dă un sentiment îmbătător de ușurare și de afecțiune. Dr. L. e singurul meu aliat în jungla plină de primejdii a mediului academic. Dacă n-ar fi fost el, nici n-aș fi intrat la școala doctorală. Inima mi se strânge ori de câte ori îmi aduc aminte de ultimul an de facultate. De notele slabe pe care le-am avut. De scorurile mediocre de la GRE[1], pe care le citeam de pe ecran, și de conștiința faptului că nu-mi permiteam să repet acele examene. De felul nepăsător în care, de fiecare dată când ne întâlneam, JJ mă întreba cum mai mergea treaba.

[1] Graduate Record Examination – test standardizat, tip grilă, care e deseori cerut pentru admiterea în programe de masterat și postuniversitare

Îmi aduc aminte de senzația de groază pe care am avut-o atunci când mi-am întocmit cererile și le-am trimis la paisprezece – paisprezece – școli, iar apoi, de-a lungul săptămânilor care au urmat, de greutatea din stomac, ce devenea tot mai apăsătoare. Alți studenți plecau cu avionul pentru interviuri în cadrul campusurilor, iar inboxul meu se umplea numai cu spamuri și cu mesaje de la mama, care veșnic îmi cerea să am grijă de frații mei.

Aceea a fost iarna cea mai scurtă din întreaga mea viață, iarnă care, totuși, s-a târât ca un melc până la sfârșitul lui februarie, când mi-am dat seama, în sfârșit, că pur și simplu n-aveam nici o șansă. Singurul lucru pe care mi-l dorisem vreodată era să devin fiziciană, iar asta n-avea să se întâmple din cauza unei greșeli stupide.

Asta, până când m-a contactat Christophe Laurendeau.

– Am avut niște... probleme personale, i-am spus eu la prima noastră întâlnire, sperând ca asta să explice notele mele scăzute. Chestii legate de relații sentimentale.

– Înțeleg! a spus el, studiindu-mă cu un aer impenetrabil. Sper că totul s-a rezolvat.

– S-a rezolvat. Definitiv.

„Fără relații!", am sperat să citească el printre rânduri, iar atunci când a zâmbit, făcând o grimasă mulțumită, m-am gândit că, poate, o făcuse.

– Fizica teoretică, dacă e abordată cu seriozitate, nu e deloc compatibilă cu... problemele personale!

Îmi suna bine. Încă de când am aflat că universul e condus de niște legi care pot fi descrise și înțelese, am avut *un* singur vis. O *constantă* printre iterațiile diferitelor variante de Elsie concepute cu grijă pentru alții. Dacă n-ar fi fost dr. L., aș fi fost văduvită de acea constantă, iar ăsta e motivul pentru care o să am pe veci încredere în Christophe Laurendeau.

Dar acum s-ar pune problema să-mi plătesc insulina din buzunarul propriu încă un an...

– Elise, e responsabilitatea mea să am grijă de tine, spune el pe un ton plin de îngrijorare. Meriți o soartă mai bună decât să lucrezi cu Jonathan Smith-Turner...

– Dar el nu e în departamentul de fizică! izbucnesc eu.

Tehnic vorbind, e adevărat.

Dr. L. mijește din ochi.

– Ce vrei să spui?

– Da... e șeful *Institutului* de Fizică. *Abia* dacă... face parte din cercetare. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată.

Îmi petrec mâna în jurul brațului verde al scaunului. Bine, asta a fost o minciună. Dar una mică. O minciunică.

– Înțeleg, spune dr. L., dând din cap, tăcut, și mângâindu-și bărbia. În cazul ăsta...

O să-mi las întotdeauna cariera pe mâinile dr. L., dar el are un salariu care constă într-o sumă alcătuită din șase cifre. N-a mai mers cu autobuzul de la sfârșitul anilor '80 și pun pariu că bufetele de la el de acasă sunt frumos asamblate.

– Atunci, nu-ți retrage candidatura! Dar fii atentă, pentru că știi ce a făcut omul ăla! mă previne el.

Afacerea Smith-Turner nu e, în mod surprinzător, un subiect tabu. Laurendeau e deschis în legătură cu disprețul lui.

– Dacă n-aș fi fost titular, aș fi pierdut postul din cadrul facultății. Aproape că mi-a distrus reputația! Dacă n-ar fi fost el, în ultimul deceniu aș fi obținut finanțări. Aș fi avut fondurile necesare ca să te păstrez aici, să lucrezi împreună cu mine.

Încă un motiv pentru care să-l urăsc pe Jack. Îmi încleștez falca.

– Știu.

– Foarte bine, Elise, spune Laurendeau, privindu-mă puțin prea intens. Acum, că mă gândesc mai bine, obținerea postului ăstuia în detrimentul candidatului ales personal de el ar putea fi o oportunitate deghizată.

– O oportunitate?!

Începe să zâmbească.

– Pentru răzbunare!

CAPITOLUL 6

ANOD ȘI CATOD

De la: Bobbylicious@gmail.com
Subiect: lucrare la termodinamică

o, Doamne, am uitat s-o scriu, pot s-o predau mai târziu? îmi pare rău, am fost la o nuntă în weekendul trecut și m-am drogat atâââât de tare, că am fost dus toată săptămâna.

De la: kelsytromboli@umassboston.edu
Subiect: Nu-i corect!

9-10 la lucrarea la Vibrații? Jignitor. Îi scriu decanului despre asta.

Asistentul n-are odihnă.

Cu alte cuvinte, conform contractului: asistenții nu-și pot lua liber. De vreme ce o să fiu ocupată cu interviul, am înregistrat lecții și am bâjbâit să găsesc suplinitori care să-mi țină orele. Dar trebuie să răspund la mesajele studenților – în timp ce îmi

imaginez că-mi scriu greșit adresa de e-mail în programul de studii de anul viitor. Atunci când ajung la campusul MIT încă răspund, pe telefon, la ciudatul e-mail în care studentul mă întreabă dacă poate să predea lucrarea mai târziu. Singurul beneficiu al experienței de profesor asistent e faptul că mi-am îmbunătățit abilitățile de predare, așa că n-am mari emoții pentru lecția demonstrativă pe care trebuie s-o țin azi.

Asta, până când mă întâlnesc cu Monica la intrarea clădirii Departamentului de Fizică, iar ea îmi spune pe un ton sumbru:

– O să fii evaluată de mine, de Volkov și de Smith-Turner.

Nod. În stomac. Instantaneu.

– Înțeleg.

Poate că e ca la proba de patinaj artistic de la Olimpiadă, unde nota cea mare și cea mai mică sunt anulate automat?

– Dar nu-ți face griji! mă îndeamnă Monica.

O ia în sus pe scări și mă lupt să țin pasul, fiindcă port o fustă conică, iar ciorapii până la jumătatea coapsei se dovedesc surprinzător de confortabili, chiar dacă e puțin... curent.

– Ți-am văzut evaluările primite de la studenți – ești un asistent excelent! mă laudă Monica în timp ce cotește la dreapta și mă conduce printr-o serie de uși. O să predai unei clase de doctoranzi, iar lor o să li se ceară să-și spună părerea despre tine. Ține minte asta și fă în așa fel încât să se simtă importanți. Nu există întrebări tâmpite, înțelegi tu! mă avertizează ea, iar apoi se oprește în fața unei uși închise și-și mușcă buza. Mai e ceva...

– Ce anume?

Mi-am pierdut puțin răsuflarea.

Monica își drege glasul.

– Am făcut tot posibilul să obțin un alt grup de studenți pentru lecția ta demonstrativă.

„Au!"

– De ce?

– Pentru că profesorul care le predă studenților ăstora...

– Dr. Hannaway! O știi pe aia cu radioul care merge numai dimineața?

Ne întoarcem amândouă. Volkov își târâie pașii spre noi, rânjind ca și cum ne-am cunoaște de când lumea, de pe când era babysitterul meu.

Mă forțez să zâmbesc. O, Doamne, cât de mult mă obosesc glumițele astea!

– Posturile AM?

Râde, încântat. Monica își dă, discret, ochii peste cap, iar apoi deschide ușa și mă poftește înăuntru, întrerupând sesiunea de comedie.

Primul lucru pe care-l observ e Jack – ceea ce nu-i surprinzător. E un munte gigantic de mușchi, la urma urmei, și probabil că în fizică există o ecuație care explică obiceiul lui enervant de a deveni centrul de greutate al oricărei încăperi pe care o împovărează cu prezența lui. Stă în spatele podiumului, jucându-se la computer, îmbrăcat în blugi și tricou, ca și cum lumea de afară nu s-ar întoarce la epoca de gheață. Liniile tatuajului i se onduleazǎ în jurul unui biceps pe care, sincer vorbind, nimeni, *nimeni* dintre cei care nu fac sport ca să-și câștige existența, n-ar trebui să-l aibă. Tot nu-mi dau seama ce reprezintă desenul ăla.

Intru în sală și dau de o scenă pe care, teoretic, ar trebui s-o cunosc bine. Cele câteva minute de dinaintea începerii unei ore de curs: studenții bucurându-se de ultimele câteva clipe în care pot să-și butoneze telefoanele, asistentul zbătându-se să pregătească prezentarea PowerPoint împotriva tuturor sorților IT de izbândă (cabluri care lipsesc, chestiuni de incompatibilitate, actualizări Windows care nu se mai termină). Practic, în încăpere sunt cam douăzeci de perechi de ochi și cu toatele sunt ațintite asupra lui Jack, cu un amestec de admirație, respect și venerație, de parcă el ar fi cocoșul alfa al sezonului de împerechere.

Bine.

Deci comunitatea studenților la școala doctorală din MIT e fan clubul lui Jack.

Fantastic.

– ...dacă e adevărat sau nu, spune un tânăr cu păr verde deschis, faptul că Nolan Christopher vă folosește drept consultant la toate filmele lui?

Jack clatină din cap în semn de negare și văd cum i se încordează mușchii de pe gât. Știri de ultimă oră: gâtul are mușchi.

– Cole, n-o să accept să fiu învinuit pentru *Tenet*! răspunde el, iar toată lumea izbucnește în râs.

Îl urăsc. Deși asta nu-i o noutate. Noutate e felul în care se uită la mine și spune politicos, ca și cum nu l-aș fi amenințat aseară că o să hrănesc viermii cu cadavrul lui:

– Bine ați venit, dr. Hannaway! Am pornit monitorul pentru dumneavoastră!

Zâmbește, dar în privire i se citește un anumit tip de viclenie. Ca și cum m-ar invita să sar într-o baltă care are, de fapt, șase metri adâncime.

– Mulțumesc!

Mă îndrept spre podium, ocazie cu care mâna mi se freacă accidental de a lui. Îmi amintesc de mâinile lui, calde, strânse neclintit în jurul taliei mele, de acel „Potolește-te...“ șoptit lângă tâmpla mea, și îmi înăbuș un fior.

V-am spus că-l urăsc?

– Bună dimineața și vă mulțumesc că m-ați primit în mijlocul vostru! spun eu după ce mi-am terminat de încărcat prezentarea în computer.

Clasa e (în mod previzibil) alcătuită în proporție de nouăzeci la sută din bărbați și (tot previzibil) ei sunt cam de aceeași vârstă cu mine.

E complicat să fii femeie în STEM. Chiar mai mult de-atât, dacă ești tânără și nu te-ai consacrat. Și chiar mai mult de-atât dacă ai o nevoie semipatologică de a te înțelege cu ceilalți. În calitate de unică doctorandă în departamentul meu, am avut o mulțime de ocazii să contemplu sârmele pe care cei care nu sunt bărbați albi, hetero, cis fac echilibristică în spațiul academic.

Vreau să fiu văzută drept un coleg agreabil și afabil? Da, și mulțumită unei experiențe de EPA de-o viață, știu combinația exactă de care e nevoie ca să obțin asta: autocritica fermecătoare, modestia, observațiile amuzante, recunoașterea îndoielii și a imperfecțiunii. Nu e vorba de științe aerospațiale (întâmplător, o ramură a fizicii experimentale pe care sunt obligată s-o iau în râs atunci când dau acestei sintagme sensul de „mare brânză"). Folosirea glumelor și a exemplelor simple ca să fiu un vorbitor carismatic și captivant este strategia clasică pe care o folosesc ca să las impresia că sunt o persoană plăcută.

„Tip" fiind termenul generic. Pentru că atunci când ești o femeie care vorbește despre cercetarea ei, există un număr nedefinit – situat oriunde între unu și un milion – de zei ai STEM-ului care sunt gata să exploateze și cea mai mică slăbiciune a ta – cel mai mic semn că nu ești un aparat suplu și șmecher de făcut știință. Varianta ta pe care o vor oamenii e suficient de ageră, impecabilă, perfectă, ca să justifice pătrunderea într-un domeniu care secole de-a rândul a fost „pe bună dreptate" masculin. Dar nu trebuie să fii prea perfectă, pentru că, aparent, numai ticăloasele reci și dure sunt așa, iar ele nu pot fi colege agreabile și afabile. Cultura STEM a fost un club al băieților atât de mult timp, încât deseori simt că mi se poate permite să exist numai dacă respect regulile făcute de bărbați. Iar regulile astea? Ei bine, ele sunt niște porcării în toată regula.

După cum am spus, merg pe sârmă. Dedesubt sunt o grămadă de crocodili ce-și cască boturile în așteptare de carne proaspătă.

Ei bine, să începem! Afișez un zâmbet care degajă în același timp căldură și siguranță de sine – combinație care nu există în natură – și spun:

– Având în vedere că acest curs se ocupă cu subiectele de actualitate din domeniul fizicii, am pregătit o prezentare despre cristalele Wigner, un subiect foarte dezbătut...

Un geamăt.

A gemut cineva?

Mă uit în jur, nedumerită. Studenţii se holbează la mine, în expectativă.

Mi s-a părut.

– Cristalizarea Wigner are loc atunci când electronii unei substanţe care sunt localizaţi în jurul unei reţele regulate...

– Scuzaţi-mă! exclamă Cole, da, chiar el, cel cu părul verde. Dr. Hannaway, o să vorbiţi despre subiectul cristalelor Wigner dintr-o perspectivă teoretică?

– Foarte bună întrebare! Da, în cea mai mare parte, dar o să fac şi o prezentare generală a dovezilor experimentale, îl asigur eu pe Cole, după care fac o tranziţie lină către următorul diapozitiv. Odată ce am căpătat abilitatea de a crea mari distanţe între electroni, cristalizarea Wigner...

– Mă scuzaţi! exclamă Cole *din nou*. O întrebare!

Zâmbesc, răbdătoare. Sunt obişnuită cu asta. La ultima prezentare pe care am avut-o la o conferinţă, un tip m-a luat cu „Ei bine, de fapt..." chiar înainte ca eu să-mi instalez pe computer materialul conceput în PowerPoint.

– Sigur că da. Te rog!

– Întrebarea mea e... care-i sensul chestiei ăsteia?

Câţiva dintre studenţi râd. Oftez în sinea mea.

– Poftim?

– Nu e puţin inutil să vorbeşti ore întregi despre teorii? întreabă el pe un ton scăzut, dar plin de seriozitate, ca şi cum ar fi Steve Jobs prezentând un nou tip de telefon. N-ar trebui să ne concentrăm asupra aplicaţiilor practice?

Deschid gura ca să-l întreb cine l-a făcut să sufere.

„Te-a agresat Michio Kaku, Cole? Ţi-a furat Feynman banii pentru masa de prânz?"

Dar privirea mi se opreşte la Volkov, care se uită la mine cu interes, de parcă ar fi curios să vadă cum o să mă descurc cu maimuţoiul ăsta. Alături de el, gura Monicăi e dezumflată şi resemnată. Iar în spatele ei...

Jack.

Care nu s-a deranjat să se așeze. Se sprijină de perete, cu brațele încrucișate pe piept, într-un stil lejer, de genul „Da, merg la sală!", uitându-se la mine ca un păianjen pustnic maro, pe steroizi. E ager, cu ochi inflexibili, cărora nu le scapă nimic, dar orice emoție am reușit să smulg de la el aseară a dispărut, așa că m-am întors în starea în care n-am nici o idee despre ceea ce gândește. E ca o carte închisă.

Nu, e ca o carte în flăcări. *451 de grade Fahrenheit* – fără cuvinte care pot fi citite, numai abis și cenușă.

Toate lucrurile încep să aibă sens. Completez spațiile goale ale conversației mele întrerupte cu Monica: Jack e cel care predă la clasa asta. Jack, cel care are multe opinii despre teoreticieni. Jack, care și-a îndoctrinat elevii să creadă că oamenii ca mine sunt dușmanul. Jack, ale cărui fantezii sexuale probabil că se învârt în jurul eșecului meu în a-mi apăra domeniul profesional în fața a două duzini de tipi ostili. Pun pariu că ejaculează pe înregistrări cu mine în timp ce pronunțam greșit cuvântul „sizigie" la târgul de știință din clasa a unsprezecea.

Asta e o înscenare. Era clar de la început că lecția demonstrativă avea să fie Titanicul meu – vasul, nu filmul cu încasări masive.

Doar că – nu!

Mă uit în ochii lui Jack și-i arunc zâmbetul meu cel mai dulce și mai feroce.

„Mă subestimezi!" spune zâmbetul, iar el știe asta.

Pentru că îmi răspunde cu un surâs vag și dă din cap de mai multe ori – viclean, pregătit, fremătător.

„Chiar așa, Elsie?"

Lupta a început.

– Ai adus un argument foarte bun, Cole! exclam eu, punând jos telecomanda și plecând din spatele podiumului. Fizica teoretică poate fi o pierdere de timp.

Îmi dau jos sacoul, deși e frig. Mă uit pe furiș la abdomenul meu, ca să mă asigur că umflătura capsulei de insulină nu e vizibilă. Transmit mental următorul mesaj:

„Practic, sunt una de-a voastră. Cu doi-trei ani mai mare. Vedeți, chiar acum mă așez nu la catedră, ci cu fundul pe tăblia unei bănci. Haideți să fim prieteni!"

– Cine e de acord cu asta, să ridice mâna! îi îndemn eu.

Vreme de câteva secunde, schimbă priviri între ei, temându-se ca nu cumva să fie ademeniți în cine știe ce capcană, dar imediat optzeci la sută din mâini se ridică.

Atunci ridic și eu mâna.

Studenții râd.

– Nu sunteți teoretician, dr. Hannaway? întreabă cineva.

– Ba da, sunt, dar înțeleg și punctul de vedere al experimentaliștilor. Și spuneți-mi „Elsie", vă rog!

„Eu nu sunt ca teoreticienii obișnuiți. Sunt un teoretician șmecher. Bleah! Erwin Schrödinger, uită-te în altă parte!"

Apoi spun:

– Nu e corect ca majoritatea fizicienilor care iau premiul Nobel sau care devin nume consacrate să fie teoreticieni. Newton. Einstein. Feynman. Kaku. Lui Sheldon Cooper i-a fost dedicat un serial întreg, dar lui Leonard? Nimic! mă indignez eu, iar cei din sală chicotesc, inclusiv Volkov, în timp ce Jack continuă să surâdă vag. Avantajul teoriei e că schimbăm idei, iar astea sunt ieftine și rapide! Fizica experimentală are nevoie de echipament scump ca să remedieze fiecare pas, dar teoreticienii pot pur și simplu să stea la birou și să scrie ficțiune științifică! afirm cu hotărâre, ridicând din umeri pentru efectul dramatic.

Asta e o insultă adevărată, una care mi-a fost adresată la un eveniment monden, la care m-am dus în calitate de însoțitoare a lui Cece. Vorbele calomnioase i-au aparținut unui doctorand în filozofie, care, după trei beri, s-a hotărât să explice întregului bar, precum un veritabil macho, de ce lucrările mele n-aveau, de fapt, nici o valoare.

O, ce compromisuri am făcut ca să mănânc pe gratis!

– Teoreticienii se ascund în spatele unei matematici sofisticate! spune Cole.

„Dulce zeu al STEM-ului, îți jur că nu ești atât de șmecher pe cât crezi!"

– Ceea ce nu înțeleg e... ce rost are să construiești teorii abstracte, care nici măcar nu se supun legilor naturii? întreabă tipul de lângă Cole.

E îmbrăcat într-o bluză cu mâneci lungi, pe care scrie *Fizică și relaxare* cu font *Shrek*. Îmi cam place.

– Experimentele sunt mult mai utile! adaugă altul din primul rând de bănci.

– Vă pasă numai de ceea ce *ar putea* fi, nu de ceea *ce e* cu adevărat. Posibilele aplicații sunt numai un gând ulterior! mă apostrofează un student din rândul al treilea, firește, tot de sex masculin.

Mulți alți studenți dau din cap în semn de aprobare. Și eu la fel, pentru că îi pot citi ca pe o pagină scrisă cu litere mari. Știu exact care e versiunea de Elsie pe care și-o doresc.

E timpul să mă desfășor.

– Ceea ce spuneți voi, dragii mei, e că demersurile fizicii teoretice nu se finalizează întotdeauna cu un produs. Și singurul mod în care pot răspunde la asta e că... sunt de acord. Fizica e ca sexul: poate să dea rezultate practice, dar deseori nu asta e motivul pentru care facem sex.

„Cel puțin, asta a spus Feynman cândva. De asemenea, a fost înregistrat atunci când le-a numit pe femei «scorpii fără valoare», dar să trecem peste asta, pentru că citatul cu pricina v-ar face să râdeți!"

– Câți dintre voi sunt experimentaliști? întreb eu, după care aproape toate mâinile se ridică, iar cea a lui Cole le domină incontestabil, lăsându-mă deprimant de nesurprinsă. Adevărul e că aveți dreptate! Teoreticienii chiar se concentrează pe modele matematice și pe concepte abstracte. Dar o fac în speranța că experimentaliștii ca voi o să dea peste teoriile lor și o să se hotărască să demonstreze că sunt corecte! perorez, îngrețoșându-mă în sinea mea și dorindu-mi să mă spăl pe loc cu un săpun de

putere industrială. Iar asta e motivul pentru care vreau să vorbesc cu voi despre teoriile mele asupra cristalizării Wigner. Ca să vă aud părerile și ca să-mi îmbunătățesc studiile mulțumită sugestiilor voastre. Nu știu când au devenit inamici teoreticienii și experimentaliștii, dar fizica nu e o știință a competiției, ci una a colaborării. Sunteți liberi să vă hotărâți singuri, iar eu n-o să încerc să vă conving că aveți nevoie de teoriile mele. Dar recunosc de pe acum că eu am, totuși, nevoie de experimentele voastre!

Oare am îngroșat prea tare tușa? Nu. Ei bine, da! Dar studenților le place la nebunie. Dau din cap. Șoptesc. Doi dintre ei zâmbesc, plini de înfumurare.

E semnalul de care aveam nevoie ca să-mi afișez zâmbetul cel mai plin de căldură.

– Ți-am răspuns la întrebare, Cole?

Da. Egoul lacom al lui Cole a fost hrănit în chip îndestulător cu firimituri din demnitatea mea. O, ce compromisuri fac pentru asigurare medicală și fonduri de pensie pe măsură!

– Da, Elsie! Îți mulțumesc că ai răspuns preocupărilor mele!

„Gunoiule!"

Mă ridic de pe tăblia băncii și mă întorc la podium.

– Excelent. Sunt atât de entuziasmată să vă prezint cristalizarea Wigner! Puteți să mă întrerupeți oricând, fiindcă lucrurile cu care rămâneți după prezentare sunt cele care au greutate, spun eu, oprindu-mă pentru o clipă, după care formulez finalul apoteotic: În afara cazului în care o înmulțiți cu viteza luminii, fiindcă atunci o... *energizați*!

Șiii... pledoarie încheiată!

Ridic privirea exact în clipa în care Volkov începe să șuiere. Lângă el, Monica îmi aruncă o privire încântată. Sunt gladiatoarea ei, o fac să fie mândră de mine. Le las studenților câteva secunde ca să mormăie din pricina jocului meu de cuvinte de prost-gust, care le place în secret, pentru că... de ce nu?

– Mulțumesc, o să fiu aici toată săptămâna!

Mormăielile se transformă în chicoteli.

Iar ăsta e momentul în care îmi dau voie să mă uit la Jack. Ridic bărbia doar cu un milimetru.

„Ţi-am spus că o să regreţi că te-ai pus cu mine, dr. Smith-Turner!"

Jack îmi aruncă o privire complet inexpresivă. Nu zâmbeşte. Nu se încruntă. Nu scrâşneşte din dinţi. Se mulţumeşte să mă privească, iar eu sper că reevaluează în gând ameninţarea pe care o reprezint la adresa planului lui de dominare a ştiinţei fizicii. La adresa ameninţării pe care o reprezint pentru preţiosul lui George. Impresia mea e una fugară şi probabil că-mi imaginez, dar aproape că aş putea să jur că întrezăresc o luminiţă în pata albastră din irisul lui.

O iau în considerare ca pe o victorie şi-mi încep prezentarea.

După lecţia demonstrativă, aş avea nevoie de un pui de somn, dar ziua mi-e plină. Am o întâlnire cu decanul Facultăţii de Ştiinţe, un tip plăcut, care soarbe cafea dintr-o cană cu tentacule, ceea ce mă face să meditez la preferinţele lui pornografice. Apoi iau un prânz neoficial împreună cu doi profesori de fizică – în mod evident, un cuplu de iubiţi care sunt certaţi, ceea ce rezultă în faptul că stau şi mă zgâiesc la salata mea, în timp ce ei se ciondănesc din cauza unui tip pe nume Raul. După aceea, iau o pauză de cinci minute ca să merg la toaletă (în scopul de a încerca să-mi dau seama dacă nu cumva capsula mea de insulină a luat-o razna, sau dacă nu cumva sunt o paranoică total scăpată de sub control), urmată de interviuri unu-la-unu.

Interviurile astea constituie, desigur, partea la care sunt cea mai bună. Matematică simplă: să fiu varianta de Elsie pe care şi-o doreşte o persoană e mult mai uşor decât să negociez între variantele pe care le doresc douăsprezece persoane. Chipurile, scopul unor astfel de interviuri e ca eu să pun întrebări despre departament, întrebări care să mă ajute să decid dacă accept sau nu o ofertă, dar să nu uităm că: (1) actuala mea situaţie profesională e o mizerie; (2) interviurile se califică drept serviciu

academic, iar profesioniștii din mediul academic urăsc serviciile cu intensitatea a o mie de quasari.

Din fericire, sunt profesionistă în a-i face pe oameni să simtă că timpul petrecut cu mine n-a fost irosit. Dr. Ikagawa folosește baloane gonflabile de yoga pe post de scaune – situație mai puțin ideală atunci când porți o fustă conică, dar propice unei conversații relaxate despre utilitatea exercițiilor de gimnastică pentru bazin și a celor pentru trunchi. Dr. Voight așteptа să fie transferat pentru o conversație telefonică legată de asigurarea medicală dentară, așa că, atunci când îl las să-și petreacă cele cincisprezece minute pe care le avem la dispoziție certându-se cu ei, are aerul că ar vrea să mă sărute. Prind un țânțar care zbura prin biroul dr. Alvarez, și astfel îmi fac din ocupantul acelui birou un prieten pe viață. Dezbat programa dr. Albritton, râd alături de dr. Deol despre profesorul fiului său de clasa a treia, care crede în continuare că Pluto e o planetă, dau din cap în timp ce dr. Sader își soarbe sucul Capri Sun bătând câmpii despre faptul că materia întunecată nu e o aglomerare, ci un superfluid ondulat, cu suprafața lină.

„Merge bine", îmi spun, în timp ce studenta deșirată pe care au însărcinat-o cu escortarea mea mă conduce la cel de al șaptelea interviu al zilei.

„Proiectez afabilitate. Colegialitate. Dezirabili...

– Poftim, am ajuns! spune ea, oprindu-se în fața unei uși negre.

Pentru o clipă, mă zgâiesc la numele de pe plăcuță. Iau în considerare ideea de a o vandaliza. Rezist primului impuls și-i spun studentei:

– Cred că s-a strecurat o greșeală! În itinerarul meu scrie că următoarea întâlnire e cu dr. Pereira.

Oare după cele auzite aseară, pe când mă ascunsesem în cabina de toaletă, așteptam cu nerăbdare întâlnirea asta? Nu. Dar, de vreme ce nu pot să-l denunț celor de la resurse umane pe dr. Pereira sau pe prietenul lui fără să recunosc faptul că m-am furișat în toaleta bărbaților, eram perfect pregătită să-l fac să

se simtă prost, cu ajutorul unor întrebări pasiv-agresive despre posibilitatea ca el să-mi preia cursurile în cazul în care aş vrea să-mi întemeiez o familie.

Oricum, nu e ca şi cum aş fi avut vreodată votul lui.

– S-a produs o schimbare în programul dr. Pereira. Jack, adică dr. Smith-Turner, o să vă ia ultimul dumneavoastră interviu.

Poate că într-o viaţă anterioară am fost vânător de pui de focă. Sau CEO pe Wall Street. Asta ar explica ghinionul meu.

– Eşti sigură?

– Îhî, răspunde ea, dregându-şi vocea. Dr. Hannaway, voiam să vă spun că... sunteţi un mare exemplu pentru studenţi! Atunci când aţi câştigat acel premiu *Forbes* – ei bine, foarte rar se întâmplă să-l câştige un fizician, cu atât mai puţin o fiziciană. De asemenea, am fost în clasa la care aţi predat azi. Aţi vorbit într-un fel atât de echilibrat şi de hotărât! Cole e un dobitoc şi..., murmură ea, roşind, ...oricum, m-am simţit impulsionată de exemplul dumneavoastră!

Roşesc, la rândul meu, bâiguind:

– Eu.... Nu ştiu ce să...

Studenta dispare înainte să pot bâlbâi restul frazei.

Oare şi-a bătut joc de mine? Oare chiar există persoane pe care le impulsionez? Chiar dacă mi-am petrecut viaţa contorsionându-mi personalitatea ca să evit ura cuiva? Chiar dacă sunt cel mai escroc dintre impostori?

Nu contează. Oftez şi bat la cea mai îngrozitoare uşă la care aş putea să bat în Boston.

– Intră! se aude o voce gravă, aşa că dau curs invitaţiei, resemnată.

Nu cercetez biroul. Refuz să-mi pese dacă e bine iluminat, dacă pereţii sunt acoperiţi cu tapet de brocart sau dacă întreaga încăpere nu-i decât o cocină – deşi observ că, din păcate, miroase frumos. Izuri de săpun, de cărţi, de cafea, de lemn şi izul lui Jack, dar în note intense, descompuse. Se pare că am ajuns să-i cunosc mirosul, ceea ce mă face să vreau să-mi smulg glandele olfactive din nări. Bleah!

În fața biroului se găsește un scaun liber. Mă duc direct la el, în timp ce Jack continuă să tasteze ceva la computer.

Și tastează.

Și tastează.

Și – stați așa! – tastează.

Trec zece secunde. Treizeci. Patruzeci și cinci. El încă nu m-a salutat și aceeași tensiune antagonică de aseară fierbe în mine și umple încăperea. Știu exact ce face – *jocuri de putere* – și, cu toate că nu-l pot opri, refuz să las asta să mă afecteze.

Bine! Refuz să-i permit să-și dea seama că mă afectează.

Nu mă uit în jur. Nu bat din picior. Nu manifest nerăbdare și enervare din cauza nesimțirii lui. În schimb, îmi scot telefonul din buzunar și încep să fac ceea ce face și el: îmi văd de nenorocita mea de treabă.

Dr. Hannaway,
Sunt Alan, de la cursul de Mecanică cuantică. Voiam să vă anunț: nu-mi prea place. Mecanica cuantică, adică. E destul de plictisitoare. Dar nu vă învinovățesc pe dumneavoastră, n-aveți nici o vină. Adică, n-ați inventat dumneavoastră particulele subatomice (dacă le-ați inventat, îmi cer scuze). Dar nu omorâți mesagerul, nu? LOL. Mă întrebam dacă ați putea face în așa fel încât cursurile dumneavoastră să fie mai distractive. Oare am putea să ne uităm la un film despre mecanica cuantică? Am vrut doar să vă dau un sfat.
Toate cele bune,
Alan de la cursul de Mecanică cuantică

Domnișoară Hannaway,
Ce vreți să spuneți, cum de legea federală vă interzice să discutați notele fiului meu cu mine? Eu îi plătesc taxele.

Cer să știu dacă se descurcă bine sau nu. Refuzul dumneavoastră e inacceptabil!
Karen

Salut, don'șoară Elsie,
Dacă nu vin la curs ca să-mi duc câinele la frizer, asta se pune ca absență motivată?
Halle
P.S. N-aș întreba, dar câinele chiar are nevoie de o tunsoare.

Îmi dau ochii peste cap și atunci observ: Jack nu mai tastează. În schimb, se sprijină de spătarul scaunului, cu brațele alea ale lui care probabil că au propria pagină de Wikipedia (în topul accesărilor în toate limbile, toată ziua, în fiecare zi) încrucișate pe piept. Tatuajul lui e în continuare un mister indescifrabil, iar Jack mă privește tăcut, la fel de derutant și de impenetrabil ca de obicei. Ce potrivit!

Mă uit la ceasul pe de perete și observ fără să vreau cam jumătate din birou, care e mare, luminos și mobilat cu gust. Lângă fereastră e un cactus. Hmmm... Am ajuns aici de trei minute.

– Te-ai plictisit? întreabă Jack cu vocea aia a lui stupidă și plăcută.

– Nu, răspund eu, aruncându-i un zâmbet criminal de amabil. Tu?

Nu răspunde.

– Cred că ar trebui să folosim acest timp pentru interviu.

– Păreai ocupat. N-am vrut să te deranjez.

– Răspundeam unui e-mail urgent.

Mă îndoiesc. Cred că scria următorul mare roman american. Făcea o listă de cumpărături. Își bătea joc de mine.

– Ar trebui să ne cunoaștem mai bine, Elsie! exclamă Jack.

Numele meu. *Din nou*. Rostit de buzele lui. Acel ton, acel timbru, acea inflexiune,

– Altfel, cum aş putea să iau o decizie vizavi de angajarea ta? conchide el.

„Toate lumea îţi cunoaşte exact poziţia vizavi de angajarea mea!" Aproape că articulez cuvintele, dar nu-mi doresc o reluare a scenei de aseară, din toaletă. Nu vreau să pierd controlul. Pot să fiu calmă, chiar şi dacă mă confrunt cu nesimţirea şi cu aroganţa lui Jack.

– Despre ce ai vrea să vorbim?

– Sunt sigur că pot găsi ceva. Grupa sanguină? Primul animal de companie? Culoarea preferată!

– Dacă vrei să afli răspunsurile la întrebările de securitate ale contului meu bancar online, ar trebui să ştii că nu e mare lucru de furat.

Gura i se strâmbă şi am un gând fără sens:

„L-aş urî mai puţin dacă n-ar fi atât de frumos! Şi chiar mai puţin, dacă ar fi la fel de fermecător ca o morgă. Şi chiar mai puţin, dacă aş putea să-l înţeleg cât de cât."

– Dacă ai prefera să foloseşti timpul ăsta ca să te odihneşti, eşti invitata mea!

– Mulţumesc, nu sunt obosită.

– Serios? Pare obositor să fii tu.

Mă încrunt.

– Obositor?!

– N-are cum să-ţi fie uşor, spune el, bătând uşor cu degetele peste marginea biroului, cu chestia asta pe care o faci mereu.

„Chestia asta" – oare la ce se referă? Nu cumva la... Dar el nu ştie despre EPA. Despre diferitele variante de Elsie.

– Nu-mi dau seama despre ce vorbeşti.

Dă din cap, prietenos, ca şi cum aş fi spus exact lucrul la care se aştepta şi l-aş fi dezamăgit făcând asta. Nu-şi mută privirea de la mine şi, ca de obicei, mă simt de parcă el m-ar jupui de un strat de piele. Sunt dezbrăcată, în cel mai rău mod cu putinţă. Încep să-mi aranjez tivul fustei – care e deja la înălţimea potrivită. Era

bine azi-dimineață în biroul dr. L. A fost bine pe când stăteam pe mingea de yoga. De ce mă simt ciudat *acum*?

- Atunci, relaxează-te! Studenții mei îmi spun că scaunul ăla e chiar foarte confortabil.

- Cole e unul dintre studenții tăi?

- Cred că e al lui Volkov! răspunde el, dar probabil că-mi observă mirarea, pentru că adaugă: Dar dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face griji. Chiar l-ai câştigat cu citatul ăla despre sex din Feynman.

Felul în care o spune („citatul despre sex din Feynman"), foarte bine articulat, mă înfierbântă, îmi dă fiori puternici pe şira spinării şi mă face să vreau să mă uit în altă parte. Ceea ce refuz în mod categoric să fac.

- Da, scaunul e confortabil!

Mă sprijin de spătar, imitându-i postura.

„Nu sunt intimidată. Nu eşti intimidat. Nici unul din noi nu e intimidat."

- Odată am dormit în el, după un experiment de patruzeci şi opt de ore.

- *Nu* o să adorm!

- Ai putea s-o faci.

- Da, iar tu ai putea să iei un marker permanent şi să mâzgăleşti ceva pe fruntea mea!

Îşi înclină capul.

- Ce aş mâzgăli?

Ridic din umeri.

- *N-o angajați? Albert Einstein e de rahat? Îi urăsc pe teoreticieni?*

El îşi împreunează mâinile.

- Asta crezi? Că-i urăsc pe teoreticieni?

I se pare că sunt hilară. Sau plictisitoare. Sau demnă de milă. Sau o combinație din toate astea. Aş vrea să-mi pot da seama, dar o să mor ignorantă.

- Cu siguranță că studenții tăi aşa par.

- Şi crezi că asta e din vina mea?

Pare sincer intrigat. Câtă *îndrăzneală*!

– A cui altcuiva?

Ridică din umeri.

– Nu iei în considerare o explicație mai simplă: studenții interesați de fizica experimentală sunt în același timp mai înclinați să aibă idei preconcepute despre teorie și să se înscrie la un curs predat de mine. Corelația nu presupune cauzalitate.

– Desigur, spun eu, zâmbind politicos și rămânând calmă. Sunt sigură că faptul că cineva pe care-l admiră, adică tu, nutrește o ură bine-cunoscută față de teoreticieni n-are nici un impact asupra felului în care percep disciplina asta de studiu!

– Chiar îi urăsc? întreabă el, înclinând din cap. Nutresc o ură bine-cunoscută? Colaborez în mod regulat cu ei. Le respect munca. Îi admir pe mulți dintre ei.

– Numește unul!

– Tu, spre exemplu, răspunde el, țintuindu-mă cu privirea lui stupidă, atotvăzătoare. Ești impresionantă, Elsie!

Mi se strânge stomacul, chiar dacă știu că minte. Doar că... nu mă așteptam la minciuna asta anume.

– Mă îndoiesc că știi ceva despre munca mea!

– Am citit tot ce ai scris vreodată.

Pare serios, dar sunt convinsă că-și bate joc de mine. Ce să fac? Îmi bat și eu joc.

– Ți-a plăcut jurnalul pe care l-am scris în gimnaziu?

La coada ochilor îi apar încrețituri fine.

– Era puțin prea mult Justin Bieber.

– Ai intrat în dormitorul greșit. Nu mă interesă decât Bill Nye.

Îi zvâcnește gura.

– Deci ai fost unul dintre elevii populari?

– Nu că aș vrea să mă laud, dar am și cântat la tubă în fanfara școlii.

– Sunt sigur că ai avut parte de o concurență acerbă!

Are o gropiță. Una singură. Bleah!

– *Tone*. Dar am avut un avantaj. Datorită clubului D&D.

Râde încetişor. Relaxat. Cu un colţ al gurii mai ridicat decât celălalt. Diferit de expresia inflexibilă la care am ajuns să mă aştept din partea lui. Şi iată încă nişte veşti de ultimă oră: şi eu zâmbesc. Bleah!

– Pun pariu că în şcoală n-ai fost nici pe departe atât de şmecher pe cât eşti acum! spun eu, strângând din buze în timp ce-l evaluez.

Umerii laţi. Ochii ciudaţi, frapanţi. Siguranţa lejeră a cuiva care a fost mereu ales primul în echipă la ora de educaţie fizică. Jack nu cânta la tubă în fanfară. Spun:

– Pun pariu că îi băgai pe cei ca mine cu capul în WC. Şi că le înghesuiai pe majorete în debaraua femeii de serviciu.

– Noi, „matleţii", deseori facem asta, murmură el, puţin cam criptic. Modelele tale sunt elegante şi fundamentate. E clar că ai o cunoaştere foarte bună a cineticii particulelor şi că teoriile tale despre tranziţia către structurile sferulitice sunt fascinante! Mai ales articolul tău din *Analele fizicii teoretice*, din 2021.

Ridic dintr-o sprânceană. Nu cred nici o iotă din ce spune.

– Mă mir că citeşti *Analele*!

Râde încă o dată, pe înfundate.

– Pentru că e prea avansată pentru mine?

– Din cauza a ceea ce i-ai făcut lui Christophe Laurendeau.

De pe chip îi dispare expresia indescifrabilă, detaşată, care e înlocuită cu o grimasă plină de duritate.

– Christophe Laurendeau...

– Nu ţi-e cunoscut numele ăsta? Era redactorul revistei *Analele fizicii teoretice* pe vremea când ai făcut şmecheria. Şi, mai recent, îndrumătorul meu de doctorat.

Ochii lui Jack se cască, sugerând ceva ce seamănă în mod superb, neaşteptat, cu şocul. Splendid! Îmi exploatez avantajul aplecându-mă în faţă pe scaun, rezist tentaţiei de a-mi aranja tivul fustei şi adaug:

– Nici un teoretician n-a uitat acel articol. Poate că au trecut zece ani de atunci, dar...

Stai! Ceva nu se potrivește.

Jack e cu doi ani mai mare decât Greg, ceea ce înseamnă că e cam cu cinci ani mai mare decât mine. Are treizeci și ceva de ani. Doar că...

Îl studiez cu ochii mijiți.

– Articolul a apărut pe vremea când eu eram la gimnaziu. Înseamnă că tu aveai...

– Șaptesprezece ani.

Mă ghemuiesc înapoi pe scaun. A fost cumva un copil-minune?

– Deja îți dădeai doctoratul? întreb.

– Eram la liceu.

– Atunci de ce... cum poate cineva să propună un articol unei reviste dedicate învățământului superior, dacă persoana respectivă are doar șaptesprezece ani?

Ridică din umeri și, oricare ar fi fost emoțiile pe care le etala cu un minut în urmă, ele au fost în mod clar resorbite în obișnuitul lui scut protector.

– N-am știut că existau limite de vârstă!

– Nu, dar cei mai mulți băieți de șaptesprezece ani sunt prea ocupați cerșind scutiri sau recitind *Saga „Amurg“*...

– *Saga „Amurg“* și Bill Nye, ha?

– ...ca să se concentreze pe șiretlicuri și pe intrigi, redactând un articol parodic, jignitor, lipsit de etică, al cărui unic scop e să inducă în eroare savanții care muncesc din greu și să calomnieze o întreagă disciplină științifică!

Închei fraza țipând, în timp ce strâng cu putere mânerele scaunului.

Bine. Poate că nu sunt nemaipomenit de calmă. Poate că mi-ar face bine să inspir adânc. Să cobor nivelul. Cum se face asta? Nu știu. De obicei, nivelul meu e scăzut. În afara cazului că e Jack prin zonă, adică. Jack, care stă aici, relaxat, atotștiutor. Bun de pocnit precum un sac de box.

Închid ochii și mă gândesc la oaza mea de fericire. O plajă caldă undeva. Nimeni de prin preajmă n-are părul blond și nu e masiv. Brânza e prezentă peste tot.

– Știi ce mă derutează pe mine? întreabă Jack.

– Întregul spectru al emoțiilor umane?

– Și asta, răspunde el, iar eu îl privesc, observându-i zâmbetul autoironic, deși n-are nici o celulă autoironică în corp. Dar uite care e chestia: de fiecare dată când vine vorba de articolul ăla, ceea ce se întreabă toată lumea e cum de am putut face un lucru atât de oribil. De ce l-am scris? De ce l-am trimis? De ce mi-am pus în gând să umilesc fizica teoretică?

– Și ce ar trebui să se întrebe oamenii? Cu ce vin Chianti vechi ți-ai sărbătorit triumful diabolic? Care era rasa pisicii albe malefice pe care o mângâiai? Câți decibeli a avut râsul tău demonic?

– Ar fi trebuit să se întrebe de ce a fost acceptat!

Știu exact unde vrea să ajungă cu asta.

– A fost un noroc chior!

– Poate că da, recunoaște el. Dar uite care-i treaba: dacă un geolog teoretician ar scrie un articol de doi bani spunând că nucleul pământului e făcut din nuga, iar cea mai importantă autoritate în acea disciplină, să spunem *The New England Journal of Rocks*, ar decide să publice și să susțină articolul, nu m-aș grăbi să cataloghez asta drept un noroc. În loc s-o fac, aș investiga dacă există o problemă sistemică în felul în care sunt evaluate articolele de geologie teoretică. Dacă nu cumva *redactorul* a făcut o greșeală.

Înghit în sec. Parcă mi-aș împinge pe gâtlej o gură de cioburi de sticlă.

– Sunt dispusă să recunosc faptul că sistemul e imperfect, dacă tu nu mai pretinzi că ai acționat din preocupare pentru lipsa de justiție a sistemului de recenzie peer-review și recunoști că ai exploatat cu rea-credință lipsurile lui pentru că voiai să... de fapt, încă nu mi-ai răspuns! De ce ai făcut-o?

– Nu din motivul pentru care crezi, Elsie!

Îmi muşc buza ca să nu latru la el, cerându-i să nu-mi mai rostească numele.

– Nu ca să faci o farsă de proporţii şi ca să devii cunoscut printre băieţii din laborator?

– Nu.

Aş vrea să aibă un ton defensiv, jignit, sau... oricare fel de ton. Dar al lui e sec, de parcă ar enunţa un adevăr simplu.

– Şi nu e acelaşi motiv pentru care vrei să angajezi un experimentalist în loc să mă angajezi pe mine?

Se retrage, cu un aer surprins. Chiar deranjat.

– Crezi că nu vreau să te angajez pentru că eşti teoretician?

Aproape că pufnesc „Da, bineînţeles!", dar atunci îmi aduc aminte de prima mea întâlnire cu el, de astă-vară. Felul puţin prea dur în care m-a privit, ezitarea puţin prea lungă înainte de a-mi strânge mâna.

– Ei bine, cedez eu, ridicând uşor din umeri, sincer vorbind, cred că da, după felul în care mă antipatizezi.

Pufneşte scurt şi dă din cap.

– Iar aduci vorba despre antipatia asta imaginară!

– Te-am auzit vorbind cu Greg despre mine, îi mărturisesc, ignorând felul în care cască ochii, aproape alarmat. Cum îl întrebai cât de repede avea de gând să scape de mine!

Mă trag iar de tivul fustei, iar privirea lui fuge spre genunchii mei, zăbovind acolo o vreme, înainte să şi-o mute în altă parte. Probabil că ar trebui să nu mai fac asta. Am nevoie de un alt tic nervos. Să-mi rod unghiile. Să învârt o jucărie antistres. Am auzit nişte lucruri grozave despre metamfetamină.

– N-am spus niciodată...

– O, e în regulă! exclam, fluturând din mână. Ai tot dreptul să îţi formezi o părere despre mine. Crezi că nu sunt destul de bună pentru el. Nu-mi pasă!

Prea mult.

Se mușcă de obraz pe dinăuntru. Întinde mâna lui mare ca să se joace cu ceva de pe birou – un model 3D, printat, al Marelui Accelerator de Particule.

– Faci multe presupuneri despre gândurile mele, spune el, așezând macheta pe birou. Presupuneri negative!

– Gândurile tale sunt în mod evident negative!

– S-ar putea să aibă legătură cu faptul că ai fost nesinceră cu fratele meu luni la rând.

Oftez.

– Putem să disecăm până nu mai putem ideea iubitei abominabile care sunt, dar există câteva lucruri pe care nu le știi despre relația dintre Greg și mine, și până nu...

– Există *multe* lucruri pe care nu le știu, spune el, bătând cu degetele încet, metodic, în tăblia biroului, iar eu nu mă pot uita în altă parte. Mi-am petrecut ore întregi aseară încercând să înțeleg și nu mi-e deloc mai clar care e treaba cu voi! De exemplu, de ce ai minți despre slujba ta? Ești profesor asistent, nu contabilul lui Jeff Bezos! Iar faptul că nu numai că ești fiziciană, dar ai venit la interviu *aici*... Primul meu gând ar fi să presupun că e ceva ce are legătură cu mine.

– Eu...

– Dar ți-am văzut fața aseară. Habar n-aveai cine eram. Așa că ne întoarcem de unde am plecat. De ce ai mințit? Și despre ce altceva ai mai mințit? Cum ai păstrat secretul ăsta luni de zile fără ca Greg să-și dea seama?

Se zgâiește la mine de parcă aș fi un cub Rubik hexagonal. Mi-l imaginez întins în pat, prea mic pentru cadrul patului, punându-și tot felul de întrebări legate de mine și aproape că mă trec fiorii.

– Ești îndrăgostită de fratele meu, Elsie?

Înghit în sec.

– Asta e o întrebare foarte indiscretă!

– Da, așa-i! Hmmm...

Ridică din umeri cu o mișcare grațioasă.

– Și, oricum, Greg are aproape treizeci de ani. N-are nevoie să-i conduci tu viața! mă stropșesc eu.

– Greg are aproape treizeci de ani și tu ești prima persoană cu care a fost în vreun fel de relație romantică, precizează el, iar privirea îi devine dură. Având în vedere minciunile pe care i le-ai servit, se pare că *are* nevoie de cineva care să aibă grijă de el.

– Dacă l-ai *suna*...

– Nu se întoarce decât duminică!

– Ai *încercat* să-l contactezi?

– Nu, răspunde el, iar privirea i se întunecă. N-o să-i spun la telefon fratelui meu că iubita lui e în secret un supererou al teoriei cristalelor lichide. O să-i fac favorul de a-i frânge inima după ce îl întâlnesc.

– Ca să-l poți bate pe spate și să-i spui „Ușurel, ușurel"?

– Vorbesc serios, Elsie!

Îmi înclin capul, imaginându-mi un amfiteatru gol. Greg costumat în apostolul Petru. În public e o singură persoană, care aplaudă cu putere după fiecare cântec.

„Prietenul meu cel mai bun!"

– Chiar ții la Greg!

– Da! spune el ca și cum ar vorbi cu un copil. Țin la fratele meu.

– Știi, nu-i obligatoriu!

– Tu nu ții la frații tăi? Sau ei nu țin la tine?

Ridic din umeri, amintindu-mi de convorbirile telefonice pe care le-am avut cu ei azi-dimineață. Lucas a răspuns pe jumătate adormit. Nu numai că nu mi-a recunoscut vocea, dar a și întrebat „Care Elsie?"

– Nu cred că sunt perfect conștienți de faptul că exist într-o formă fizică, șoptesc, aproape gândind cu voce tare.

Regret instantaneu, pentru că Jack dă din cap într-un fel care mă face să mă întreb dacă nu cumva își completează în gând

informațiile pe care deja le are despre mine. Alte lucruri pe care să le folosească împotriva mea?

– Îmi pare rău că frații tăi sunt niște nesimțiți! spune el, părând surprinzător de sincer. Dar având în vedere faptul că te-am prins cu minciuna, nu mă poți învinovăți că sunt preocupat pentru fratele meu.

– Atunci când ne-am întâlnit prima dată, nu știai că mințeam!

– Nu, nu știam.

Expresia lui Jack devine dură. Se îndreaptă de spate și apoi se apleacă în față, cu coatele sprijinite de masă. Atmosfera din încăpere devine tensionată.

– Am știut însă că era ceva ciudat în legătură cu tine, adaugă el. Că îi studiezi neobosit pe oameni. Îți imaginezi cine sunt ei, ce vor, iar apoi te mulezi în forma care crezi că li se potrivește. Te-am văzut jucând jumătate de duzină de roluri diferite pentru jumătate de duzină de situații diferite, schimbându-ți personalitățile ca și cum ai schimba posturile de radio, și tot n-am nici cea mai vagă idee cine ești *tu*. Așa că presupun că am tot dreptul să fiu îngrijorat pentru fratele meu. Și, de asemenea, cred că am tot dreptul să fiu curios în legătură cu tine!

Îngheț.

Nu cumva tocmai a...

N-a făcut asta. Nu mă cunoaște. Probabil că am auzit greșit. Am interpretat greșit. Am... la naiba!

– Eu...

Îmi tremură mâinile și mi le strecor între coapse și brațele scaunului, ca un copil. Capul mi se învârte. Izbucnesc:

– Nu știu ce...

Sună telefonul. Jack ridică un deget ca să-mi comunice să aștept, după care răspunde.

– Smith-Turner. Bună, Sașa! Da. E aici. Era pe punctul de a... A, înțeleg. Aha. Nici o problemă. Pot să mă ocup eu de asta.

Sunt prea șocată de ceea ce tocmai a spus – „te mulezi la forma care crezi că li se potrivește" – ca să mai trag cu urechea.

– Volkov e ocupat acum și nu poate să-ți facă un tur al departamentului, mă anunță Jack, pe fața căruia reapare zâmbetul acela vag, strâmb. Dar nu-ți face griji, Elsie, sunt bucuros să preiau eu sarcina!

CAPITOLUL 7

REZISTENȚA ELECTRICĂ

Îi repet „Nu-i nevoie!" de atâtea ori, încât cuvintele își pierd înțelesul, ca într-un exercițiu de dicție. În van.

– Jack, sunt sigură că ai multe lucruri de făcut! spun eu în timp ce mă poftește afară din biroul lui, frecându-și brațul de al meu.

– Cum ar fi?

– Să faci coliere din dinții de lapte ai copiilor? Să ridici o nicovală? Să muncești?

Strecoară cheia în buzunarul de la spate al blugilor și mă măsoară de la un metru și jumătate de deasupra mea. Mă simt ridicol de bine îmbrăcată, deși eu sunt cea care poartă o ținută potrivită.

– Îmi pot face timp ca să-i prezint locul unui potențial viitor coleg.

„Nu pufni, Elsie! Nu pufni!"

– Chiar nu-i nevoie...

Mă oprește.

– Dacă tot repeți asta, o să cred că nu vrei să-ți omori timpul cu mine.

„Nu vreau. Dar mi-ar plăcea să te omor."

Mă conduce pe hol cu o mână înfiptă între omoplații mei și, pentru o clipă, nenumărații lui centimetri și multiplele lui kilograme par să exercite o atracție irezistibilă. Sunt obosită. Puțin epuizată. M-aș putea lăsa pe el și...

Uau!

Cred că mă ia cu amețeală. Poate că trebuie să mănânc. Totuși, n-ar trebui. Între interviuri, ca să nu-mi scadă glicemia, am mâncat ursuleți de gumă îmbogățiți cu vitamine și mi se pare o lipsă de înțelepciune să-ți permiți să ți se facă foame atunci când ești cu cineva pe care visezi oricum să-l măcelărești. Îmi scot telefonul, cu intenția de a-mi verifica nivelul glicemiei. Doar că Jack se holbează la el, cu ochii ațintiți asupra spărturii care împarte imaginea de pe ecran (un selfie cu Cece și cu mine râzând în timp ce ținem în mâini o bucată de brânză de capră, cu coacăze. Era de revelion, înainte să petrecem patru ore uitându-ne la un film belgian despre canibalism, apoi încă o oră discutând despre intriga emoțională. Voiam să mor. Însă brânza era bună).

Monitorul de glicemie arată bine, dar vreau să-mi verific și capsula. Am nevoie să fiu singură vreme de un minut. Oare pot să mă prefac că am uitat ceva în biroul lui Jack? Mă întorc și-i arunc ușii o privire plină de dor, iar privirea mi se oprește la plăcuța cu numele lui.

– De la ce vine „Turner"? Numele de familie al lui Greg e numai „Smith".

Jack se uită la mine, mirat. Presupun că atunci când merge la pas înaintează mai repede decât mine când alerg, dar acum încetinește, ca să pot ține pasul. Câtă atenție din partea lui!

– „Turner" e numele de familie al mamei mele.

– Și Greg nu l-a preluat?

– Vezi, ăsta pare exact genul de informație pe care cineva care e într-o relație amoroasă cu fratele meu ar trebui s-o aibă deja.

„Bine. Asta-i *adevărat*", gândesc eu.

– Unde ar fi trebuit să te ducă Volkov? mă chestionează el.

Scot itinerarul din buzunarul meu minuscul. Trebuie să-l despăturesc cam de douăzeci de ori, ceea ce pare să-l amuze pe Jack. La naiba!

– Stai! Aici spune că dr. Crawley ar fi trebuit să mă ducă în tur, spun, ridicându-mi privirea la el, plină de speranță. Nu trebuie să...

– Crawley și Pereira nu mai sunt în comitetul de recrutare.

– Ce? De ce?

Exact cei doi nesimțiți pe care i-am auzit vorbind în baie!

– A intervenit ceva. A trebuit să se retragă, spune el pe un ton lipsit de orice expresie, ca și cum n-ar fi ciudat ca doi membri ai corpului profesoral să se retragă în timpul recrutării. Dar mă bucur să preiau eu sarcina! exclamă, ațintindu-și în ochii mei privirea albastră pe un sfert. Ce spune în program?

La naiba!

– Turul laboratoarelor.

Pufnește în râs.

– Ești sigură că vrei să le vezi? Sunt doldora de experimentaliști!

Mă abțin din a-mi da ochii peste cap.

– Mi-ar plăcea *la nebunie* să văd laboratoarele! După cum am spus, cred cu fermitate în colaborarea dintre fizica experimentală și cea teoretică și apreciez...

Jack ridică dintr-o sprânceană (subtext: „Las-o moartă!") și renunț să-mi mai termin fraza.

– Să-ți arăt numai birourile, Elsie?

Îmi strâng buzele (subtext: „Nu-mi mai rosti numele!").

– Da, te rog!

Șmecheria cu fizica teoretică e că se învârte în principal în jurul gândirii. Și al scrisului. Și al mâzgălitului de ecuații pe o tablă. Și al contemplării unei salate de cucută atunci când îți dai seama că ultimele trei luni ale muncii tale nu sunt compatibile cu formula Bekenstein-Hawking. Pe când îmi scriam disertația, mi-am petrecut o bună parte din timp în apartament, zgâindu-mă la perete, încercând să înțeleg segregarea cristalelor în domenii

chirale. O dată la câteva ore, Cece mă împungea cu mopul ca să se asigure că mai trăiam; Arcie era cocoțată pe umărul ei, așteptând cu nerăbdare undă verde ca să se poată înfrupta din cadavrul meu.

Noi, teoreticienii, nu ne prea petrecem timpul prin laboratoare, iar echipamentele sofisticate de care avem nevoie sunt computere care să poată genera simulări. N-am purtat nici măcar o dată un halat de laborator – cu excepția anului în care JJ m-a făcut să mă costumez în neurochirurg sexy pentru o petrecere de Halloween. Chiar și atunci, optzeci la sută era plasă de prins pește.

– Sălile de conferință sunt în direcția aceea! spune Jack făcând semn spre dreapta, iar eu observ că mușchii antebrațului îi sunt încordați și mă întreb în gând care o fi antrenamentul destinat acelei grupe de mușchi. Cam șaizeci la sută din departament se concentrează în principal pe teorie. Chiar mai mult, dacă pui la socoteală și profesorii-hibrid, așa cum sunt cei din subordinea lui Volkov, adaugă el, privindu-mă pieziș. Apropo, ai făcut o treabă frumoasă cu jocurile de cuvinte! Ți-ai petrecut multe ore căutând pe internet glume despre tați?

Doar în jur de douăzeci de minute. Citesc pe diagonală.

– Spune-mi, te simți în siguranță aici? întreb eu.

– În siguranță?!

– Dacă mai mult de șaizeci la sută din profesori sunt teoreticieni, trebuie să existe incidente cu... cauciucuri tăiate? Cutii poștale deteriorate? Rahați uriași pe biroul tău? În afara cazului în care, în prima ta zi de muncă, le-ai trimis teoreticienilor o prăjitură în semn că-ți cereai iertare.

I s-au încrețit din nou colțurile ochilor cumva?

– Nu sunt profesorul cel mai îndrăgit din universitate. Și încă n-am fost invitat la petrecerea săptămânală a departamentului. Dar cei mai mulți dintre teoreticieni sunt civilizați. Și îți spun din nou: n-am nimic împotriva lor.

Mă privește în ochi în timp ce descuie o ușă; unica lui gropiță reapare.

– Ăsta o să fie biroul tău, Elsie! Dacă jocurile tale de cuvinte rămân la obiect.

Fanteziile mele de a-l umple pe Jack cu bomboane și de a-l lovi cu o bâtă – am nevoie de zahăr – sunt deturnate de fereastra înaltă, cu vedere la campus. Și de frumusețea biroului. Și a rafturilor asortate. Și a tablei albe, uriașe.

O, Doamne, biroul ăsta e *spectaculos*! Aș putea sta aici în fiecare zi. Să inspir mirosul de parchet. Să mă scufund în scaunul confortabil pe care MIT l-a achiziționat pentru mine. Să-mi las creierul să ronțăie conexiuni și să-mi extind teoriile ore în șir. Să-mi termin manuscrisul – cel pe care l-am pus în așteptare de mai bine de un an.

Mă furnică plăcerea pe care mi-o dă o astfel de idee. Spre deosebire de apartamentul meu, nici o insectă-crab n-ar încerca să mi se cațăre în gură aici. Viața mea ar înregistra o reducere de nouăzeci la sută a e-mailurilor în care studenții mă întreabă dacă își pot plăti taxa de curs în DogeCoins[1]. Iar salariul... aș avea bani de cheltuială! Unii adevărați, nu doar monede pe care le-am uitat în buzunarele paltoanelor de iarna trecută.

Vreau biroul ăsta. Vreau slujba asta. Mi le doresc mai mult decât am dorit ceva vreodată, inclusiv setul PollyPocket, pe vremea când aveam cinci ani.

– Ai nevoie de câteva clipe? De o saltea? De o metodă contraceptivă de urgență?

Mă răsucesc. Jack se sprijină de clanță, cu umerii relaxați, iar trupul lui umple golul ușii. Se holbează la mine cu zâmbetul lui câș, care aproape că mă face să uit că ne urâm reciproc.

– Ăsta e..., mormăi eu, dregându-mi glasul, ...un birou drăguț.

– Doar drăguț? Aș fi zis că erai pe punctul să ai un moment...

Mă adun.

– Nu, eu... Cât de multă predare zici că presupune postul?

[1] Criptomonedă creată de inginerii de software Billy Marcus și Jackson Palmer, care au dezvoltat în glumă un sistem de plată, ironizând astfel speculațiile în criptomonede din vremea respectivă.

Mă privește, evaluându-mă, iar eu îmi ascund fața. Mi-a ajuns cât m-a studiat pe ziua de azi.

– Îți place să predai?

– Sigur că da, mint eu, trecându-mi un deget peste un raft de lemn.

Nici măcar nu e praf.

– Nu-ți place, spune el, șterpelind adevărul din creierul meu. Poate că ți-a plăcut înainte să trebuiască să predai nouăzeci de ore pe săptămână, dar nu-ți mai place, adaugă, iar eu îmi dau seama că nu mă întreabă, ci afirmă. Trebuie să ții două cursuri pe semestru.

Pipăi dulapul.

– Nu-i prea rău.

– Știi că *există* slujbe de fizicieni care nu presupun predare?

– Pot obține finanțări. Să-mi cumpăr cursurile, ca să nu trebuiască să predau.

– Există puține finanțări pentru teorie. O să dureze luni de zile să faci cerere, ani de zile ca să primești un răspuns. N-ai prefera să fii cercetător cu normă întreagă?

Mă întorc, cu mâinile în șolduri.

– Nu mă deranjează că nu vrei să *obții* postul ăsta, dar trag linie atunci când vine vorba de pretenția ta să nici nu mi-l *doresc*!

Gura îi zvâcnește.

– Mie mi se pare că vrei să-l *vrei* puțin prea mult!

O tânără apare în ușa biroului meu – bine, a *biroului*. E doar puțin mai scundă decât Jack, are părul negru și un accent pe care nu-l pot identifica. Gesticulează în timp ce spune:

– Jack, aici erai! Au făcut-o iar!

– Ce au făcut?

– Mi-au anulat rezervarea pentru dispozitivul tokamak! Îți vine să crezi? A treia oară luna asta, ce naiba?! O aveam pentru săptămâna viitoare, iar pe urmă – pac, sunt scoasă din calendar! Ții minte tot bla-bla-ul ăla conform căruia reactorul stă la dispoziția întregului personal de la MIT? În mod evident, nu se referă

la doctoranzi! Cum se presupune că o să fuzionez plasma – în nenorocita mea de oală sub presiune?!

Jack pare neimpresionat.

– Michi...

– Dacă vor să supraîncălzesc gaze în cada de baie și să arunc în aer câinele colegei mele de cameră, o s-o fac, dar întreaga idee de a fi angajată la MIT era să nu fiu nevoită să fuzionez singură antimateria! Asta e cel mai nenorocit loc din univers și o să ies din program! Ar fi trebuit să rămân la Caltech. Ar fi trebuit să intru în afacerea bunică-mii, care comercializează alimentatoare pentru veverițe...

– Michi, o întrerupe Jack, pe un ton doar puțin mai ferm, dă-mi voie să ți-o prezint pe dr. Elsie Hannaway, unul dintre candidații la postul disponibil de profesor. Dr. Hannaway, Michi e una dintre studentele mele!

Michi *nu-și* dăduse seama că mai era cineva în încăpere. Se întoarce spre mine, iar rumeneala din obraji o dă de gol, la fel ca și expresia îngrozită din ochii ei.

Fac o EPA rapidă: Michi e deșteaptă, motivată, suprasolicitată. Îl place pe Jack și are încredere în el (deci poate că nu e chiar atât de deșteaptă?), iar acum e îngrozită de faptul că cineva i-a auzit trăncăneala. Judecând după felul în care îi tremură buza de jos, e pe punctul de a izbucni în plâns.

Aoleu!

– Asta nu-i bine deloc! mă grăbesc să spun, fiindcă acea Elsie de care are ea nevoie e compătimitoare. Urăsc atunci când laboratoarele programează mai multe experimente la aceeași oră! Nu mi-am făcut în viața mea programare la un laborator, dar mă întreb: cât de greu e să instalezi un calendar Google funcțional?

Foarte, îmi imaginez. Dar buza lui Michi se oprește din tremurat. Roșeața i se duce din obraji.

– Nu-i așa?

– Asta nu se întâmplă numai la MIT. Peste tot e la fel. Am fost doctorandă până acum un an și întotdeauna noi eram ultimii care aveau acces la echipament!

„Asta dacă prin echipament se înțelege cretă colorată!" gândesc eu, după care adaug:

– Situația se îmbunătățește după ce îți iei doctoratul.

Buza lui Michi începe din nou să tremure.

– Vorbești serios?!

Slăbiciunea mea sunt femeile care lucrează în STEM. Vreau să le protejez de iadul structural-incorect din mediul academic.

– Crede-mă! Între timp, sunt sigură că Jack ar fi fericit să intervină.

Din încruntarea lui Jack, îmi dau seama că nu-i e familiar conceptul de fericire.

– O să mă asigur că ai acces, Michi!

Rostește numele de „Michi", dar se uită la mine cu o privire înverșunată. Iar în momentul în care Michi se face nevăzută, dând din cap, se depărtează de ușă ca să vină direct spre mine, cu un rid vertical între sprâncene.

E aproape un șoc fizic să-mi schimb din nou personalitatea, care până acum fusese adaptată la Michi, cea predictibilă precum o carte deschisă, și să mi-o readaptez astfel încât să-i fac față lui Jack. El e obișnuitul zid de cărămidă opac, plin de semne de întrebare, iar eu simt că vreau să-mi smulg părul din cap. Vreau să îi smulg părul. *Tot* părul. De ce trebuie să fie atât de frustrant? De ce trebuie să fie cel mai insuportabil...

– Fetița adevărată care și-ar fi dorit să fie o păpușă, șoptește el pe o voce scăzută, groasă.

– Ce?

– Pot efectiv să te urmăresc în timp ce faci asta.

– Ce fac?

– Analizezi oamenii. Te pornești și te oprești, ca un dispozitiv.

Fac un pas în spate, terifiată. Apoi fac unul combativ, în față. Eu nu pot să-l înțeleg pentru nimic în lume, iar el e în capul meu?!

– Știi, Jack, cu toții interacționăm diferit în cazul în care avem de-a face cu oameni diferiți. Se cheamă alternarea limbajelor, o abilitate socială perfect normală...

– Alternarea limbajelor n-are nici o legătură cu *ștergerea* a cine ești și cu torsionarea a ceea ce a mai rămas din tine. Ai rezervat măcar vreodată un laborator? Ce echipament n-ai putut să folosești?

– Ascultă, trucul meu a funcționat! Michi era pe punctul de a izbucni în plâns. I-am anticipat nevoile și n-au existat lacrimi.

– Ceea ce faci tu e să *minți*. Fiecare interacțiune a ta e o minciună.

Își încrucișează brațele, iar aerul îi devine amenințător. Ar trebui să fim în turul de vizionare a departamentului. Mă simt ca și cum m-ar viziona pe *mine*.

– Asta faci și cu Greg? întreabă el. Alternezi limbajul într-o persoană inventată, inexistentă, de care s-a îndrăgostit?

– Nu!

O, Doamne, Greg trebuie să se întoarcă naibii din tabăra aia de yoga cât mai repede cu putință!

– Asta faci și cu mine?

Încruntarea i se adâncește.

– Ce?! Nu!

„Nici măcar nu te înțeleg!"

– Te transformi în ceea ce vreau *eu*? Din cauza asta, de fiecare dată când sunt cu tine...

Vocea i se stinge, sau poate că nu. Poate că am atins masa critică.

Sunt amețită. Îmi aud inima în timpane. O picătură de transpirație rece mi se prelinge pe șira spinării și sunt sigură, absolut sigură de faptul că cearta cu Jack mi-a ars și ultima moleculă de glucoză.

Am zero la sută zahăr în sânge. Ce distractiv!

– Elsie!

Vederea mi se tulbură. Unde-i peretele? Trebuie să mă sprijin de...

– Elsie!

Mâini. Mușchi. Oase. Căldură. Sunt lipită de ceva și...

– Elsie, ce naiba se întâmplă?

Ce plăcut, să nu mai fiu nevoită să stau în picioare. Mă simt *atât* de ușoară.

– Zahăr. Carbohidrați care acționează rapid. Suc sau... bomboane. Poți?... băigui eu cu ultimele puteri.

Sub palmă simt o piele fină, caldă. Apoi sunt așezată pe birou – biroul meu – viitorul meu birou – o, Doamne, sper din tot sufletul că o să obțin slujba asta – o să așez lângă computer figurina aia cu Bill Nye pe care îmi place să pretind că n-am primit-o de la JJ – figurinele mele Funko Pop cu Alice și Bella pe dulap – o plantă pe pervazul ferestrei – ceva rău și carnivor – poate că Venus, care înghite muște – o să-i dau să mănânce cactusul lui Jack – o să i-l dau pe Jack...

– Poftim!

Deschid ochii. Presupun că Jack a fost plecat și am avut un moment de liniște, dar acum s-a întors. Să fie martorul nenorocirii mele. La fel ca piromanii care se întorc la locul faptei ca să se masturbeze...

– Elsie, ia-o!

În fața nasului meu e o sticlă plină de un lichid întunecat. O smulg din mâna lui și iau câteva guri. Extaz instantaneu.

Ei bine, nu chiar instantaneu. Nici extaz. Durează câteva minute ca să mi se stabilizeze nivelul zahărului. Chiar și atunci, tot mă simt ca un cadavru. Unul ca vai de el, precum sunt cele de care ai parte atunci când ești student la medicină și întârzii la laboratorul de anatomie.

Oare ar trebui să mai beau? Îmi verific nivelul glucozei pe iTwat – la naiba, capsula a funcționat din nou prost! A eliberat prea mult. Nivelul zahărului e sub șaptezeci de miligrame. O să mai iau două guri, apoi o să aștept două minute, apoi...

– Ai diabet!

Îmi ridic privirea. O, da, Jack! Urmărindu-mă cu o privire cincizeci la sută de uliu, sută la sută preocupată. Ocupând aproape tot spațiul viitorului meu birou în acel fel al lui visceral, copleșitor de prezent. Trebuie să mă ocup de achiziționarea plantei ăleia carnivore, Venus.

– Îhî.

– De tipul I?

Dau din cap în semn că da.

– De ce nu mi-ai spus?

Mai iau o gură din sucul acidulat – care, acum îmi dau seama, nu e coca-cola – și râd.

– De ce ți-aș fi spus? Ca să-mi strecori caramele în ceai?

– E amuzant că spui asta! răspunde el, nepărând amuzat. Având în vedere că până acum te-am întâlnit exact de cinci ori, și de două ori ai avut niște incidente legate de diabet, pentru care a trebuit să-ți sar în ajutor.

– Încă opt și primesc un sendviș gratuit?

Pufnește în râs.

– Cu nivelul ăsta de autosabotare, n-ai nevoie de ajutor din afară!

Mă uit urât la el, pe jumătate convinsă, fiind prea obosită ca să mă ciondănesc.

– Singurele două dăți când am avut crize de glicemie în ultimul an au fost în prezența ta. Poate că superputerile tale îmi dereglează capsula.

– Trebuie să-i spui Monicăi!

– Monica n-o să mă placă mai puțin pentru că am diabet. Cred?

Privirea îi devine dură.

– Crezi că vreau să-i spui ca să-ți scadă șansele de a obține slujba? Îți faci praf șansa de una singură cu leșinatul peste tot și cu minciunile ușor de devoalat. Sunt îngrijorat pentru *sănătatea* ta!

– Îmi asum în totalitate responsabilitatea pentru sănătatea mea, iar asta nu-mi afectează munca. Nu sunt obligată să-i comunic situația mea...

– Aproape că ai *leșinat*!

– Mi-a funcționat *greșit* pompa. E veche și stricată și am nevoie de una nouă. Dar prețul e prohibitiv dacă n-ai asigurare medicală, așa că...

Pare să se simtă vinovat? Poate că da. Sau poate că doar arborează obișnuita lui expresie încruntată.

– Greg știe despre diabet?

Ar fi oare acceptabil social să dau buzna în refugiul de împrietenire corporatistă al lui Greg și să-l aduc la Boston trăgându-l de ureche?

– Nu e nevoie să știe.

Buzele lui Jack se subțiază.

– Asta face parte din jocul tău?

– Ce joc al meu?

– Chestia asta ciudată care presupune să te ștergi și apoi să te reinventezi!

– Ești *obsedat*!

„Și tulburător de perspicace!" meditez eu.

– Îți plac teoriile conspirației? Oamenii-șopârlă? Finlanda fictivă?

Mai iau o gură de suc. O, Doamne, ce amar e! Eticheta de pe sticlă e într-o limbă străină. Îl întreb:

– Ce-i asta?

– Băutura preferată a lui Volkov.

– Ce?!

– L-a pus pe fratele lui să-i trimită câteva lăzi din Rusia, pe care le raționalizează și le prețuiește ca și cum ar conține aur lichid. Asta e ultima sticlă.

Aș mai lua o înghițitură. Dacă aș mai suporta.

– *Ce?!*

– Nu-ți face griji, o să-i explic că ai avut *mare* nevoie, Elsie! N-o să-l deranjeze prea mult.

– Nu! Nu, nu, nu! Nu-i spune! *Nu*-i spune lui Volkov! O să găsesc un magazin care importă! O să-i cumpăr alta, ca s-o înlocuiesc! De unde ai luat-o? Pot să...

Las fraza neterminată. Gropița lui Jack a reapărut. Zâmbește. Malefic.

– De fapt nu e a lui Volkov, nu-i așa?

Dă din cap în semn că nu.

– Te urăsc! spun eu fără pasiune.

– Știu, răspunde el, apucând sticla, luând o gură și încrețindu-și nasul într-un mod aproape adorabil, iar eu mă întreb dacă-și dă seama că buzele mele au atins gura sticlei. Scârbos! continuă el. L-am furat din sala de relaxare a studenților. Singurul suc acidulat care nu era dietetic.

– Tocmai ai *furat* de la un doctorand? întreb eu râzând.

– Îhî. Nu mă așteptam să mă înjosesc într-atât!

Râd mai tare – probabil că din cauza puseului de glicemie.

– Cum de mai poți pune capul pe pernă?

– Am una ergonomică. E grozavă pentru coloana cervicală.

Iarăși râd. Jack, la fel. Recuperez sticla și mai iau o gură. Probabil că amândoi suntem vaccinați. Ce rău ar putea să se întâmple?

– Vai de mine, are gust de diluant!

– Sau de smoothie de plancton. Sau de alcool izopropilic.

O, Doamne! Râd *și mai tare*. Am cumva leziuni permanente pe creier? El întreabă, preocupat:

– Ești bine?

Deodată, vocea îi e mai blândă. Mai intimă. Chiar stă mai aproape de mine decât e necesar. Cel puțin o să mă prindă în cazul în care cad iar.

– Da. Am nevoie de o clipă să-mi revin, asta-i tot.

Iau o ultimă gură. Începe cumva să-mi placă gunoiul ăsta de suc? Poate că impresia se datorează doar locului în care mă aflu. Soarelui de după-amiază care încălzește parchetul. Rafturilor

care așteaptă să fie umplute cu cărțile mele. După ce am trecut în revistă frumusețea interiorului, adaug:

– Și de încă o clipă ca să mă minunez de splendoarea viitorului meu birou!

Jack dă din cap și zâmbește, aproape cu regret:

– Îmi pare rău, Elsie, n-o să fie biroul tău.

Gândul îmi îngheață sângele în vine.

– *Nu*-ți pare rău. Și nu cunoști viitorul. Te întrec în glume, Jack! Lecția demonstrativă a mers foarte bine. Și nici măcar n-am furat nimic de la Volkov. Chiar am o *șansă*.

Mă studiază îndelung, în tăcere. Apoi întreabă din nou:

– O să fii bine?

– Da, am nevoie doar de o clipă ca să...

– Nu, vreau să spun... o să fii bine? Dacă îl pierzi pe Greg pentru că eu chiar *o să-i spun* despre tine. Și dacă nu capeți slujba asta. O să fii bine?

Nu reușesc să-i descifrez imediat tonul. Apoi reușesc. Și izbucnesc în râs.

E *îngrijorat*. Pare sincer îngrijorat în legătură cu starea mea fizică și psihică. Ceea ce e surprinzător de drăguț și poate că și un pic amuzant, până când îmi dau seama care e motivul reacției lui: e convins că n-o să primesc postul. Iar asta mă face să simt... ceva. Un amestec de furie și încă ceva, ceva ce amintește de bucuria pe care ți-o provoacă dansatul pe mormintele dușmanilor care au îndrăznit să te subestimeze.

Mă aplec înainte. Fața mea e la câțiva centimetri de a lui.

– Cum o să fii *tu* dacă o să capăt slujba asta, Jack? O să-ți smulgi părul din cap? O să-l chemi pe șef? O să părăsești departamentul ca să te faci instructor de zumba?

Nu se retrage. În schimb mă privește și mai insistent, ca și cum aș fi o insectă în palma lui, iar eu trec în revistă toate scenariile posibile, aceleași care se învârt, probabil, și în capul lui.

Jack Smith-Turner și Elsie Hannaway. Colegi onorabili. Vecini de birou. Membri ai corpului profesoral.

Ooo, aş putea să-i fac viaţa atât de grea! Aş putea împrăştia zvonul că atinge ţâşnitoarea cu buzele. I-aş putea pune un cuib de greieri în sertarul de jos al biroului. Aş putea să-l împing afară fără ochelari de protecţie, în timpul unei eclipse. Nu există o limită a lucrurilor rele pe care i le-aş putea face şi-mi doresc să-l văd suferind. Vreau să-l văd cum pierde. Vreau să-l văd devorat de emoţii. Vreau să-l văd plângând pentru că el a pierdut, iar eu am câştigat.

Dar poate că n-o să fac nimic din toate astea.

Pentru că el se apleacă spre mine – iar albastrul strălucitor al acelei pete de pe iris îmi arde retina – şi spune:

– Dacă primeşti slujba... o să mă descurc.

– În timp ce o să adormi plângând fiindcă nu sunt George?

– Nu toată lumea îşi doreşte să fii altcineva, Elsie!

Se înşală în privinţa asta, dar simt mirosul pielii lui. Miroase bine într-un fel primordial. Aproape evoluţionist. Urăsc faptul că mă impresionează mirosul lui.

– Şi cu siguranţă că nu mi-aş dori să fii George! adaugă el.

– De ce?

Strânge din buze. Acum e chiar mai aproape. Şi surprinzător de serios.

– Ar fi o pierdere.

– Pierdere a *ce*?

– O pierdere a ta.

Inima îmi stă în loc. Apoi porneşte în galop. Ce naiba vrea să...

Volkov apare în prag.

– Jack, dr. Hannaway, aici eraţi! Tocmai mi s-a terminat întâlnirea. Îmi pare rău că am ajuns atât de târziu!

Jack face un pas în spate.

– Nici o problemă, spune el, uitându-se la mine. Sper doar că nu e ora de culcare!

O clipă de tăcere. Apoi Volkov înţelege jocul de cuvinte şi începe să şuiere.

– O, Jack, tu – tu...!

Chicotește. Jack deja e pe punctul de a ieși din încăpere, dar se oprește în ușă ca să se uite lung la noi.

– La revedere, Elsie! spune el, iar după o clipă, adaugă: Mi-a făcut plăcere.

CAPITOLUL 8

FRICŢIUNEA

– Ce vrei să spui, crezi că ar trebui să-i lăsăm în pace?

Vocea mamei e atât de stridentă, încât mă uit în jur ca să mă asigur că n-a auzit-o nimeni prin telefon.

Dr. Voight îmi face cu mâna înainte de a se strecura în amfiteatru – cel în care o să-mi ţin prezentarea de cercetare în cincisprezece minute – iar stomacul mi se răsuceşte ca o clătită.

– Vreau doar să spun că... Lucas e foarte încăpăţânat. În afara cazului în care l-aş închide în maşina de spălat vase, nu-mi dau seama cum aş putea să-l opresc din a-şi face de cap. Şi, mă grăbesc eu să adaug înainte ca mama să mă roage să aplic metoda sus-menţionată, cred că ar fi OK să-i dăm un pic de timp ca să-i treacă supărarea!

– Cum rămâne cu Ziua Recunoştinţei?

Poftim?!

– *Ce-i* cu Ziua Recunoştinţei?

– Ce se întâmplă dacă nu termină cu *supărarea* până atunci? Unde îl aşez? Sau poate că nici n-o să vină la masă! Mătuşa ta o să spună că nu-mi controlez familia. Că ea ar trebui să fie gazdă anul viitor! Încearcă de *zeci* de ani să-mi fure petrecerea asta!

– Mamă, suntem în... ianuarie!

– Şi?

Îi zăresc pe Jack şi pe Andrea venind spre mine. Râd, urmaţi de Michi şi de câţiva studenţi ochelarişti. Jack e cu un cap deasupra mulţimii – aşa cum se întâmplă la oricare dintre reuniunile familiei Smith – şi e îmbrăcat cu o bluză cu mâneci lungi, ce reuşeşte să arate în acelaşi timp ca primul articol de îmbrăcăminte care i-a căzut în mână *şi* ca o bluză de lux croită special ca să etaleze proteina din macronutrientul lui preferat.

Croitorie de lux, marca Chuck Noris.

Aş prefera să nu mă salute din cap cu rânjetul ăla stupid pe faţă. Aş prefera să nu fie amuzat de mutra mea.

– Dacă situaţia nu se îmbunătăţeşte până în noiembrie, o să... caut sfoară de legat şi spaţiu de depozitare ieftin, îţi promit! Trebuie să te las, mamă! Te sun diseară, bine?

Închid telefonul şi zâmbesc atunci când găsesc un e-mail de la dr. L. – care încă nu stăpâneşte tainele mesageriei telefonice –, prin care el îmi urează noroc.

Măcar *cuiva* îi pasă.

– Îmi pare atât de rău pentru ziua de ieri! spune Monica, venind la mine în ţăcănit de tocuri şi străpungând cu privirea umerii monstruoşi ai lui Jack, iar eu ador hotărârea cu care îl dispreţuieşte şi simt cum mi se încălzeşte sistemul cardiovascular, aflat în situaţie de risc. Te-am lăsat atât de mult timp cu Jack! Habar n-am avut că Saşa a întârziat într-un asemenea hal – bărbaţii, ce să-i faci! Chiar nu poţi pune bază pe ei.

– Nu-i nici o problemă!

Nici măcar nu mint. Aseară am reuşit să bag două ore întregi de răspunsuri la e-mailuri înainte de cină şi nici măcar n-am adormit în timp ce Cece îmi povestea despre progresul recent pe care l-a înregistrat în analizarea scenei „Scara din Odesa" (respectiv, actul IV al filmului mut din 1926 *Crucişătorul Potemkin*). Ne-am mai uitat împreună la el – de mai multe ori, de vreme ce am făcut greşeala de începător de a mă preface că-mi plăcea la

prima vizionare. Dar aseară eram în mod considerabil mai puțin obosită decât de obicei și teoria mea e că motivul îl reprezintă Jack.

Iată cum stă treaba: situația între noi doi e proastă în mod irecuperabil. N-o să reușesc niciodată să creez o Elsie capabilă să-i facă pe plac, mai ales având în vedere că s-a prins de strategiile mele EPA. Oricât de tare aș urî faptul că există o persoană pe care n-o pot cuceri, trebuie să recunosc în același timp că asta mă scutește de efort. Cu Jack nu-i *nevoie* să fiu altcineva, pentru că *nu pot* fi altcineva. E tulburător și-mi limitează în mod neplăcut libertatea de mișcare, dar în același timp e... relaxant.

Una peste alta, m-am simțit bine cu Jack Smith-Turner. Cuvinte care n-au mai fost rostite vreodată de altă ființă umană.

Am greșit până acum? Poate că, în loc să-i fac pe oameni să creadă că merit să-și piardă timpul cu mine, ar trebui să nu mai dau nici o ceapă degerată pe ei? Hmmm... iată un subiect de meditație!

– Vestea bună e că toată lumea care a avut întâlniri cu tine între patru ochi pur și simplu te-a adorat, Elsie! exclamă Monica, zâmbind larg. Iar de la studenți am primit niște păreri extraordinare! Cred că avem postul asigurat. Nu mai trebuie decât să-ți iasă prezentarea asta.

Da, nici un stres.

– Mă ocup! o asigur, zâmbind.

Își așază mâinile pe umerii mei cu căldură.

– O să fii un colaborator valoros al departamentului!

Zece minute mai târziu, după ce Monica m-a prezentat în fața unui amfiteatru plin (presupun că prezența a fost obligatorie), încă simt greutatea degetelor ei. A amintit de premiul revistei *Forbes*, 30 Under 30, de Science News 10 to Watch[1], de The Young Investigator Prize[2] și toată lumea a aplaudat. Cei din sală se uită

[1] Lista celor zece oameni de știință promițători a revistei *Science News*

[2] Premiul *Young Investigator* are scopul de a le permite tinerilor cercetători să-și extindă stagiatura sau să-și înceapă carierele în calitate de cercetători independenți.

când la mine, când la diapozitivele mele. Nimeni nu pare să ațipească încă. Vorbesc despre modelele pe care le-am creat și despre niște materiale nepublicate, pe care încă n-am avut timp să le redactez și...

O, Doamne, îmi place la nebunie!

Chestia e că sunt pricepută la asta. Cu adevărat, pe bune, pricepută. Oricare alt lucru pentru care am fost lăudată – „Ești atât drăguță, Elsie, ai o conversație atât de interesantă, ești atât amuzantă, atât de extrovertită, atât de introvertită, atât de bună, atât de înțelegătoare, atât de plăcută, atât de atentă, atât de echilibrată, atât de intuitivă, atât de nebună, atât de lipsită de griji, atât de disciplinată, atât de profundă, atât de relaxată!" – a fost ceva inventat. Un rezultat al mașinilor de fum și al oglinzilor atent poziționate care reflectă ceea ce vor *alții* să fiu. Dar fizica nu m-am prefăcut ca să ajung aici! Și-mi place la nebunie să vorbesc despre asta cu alți oameni – un lucru pe care n-am putut să-l fac în ultimul an, de vreme ce predau un milion de cursuri, iar studenții mei sunt încă la faza fizicii „mărul lui Newton". Câteodată încerc să câștig interesul lui Cece vizavi de munca mea, dar de fiecare dată când aduc vorba despre cristale lichide, ea chicotește și șoptește: „Iubita mea!". Ceea ce e OK. Nu-i chiar un subiect pe care să-l dezbați la petreceri. Dar fizicienii? Sunt pasionați de asta. Experimentaliștii iubesc domeniile de aplicații ale cristalelor lichide, iar teoreticienilor le place la nebunie să se întrebe ce se întâmpla cu ele în timpul Big Bangului, dacă se află într-adevăr la originea vieții pe pământ și: pot fi adăugate la un smoothie?

Toată lumea are de câștigat.

– ...a fost faza a doua a modelului – spuneți-mi dacă nu e clar ca un *cristal*!

Rostesc primul dintre cele trei jocuri de cuvinte pe care le-am pregătit, iar sala se umple de chicote. Dacă există dreptate pe lume, felul în care îmi prostituez simțul umorului o să-mi asigure votul lui Volkov.

– Aiar acum, să vorbim despre cel de al treilea model!

Jack e în rândul al patrulea, acordându-mi o cantitate stânjenitoare de atenție și notând ceva într-un caiet. În cel mai fericit caz, mâzgălește S-uri șmechere, iar în cel mai rău – schițează o petiție online prin care descurajează MIT-ul din a angaja o trântoriță diabetică ce șterpelește sucuri de import și agață tineri impresionabili. Jack are un plan. Știu asta. Și el știe. Amândoi o știm și ăsta e motivul pentru care privirile noastre se întâlnesc atât de des și de prelung. Dar mi-am repetat discursul de atâtea ori, încât aș putea să-l rostesc în timp ce-mi fac o epilare braziliană.

„Orice ai complota, sunt pregătită!" îi transmit telepatic de îndată ce ni se întâlnesc din nou privirile. Se uită la mine afișând obișnuitul lui zâmbet strâmb.

Eu îi dau înainte cu prezentarea mea și aștept să înceapă confruntarea. Și aștept. Și aștept. Și...

Nu se întâmplă nimic. Jack nu ridică mâna ca să-mi pună o întrebare în patru părți, neinteligibilă. Studenții lui nu sar de pe scaune ca să înscenezе un atac terorist anti-teorie. Odată ajunsă la secțiunea de întrebări, mă uit în tavan, fiind complet pregătită să-mi cadă în cap o găleată plină cu sânge de porc. Nimic.

Doar dr. Massey ridică mâna din partea stângă a sălii și spune:

– Ce model cu adevărat fascinant, dr. Hannaway! Unii dintre experimentaliștii de aici ar avea mult de câștigat din colaborarea cu dumneavoastră! exclamă el, arătând către un bărbat între două vârste, care stă în fața lui. Toby, tu lucrezi la nematice!

– Nu, nu eu, ci dr. Deol!

– Nu, Deol lucrează la particule! Atunci, poate că lucrează Sașa?

Încăperea se transformă într-un coteț de găini, vocile se întretaie, până când Volkov îi întrerupe:

– Nu cumva e vorba de dr. Smith-Turner?

Volkov se întoarce cu dificultate, căutând pe cineva, în timp ce eu mă rog în gând să se fi înșelat. Și mă mai rog să existe un alt Smith-Turner în mulțime. Și să mor pe loc, într-un mod rapid și nedureros. Dar:

– Jack, te-ai blocat la experimentele cu nematice, nu-i așa? Ai putea folosi modelul ăsta, nu?

Îndrăznesc să mă uit la Jack, așteptându-mă să-l văd încruntându-se. Râzând batjocoritor. În schimb, el spune:

– Într-adevăr, m-am blocat. Și într-adevăr, l-aș putea folosi.

Zâmbește discret, mulțumit, într-un fel care nu e suficient de amar pentru gustul meu.

Tocmai am dat gata prezentarea asta. Jack ar trebui să suspine. De ce mă privește aproape... admirativ?

Îmi întâlnește din nou privirea. Mă uit prima în altă parte și răspund la următoarea întrebare.

– Ești un tânăr om de știință de-a dreptul impresionant! îmi spune Volkov, oprindu-se ca să-și înfunde în gură o ciupercă înfășurată într-o felie șuncă. O stea în devenire, pe care o așteaptă o carieră strălucitoare!

– O să mă asigur că am ochelari de soare!

Îl aud cum chicotește în timp ce se îndreaptă spre masa cu aperitive. Și sper că n-o să se întoarcă.

Interviul a decurs bine, dar abia aștept ca tot procesul ăsta de recrutare să ia sfârșit. Petrecerea asta de la Monica e ultima turnantă: aparent o recepție neprotocolară, menită să ilustreze atmosfera prietenoasă a departamentului și relațiile joviale dintre membrii lui. Dar am fost la sute de astfel de întruniri la Northeastern și singurul lucru pe care reușesc să-l demonstreze e că cercetătorii sunt niște tocilari stângaci și plini de resentimente, care nu sunt capabili să interacționeze cu colegii lor fără să consume tone de lubrifiant etanolic.

Tone care deja au fost distribuite. Cei din încăpere sunt undeva între amețiți și de-a dreptul beți. Discuțiile oscilează între jocurile PS5 și bârfe despre studenți. (Cole e disprețuit de toată lumea, a avut o fază cu o barbă sub buza inferioară și cândva a încercat să organizeze o orgie în laboratorul de spectroscopie. Ar trebui să-i fac cunoștință cu unchiul Paul.)

Casa Monicăi e modernă și are o amprentă la sol de-a dreptul generoasă, dar n-ar trebui să fiu șocată: Monica e mare și tare, bineînțeles că are gălеți de bani. Astfel de case au mulți dintre cei care reușesc să rămână în mediul academic până la faza de profesor plin, nu-i așa? Doar că... diferența de venit dintre profesorii titulari și oamenii ca mine e tot mai mare. Poate că profesorii ies din rândurile săracilor și uită cum obișnuiau să se trezească zvâcnind din cauza gândacilor care se târau pe ei. Poate că în creier există un buton care îi învață pe oameni diferența dintre gustări și aperitive și-i face să-și dorească să arunce tone de bani pe decoruri de perete făcute din cranii de vaci?

Sorb din apa minerală în care m-am prefăcut că am pus niște gin și șoptesc:

– O, Doamne...

– Sunt destul de sigur că Dumnezeu a plecat din departamentul ăsta de multă vreme, șoptește cineva deasupra urechii mele.

Mă întorc și dau de Jack. Desigur că de Jack. Adică de electronul nucleului meu, care-mi dă târcoale cu regularitate, pe cele mai enervante orbite. E atât de aproape, încât mai-mai că trebuie să-mi înclin bărbia ca să-l privesc, iar, din perspectiva asta, mă izbește iarăși frumusețea lui. Jack parcă ar fi imaginea dintr-un poster de reclamă la parfumuri scumpe, de pe pereții unui magazin de la aeroport.

– Nu te mai încrunta! îmi ordonă el.

Luată prin surprindere, îmi netezesc fruntea cu un gest automat, apoi mă încrunt mai tare.

– Nu-mi spune ce să fac!

– Haide, Elsie! mă îndeamnă el, cu colțurile gurii zvâcnindu-i. Nici măcar nu te-am rugat să zâmbești!

Stă în ușă, sprijinindu-se cu mâinile de toc. Bicepșii lui se ating de părul meu, dar nu mă îndepărtez. Eu am fost prima. De asemenea: în mod evident, am doisprezece ani.

– Ai nevoie de ceva?

– Doar voiam să văd ce faci. Mă asiguram că ai mâncat destul.

Îmi dau ochii peste cap.

– Am mâncat. Mulțumesc, tati!

Am glicemia o sută douăzeci de miligrame. Sunt tare!

– Așa m-am gândit și eu, de vreme ce n-ai leșinat pe..., spune el uitându-se la covorul de sub picioarele mele și încrețindu-și nasul, ...dalmațianul mort al Monicăi?

– Asta nu-i o piele de vacă?

– A, ba da! Acum înțeleg de ce sunt atârnate cranii de vacă pe perete.

– Chiar așa..., spun eu, dregându-mi glasul, ...craniile astea dau un aer unitar întregii încăperi, nu?

– Crezi că a omorât vacile cu mâna ei?

– De ce? Ți-e frică să nu urmezi?

– Normal! Monica e înfricoșătoare.

Râd. Jack nu poate să înfăptuiască nimic care să mă facă să par nedemnă de angajare. Suntem doar doi dușmani de moarte prietenoși, care flecăresc la o petrecere. Nimeni nu e atent la noi, ceea ce e ciudat de plăcut. Asta ne izolează, dar e și odihnitor. Pentru că Jack nu așteaptă nimic de la mine.

– Te vezi cu Andrea? întreb eu, fiindcă pot și fiindcă sunt curioasă.

– Nu, răspunde el, părând surprins. De ce?

Ridic din umeri.

– Vă văd de multe ori împreună.

Ea e cea cu care stătea de vorbă în timp ce Volkov perora despre activitatea de teambuilding care constă în mânarea rațelor.

– Suntem prieteni, colaborăm, suntem singurii membri ai corpului profesoral care au vârste sub treizeci și cinci de ani, răspunde el, luând o gură de bere, după care continuă: Eu nu prea ies la întâlniri.

Corect. Așa mi-a spus și Greg. Ceea ce mă irită e faptul că sunt sigură că Andrea, care e, de altfel, o femeie extraordinară, consideră că Jack e un tip drăguț. Și că Michi îl socotește un îndrumător bun, judecând după cât de degajat interacționează

cu el în timpul situațiilor de criză. Dacă ar fi vorba de oricine altcineva, astea ar fi semne bune, dar eu nu sunt fraieră.

– Spune-mi, experimentele tale cu nematice merg prost? întreb eu.

– Da, așa-i! De unde ai știut? A, da, erai de față atunci când Volkov mi-a făcut publice – în fața unui amfiteatru în care se aflau trei sute de oameni – eșecurile repetate în a obține rezultate decente!

Zâmbetul autoironic s-a întors, iar gropița, la fel. Nu vreau să râd iar, dar... e greu. Am avut o zi obositoare.

– Mi-a cam plăcut. De fapt, am avut un orgasm în momentul în care am auzit asta!

– Sunt sigur că ai avut!

Ochii i se întunecă în jurul sfertului albastru.

– Pe o scală între înscrierea la o clasă de CrossFit și redactarea de articole satirice ca formă de activism, cât de enervat ești că cineva a sugerat să folosești un model al meu?

– Ce e CrossFit și de ce aș fi enervat? La întâlnirea de azi, cei din laboratorul meu au discutat despre aplicarea modelului tău!

Mă las pe spate ca să-i caut privirea.

– Poftim?!

– Michi s-a lăudat la toată lumea că sunteți prietene. Cred că te-a urmărit pe Twitter.

– N-am cont de Twitter.

– I-am spus eu că, probabil, nu ești @SmexyElsie69...

– Stai, vorbești serios? Chiar o să aplicați modelul meu?

Ridică din umeri.

– Sunt blocat de luni întregi. Iar modelul e fantastic. Și, după cum ți-am spus de nenumărate ori, întotdeauna am încorporat modele teoretice și am colaborat cu...

– Stai! strig eu.

Mă întorc cu fața la el și mă vâr pe jumătate sub brațul lui. Arătăm de parcă am fi pe punctul de a ne îmbrățișa. În stil *Urzeala tronurilor*, te-înjunghii-în-timp-ce-te-îmbrățișez.

– Ascultă, oprește-te, te rog! Nu știu ce vrei de la mine. Am fost asistent vreme de un an și e o muncă atât, *atât* de groaznică! Nu vreau decât o slujbă într-un departament bun, ca să-mi continui cercetarea.

– O meriți, spune el cu glas scăzut.

Încerc să-mi dau seama dacă vorbele lui sunt ironice. N-am deloc impresia asta.

– Oprește-te! repet eu. Nu știu ce joc îți imaginezi că joci, dar...

– Joc?! repetă el, încruntându-se. Am spus doar că sper să ai ocazia să-ți continui munca, pentru că, în mod evident, ești *una* dintre mințile strălucite ale generației noastre.

Mă tensionez.

– N-am nevoie de laude condescendente!

– Eu...

Clătinând din cap, ridică mâna spre bărbia mea și apoi mi-o înclină, ca să-mi studieze mai bine fața. Rămâne în contemplare preț de câteva clipe care par să nu se mai sfârșească, după care întreabă:

– Ce ți s-a întâmplat, Elsie?

– Poftim?!

Mă simt jupuită de vie ori de câte ori mă privește în felul ăsta. Jupuită până la os.

– De fiecare dată când spun că îți admir munca, devii disprețuitoare și bătăioasă.

Ba nu. Sau da?

– Poate că dacă nu ți-ai fi petrecut jumătate din timp amintindu-mi că sunt la același nivel cu un personaj negativ dintr-un serial din anii 2000 de la postul CW, aș fi...

El pare... nu supărat, dar pe cale de a fi. Nu-i detașat, așa cum e de obicei.

– Pot să fac distincții. Pot să te admir ca om de știință, și, în același timp, să te disprețuiesc pentru ceea ce-i faci fratelui meu.

– Ceea ce *se presupune* că-i fac fratelui tău. Și...

Sunt inutil de ostilă? Ba nu sunt. Nu, Jack și cu mine suntem opuși. Ca insulina și glucagonul. Rey și Kylo Ren. Galileo și întreaga lume catolică, la circa 1615.

– E greu de crezut că mă respecți, când tot ce știu despre tine e că îi vorbești de rău pe cei care sunt în același domeniu ca mine și pledezi pentru angajarea lui George.

– Asta n-are nimic de-a face cu tine și totul de-a face cu George– despre care nu știi nimic.

– Corect! Poate că dacă l-aș întâlni și aș auzi totul despre articolul pe care l-a publicat cândva – plus jumătate din cel de-al doilea – m-aș umple de o admirație intimidată și mi-aș retrage candidatura!

Jack cască ochii.

– Ce?! se miră, mușcându-și obrazul pe dinăuntru. Elsie, faci niște presupuneri destul de curajoase...

Monica traversează pielea de vacă și vine la noi. Se uită la mine. Apoi la Jack. Apoi din nou la mine.

– Elsie, aici erai! M-am gândit că poate ai nevoie să fii salvată, îmi șoptește ea la ureche.

Judecând după zâmbetul lui Jack, a auzit și el.

– Doar voiam să mă asigur că încă vrea să lucreze cu noi după ce Domnul și-a pus mâinile în șold și a încercat s-o convingă de faptul că cerealele sunt, tehnic vorbind, supă!

Tonul lui Jack e din nou amuzat. Relaxat.

– Are și Jack dreptate, intervin, înainte ca Monica să-i verse mațele pe pielea de vacă. Monica, seara asta a fost foarte plăcută! Îți mulțumesc foarte mult că m-ai invitat în frumosul tău cămin!

– Cu plăcere! Mi-ai cunoscut familia?

– Pe soțul tău, da. Cercetarea lui e *fascinantă*.

Soțul Monicăi e biolog evoluționist. Am plâns împreună pentru *podargus strigoides*, care se împerechează pe viață și se lasă să moară de foame lângă cadavrul partenerului. Vremuri bune!

– Dar pe Austin, fiul meu? Tocmai a ajuns acasă. Stă cu noi – momentan e între... cariere. Se pare că n-a fost o investiție bună

să cheltuim sute de mii de dolari pentru o specializare în managementul golfului, povestește ea, cu un zâmbet crispat. Știai că Jack și Austin își petrec ceva timp liber împreună?

– Aha…

Mă uit când la Jack, când la Monica, el părând să considere că faptul ăsta e amuzant, iar ea – cumplit de enervant.

– Jucăm baschet la aceeași sală, explică Jack, a cărui voce vibrează prin mine, ca și cum el ar fi foarte aproape.

– Duminică seara, precizează Monica, iar asta se întâmplă chiar în intervalul de timp în care luăm cina în familie – eveniment la care Austin n-a mai participat de săptămâni bune!

– Poate că ar trebui să instalezi un coș de baschet în sufragerie, o sfătuiește Jack, arătând spre perete. Aici, între fosilele astea două?

– Poate că tu ar trebui să-ți instalezi un coș în… a, uite-l! Austin, dragule, dă-mi voie să i te prezint invitatei noastre de onoare!

Un bărbat înalt se oprește din a-și verifica telefonul și apoi se îndreaptă spre noi. E frumos într-un fel comun, neremarcabil, și la început am impresia că ăsta-i motivul pentru care mi se pare vag cunoscut. Însă în timp ce îl privesc dând mâna prietenește cu Jack, îmi dau seama că e mai mult decât atât. Sunt sigură că l-am mai văzut undeva. Dar unde? Nu reușesc să-l localizez. Să fi fost unul dintre studenții mei? Nu. Cred că are aproape treizeci de ani.

Atunci îmi pică fisa. În clipa în care Monica spune:

– Austin, ea e o potențială viitoare colegă, Elsie Hannaway!

Pentru că, drept răspuns, Austin îmi face o inspecție rapidă, pufnește și apoi spune:

– Ba nu!

În acel moment, îmi aduc aminte că ultima dată când l-am văzut pe Austin Salt, acesta mi-a oferit șaptezeci de dolari ca să fac sex cu el.

CAPITOLUL 9

VITEZĂ DE EVADARE

La naiba.

La naiba, *la naiba*, la naiba!

Era al cincilea sau al șaselea an de când începusem întâlnirile false, iar Francesca, managera aplicației, se zbătea să găsească pe cineva în ultima clipă.

– Clientul nici măcar nu vrea o întâlnire preliminară! mi-a spus ea la telefon.

Tocmai alergam prin campus, venind de la un seminar despre astroparticule și îndreptându-mă spre o întâlnire a asistenților de la Introducere în Fizică, drept care fugeam de mama focului, ferindu-mă cu repeziciune de numeroase cârduri de studenți.

Francesca adăugase:

– Clientul cu pricina n-are nevoie decât de o „bunăciune" – astea au fost cuvintele lui. Ia parte la inaugurarea oficială a unui nou teren de golf și vrea să-l impresioneze pe șeful lui. Dacă întreabă cineva, v-ați cunoscut prin niște prieteni comuni acum două luni și lucrezi în asigurări. Verificarea a ieșit bine și o să plătească în plus pentru că a solicitat serviciul în ultimul moment. Te bagi?

Trebuia să plătesc chiria într-o săptămână, iar în frigider nu mai aveam decât două banane putrezite. Așa că m-am îmbrăcat

cu una dintre cele trei rochii elegante și ieftine pe care le cumpărasem jumi-juma cu Cece, m-am uitat la un tutorial despre machiaj și am avut un atac de rău de mașină în taxiul care mă ducea în suburbii, fiind ocupată să editez pe telefon o cerere de bursă ce avea termen-limită de depunere a doua zi.

Austin avea părul pieptănat pe spate și dat cu gel. Răspundea la telefon cu exclamația „Spune!" și nu era un client rău, ci mai degrabă absent. „Bunăciune" părea să fie numele de cod pentru „anostă drăguță", ceea ce însemna că treaba mea era să stau la masa noastră, să zâmbesc larg ori de câte ori mă prezenta drept „Lizzie" și să mă întreb de ce sofisticatele clătite cu sparanghel erau decorate cu căpșuni. Am avut mulți timpi morți, pe care i-am folosit ca să corectez niște lucrări, cu telefonul ascuns sub fața de masă scumpă. La sfârșitul întâlnirii, Austin m-a dus cu mașina. Am trăncănit despre chichițele golfului până când am ajuns în centru, moment în care mi-a oferit șaptezeci de dolari ca să fac sex cu el. Am refuzat.

Ca să fiu sinceră, negocierea a început de la o sumă mai mică. Și ca să fiu și mai sinceră, a trebuit să spun „nu" în mod repetat (răspuns condimentat cu câteva „da"-uri atunci când el și-a schimbat întrebarea în „Vorbești serios?" și „Vrei să spui că oamenii te plătesc numai ca să fii sexy lângă ei?" și „Chiar ai de gând să te porți ca o scorpie?"). Nu m-am speriat prea tare, pentru că eram în public. M-am răsucit pe călcâie și l-am ignorat în momentul în care a strigat după mine:

– Nici măcar nu ești chiar atât de sexy! Ai țâțele minuscule și un machiaj de doi bani!

În ziua următoare i-am povestit Francescăi la telefon cele întâmplate. Ea s-a prefăcut că vomita și mi-a pus întrebarea de un milion de dolari:

– O, Doamne, Elsie, de ce există bărbați?!

După care l-a blocat din lista de clienți.

Pentru următoarele întâlniri false, am făcut un efort să mă fardez mai bine și să folosesc sutiene cu push-up. În calitate de

persoană care voia să mulțumească pe toată lumea *și* de doctorandă, eram pregătită să țin seama de tot felul de critici constructive.

Și așa s-a terminat povestea.

Sau a fost numai o pauză? Pentru că acum, în clipa în care Austin se uită la mine, pufnește și spune „Ba nu!", temperatura din jurul meu scade și nervii mi se încordează. Creierul îmi îngheață, iar apoi e spulberat în milioane de fragmente minuscule, care se lovesc zgomotos de țeasta mea.

Știu că am dat de naiba. Am dat de naiba de-a binelea!

Monica icnește:

– Pentru numele lui Dumnezeu! Voight e pe punctul de a-și vărsa paharul cu vin pe scaunul meu Fendi!

Pleacă în grabă, iar eu nu pot respira.

– Ce faci aici?!

Austin se apropie de mine și izul lui mă izbește în plin: a băut. O să vomit în craniul de vacă.

– Bună, Austin! Ce mai faci?

Cred că par sigură pe mine. Dar el mă ignoră.

– Sincer vorbind, noua ta identitate pare a fi o mișcare bună. Erai cam nașpa ca târfă!

Omoplații mi se lovesc de ceva tare și cald. Probabil că m-am retras fizic. Și m-am împins în...

Jack e în spatele meu. Martor al acestei scene. Comparând notițe despre cât de oribil mă port cu Austin. *La naiba!*

– Ce-ai spus?

– Ai angajat-o vreodată? întreabă Austin, arătând cu bărbia spre mine.

Nu văd fața lui Jack, dar aud tensiunea din vocea lui.

– Elsie e fiziciană.

Austin râde. Hohotele i se pierd în zgomotul de fundal, pentru că oamenii mănâncă în continuare. Beau. Se ceartă. În timp ce viața mea profesională e spulberată.

– Frate, nici vorbă! Elsie e, cum s-ar spune, escortă!

Furia mi se combină cu panica și încremenesc locului.

– E incorect, șuier eu. Nu că ar fi ceva greșit în asta, dar e vor-ba despre o aplicație de întâlniri false, ceea ce ai fi știut dacă ai fi citit termenii și condițiile cu care ai fost de acord atunci când te-ai înscris! Dar ești prea ocupat să lovești mingi cu ranga, așa că n-ai avut timp să înveți să scrii și să citești, nici să te deprinzi să-i tratezi cu respect pe alți oameni! Dă-te laoparte, sau...

– Eu măcar nu sunt o târfă care nu se obosește nici măcar să și-o pună cu clienții...

– Hei!

Jack îmi cuprinde brațul cu palma și mă trage spre el, ca și cum aș fi un copil neastâmpărat, care ar putea să iasă pe carosabil. Are vocea scăzută și amenințătoare și o simt reverberându-mi pe piele.

– Austin, ai auzit ce-a spus. Te-a rugat să te îndepărtezi.

Lui Austin îi scapă un hohot grosolan de râs.

– Asta e casa *mea*!

– Atunci, du-te în camera ta și joacă-te cu figurinele Transformers. Las-o în pace!

– Jack, *am plătit*-o ca să iasă cu mine! Nu înțelegi...

– Înțeleg ceea ce văd, așa că ascultă-mă, mitocanule! spune Jack pe un ton care dă fiori, terifiant de calm, iar Austin se albește la față, face un mic pas în spate și aproape că-mi pare rău pentru el. Hărțuiești o femeie care e la o întâlnire de serviciu și care te-a rugat să pleci de lângă ea. O hărțuiești pentru că te-a respins.

– Dar am *plătit-o* ca să...

– Nu-mi *pasă*! Te-a rugat să pleci. Dispari naibii din fața mea!

Austin nu *vrea* să plece. Asta se vede după nările care i s-au dilatat, după zvâcnirea fălcii în timp ce se uită la locul de deasupra umerilor mei, unde Jack îi opune rezistență. Dar n-are nici o șansă: după câteva secunde de frustrare, bâiguie:

– La naiba cu asta!

După care *în sfârșit*, în sfârșit, face un pas înapoi.

Inima începe să-mi bată din nou.

– Încă ceva, adaugă Jack.

Austin înghite în sec.

- Ce?!

- Dacă șoptești măcar un cuvânt din toate astea cuiva, *oricui*, inclusiv mamei tale, o să mă asigur că o să regreți pentru foarte, *foarte* mult timp. Ai înțeles?

Austin își strânge buzele și dă scurt din cap. Apoi dispare în mulțime, în altă cameră și...

Îmi eliberez brațele și mă întorc, cu intenția de a... nu știu. A-i mulțumi lui Jack? A da explicații? Să mint spunând că ceea ce s-a întâmplat a fost o halucinație?

Problema e că el mă privește țintă. Se uită la mine cu o privire străpungătoare, căreia nu-i scapă nimic și...

Vede totul. Fiecare moleculă din care sunt construită – ar putea s-o enumere, descrie, reproducă într-un laborator pe fiecare. Vede armătura structurii mele, iar eu... nu văd nimic. Nu înțeleg nimic.

Încă n-am nici o idee despre ce și cum vrea el să fiu.

- Jack..., spun eu.

E o șoaptă abia auzită, dar el o percepe. Poate auzi *totul*. Reiau:

- Jack. Eu... eu doar...

Dau din cap. Iar apoi nu mai suport să fiu văzută, așa că fac un pas în spate și-mi croiesc drum prin încăpere, căutând-o pe Monica pentru a-mi lua rămas-bun.

CAPITOLUL 10

INERȚIE

– Privind retrospectiv, meditează Cece cu voce tare, ronțăind dintr-o bucată de *gouda*, ar fi trebuit să ne așteptăm la asta. Populația Bostonului e de șapte sute de mii de oameni. Să zicem că jumătate sunt bărbați și jumătate din ăștia, între douăzeci și unu și patruzeci de ani, publicul-țintă al aplicației Întâlniri False. Acum, serviciul nu e ieftin, iar masa populației e din ce în ce mai săracă, în timp ce Jeff Bezos profită nemilos de nevoia mea disperată de a primi într-o singură zi balsamul de buze cu aromă de castraveți murați cu mărar. Deci poate că numai un sfert din tipi își permit să ne angajeze. Iar din sfertul ăla, jumătate fie că sunt într-o relație solidă, fericită, fie că au... moralitate. Acum să ne gândim și la faptul că facem asta cam de patru ani, întâlnindu-ne fals cu o medie de doi clienți pe lună. Dacă facem calculele...

Se uită la mine în expectativă. Iau în considerare varianta de a mă preface că nu sunt un calculator uman, iar apoi renunț.

– Nouăzeci și șase de bărbați, răspund, după care oftez. Și mai sunt familiile și prietenii lor. O mulțime de douăzeci și unu de mii de oameni.

Cece ține în mână un morcov pentru Arcie, care ronțăie încetișor din el.

– Ceea ce face ca probabilitatea să dăm în viața noastră privată peste cineva cunoscut prin intermediul aplicației...? E timpul să găsești răspunsul, regină a tocilarilor!

– Probabilitate bayesiană? Sau frecvențială?

Rânjetul care se lățește pe fața lui Cece e preferatul meu dintre toate zâmbetele ei, cel cu limba ieșind printre dinți.

– Nu contează! Ideea e următoarea: e posibil ca, în încercarea noastră idealistă de a face bani ca să ne plătim taxele – ceva ce, apropo, lui Jeff Castraveți Murați Cu Mărar Bezos nu i se cere să facă – s-o fi...

– S-o fi dat în bară?

– E o apreciere corectă!

Îmi las fruntea pe masă. E rece și lipicioasă de la ceva ce s-ar putea să *nu* fie urina lui Arcie.

– Dacă Austin îi spune mamei lui că sunt un fel de hoață care păcălește clienții ca să... să...

– Să nu se reguleze cu ei? Ți s-a părut că el ar fi vrut să stea de vorbă cu Monica?

– Păi...

Odată ce Jack a terminat cu el, părea doar speriat. De moarte, s-ar putea spune. Dar și furios, iar oamenii furioși fac lucruri stupide, pline de furie. Cum ar fi să se cațăre pe un vas de toaletă în baia bărbaților, cu mâinile lui Jack Smith-Turner lipite de talie. Sau să uite să-și monitorizeze nivelul de glucoză. O, Doamne, ce nebunie de interviu! Măcar scenele cele mai compromițătoare s-au petrecut în culise – ar trebui să mă bucur că umilința mea a fost semi-privată!

– Nu știu ce să zic, spun în cele din urmă.

– Oricum, în calitate de mamă, spune Cece aruncându-i o privire plină de subînțeles lui Arcie, dacă idiotul meu de copil ar veni la mine smiorcăindu-se că un star în devenire al fizicii i-a refuzat o tăvăleală de optzeci...

– Șaptezeci.

– ...șaptezeci de dolari – ce *îndrăzneală* pe târfa aia! – aș fi furioasă în mod exclusiv pe idiotul meu de fiu.

Mă îndrept de spate și oftez din nou. *Gouda* a dispărut, după cum era de așteptat, așa că apuc morcovul și iau o mică mușcătură, evitând capătul din care a mușcat Arcie. Dar de ce, până la urmă? Cât de rea poate să fie toxoplasmoza? Nici pe departe la fel de dureroasă ca felul în care m-a privit Jack după tot ce s-a întâmplat. Ca și cum, dintr-o privire și câteva vorbe, ar fi putut să mă descompună în cele mai mici molecule diatomice.

Mai bine îmi asum riscul cu salmonella.

– Trebuie să vorbesc cu Jack. Să-i explic spusele lui Austin.

Cece râde batjocoritor.

– Nu-i datorezi nimic!

– Totuși, m-a ajutat. Fără el...

– Ți-a luat apărarea atunci când un băiețaș idiot te-a hărțuit verbal. Elsie, asta e un minimum a ceea ce putea să facă! Așteptările sunt atât de scăzute, încât, practic, nu există!

Bine. Sau poate că nu-i nevoie să vorbesc cu Jack. Totuși, vreau s-o fac. Vreau să-i explic că...

Că ce? Serios vorbind, ce? Trebuie să fi înțeles că ceea ce fac cu Greg e similar cu ceea ce am făcut cu Austin. Iar dacă n-a înțeles... n-am hotărât eu acum două zile că nu-mi pasă de ceea ce gândește el despre mine? Că e oricum o cauză pierdută? Dacă nu capăt slujba de la MIT, n-o să mă mai întâlnesc niciodată cu Jack. Iar dacă o capăt... o să fim dușmani de la distanță, cordiali. El o să fie în continuare neghiobul care, atunci când a împlinit șaptesprezece ani, s-a hotărât să declare război unei întregi discipline științifice – disciplina *mea*. Deci e singurul tip pe care nu-l înțeleg, singurul tip care nu poate fi EPA-at. Un motiv în plus ca să nu mai interacționez vreodată cu el în mod voluntar.

Doar că, nu știu de ce, ultima privire pe care mi-a aruncat-o în timp ce ieșeam din casa Monicăi s-a tatuat pe stupidul meu de creier. Și cea de dinaintea ei, atunci când m-a apucat de bărbie

și m-a studiat, ca și cum aș fi fost unică și aș fi avut propriile coordonate carteziene.

„Ce-i cu tine, Elsie?"

Strâng din umeri.

– Ai dreptate. Greg e cel cu care trebuie să vorbesc.

Să-l avertizez despre faptul că s-ar putea ca Jack să-i pună niște întrebări, să-i dau timp să-și pregătească răspunsurile. Oricum, Greg a fost motivul pentru care am ținut secrete. El e cel care merită să fie protejat.

– În orice caz, de acum încolo nu mai am de-a face cu Întâlnirile False, spun în timp ce mă uit la Cece. Oare ar trebui să renunți și tu? Odată ce-ți termini teza, intri pe piața locurilor de muncă. Dacă ți se întâmplă și ție o chestie similară?

– Păi, asta n-o să fie mai devreme de anul viitor. S-ar putea să murim până atunci.

– Ar fi frumos, nu-i așa?

Ne zâmbim reciproc, iar ea adaugă:

– Trebuie să spun că situația asta mă face să reconsider aplicația de întâlniri? Pe de altă parte, suma de bani din contul meu mă face să-mi reconsider reconsiderările. E un motiv bun să continui să lucrez cu Kirk, conchide, bătându-se cu degetul peste bărbie.

Mă încrunt.

– Kirk?

– Da, tipul ăla care...

– Știu cine e Kirk. Doar că am crezut... ai vorbit mult despre el. Și te referi la el spunându-i pe numele mic.

– Cum altfel ar trebui s-o fac?

– Până acum clienții tăi au fost, știi... Nări Uriașe Jim. *Nu* Anderson Cooper. Pete Zina de Apoi. Respirație de Anșoa Unu. Respirație de Anșoa Doi. Anchior Adânc. Respirație de Anșoa Trei...

– Am înțeles ideea!

– Kirk e mereu doar „Kirk", ceea ce mă face să mă întreb dacă...

Cece cască ochii, făcând o grimasă plină de dramatism.

– Uaaau! Sunt cumva *atacată*? Chiar la mine *acasă*?

– Nu, eu doar...

– La propria mea *masă*?

Dau din cap.

– Nu, eu...

– Pe propriul meu scaun, pe care l-am recuperat de pe trotuar și care avea ploșnițe, și poate că are în continuare?

– Nu! N-am vrut să..., încerc să mă dezvinovățesc, dar apoi observ zâmbetul șiret al lui Cece. Ești malefică!

Ea râde.

– Greg e în continuare în refugiul ăla hippy în care plătești ca să cureți de buruieni straturile de flori? Când se întoarce? Și când votează comitetul de recrutare candidații?

Nu cumva încearcă să schimbe subiectul?

– Habar n-am. Nici măcar nu știu dacă George a fost deja intervievat. Greg ar trebui să se întoarcă săptămâna asta, dar o să aibă de parcurs tone de mesaje și...

– Și o să vadă un milion de mesaje de la tine! O să sune în secunda în care o să-și pornească telefonul. O să-i explici, plină de calm, ce s-a întâmplat. Iar apoi o să faceți împreună un plan. Nu te îngrijora, bine?

Dau din cap în semn de aprobare.

Din cât se pare, Cece a avut dreptate – chiar primesc un telefon de la Greg în momentul în care se întoarce la civilizație. Dar Cece s-a și înșelat, pentru că lucrurile nu decurg așa cum a prezis ea. Deloc.

Nici măcar puțin.

Primul lucru la care mă gândesc atunci când văd pe ecranul telefonului textul *număr necunoscut din Boston* e că o să mi se ofere slujba. Probabil că am ajuns să cred asta din pricina disperării mele absolute, care mă face să fiu o optimistă fraieră. Pentru o clipă, mă văd reținându-mi lacrimile în timp ce primesc o scrisoare de angajare.

„Aş vrea să le mulţumesc Academiei, colegei mele de cameră şi fetei care deţine contul CeArFaceMarie – care au fost sprijinul meu în timpul anilor chinuitori de şcoală doctorală! Vouă vă datorez asta!"

Motiv pentru care contactul cu realitatea e mult mai dur.

-Cunoşti pe cineva pe nume Gregory Smith?!

Oricine ar fi persoana de la capătul celălalt al liniei telefonice, pare atât de furioasă, încât, pentru o clipă, uit să vorbesc.

-Ăăă...

-Sper să-l cunoşti, fiindcă în telefonul lui sunt patruzeci de mesaje necitite de la tine. Iar dacă eşti hărţuitoarea lui... asta înseamnă că tot îl cunoşti! A fost adus aici acum o oră, pentru o operaţie dentară de urgenţă. Avem nevoie de cineva care să vină să-l ia.

-Să-l... ia?

-Da. Asta înseamnă să vii aici. Să-l iei. Iar apoi să-l duci la adresa la care locuieşte, mă lămureşte persoana de la telefon, vorbind răspicat, ca să înţeleg, iar eu mă gândesc că dacă i-aş spune că am un doctorat, nu m-ar crede. Cu un vehicul, cum ar fi o maşină! Poate fi şi o roabă, din partea mea!

-Eu... n-am maşină. Şi nu ştiu unde locuieşte. Nu puteţi să-i chemaţi un Uber şi...

-Iubito, e complet drogat! Nu-l pot lăsa să plece de aici de unul singur – tocmai a băiguit ceva despre scăldatul în râul Charles, împreună cu prietenul lui, Aquaman.

Închid ochii. Îi deschid. Mă uit la lecţia pe care o pregătesc, apoi la ceas (şase şi patruzeci şi două de minute, seara), apoi la Arcie, care mă priveşte de pe blatul de bucătărie.

Oftez şi mă aud întrebând:

-Ce adresă aveţi?

CAPITOLUL 11

FORȚA CENTRIPETĂ

Dacă Greg ar fi un câine, ar face pipi pe pardoseala sălii de așteptare.

În cei douăzeci și șapte de ani ai mei, nimeni n-a fost atât de fericit să mă vadă. Sare (chiar dacă anevoios) de pe scaun, încearcă (și eșuează) să mă învârtă, îmi complimentează, plin de entuziasm, tricoul pătat pe care scrie: *Masa înmulțită cu accelerația fie cu tine!* Și, în cele din urmă, îmi face fața sendviș între palmele lui în timp ce spune:

– Sunt pe punctul de a te da pe spate, Elsie! Știai că quinoa nu e o sământă? E un germen. O, Doamne, haide să dansăm Harlem Shake!

În spatele ghișeului de la recepție, asistenta dă din cap și mormăie:

– E prăjit ca un pește pe grătar.

– Vă... mulțumesc pentru că m-ați chemat!

Pare mai puțin enervată decât era la telefon, dar mai epuizată. Locul miroase a mentă, amestec de petale parfumate și aerul pe care ți-l suflă dentistul în gură în timp ce-ți curăță tartrul de pe dinți.

-Cu plăcere! Scoate-l pe idiotul ăsta din sala mea de așteptare. Trebuie să ajung acasă și să-mi hrănesc propriii idioți.

-Desigur, răspund eu, după care îi zâmbesc liniștitor lui Greg, care îmi mângâie o șuviță de păr ieșită din coc. După cum am spus, nu-i cunosc adresa. N-o aveți la dosar? Sau aș putea să-l duc la mine...

Se aude o voce care spune:

-O am!

Mă întorc spre ușă, deși vocea aceea îmi e foarte cunoscută – în urma celor două zile de interviuri, prezentă în temerile mele cele mai mari, precum și în visul ăla ciudat și persistent pe care l-am avut azi-noapte. Greg deja se grăbește să se ducă la fratele lui, oferindu-i aceeași primire lipsită de inhibiții pe care mi-a făcut-o mie.

Primul meu gând e unul cunoscut: nu-mi vine să cred că sunt rude. Dacă ar juca roluri de frați într-o miniserie de la HBO Max, aș cere să-l concedieze pe directorul de distribuție. Al doilea gând e, normal: „La naiba!"

Fir-ar să fie, oare de ce a venit și *Jack*?!

Mă uit la asistentă.

-Ne-ați sunat... ne-ați sunat pe *amândoi* să venim după Greg?

-Îhî. Pentru că prima persoană pe care am sunat-o a fost mama lui, care mi-a spus că vine în cincisprezece minute și apoi a anulat, fiindcă avea o programare la manichiură! povestește asistenta, ridicând dintr-o sprânceană, ceea ce înseamnă, fără îndoială, că o judecă aspru pe mama lui Greg, lucru pentru care eu personal n-o învinovățesc deloc. Așa că m-am hotărât să-mi sporesc șansele! conchide ea.

-Corect.

Greg îi dă înainte despre fantastica lui descoperire legată de quinoa, iar eu nu vreau să-i întâlnesc privirea lui Jack. Nu pot suporta să mă vadă, după nenorocirea care mi s-a întâmplat acasă la Monica și după ultima privire pe care mi-a aruncat-o el. E de

înțeles. Îi zâmbesc fără vlagă asistentei. Apoi plec, menținându-mi cu precizie privirea la Greg, căruia îi spun:

– Fratele tău mai mare a venit să te ducă acasă, așa că eu plec. Te sun mâine, când o să te simți mai bine și...

Greg se uită la mine ca și cum aș turna lipici lichid pe un pelican maro.

– O, nu! *Nu poți* pleca. Ar fi *groaznic*!

– Dar...

– Trebuie să vii!

– Îți recomand să faci așa cum îți cere el, îmi spune asistenta. Avea abces. L-au drogat bine!

– Greg, eu...

– Haide, Elsie! O să-ți plătesc tariful obișnuit...

– Nu. Nu, *nu*, eu...

La naiba! *Fir-ar să fie!* Risc să-i arunc o privire lui Jack, așteptându-mă să văd... nu știu la ce mă aștept. La un rânjet dezgustat. La strâmbătura lui obișnuită. La o echipă SWAT dând buzna din spatele lui ca să-mi pună cătușele fiindcă sunt arestată pentru prostituție. Dar el așteaptă plin de răbdare, cu mâinile înfipte în buzunarele blugilor și cu sfertul albastru din irisuri scos în evidență de tricoul albastru de pe el. Nu poartă jachetă, fiindcă n-are capacitatea fizică de a simți frigul. S-a născut fără termoreceptori, ce tragedie! Îi spun lui Greg:

– Sigur că da, o să vin pentru puțin timp. Haide să mergem, Greg! exclam, după care mă întorc spre asistentă, al cărei interes a fost captat de cuvintele „tariful obișnuit", și o întreb: E ceva ce ar trebui să știm?

– Poftim medicamentele lui – trebuie să le ia începând de mâine-dimineață. Doar băgați-l în pat ca să doarmă și ca să treacă efectul anesteziei. Și nu-l lăsați să ia decizii majore de viață în următoarele patru până la șase ore! Fără adoptarea de cățeluși, fără MLM[1]. Și mai e ceva: am verificat pe Google și quinoa e o sămânță.

---

[1] Multi-Level Marketing – marketing multi-nivel

Greg icnește:

– Ar trebui să ne luăm un cățel!

Jack strânge din buze, dar gropița e vizibilă.

– Mașina mea e în direcția asta. O să te duc la o fundație de prevenire a cruzimii față de animale.

Îmi ia atât de mult timp să-l fixez pe Greg cu centura pe bancheta din spate a SUV-ului hibrid al lui Jack, încât meditez la ideea de a nu face niciodată copii. În calitate de celălalt adult care nu e sub influența drogurilor, probabil că e de așteptat să mă așez pe locul din dreapta, lângă Jack, dar...

Nu.

– O să stau în spate, pentru cazul în care Greg are nevoie de ceva!

Privirea lui Jack îmi spune limpede: știe că-l evit. Bineînțeles că știe. Totul. Iar ceea ce nu știe, îi e ușor să afle, fiindcă sunt transparentă. Drăguț!

Cam la douăzeci de secunde după ce pornim, îmi dau seama ce idee proastă am avut. Orice i-au dat lui Greg, substanțele acelea i-au tulburat memoria imediată. Poate să se concentreze doar asupra a ceea ce e în fața lui. Din păcate, întâmplarea face ca șaptezeci la sută din câmpul lui vizual să fie ocupat de mine.

Desigur, cele treizeci de procente rămase sunt ocupate de Jack.

– Hei, asta e amuzant! Nu-i amuzant? Doar noi trei. Fără mama, fără tata, fără unchiul Paul!

– Foarte amuzant! repetă Jack, scoțând mașina din parcare.

Capul lui Greg se bălăngănește pe spate.

– Jack, poți s-o întrebi pe Elsie toate lucrurile pe care voiai să le știi! Hei, Elsie..., încearcă el să-mi șoptească la ureche, deși cuvintele îi ies incoerente și țipătoare, ...lui Jack îi place de tine. Știi, se holbează tot timpul. Și pune atât de multe întrebări despre tine!

– O, Greg, asta e umilitor! Asta... nu e *deloc* ceea ce se întâmplă!

Tăcerea lui Jack, care stă nemișcat pe scaunul șoferului, e dureros, silențios de... zgomotoasă.

– Transparență totală, Jacky! continuă Greg, afișând un zâmbet tâmp. Am inventat toate răspunsurile, habar n-am dacă lui Elsie îi place să călătorească, dacă vrea copii, dacă-i plac filmele. De unde să am eu habar despre toate astea?!

Reflectată în oglinda retrovizoare, expresia lui Jack e una indescifrabilă.

– Am descoperit că-i place *Saga „Amurg"*, spune el.

Greg e *încântat*.

– Vampirul sau lupul...

– Greg, cum a fost refugiul? îl întrerup, zâmbind.

– Atââât de... obligatoriu! Da' pe urmă mi-a explodat dintele în gură și am putut să plec mai repede. Hei, știți că uneori de firele de înaltă tensiune sunt agățați pantofi? Cine-i *pune* acolo?

– Hmmm... nu știu, răspund eu. Ascultă, îți aduci aminte dacă ai apucat să-ți verifici mesajele în drum spre dentist? Sau e-mailul? Sau să-ți asculți mesajele vocale?

Greg se uită la mine și arborează o expresie solemnă, intensă. Mă crispez în așteptare, în timp ce el cască ochii. Apoi spune:

– O, Doamne! Ar trebui să jucăm I Spy!

– Unde-ți sunt cheile, Greg? întreb eu.

– Am o cheie de rezervă, spune Jack, terminând în douăzeci de secunde o parcare paralelă care mie mi-ar fi luat zece minute și m-ar fi costat toată demnitatea mea. Doar asigură-te că Greg nu scapă pe carosabil!

Îmi place să cred că apartamentul lui Greg e ceea ce ar fi apartamentul lui Cece și al meu, dacă am reuși să ridicăm dulapul, ne-am permite mobilă care să nu fie infestată de insecte și am fi mai puțin înclinate spre a ne scălda în propria mizerie. E simplu și comod, acoperit cu nimicuri care-mi amintesc de personalitatea lui Greg și de umorul lui ciudat. Silueta lui Jack face ca intrarea să pară pitică, dar el pare să cunoască bine locul. Se vede că-și petrece destul timp aici, pentru că știe exact unde se află întrerupătorul, cum să regleze termostatul, pe ce raft să așeze corespondența.

– Cutlet! strigă Greg, lovindu-l pe Jack. Unde e Cutlet?

Mă uit primprejur, așteptându-mă să văd o pisică strecurându-se lângă noi, dar suntem numai noi în apartament, iar Jack îl împinge ușor pe Greg spre dormitor.

– Pe biroul meu de la serviciu. Haide să mergem la culcare, da, G? Sună bine, nu-i așa?

– Ai udat-o? S-a schimbat? Își mai aduce aminte de mine?

– Am udat-o. Arată la fel. Nu sunt sigur că-și aduce aminte de tine, de vreme ce nu e conștientă, așa cum nici un cactus nu e. Dar ce zici de un somnic?

– Pot să beau ceva mai întâi?

– Elsie, poți să-i aduci niște apă în timp ce-l bag în pat?

– Lapte! Știați că laptele iese din sfârcuri?

Jack și cu mine schimbăm o privire de genul „Nu-i așa că e plăcut să împarți responsabilitatea de părinte?", iar eu mă duc în grabă la bucătărie. Nu găsesc paharele, așa că torn laptele într-un borcan Bonne Maman. O să i-l duc lui Greg, apoi o să plec cu un Uber în secunda în care ei o să dispară în dormitor. Am de pregătit prezentarea. Cece nu știe unde sunt. Nu pot să rămân singură cu Jack. Da, e perfect.

– Poftim, îi spun lui Greg, care e mânat către camera lui în timp ce fredonează „Gangnam Style". Ai numai lapte de migdale, deci, tehnic vorbind, nu iese dintr-un sfârc.

Îi întind borcanul și, de fapt, fac o mare greșeală! Fiindcă nici o picătură de lapte nu ajunge în gura lui Greg, care varsă întreaga cantitate pe cămașa lui Jack.

Icnesc. Greg se îneacă râzând, în timp ce țipă ceva despre laptele care s-a întors în sfârcuri. Jack îi aruncă fratelui său o privire paternă, răbdătoare, plină de suferință.

– Te distrezi?

– Atââât de bine! Hei, îți aduci aminte că noi doi am înlocuit cândva iaurtul mamei cu maioneză?

– Da. A fost genial! Ideea ta, bineînțeles.

– Iar mama a vomat.

– A fost supărată. Haide să mergem la culcare!

– Am fost pedepsit pentru o zi. Dar tu ai fost pedepsit pentru două săptămâni, fiindcă te cam urăște.

– A meritat!

Jack zâmbește, ca și cum nu l-ar deranja să i se spună că mama lui îl urăște. Greg încearcă să-l îmbrățișeze, iar Jack îl oprește, spunând:

– Frate, o să te mânjesc peste tot cu lapte care nu iese din sfârcuri!

– Ce-ar fi să-l culc eu? întreb, apucându-l de mână pe Greg și trăgându-l spre mine. Du-te să găsești ceva curat de îmbrăcat!

Dormitorul e doar puțin mai dezordonat decât restul casei, iar patul e în continuare nestrâns de la ultima noapte pe care a petrecut-o Greg la Boston. Acum îmi povestește un documentar despre impactul pe care-l are producția de migdale asupra mediului, ceea ce face puțin mai ușoară operațiunea de a-l băga în pat. Nu aprind lumina, iar el rămâne tăcut în timp ce-i desfac șireturile.

Mulțumesc Domnului că a adormit! O să plec și eu într-un minut și...

– Îmi place de tine, Elsie!

Îmi ridic privirea de la gheata lui Greg. Are ochii închiși.

– Și eu te plac, Greg.

– Îți aduci aminte că ai spus că am putea fi prieteni?

– Da.

– Vreau să fim prieteni!

Inima mi se frânge puțin.

„După ce o să te trezești și o să-ți verifici e-mailul, n-o să mai vrei!"

– Grozav! Haide să fim prieteni!

– Bine. Pentru că-mi place de tine. Ți-am mai spus?

– Da.

– Nu-mi place așa cum le „place" altor oameni. Nu știu dacă poate să-mi „placă" de cineva în felul ăsta.

– Știu, spun eu cu blândețe.

Trag de gheată și încep să mă ocup de cealaltă.

– Dar ești tare. Ca o... păpușă Barbie!

– O păpușă Barbie?!

– Nu ești blondă. Dar există câte un exemplar din voi pentru fiecare ocazie.

Văd ceva cu coada ochiului și mă întorc. Jack. Stă în cadrul ușii. Ascultându-ne. Are expresia întunecată, fruntea încruntată și pieptul... Gol.

Și-a dat jos cămașa murdară și, dintr-un motiv anume, nu sunt capabilă să mă uit în altă parte în afară de corpul lui. Ceea ce mă face să-mi dau seama că m-am înșelat total în privința lui.

Este... ei bine, e mare! Și cu mușchii sculptați, *foarte* sculptați. Și pot să văd toate... toate lucrurile acelea despre care vorbesc oamenii întotdeauna – masa musculară, abdomenul, bicepșii, tricepșii întinși. Dar nu e construit așa cum credeam. Mă așteptam la un trup „lucrat" în sala de fitness, cu zero virgulă trei la sută grăsime și vene voluminoase, dar e puțin diferit. E real. Imperfect, puternic la modul funcțional. Are ceva nerafinat, ca și cum s-ar fi trezit cu toată masa asta de mușchi din întâmplare. Ca și cum nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să-și facă un selfie în oglindă.

Ceva călduț și fluid mi se răsucește pe sub ombilic; am atât de rar senzația asta, încât, pentru o clipă, abia dacă o recunosc. Iar după ce o recunosc, mă roșesc instantaneu.

Ce-o fi cu mine? De ce mi se pare atrăgătoare ideea ca cineva să *nu* se ducă la sală? De ce nu mă pot opri din a mă *holba* la el și de ce se holbează și el la mine?

Jack își drege glasul. Se întoarce ca să ia ceva de îmbrăcat din dulapul lui Greg, și oricum s-ar numi ceea ce e între omoplații lui, pare o experiență religioasă.

– Elsie...! bâiguie Greg din pat, făcându-mă să mă bucur că-mi abate atenția de la pieptul lui Jack. Oare laptele meu de soia iese dintr-un sfârc?

– Of! Ăăă... nu! exclam eu cu glas răgușit, respirând cu dificultate, dar puțin mai ușor după ce Jack iese din cameră. Din boabe de soia! reușesc să articulez.

– Ești atât de înțeleaptă! Și plină de straturi. Ca o...

– Ceapă?

– Ca un iaurt cu fructul deasupra.

Zâmbesc și-l acopăr cu o pătură.

– Haide să jucăm un joc! Eu sting lumina, mă duc în sufragerie și amândoi numărăm cât de mult putem. Cine ajunge la un număr mai mare câștigă.

Am amintiri vagi cu mama care-i punea pe Lucas și Lance să facă asta. Sigur, așa cum se întâmpla cu toate activitățile în care erau implicați frații mei, întotdeauna jocul se transforma într-o ceartă despre care dintre ei putea să numere mai mult, trezind, astfel, toată casa.

– Ce joc de doi bani! se enervează Greg, căscând. O să te fac praf!

– Sunt sigură!

Închid ușa între numerele treisprezece și paisprezece. Jack așteaptă pe canapeaua Lawson verde, îmbrăcat cu un hanorac prea strâmt, care probabil că lui Greg îi e larg. Din misterele geneticii!

Nu-și ridică privirea. Stă nemișcat, cu coatele pe genunchi, uitându-se cu o privire pe jumătate pierdută, jumătate încordată, la unul dintre printurile colorate de pe perete.

Stomacul mi se strânge.

E supărat. *Foarte* supărat. L-am văzut amuzat, curios, iritat, chiar enervat aseară, în timpul incidentului cu Austin, dar acum... e furios. Pentru că sunt aici. Pentru că are impresia că l-am extorcat pe fratele lui. Pentru că am umplut prea mult borcanul cu lapte. O să aibă loc o confruntare sângeroasă. Iar după ultimele trei zile, nici măcar nu mai sunt sigură că vreau s-o evit.

– Ascultă! spun eu.

Fac doi pași spre el, unul înapoi și doi înainte. Dacă e să ne certăm, am putea măcar să fim aproape unul de altul. Trebuie

să vorbim încet, ca să nu-l trezim pe Greg. Îmi trec palmele transpirate peste spatele coapselor.

– Știu că n-am fost complet... sinceră. Și presupun că începi să-ți dai seama ce se întâmplă între Greg și mine. Dar toată încurcătura asta atinge un nivel de împletire cuantică, conversie parametrică spontană, în stadiu decoerent. Și te rog să aștepți până când Greg o să se simtă mai bine, ca să ai o discuție sinceră cu el.

Jack deschide gura, fără îndoială ca să-și arate mânia, dar apoi...

N-o face.

În loc de asta, închide gura, dă din cap și-și acoperă ochii cu mâinile.

O, la naiba! Ce *e*?

– Jack? întreb eu, dar el nu spune nimic. Jack, eu...

Pentru o clipă, mă întreb ce să fac, iar apoi mă duc să mă așez lângă el. Dacă începe să țipe acum... ei bine, odihnească-se în pace timpanul meu!

– E în regulă, spun eu. Greg nu e bolnav sau ceva de genul ăsta, crede-mă. Nu s-a întâmplat nimic...

Jack își îndreaptă spinarea, privind din nou printul.

– Mi-a spus. Ar fi trebuit să știu.

– Ce... să știi?

– Pe vremea când avea... nu mai știu sigur. Cincisprezece ani? Era încă la liceu, iar eu am venit de la facultate, în pauză, spune el, chinuindu-se să articuleze cuvintele. M-a luat deoparte și mi-a spus că era îngrijorat. Că nu-și putea imagina că avea să-și dorească vreodată să fie într-o relație romantică. Iar eu i-am spus că nu trebuia să-și facă griji. Că era încă devreme și că avea să-și găsească pe cineva. Că era normal să aibă emoții înainte să devină activ sexual. Că nu trebuia decât să fie deschis la minte. Și apoi..., a continuat, cu un mușchi zvâcnindu-i în falcă și închizând ochii, ...ca un mare dobitoc ce sunt, i-am spus să ne uităm împreună la *Urzeala tronurilor*.

– Greg mi-a spus cândva că nu i se destăinuise nimănui din familie. Credea că încercase o dată, într-un fel, dar după aceea avusese un acces de lașitate și o lăsase baltă, spunându-și că era mai bine așa.

– Ai auzit vreodată de spectrul asexual/aromantic? întreb eu cu blândețe.

Se pare că sunt blândă cu Jack.

Dă din cap, continuând să-și țină ochii închiși.

– Este... Ceva din asta e ceea ce ți-a spus Greg. Dar e mai mult de-atât. E ceva complex. Sunt multe date online la care ai putea să te uiți înainte ca voi doi să mai stați de vorbă. Iar el... cred că încă încearcă să se înțeleagă pe sine.

Aproape că adaug că mulți dintre noi suntem la fel. Dar asta ar însemna să arăt mai mult din personalitatea mea decât vreau.

– La naiba! exclamă Jack, întorcându-se spre mine.

Expresia lui e... nu-mi vine în minte alt cuvânt decât „devastată". Nu m-ar mira dacă ar începe să-și dea palme.

– Greg ar fi trebuit să mă ia la palme! spune el.

Deschid gura. O închid. Apoi mă gândesc că n-am nimic de pierdut.

– Te-ai simți mai bine dacă te-aș lua eu la palme?

Ridică din sprâncene.

– Te-ar face pe tine să te simți mai bine?

– O, chiar foarte mult!

Râde încet, gânditor. Mi se frânge inima pentru ambii frați Smith.

– Jack, erai un copil. Și erai ignorant. Și nesimțit. Și... OK, bine, ai în continuare două dintre caracteristicile astea.

Ridic mâna, care plutește câteva secunde pe lângă umerii lui, timp în care contemplu nebunia situației în care eu îi ofer în mod voluntar ajutor fizic și emoțional dr. Jonathan Smith-Turner. Cred că iadul endotermic se răcește.

– Nu de la mine trebuie să-ți ceri scuze, adaug eu, dar știu că Greg ține la tine la fel de mult cum ții și tu la el!

Are umărul încordat și cald sub palma mea. Compact.

- Te plătea ca să vă prefaceți că erați într-o relație. Ca să scape de gura alor mei?

Strâng din buze și dau din cap. El înjură cu glas scăzut.

- Dacă are vreo importanță, nu mă plătea ca să... Nu ne-am... roșesc în timp ce se uită la mine.

- Nu v-ați pus-o?

Mă roșesc mai tare și dau din cap. De obicei sunt destul de la obiect atunci când vine vorba de sex. Nu-mi dau seama din ce motiv, Jack scoate la suprafață adolescenta rușinoasă din mine.

- E un fel de... reprezentație. Fac asta pentru mulți bărbați. Ca Austin – care, apropo, a fost de departe cel mai prost client al meu. La parseci distanță. Greg e cel mai bun, bineînțeles, spun eu, bătând câmpii, dar e ciudat să vorbesc despre Întâlnirile False cu cineva care nu e implicat în asta în nici un fel. Iar eu și Greg... ne-am împrietenit. Știu că e incredibil, având în vedere faptul că m-a plătit și că am inventat o întreagă poveste despre mine, dar aș fi făcut-o și pe gratis. Pentru el. Dacă mi-aș fi permis. Doar că...

- Slujba de asistent se plătește mizerabil?

- Cam așa ceva, spun râzând.

Jack oftează și se sprijină de spătarul canapelei.

- De ce nu mi-ai spus atunci când ne-am întâlnit la restaurant?

- Nu era secretul meu, știi? Ai fi întrebat de ce m-a angajat. Iar eu ar fi trebuit să fiu evazivă și... Probabil că ar fi bine să nu mai vorbim despre asta. Ca să poți avea o discuție serioasă cu el. După ce n-o să mai fie atât de concentrat pe quinoa și pe sfârcuri.

Jack dă din cap în semn că e de acord. Și apoi face un lucru neașteptat. Revoluționar. Năucitor. Care poate zdruncina universul.

- Îmi pare rău, Elsie! spune el.

Mă ia prin surprindere. Atât de tare, că izbucnesc:

- Pentru ce?!

– Pentru că te-am acuzat că l-ai mințit pe fratele meu. Am făcut asta în repetate rânduri.

– Așa ai făcut, ce-i drept, spun eu, înclinându-mi capul și uitându-mă la el pentru o clipă, la fața lui frumoasă, cu trăsături puternice, care pare cuprinsă de durere. Te doare?

– Ce?

– Faptul că ți-ai cerut scuze! răspund, iar el se uită la mine și mă apucă râsul. A fost prima dată pentru tine? Te-am dezvirginat pe partea asta?

– Îmi retrag scuzele!

Are o expresie meditativă. Ca și cum, în sfârșit, ar cuprinde cu mintea ceva important, crucial, ca și cum ar cântări o informație. Ca și cum ceva s-ar fi schimbat în paradigma lui despre lume, iar universul din jurul lui ar trebui ajustat. Mă întreb despre ce ar putea fi vorba. El se concentrează din nou la mine și spune:

– Tu și Greg n-ați fost niciodată iubiți cu adevărat. El nu...

Ezită, ca și cum ar avea nevoie de confirmarea mea. Să fie sigur că e adevărat, săpat în piatră.

– Nu. Nu e îndrăgostit de mine, niciodată n-a fost, răspund eu, aproape dându-mi ochii peste cap. Ești fericit acum?

– Da.

Are un ton foarte serios, iar eu mă abțin cu greu să pufnesc și mă ridic în picioare. A venit vremea să plec! Ai vrea să ciocnim o cupă de șampanie și să mâncăm niște tort? Să sărbătorim faptul că n-o să profanez moștenirea familiei Smith?

Se uită la mine prelung, ciudat.

– Crezi că ăsta e motivul pentru care sunt fericit?

– Care altul?

Dă din cap, dar nu intră în detalii. În schimb, se ridică în picioare și mă urmează până la cuierul de la intrare.

– Greg ți-a spus vreodată că sunt fizician?

– Nu. Mă rog, da, dar n-am înțeles spusele lui pentru că ne aflam undeva în public, iar cineva tocmai vomase – nu întreba. De asemenea, nici el n-a știut că sunt fiziciană, pentru că de obicei

noi, cele care lucrăm în branșa întâlnirilor romantice false, suntem destul de zgârcite cu informațiile personale. Nume de familie false, profesie falsă. Un nivel suplimentar de protecție, înțelegi?

– „Suntem"?

– Da, fiindcă suntem mai multe. Fete care își dau întâlniri false, adică. Lucrăm pentru aplicația asta, Întâlniri False. Disponibilă pe Apple și Android – dar versiunea de pe Android e foarte virusată.

Trebuie să mă opresc din bătutul câmpilor. Jack se uită la mine ca și cum aș fi un bozon Higgs care e pe cale să-i ofere un dans erotic.

– Așa te-a găsit Austin?

– Din păcate, da, răspund eu, mușcându-mi buza de jos. Crezi că el i-a spus deja Monicăi despre cariera mea în nu-tocmai-prostituție?

– N-o să-i spună.

– Ce te face să fii atât de sigur?

– După ce ai plecat... am mai avut o discuție cu el pe tema asta, mă lămurește Jack, ale cărui trăsături sunt ca o coală albă de hârtie, la fel de indescifrabile ca de obicei. N-o să ai probleme.

– De unde știi?

– Poți să ai încredere în mine.

Habar n-am ce înseamnă asta și aș vrea să-l întreb, dar îmi dau seama din tonul lui că nu vrea să continuăm discuția și oricum...

– Tu n-ar trebui să-ți dorești ca Austin să-i spună Monicăi, pentru ca George să capete slujba? Și să vă puteți înfrăți în toaleta de la MIT? Să faceți aromoterapie împreună și să stabiliți care dintre voi doi are cel mai mare accelerator de particule?

– Oricum George o să primească slujba. Și n-o să facem așa ceva.

O mare gropiță își face apariția.

– Oricum, toată lumea știe că al tău e mai mare, spun eu.

În timp ce mă întorc spre cuier, el ridică dintr-o sprânceană. La naiba, am spus asta cu voce tare? Încerc să schimb repede subiectul:

– Nu-mi vine să cred că mama ta a refuzat să-l ia pe Greg pentru o manichiură. Ce nesimțită!

– Nu e.

– Ba da, bineînțeles că e! Ei, haide, cine...

– Am vrut să spun că nu e mama mea. Și n-ar aprecia să spui asta despre ea.

– OK, fanfaronule, asta e destul de dramatic! Cu toții avem ceva de împărțit cu părinții noștri, dar...

– Caroline nu e mama mea. Nici biologic, nici în vreun alt fel.

Mă întorc spre el.

– Ce?!

– Mama mea a murit. Greg e fratele meu vitreg.

Mă uit lung la el. Apoi închid ochii.

– La naiba!

– Poftim?

– La naiba, am spus!

Mă scarpin în cap. Urăsc să mă port ca o javră fără ca măcar să-mi doresc asta.

Râde.

– Nu-ți face griji. După cum ai spus, e o nesimțită. Nici tata nu e mai breaz.

– Totuși, îmi pare rău pentru mama ta. N-am știut.

– Nu mă mir, răspunde el ridicând din umeri, ceea ce mă face să-mi dau seama cât de strâmt e hanoracul cu care s-a îmbrăcat. Nimeni nu vorbește despre ea!

– Totuși, așa se explică.

– Ce se explică?

– De ce e Greg atât de cumsecade, pe când tu...

Gropița: activată.

– Pe când eu...?

Mă uit în altă parte, roșind.

– Nimic. Oricum..., mormăi, scotocind în buzunarul de la palton, în căutarea telefonului, ...Greg s-a liniștit, așa că o să chem un Uber...

– Deci ce a fost mai întâi? întreabă Jack.

Îmi ridic capul.

– Ce?!

– Afacerea cu falsa iubită? vrea el să știe, părând sincer interesat. Sau miile de Elsie-uri diferite pe care le joci? A fost ceva ce ai învățat pe parcursul slujbei, sau te... *modificai* dinainte?

– Eu nu..., încep să spun, dar apoi îmi dau seama că, de fapt, n-are nici un rost să mă cert cu el, nu într-o situație în care nici măcar nu se înșală. Ascultă, dacă tot ne-am asigurat că nu sunt vreo profitoare care amenință fondul genetic al familiei Smith, ai putea să te oprești?

– Din ce să mă opresc?

– Din studiul ăsta antropologic ciudat pe care îl întreprinzi în legătură cu persoana mea, răspund eu, gesticulând în spațiul dintre noi. Bine, te-ai prins! Vreau ca oamenii să mă placă, așa că le ofer acea variantă a mea pe care și-o doresc. Îmi place să mă înțeleg cu toată lumea. Raportează-mă la poliția autenticității, fiindcă am tăinuit adevărul.

– E mai ușor așa, nu?

– Ce e mai ușor?

– Să nu arăți nimănui cine ești cu adevărat.

Mă privește calm. Răbdător. În lumina blândă a apartamentului, ochii lui sunt complet întunecați. Câteodată aud un motor de mașină, dar traficul din zona asta nu e nici pe departe la fel de zgomotos cum e la mine acasă.

– În felul ăsta, adaugă el, dacă ceva nu merge bine, dacă cineva te respinge, atunci nu te-a respins într-adevăr pe tine, nu-i așa? Ești expusă doar în situația în care ești tu însăți. Atunci ești vulnerabilă. Dar dacă te ascunzi... Întotdeauna e dureros să pierzi, dar dacă știi că n-ai jucat cartea cea mai bună, situația devine mai suportabilă.

Îmi ascund pumnul la spate, strângându-l cu putere din cauza neplăcerii pe care mi-o provoacă demonstrația asta de psihanaliză nesolicitată. Unghiile mi se înfig în palmă.

– E destul de îndrăzneț din partea ta să presupui că eu, cea autentică, sunt cartea cea mai bună!

Zâmbetul ăla stupid, strâmb, se întoarce.

– E o prostie din partea ta să crezi că nu e!

Mă forțez să zâmbesc dulce.

– Haide, știm amândoi că ești supărat doar pentru că n-am fost niciodată acea Elsie pe care ți-o dorești tu!

– Vorbești serios?

Arată ca și cum ar fi fost trimis în acest plan al realității pe post de ființă atotștiutoare. Eu sunt furioasă, iar el trebuie să înceteze să mai vorbească despre mine ca și cum ar înțelege.

– E vina ta, Jack!

– De ce?

– Pentru că tu, spun eu, îndreptându-mi degetul spre fața lui, nu-mi oferi nici o informație. Toți oamenii fac asta. Ceva de care să mă agăț, ceva ce pot folosi ca să fiu persoana pe care și-o doresc ei. Dar tu nu trimiți nici un semnal. Și din acest motiv nu primești tratamentul VIP, așa cum primește toată lumea. Așa că, te rog, nu te mai smiorcăi!

– Înțeleg.

Mâna lui caldă și plină de bătături îmi cuprinde încheietura și îmi mută degetul arătător – pe care i l-am înfipt în față – în dreptul pieptului. Îmi acoperă dosul palmei cu mâna. Ce naiba face?!

– Te-ai gândit că deja ești așa cum vreau eu să fii? Că poate nu emit semnale pentru că nu trebuie să schimbi nimic?

Pufnesc. Iată-l, e acel Jack pe care am ajuns să-l cunosc și să-l disprețuiesc.

– Da, cum să nu!

– Te întreb din nou, spune el pe un ton ciudat de blând, ce ți s-a întâmplat, Elsie?

– Vorbești serios? Ce mi s-a..., mă bâlbâi eu, iar mâna mea e în continuare în mâna lui și îmi înalț bărbia, drept pentru care fețele noastre se apropie. *Uite* ce mi s-a întâmplat, Jack: acum mai bine de șase luni, m-am dus să mă întâlnesc pentru prima dată cu familia iubitului meu. Poate că nu suntem cu adevărat

împreună, dar știi ceva? Nu contează. Ce contează e faptul că, încă de la început, fratele iubitului meu s-a dovedit a fi un *imbecil* incredibil. Se holbează la mine de parcă aș fi Ginger Spice care a venit neinvitată la nunta regală. Îi pune întrebări fratelui său, fiindcă are impresia că sunt inferioară și nedemnă de atenția lui. Se poartă cu ostilitate și suspiciune de fiecare dată când sunt prin preajmă. Cred că putem fi amândoi de acord că, dacă ar avea ocazia, m-ar schimba *de mi-ar merge fulgii*!

Ultimele cuvinte le rostesc mai agresiv decât intenționasem, dar nu contează. Acum sunt nervoasă, iar furia îmi crește exponențial în timp ce mă uit la Jack, care dă din cap cu mișcări lente, ca și cum s-ar gândi la ce am spus. Apoi el rostește pe un ton sentențios:

– Ei bine, asta ar fi *o* interpretare!

Eman căldură sub strânsoarea palmei lui. Aceasta îmi încălzește stomacul, iar valul acela de fierbințeală îmi urcă pe șira spinării, aducându-mi aminte de cât de aproape am ajuns să fim unul de altul.

– Astea sunt faptele, șuier eu.

– Ești fiziciană, Elsie! N-ar trebui să azvârli cuvântul „fapte" cu atâta lejeritate, fiindcă trăim într-o lume în care există mecanica cuantică.

– Și atunci, care e interpretarea *ta*?

Mult timp nu spune nimic, ca și cum și-ar aduna gândurile sau ar încerca să se hotărască dacă merit să-și irosească vorbele pe mine. Apoi ceva se schimbă. Aerul din încăpere devine mai greu. Mărul lui Adam al lui Jack devine proeminent, iar el își aținteşte privirea la mine și începe să vorbească:

– Acum mai bine de șase luni, m-am dus la o zi de naștere în familie, așteptându-mă la aceeași seară mizerabilă de care aveam parte de obicei. M-am dus numai pentru fratele meu, fiindcă am nevoie de numai două degete ca să număr rudele de care-mi pasă, iar de el îmi pasă. De obicei stăm împreună, dar cina asta e diferită. Fratele meu își aduce o parteneră. O femeie despre care

n-a vorbit niciodată – ciudat, de vreme ce noi doi stăm de vorbă aproape în fiecare zi. Familia, mai ales mama lui, e încântată.

Strânsoarea lui Jack se transformă. Devine mai delicată. Degetele mele sunt în continuare pe pieptul lui, apăsându-i inima. Inima mea a început să bată într-un ritm sacadat, alert.

Jack vorbește în continuare:

– Fata asta e frumoasă. Sunt multe fete frumoase pe lume și, dacă-ți vine să crezi, ăsta e un lucru pe care nu-l observ în mod normal, dar de data asta sunt mai atent decât aș fi în mod obișnuit. Cineva îl cheamă pe Greg înainte ca el să aibă ocazia să mă prezinte fetei. Dar o urmăresc în timp ce atinge placa de Go a bunicii mele și ridică o piesă ținând-o în modul tradițional, între degetul mijlociu și arătător. O urmăresc în timp ce-și strecoară o bucățică de brânză în gură. La un moment dat, sunt aproape sigur că face o glumă pe baza principiului lui Heisenberg, pe care nimeni altcineva în afară de mine n-o înțelege. Iar apoi, după ce se întoarce fratele meu... atunci începe. Fiindcă o urmăresc în timp ce se interpune între el și familia mea, într-un fel în care eu n-am reușit niciodată. Și crede-mă că am încercat. Mi-am petrecut treizeci de ani din viață străduindu-mă să-l protejez de prostiile lor, iar fata asta pur și simplu o face. Nu l-am văzut niciodată atât de... fericit nu e cuvântul potrivit, dar pare relaxat. Și pe măsură ce trece timpul, nu pot să mă abțin din a o privi, și-mi dau seama de ceva: e foarte vigilentă. Întotdeauna gândește cu două mișcări înainte. Anticipează nevoile celorlalți, ca și cum oamenii ar fi ecuații care trebuie rezolvate în timp real. E ceva subtil, dar de necontestat și...

Ridică din umeri și se scarpină la ceafă cu mâna liberă. Ca și cum ar fi derutat. Simt o apăsare pe piept, aerul din plămânii mei e ca plumbul.

Apoi Jack îi dă înainte:

– Ajung acasă în seara aceea și mă bag în pat. Nu pot să adorm decât după ce recunosc faptul că sunt gelos. Sau invidios. Sau o combinație între astea două. Fratele meu se așază la casa lui,

are secrete, iar noi suntem apropiați, așa că nu sunt obișnuit cu așa ceva. Iar fata... poate că e vorba de cât de potrivită e pentru persoana la care țin cel mai mult. Poate că mie îmi place un anumit gen de femeie și întâmplarea face ca ea să fie exact genul ăsta. Dar... ei bine, sunt interesat de ea mai mult decât îmi aduc aminte să fi fost interesat vreodată de cineva. De oricine. Am niște sentimente... complicate, dar fac tot ce îmi stă în puteri ca să mi le înăbuș. Ca să mi le scot din minte. Pentru scurt timp, reușesc. Dar apoi vine Ziua Muncii. Fata îmi leșină în brațe, fără nici o explicație. După care se comportă ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și se întoarce la personalitatea aia schimbătoare a ei. Însă mă imploră să nu-i spun lui Greg, iar asta mă face să mă întreb dacă relația lor e trainică.

Vocea lui Jack devine mai scăzută, mai profundă. El începe să privească în gol, ca și cum s-ar retrage în sinea lui. Mâinile trebuie să ni se fi mișcat, pentru că palma mea e aplatizată de a lui. Mă întreb dacă e conștient de asta. Mă întreb de ce nu mă retrag. Vorbește mai departe:

– Iar atunci îmi dau seama ce mare nesimțit sunt. Pentru că, în mod evident, fata e potrivită pentru fratele meu, dar sunt ușurat că s-ar putea ca relația lor să n-aibă un viitor. Și mi-ar plăcea să mă mint singur și să-mi inventez o scuză întemeiată, dar adevărul e că simt asta pentru că sunt un nesimțit. Pentru că o vreau pe fată pentru mine. Vreau să... să mă ia naiba dacă știu ce vreau! Vreau s-o scot la cină, să mă asigur că e relaxată, să mă asigur că nu simte că trebuie să gândească cu doi pași înainte. Vreau să știu de ce știe cum se țin piesele de Go. Și vreau foarte, *foarte* tare să... ei bine, o să te scutesc de detaliile grafice. Sunt sigur că-ți poți imagina!

Are zâmbetul discret și mâhnit. Stomacul mi s-a strâns, s-a înnodat de-o mie de ori. Sunt înfierbântată.

– Cea mai bună abordare e s-o evit. Nu mă deranjează să lipsesc de la întâlnirile de familie, iar fratele meu nu vorbește niciodată despre ea. E ca și cum ar uita de existența ei, ceea ce

e ciudat, pentru că eu mă gândesc numai la ea. Pun întrebări, chiar dacă n-ar trebui. Am câteva vise foarte greșite și murdare despre iubita fratelui meu. Peste o vreme, o văd din nou la ziua de naștere a bunicii mele, iar situația nu s-a îmbunătățit. Ba dimpotrivă – dar n-o să acționez în virtutea a ceea ce simt. O să-mi treacă, știu asta. Iar atunci când aflu că ea nu e cine a spus că e, sunt furios – foarte furios, pentru că Greg e cel mai bun om pe care-l cunosc și nu merită o asemenea porcărie. Dar sunt și puțin ușurat.

Se uită din nou la mine.

– Știi de ce, Elsie?

Jack e dezarmant, devastator de sigur pe el. Felul în care a expus faptele astea fără ezitare, ca și cum n-ar putea să facă altceva decât să-și asume sentimentele! Studiez strălucirea luminii lămpii reflectându-se în părul lui auriu și mă întreb de ce s-a deranjat bărbatul ăsta să se gândească la mine. Și-a dat seama de tot ce fac. N-am nici un secret față de el.

Simt că am mușchii amorțiți. Dau din cap cu dificultate.

– Sunt ușurat, fiindcă oricare ar fi sentimentul pe care-l am față de ea, sentimentul ăsta o să-mi treacă. N-o să supraviețuiască după ce am aflat că ea a mințit. Doar că nu m-am gândit la faptul că o să trebuiască s-o urmăresc în timp ce vorbește despre fizică, sau că o să trebuiască să-i citesc lucrările. N-am luat în considerare faptul că o să trebuiască să-mi petrec două zile împreună cu ea și să aflu că e..., murmură el zâmbindu-mi vag, resemnat, ...spectaculoasă.

Se aude un zgomot puternic, dar nici unul dintre noi nu-și mută privirea. Suntem prea absorbiți unul de celălalt, prinși în orice ar reprezenta momentul ăsta dens dintre noi, plin de lăcomie, lihnit.

Până când auzim:

– Fraților, de ce miroase urina atât de rău după ce ai mâncat sparanghel?

Mă uit la Greg, care e...

– Dezbrăcat! țip eu, întorcând capul ca să mă uit în altă parte.

– Frate, unde naiba-ți sunt hainele?! întreabă Jack cu glas dogit, clătinând din cap.

– Le-am pierdut. Hei, îți aduci aminte că odată am vrut să vedem care dintre noi doi poate să urineze cu un jet mai lung?

Jack se strâmbă și face un pas. Își mai ține palma peste mâna mea doar pentru o clipă, iar apoi camera e dintr-odată rece și neprietenoasă.

– Probabil că ar trebui…, încep eu.

Jack îmi aruncă o privire plină de gravitate.

– Du-te acasă!

– Da.

Îmi găsesc telefonul, în timp ce Jack șoptește:

– Haide să mergem la baie, bine, prietene?

Mă strecor afară în timp ce aud ceva despre „sparapipi". Nu, mulțumesc.

În clipa în care ușa apartamentului se închide în urma mea, mă prăbușesc peste ea. Inspir adânc și mă uit la strălucirea luminițelor de Crăciun pe care vecinii au uitat să le dea jos.

CAPITOLUL 12

COLIZIUNE (INELASTICĂ)

De la: Dupont.Camilla@bu.edu
Subiect: Macbeth document de reflecție

Dr. Hannaday,
Îmi concentrez lucrarea pe Lady Macbeth în calitate de cea de a patra vrăjitoare. Unele părți din text susțin interpretarea asta – vă deranjează să aruncați o privire la ceea ce am scris până acum? Documentul e atașat.
Cu stimă,
Cam

De la: martinash3@umass.edu
Subiect: cine e drăguț

tu doctore tu foarte drăguță tu așaaa drăguță

De la: maritnash3@umass.edu
Subiect: Vă rog să ignorați

Dr. Hannaway,
Colegul meu de cameră a mâncat din greşeală nişte negrese stricate şi apoi s-a încuiat în baie, luând cu el telefonul meu. Vă rog să ignoraţi e-mailurile pe care se poate să le fi trimis.
Salutare,
Ashton

De la: greenbermichael12@emerson.edu
Subject: Thermo paper

Amânare vă rog.

Următoarea săptămână e groaznic de plină, atât din cauza rutinei muncii de asistent, cât şi a restanţelor pe care le-am acumulat în timpul interviurilor. Nici o grijă, însă: între supravegherea elevilor la examene şi predarea miracolelor difracţiei Fraunhofer, găsesc ocazii să agonizez gândindu-mă dacă am primit slujba, întrebându-mă când o să ştiu dacă am primit slujba, cum o să ştiu dacă am primit slujba şi cine o să-mi spună dacă am primit slujba. Vedeţi? Am abilităţi extraordinare de a rezolva sarcini multiple. E aproape ca şi cum n-aş fi un dezastru uman, jonglând cu mai multe tulburări mentale subclinice care survin în orice moment.

Telefonul devine partenerul meu fidel, ca nu cumva să ratez vreun apel, e-mail, mesaj, un semnal de fum precum cele care anunţă, la Vatican, alegerea noului papă – în fine, *ceva* care să mă informeze că zilele mele de suferinţă s-au încheiat.

Drept care îmi imaginez următoarea scenă:

– Bine ai venit la MIT, Elsie, se aude vocea imaterială a Monicăi, gata să mă ungă drept succesoarea ei.

– Faci acum parte din departamentul de party-coole, glumeşte Volkov, cu mâna pe burdihan.

– Am auzit că ai furat slujba lui George! îmi spune Jack, pocnind din limbă de la treizeci de centimetri deasupra mea, zâmbind

din acei frumoși, improbabil-genetic ochi ai lui. Noi doi chiar ar trebui să învățăm să ne înțelegem!

Degeaba. De fiecare dată când răspund la telefon, sunt reprezentanți de vânzări. Înșelătorii de tip phishing, care-mi cer să plătesc garanția pentru o mașină pe care n-o am. Lucas, care sună ca să se plângă de Lance. Acesta, care sună ca să se plângă de Lucas. Mama, care sună ca să se plângă de Lucas și de Lance. O dată memorabilă, când mă sună Dana ca să-mi ceară părerea în legătură cu probabilitatea ca frații mei să fie de acord să facă sex cu ea în același timp.

– De ce e dintr-odată toată lumea pasionată de partidele de sex în trei?! gândesc eu cu voce tare, după care plec în grabă atunci când secretara departamentului UMass Biofizică își ridică privirea din testele pe care le arhivează.

Încerc să-l sun pe Greg, dar nu-mi răspunde nici la telefon, nici la mesaje, lucru care îmi provoacă un nou motiv de tulburare: i-am ruinat viața. O să mă urască pe vecie. Dar nu-l pot obliga să-mi accepte scuzele, așa că-mi sublimez energia nervoasă în verificarea e-mailului, în căutare de mesaje noi. Un hobby preaiubit, chiar dacă lipsit de roade. În inboxul meu nu apare nici o adresă MIT – doar studenți în pragul unei crize nervoase la ora unsprezece și treizeci și patru de minute, miercuri seară, fiindcă au uitat dacă materia pentru test cuprinde și capitolul opt (*„Vă rog, vă rog, vă rog, spuneți că nu, dr. H.!"*). Fiindcă e momentul depunerii dosarelor pentru doctorat, câțiva dintre ei reușesc chiar să ajungă la școală în orele de program, ca să ceară scrisori de recomandare. Îi atrag atenția unui student din ultimul an de la Universitatea Boston că a picat la cursul meu, iar el clipește, derutat, și întreabă:

– Deci, nu?!

Joi seară, în timp ce încarcă mașina de spălat vase, Cece mă surprinde încercând să deblochez ecranul cu cotul.

– Ce?!

– Gata! exclamă ea, luându-mi telefonul și strecurându-l în buzunar. Ți-l confisc până mâine!

– Nu. Nu, te rog! Chiar am nevoie de el. E păturica mea Linus! Am o voce miorlăită și defensivă. Ce mai combinație!

– Acum, când ești pe cale să împlinești treizeci de ani, ți-ai găsit un fetiș?

– Un ce?!

– Păturele care-ți dau o stare de liniște, ursuleți, știi tu. Chestiile de care se agață copiii atunci când sunt neliniștiți se cheamă „fetișuri".

– Și ce stare de liniște obții?

Îmi aruncă o privire consternată.

– Nemiloasa stare de liniște a maturității.

Faptul că, pentru o seară, n-am posibilitatea să pândesc rețelele de socializare ale întregului comitet de recrutare de la MIT, chiar îmi e de folos. Monica oricum postează numai despre lucrări pe care le publică studenții ei. Volkov n-a mai fost activ din 2017, când a redistribuit gluma: *Mulțumesc lui Dumnezeu că Newton nu stătea sub un cocotier!* George, dacă ăsta e într-adevăr contul lui, nu pune decât poze cu mâncare (ce arată enervant de delicioasă). Jack, desigur, nu e prezent pe rețelele de socializare.

Ceea ce e OK. Pentru că el e în mintea mea – *din plin.* Nu că aș ști de ce. În primul rând, nu știu dacă să cred sau nu ceva din tot ceea ce mi-a spus. În al doilea rând, sunt aproape sigură că nu cred nimic din ceea ce mi-a spus. În al treilea rând, el e în continuare tipul care a scris lucrarea aia despre fizica teoretică și în al patrulea rând, vrea ca alt candidat să primească slujba. În al cincilea rând: nu. Pur și simplu nu. Șase: dacă aș crede vreo iotă din spusele lui, punctele trei, patru și cinci ar fi în continuare valide.

– Nu. Spre sfârșitul perioadei de interviuri, nu l-am mai văzut! îi spun dr. L. atunci când îi fac o vizită la birou.

Zâmbește, mulțumit. Helanca pe care o poartă are aceeași nuanță de gri ca și părul lui.

– Foarte bine, Elise! Și cum a fost prezentarea? Ai modificat-o după cum ți-am spus?

Părerile dr. L. sunt uneori cam depășite. De exemplu, nu cred că e o idee bună să scriu întreaga istorie a cercetării cristalelor lichide pe un diapozitiv, cu font de 8,5, dar îl mint, spunând:

– Am schimbat-o!

Zâmbește din nou, iar eu savurez faptul că l-am făcut să se simtă bine, dar în clipa în care ies din birou mă cuprinde un sentiment de vinovăție. Pentru că l-am înșelat. Sau poate... poate pentru că trebuie să recunosc față de mine însămi că îl găsesc atractiv, *visceral* de atractiv, într-un fel pe care nu credeam că eram capabilă să-l observ, pe Jack, cel care i-a ruinat cariera îndrumătorului meu.

Miercuri seară îmi dau seama că atractivitatea n-are prea mare legătură cu faptul că Jack e înalt și frumos, dar că are mare legătură cu perspicacitatea lui.

Jack mă *vede* așa cum sunt, o păpușă care poate că e, până la urmă, o fetiță adevărată.

Și *pentru că* mă vede, nu pot să interacționez cu el în deplină siguranță. Iar ăsta e motivul pentru care n-o să mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a spus. La felul în care arată. La gropiță. La mâna lui glisând pe interiorul coapsei mele, caldă, implacabilă.

„Elsie, știi ce vreau să-ți fac?" întreabă el pe când visez cu ochii deschiși și dau din cap la auzul vorbelor lui în mintea mea. *„O să te scutesc de detaliile grafice. Sunt sigur că-ți poți imagina!"*

OK, da, au existat vise. Un vis. Grafic. Detaliat. Puțin umed. Dar nu, nu, *nu*. Am și alte lucruri care pot să-mi provoace ulcer. Săgeata timpului. Schimbarea climatică. Lipsa de responsabilitate și de transparență a guvernului. Viitorul meu profesional. Am multe lucruri din care să aleg ca să mă stresez. Iar Jack nu se numără printre ele.

Asta îmi spun până sâmbătă seara, când situația se înrăutățește.

*

– Câteodată mă întreb de ce nu m-am născut la începutul secolului al XVII-lea, lucru care-mi afectează grav posibilitatea de a purta guler-evantai în public și de a practica medicina pe bază de lipitori. Sau în Roma antică, unde mi-aș fi putut petrece zilele într-un ciclu de zăcut pe un pat și de mâncat-vomitat-mâncat, perfect acceptabil din punct de vedere social. Dar apoi mă bucur de experiențe minunate, precum e IMAX și știu, pur și simplu *știu* că mi-a fost scris să trăiesc în perioada asta. Iată răsplata pe care o primesc pentru o existență de stat în picioare și fără lipitori!

Clipesc uitându-mă la Cece, cu privirea încețoșată după ce am petrecut trei ore în sala de cinema. Atunci când am intrat la film, soarele era pe cer și ceea ce rămăsese din zăpada de săptămâna trecută se topise, în sfârșit. Acum e întuneric beznă, iar Cece prinde cu limba o nouă serie de fulgi, ca orice fraieră care s-a născut în Florida.

Chiar o iubesc. Destul de mult. Iar ăsta e motivul pentru care am sacrificat prețioasa mea după-amiază de sâmbătă în numele zeilor prefăcătoriei și am vizionat versiunea originală a faimoasei capodopere a lui Kubrick *2001: Odiseea spațială*. O sută șaizeci de minute chinuitoare de imagini de tip wallpaper cu sistemul solar, montate pe... Vivaldi, poate?

Cu filme ca ăsta, cine mai are nevoie de picătura chinezească?

– N-a fost extraordinar? întreabă Cece, entuziasmată.

– Cu siguranță că a fost în multe feluri!

Cece nu e atât de drogată cu cinematografie încât să nu-mi observe tonul.

– Nu ți-a plăcut? întreabă, încruntându-se. Trebuie să fiu de acord că s-a simțit absența scenei din *Dawn of Man*, în care maimuța se uită la os.

– Ăăă... da! Asta e!

Se așază în fața mea și-și înclină capul. Înfofolită în paltonul roșu, ai zice că are șaisprezece ani.

– Nu ți-a plăcut filmul?

„E mai ușor așa, nu? Să nu arăți nimănui cine ești cu adevărat... Ești expusă doar în situația în care ești tu însăți."

Pentru o fracțiune de secundă, vorbele lui Jack îmi răsună în minte precum un cântecel antrenant, care mă obsedează. Spusele lui nu se referă la un lucru pe care eu să nu-l fi știut, dar, odată articulat, acel adevăr a devenit mai greu de ignorat – o trecere bruscă de la cunoașterea procedurală, la cea semantică.

Să zicem că iau în considerare posibilitatea. Cece este, până la urmă, cea mai apropiată prietenă a mea. Aș putea zâmbi, aș putea s-o iau de braț, s-o trag spre gară și să-i spun pe un ton degajat:

– Nu mi-a plăcut filmul. Nici măcar n-am idee ce s-a întâmplat în el! Personajul meu preferat a fost computerul malefic și, la douăzeci de minute după ce a început toată prostia asta, am fost pe punctul de a scoate țiuitul pătrunzător al unui milion de cicade. De asemenea, mi-ar plăcea să nu mai văd nimic făcut de regizorul ăsta. De fapt, aș prefera să-mi petrec o după-amiază întreagă zgâindu-mă la portalul cu împrumutul meu pentru studii, cel care mă face să izbucnesc în lacrimi o dată pe lună. Și dacă tot discutăm despre asta: ieri ți-am surprins ariciul în timp ce făcea caca pe perna mea. Urmează să facă asta și în cana mea cu ceai."

Ideea de a recunoaște toate aceste lucruri îmi provoacă o durere în partea dreaptă. Ulcerul, probabil.

Îmi strecor brațul pe sub cel al lui Cece, dar spun:

– A fost sublim! Călătoria conștiinței omului prin univers. Eventuala trecere la un nou nivel.

E un fragment din recenzia filmului făcută de Roger Ebert, în 1997. Am învățat-o pe de rost azi-dimineață.

– Inegalabil! exclamă Cece, de-a dreptul entuziasmată, dar apoi se strâmbă. E vorba de slujbă. De aia ești scârboasă!

– Nu sunt scârboasă. Sau sunt?

– Da. Ești îngrijorată din cauza slujbei?

– Nu.

– Nu?

– Ei bine, da! recunosc eu.

Mă oprește în mijlocul trotuarului.

– O s-o obții. Ai fost nemaipomenită!

– Sunt..., încep eu să spun, dar apoi bag de seamă că Cece e binedispusă de la urmărirea baletului spațial redat cu încetinitorul, iar eu nu vreau să-i stric starea. Așa că zâmbesc și termin propoziția: ...foarte optimistă.

– Poate că ar trebui să ne mai uităm la un film după ce ajungem acasă, spune ea, trăgându-mă de mânecă. La ceva ușor și amuzant. La *Timpuri noi*[1]? Sau la *Dictatorul*[2]? Râsul e cel mai bun medicament!

– Cred că antibioticele sunt cel mai bun medicament! În afara situației în care e vorba de o infecție virală, fiindcă atunci...

– Elsie!

Lucrul cel mai rău e faptul că știu a cui e vocea, fiindcă e tatuată pe cortexul meu auditiv într-un fel care semnifică deteriorare neurală sigură. Dar, oricum, mă întorc. Și dau cu ochii de el. Jack.

Îmbrăcat în paltonul lui negru North Face, care deja mi-e cunoscut. Cu umerii lui lați, cu părul deschis la culoare și cu o prezență pe care o simt, în mod inexplicabil, cu toată ființa. Ocupând mai mult spațiu pe trotuar decât ar trebui, uitându-se la mine de parcă aș fi fantoma lui Nikola Tesla, iar faptul că m-a întâlnit din întâmplare în centrul orașului Boston ar fi un lucru total neprevăzut, dar de apreciat.

„Rahat. Rahat? *Rahat! De ce* se află el aici?"

– Ooo..., mormăi eu, ...ăăă...!

– Se zice „Bună!", asta spui atunci când te întâlnești cu cineva, Elsie!

O, Doamne, vocea lui! Zâmbetul strâmb!

– Corect, recunosc eu, înghițind în sec. Bună!

[1] *Modern Times* – film mut de comedie din 1936, regizat și produs de Charlie Chaplin

[2] *The Great Dictator* – primul film vorbit al lui Charlie Chaplin, care a fost lansat în 1940

Primul meu gând e că l-am invocat. Prin faptul că mă gândesc la el de patruzeci de ori pe zi – incluzând chiar și secundele care tocmai au trecut.

Al doilea gând: cu siguranță că sunt blestemată. Singurul lucru pe care mi-l doresc e să-l extirp pe Jack din viața mea, dar sunt exact ca *Australopithecus afarensis* în *2001: Odiseea spațială*: încercând să zburde prin stepa preistorică, condamnat să fie vânat pe vecie de un monolit extraterestru. (Așa cred? Am ațipit în timpul filmului.)

Al treilea gând: Jack nu e singur. Lângă el se află o femeie înaltă, cu păr lung, împletit într-o coadă, și cu buze de un roșu intens. În mod evident, tocmai se amuzau din cine știe ce motiv. În momentul în care Jack s-a oprit ca să mă abordeze, ea s-a ciocnit de el și a rămas pe loc.

El e la o întâlnire.

Cu altcineva.

Jack e la o întâlnire cu altcineva, iar eu simt că am un bolovan în stomac.

– E una dintre studentele tale? întreabă femeia, distrată.

Tenul ei întunecat arată impecabil și îmi pare cunoscută, în felul în care deseori oamenii foarte frumoși par astfel.

– Nu. Nu chiar, răspunde Jack, fără să-și ia privirea de la mine.

– Bună! intervine Cece, aruncându-le zâmbetul ei cel mai fermecător. În mod evident, Elsie înregistrează o perturbare a abilităților sociale pragmatice, care-i sunt necesare ca să ne poată face cunoștință. Prin urmare... care e numele dumneavoastră, stimate domn înalt?

– Jack.

– Mă bucur să te cunosc, Jack! spune ea întinzând mâna, care dispare în interiorul palmei lui, iar eu mă holbez la scenă, pe jumătate paralizată. Eu sunt Celeste, persoana pe care Elsie o preferă tuturor celorlalți oameni de pe lume!

– Vorbești serios? întreabă el, cu privirea alunecându-i spre mine. Trebuie să fie plăcut!

Are în continuare o jumătate de zâmbet pe față, ca și cum întâmplarea asta i-ar face seara de sâmbătă foarte plăcută.

- Ei bine, știi tu, noi două ducem o viață de muncă grea. Împărțim multă brânză. Și tocmai am dus-o pe Elsie la *2001: Odiseea spațială*, care i-a plăcut la nebunie.

Companioana lui Jack, cea mai frumoasă femeie din lume, spune, încântată:

- O, Doamne! Am fost și noi în sală!

- Uimitor, nu?

- O capodoperă! În ciuda comentariului lui Jack despre predictibilitatea evoluției interioare a variantei spațiale malefice a lui Siri.

Jack ridică dintr-o sprânceană.

- M-am plictisit.

- *Întotdeauna* te plictisești la filme! comentează femeia, împingându-și umărul în el. A trebuit să-i confisc telefonul și să-l împung ca să se trezească!

- Pentru că întotdeauna mă duci la filme plictisitoare.

Ea îl ciupește de braț prin palton.

- Dacă ar fi după tine ne-am uita numai la *Jackass*!

- Asta s-a întâmplat o singură dată.

- Ba o dată și încă o dată!

Jack ridică din umeri, nepăsător. Nu mă pot opri din a mă uita la ei, cum stau așa, încadrați de fulgii de nea. Nu pot să nu observ zeflemeaua dezinvoltă, afecțiunea evidentă a lui Jack. Degetele femeii, încleștate în continuare pe mâneca lui. Ceva ipicios și rece mi se furișează pe dinăuntrul cutiei toracice.

- Deci, se bagă în vorbă Cece, de unde o știți pe Elsie?

- De fapt, eu n-o cunosc, răspunde femeia, uitându-se întrebător la Jack. *Tu* de unde o știi pe Elsie, Jack?

El are din nou privirea ațintită la mine.

- S-a văzut cu fratele meu. Printre... altele.

Atmosfera se schimbă instantaneu. Aerul e deja glacial și dens înaintea furtunii de zăpadă, dar temperatura scade pe când cei aflați de față analizează semnificația cuvintelor lui Jack.

Mai întâi Cece, care știe că n-am întâlniri romantice, ci doar unele fals-romantice, își aduce aminte când anume a auzit ultima dată numele de „Jack". Se încruntă și se apropie de mine, cu un gest protector, gata să mă apere de cel mai recent dușman de moarte al meu. Arată precum o pisicuță care vrea să scuipe un bizon.

Și apoi femeia. Ea face o față intrigată, ce dă de înțeles că știe ceva.

– Ești prietena lui Greg. *Acea* Elsie! exclamă ea, uitându-se când la mine, când la Jack, o dată, de două ori, iar apoi întinzându-mi mâna. Am auzit atât de multe lucruri despre tine! Mă bucur să te cunosc! Eu sunt George.

Îmi stă mintea în loc.

– Mă rog, Georgina. Sepulveda. Dar, te rog, spune-mi „George". Are un zâmbet cald și prietenos, ca și cum aș fi un prieten drag al lui Jack, pe care ea abia aștepta să-l cunoască.

– Georgina Sepulveda, repet eu, abia auzit.

Numele ăsta deschide un sertar din creierul meu, plin cu lucrări științifice, discursuri TED și luări de cuvânt la conferințe. Georgina Sepulveda, tânăra revelație a fizicii! Sunt admiratoarea muncii ei. Nu mi *se pare* că o cunosc, chiar o cunosc.

– Da, eu sunt aceea. Lucrez împreună cu Jack.

Are mâna întinsă în continuare. Ar trebui s-o apuc.

– George...! o avertizează Jack.

– OK, tehnic vorbind, nu *încă*. Dar încep la MIT anul viitor. Ce? Haide, Jack, am primit oferta oficială, am trimis contractul semnat azi-dimineață, pot să fac anunțul! exclamă ea, aruncându-mi o privire conspirativă, care-mi face stomacul să fiarbă. Ești bibliotecară, nu? Îmi *plac foarte mult* bibliotecarii!

Lângă mine, Cece inspiră brusc. Între timp, eu dau din cap. Probabil că e o reacție mecanică, pentru că toți neuronii mei sunt ocupați, procesând anevoios informațiile primite.

Georgina.

George.

MIT.

Ofertă oficială.

Nu. Nu, nu, nu. Simt plumb în stomac. Sângele mi se izbește de timpane și...

Fac un pas în spate și, pentru o fracțiune de secundă, mintea mi se refugiază într-un loc îndepărtat: apartamentul meu. Computerul pe care l-am lăsat pe pat. Manuscrisul pe jumătate redactat din computer, cel pe care aveam de gând să-l duc la bun sfârșit, odată ce aș fi primit slujba de la MIT.

Dar nu am primit-o eu. George a primit-o, George, care e cu Jack. Și totul s-a sfârșit.

-Elsie..., începe să spună Jack, care probabil că s-a mișcat, fiindcă George și Cece au dispărut în spatele lui, ...candidații care n-au fost admiși sunt anunțați abia după întocmirea documentelor!

Dau din cap în semn că am înțeles, iar el rămâne tăcut. Are ochii plini de compasiune, de tristețe sinceră, sfâșietoare. Nu suport să-l văd.

Mă întorc încet cu spatele. Mă îndepărtez la fel de încet, abia observând trotuarul. Sau pe bărbatul care-și plimbă câinele. Sau grupul de studenți care mimează entuziasmul pentru o viitoare retrospectivă a filmelor lui Truffeau. Trec de ei și mai merg puțin, fără grabă, ca și cum totul o să fie bine.

Da, totul o să fie bine.

Ajung la trecerea de pietoni și aud:

-Elsie!

E Cece, strigându-mă din locul în care am lăsat-o. O ignor.

-E totul în ordine? La naiba, am făcut ceva greșit? întreabă George.

Cece nu-i răspunde.

-Elsie, haide... haide să mergem acasă!

Tăcere. Apoi Jack:

– Elsie, vino înapoi, te rog!

Tonul îi e la fel cum i-a fost privirea, ceea ce e pur și simplu intolerabil.

Lumina semaforului se face verde. Inspir adânc, îmi umplu plămânii cu aerul rece și încep să alerg.

CAPITOLUL 13

ANIHILARE

Alerg până la următoarea intersecție.

Încă puțin.

Și încă o intersecție.

Fulgii de zăpadă mi se lipesc de piele. Plămânii îmi sunt încinși. Capsula mi se agață de banda adezivă a dresului. Totuși, e o senzație plăcută.

Nu sunt atletă. În toată viața mea, am alergat doar ca să prind autobuzul și ca să iau notă de trecere la educație fizică, dar acum e plăcut să mă mistui astfel. Mă concentrez asupra izbiturii bocancilor de trotuar, asupra oxigenului care nu-mi e chiar suficient, asupra gustului de fier din fundul gâtului. Mușchii coapselor mi se încleștează, protestează, dar senzația de evadare compensează toate astea. Ninsoarea se întețește, formând un tunel, un adăpost care să anuleze tot restul lumii. Îmi croiesc drum printr-o gaură de vierme, către un punct diferit în timp și spațiu. O altă existență, în care nu sunt o ratată, n-o să mai petrec încă un an fără asigurare de sănătate și fără banii de care am nevoie ca să trăiesc ca o nenorocită de ființă umană, nu-mi dezamăgesc îndrumătorul de doctorat și pe cea mai bună prietenă și...

Nişte degete îmi cuprind încheietura. Mă dezechilibrez. Mă poticnesc. Mă răstorn în faţă. Nu, nu chiar. Ceva mă opreşte. Nişte mâini puternice mi se încleştează pe talie şi mă opresc, mă aşază pe călcâie, iar apoi îl văd pe Jack deasupra, colosul tuturor lucrurilor care merg prost în viaţa mea. Vreau să-mi înfig unghiile în faţa lui şi să-l văd suferind la fel de mult ca mine.

Aş putea. Practic, suntem singuri. La sute de metri de Cece şi de George...

La naiba! Tocmai am fugit de ei ca şi cum aş fi dusă cu pluta.

– Nu aşa trebuia să afli! spune Jack, gâfâind uşor, în timp ce eu nu pot să respir. George habar n-are că tu eşti celălalt candidat. Ar fi trebuit să fii anunţată luni...

– Du-te naibii! mă stropşesc la el.

Jack e luat prin surprindere, iar eu, la fel. Nu m-am aşteptat să-mi iasă aşa ceva din gură, dar *in desperatio veritas*[1]. Împărtăşim o secundă de uimire, iar apoi Jack se adună.

– N-ai avut nici o şansă, Elsie! îmi spune el pe un ton care e departe de a fi răutăcios, dar care nu e nici plin de compasiune, ca şi cum ar şti că n-aş suporta nici una dintre variante. Volkov şi echipa lui n-ar fi votat niciodată pentru tine, fiindcă...

Mă foiesc în jurul lui, dar mă apucă de încheietură.

– ...*fiindcă* întrecerea n-a fost corectă nici o clipă. Ţi-am spus că George avea să primească slujba...

– A fost o *prefăcătorie*!

– N-a fost. Ţi-am spus cât de mult am putut, fără să divulg informaţii confidenţiale. Întregul proces de recrutare a decurs de o manieră greşită, iar Monica a comis o mare eroare oferindu-ţi informaţii în legătură cu celălalt candidat...

– Ei bine, îţi dai seama că habar n-am avut cine era *în realitate* George!

Jack expiră zgomotos.

---

[1] Parafrază la proverbul latin *In vino veritas*, care înseamnă „În vin se află adevărul". În acest context, sensul sintagmei e „În disperare se află adevărul".

– Elsie! exclamă el, iar un fulg i se așază pe obraz, chiar sub ochi, și se topește imediat. Elsie, n-ai avut nici o șansă!

– Te urăsc.

– E în regulă. Urăște-mă. Dar înțelege: a fost un interviu incorect, spune el, făcând un pas către mine, iar căldura corpului său face ca frigul să devină suportabil, fapt pentru care îl urăsc. Elsie, îmi pare rău!

– Pe naiba!

– Elsie...

– Îți dai măcar seama ce înseamnă asta pentru mine? Pentru ine... sunt *Jocurile foamei*, ediția academică, dar pentru mine -au compromis două lucruri: viitorul, care a devenit jalnic, preum și țelul spre care am tins întreaga mea existență de adult! *veam nevoie* de slujba asta!

– Știu.

– Nu, *nu* știi, îl contrazic eu, punându-mi mâinile pe pieptul i și împingându-l, dar el nu se clintește, ceea ce mă înfurie *la lme*. N-ai habar cum e să suferi de o boală cronică și să n-ai igurare medicală! Să trebuiască să fii *perfect*, să trebuiască să pe fază tot timpul, fiindcă toată lumea din jurul tău așteaptă a de la tine! Și e *al naibii de greu* să fii perfect atunci când rezi cincisprezece ore pe zi pentru foarte puțini bani, având o jbă pe care o urăști! Nu experimentezi nimic din toate astea, că *habar n-ai* cum...

– Ești îngrozită. Ești copleșită. Piața locurilor de muncă e în mai jalnică stare și nu știi dacă o să existe un post anul viitor. de-mă că pot să-mi imaginez...

– O, serios?! *Poți* să-ți imaginezi? Cu parcursul tău lung și voios în domeniul academic STEM, în calitate de bărbat bogat, cis?

Se apleacă în față. Îmi cuprinde brațul cu mâna.

– Crezi că treaba asta mă bucură?

– Ai obținut *exact* ceea ce ți-ai dorit!

– Așa-i! recunoaște el, iar expresia îi devine dură. Și, pe lângă asta, o mulțime de lucruri pe care *nu* mi le-am dorit!

– O, da? Cum ar fi? Umilirea a încă unui fizician teoretician? S-o instalezi pe iubita ta în biroul alăturat, ca să poți să ți-o tragi între ore...

– *Destul!*

Mă retrag. Are vocea dură și-mi lasă exact atât timp cât îmi trebuie ca să înțeleg ce anume am spus.

O, Doamne, o, Doamne! O cunosc pe Georgina Sepulveda. Îi cunosc lucrările. Știu cât de incredibil de mizerabil a fost întotdeauna mediul academic față de mine, o femeie în fizică, și tocmai i-am făcut același lucru unei *alte* femei din fizică. Uneia pe care o admir de ani întregi.

Ce naiba am făcut? Cine naiba e persoana asta dinlăuntrul meu?

– Îmi pare *atât* de rău! exclam, ducându-mi mâna la gură ca să-mi înăbuș un suspin. Îmi pare atât, *atât* de rău! Nici măcar nu e adevărat. Nimic din toate astea! I-am citit articolele. E de-a dreptul extraordinară și...

– E în ordine.

Expresia lui Jack se înmoaie. Ca și cum n-aș fi, totuși, idioata idioatelor.

– Nu, spun eu, clătinând din cap. Nu, ea nu merită nimic din toate astea și... la naiba! *La naiba!*

Gâtlejul îmi arde din cauza sentimentului de vinovăție și a ceva ce seamănă mult cu rușinea. Am obrajii înghețați și uzi. Foarte uzi. Îmi îngrop podul palmelor în orbite, dar lacrimile curg în continuare.

– Elsie, e în ordine! Ai tot dreptul să fii supărată...

– Nu, *nu* e în ordine! Sunt absurdă și nimic din asta nu e vina Georginei. Și, oricât de oribil ai fi, nu e nici vina ta. Eu sunt cea care a ratat interviul și..., spun, suspinând din nou și dându-mi seama că, de data asta, el m-a auzit, mai mult ca sigur. N-ar trebui să mă lași să vorbesc așa cu tine!

Preț de o clipă, Jack rămâne tăcut. Apoi simt cum face un pas către mine. Nu mă atinge, dar paltonul i se freacă de trupul meu, scoțând un sunet înfundat.

– De fapt, îmi place!

Îmi ridic privirea. El are un zâmbet evaziv pe buze.

– Îți place să țipe lumea la tine?!

– Îmi place să te văd pe *tine*. În momentele în care nu încerci să fii altcineva.

Am început să sughiț, ca un copil de trei ani care și-ar fi zgâriat cotul la balansoarul din parc. Îmi mușc obrazul ca să opresc sughițul, dar e o bătălie pierdută. La fel ca întreaga mea viață tâmpită.

– Nu-mi pot imagina de ce!

– Îmi plac fenomenele rar întâlnite.

Trebuie să plec. Nu pot sta aici, ninsă, în mijlocul trotuarului. Alături de Jonathan Smith-Turner. Bocind ca și cum aș curăța ceapă. Dar hohotele de plâns și umilirea completă în fața unui rival profesional îmi consumă întreaga energie, ceea ce înseamnă că nu pot nici măcar să plec.

– E frig, spune Jack, de parcă mi-ar citi gândurile. Locuiesc la cinci minute distanță de mers pe jos.

Îmi trag nasul, neștiind ce răspuns ar trebui să-i dau. „Bravo ție?" Dar apoi el adaugă:

– Vino la mine!

Trebuie să fi avut o reacție oarecare, pentru că el continuă:

– Nu pentru ceea ce crezi tu. Vino ca să te încălzești! Vreau să-ți explic ce s-a întâmplat cu angajarea.

– Nu, eu... nu cred... nu!

– O să-ți răspund la întrebări. O să-ți spun exact ce s-a întâmplat.

– Nu pot...

Ridică mâna ca să-mi cuprindă capul, ca și cum ar vrea să se asigure că ne privim în ochi. Că înțeleg ce o să-mi spună.

– Elsie, dacă te las să pleci acum, o să reiei întregul interviu în minte și o să ajungi la concluzia greșită că a fost vina ta fiindcă

n-ai obținut slujba. Și n-o să mă mai lași niciodată să vorbesc cu tine!

Expresia lui e dureros de sinceră. Cum de știe toate lucrurile astea despre mine? Nici măcar *eu* nu le știu.

– Poate că o să dau vina pe tine! spun eu, trăgându-mi nasul.

Pufnește în râs.

– Acum te recunosc pe deplin!

– Îmi pare rău. Știu că vrei să mă ajuți, dar chiar... nu pot vorbi acum. Plâng, nu vezi?!

– E în ordine.

– Nu, nu e în ordine! Pentru că eu nu plâng aproape niciodată – ceea ce înseamnă că nu știu cum să mă opresc.

– Atunci, poți să plângi veșnic!

– Nu. Nu... nu vreau să plâng. Și-am lăsat-o pe Cece în... în spate. Și trebuie să-i spun dr. L. că n-am obținut slujba. Iar tu trebuie s-o anunți pe Georgina u... unde anume ești. Și am în... înghețat ca naiba! Urăsc orașul ăsta, urăsc faptul că sunt fiziciană, urăsc glumele tâmpite ale lui Volkov și...

Brațele lui se strâng în jurul meu cu hotărâre, dar și cu blândețe. Perfect de calde, perfect de puternice. Mai plâng o vreme, până când îmi dau seama că Jack m-a tras lângă el. Că asta e o îmbrățișare. Buzele lui, uscate și calde, sunt lipite de fruntea mea ca și cum i-ar păsa, ca și cum singurul lucru pe care și l-ar dori ar fi să mă liniștească. Șoaptele lui, pe care nu le pot descifra imediat, îmi încălzesc pielea înghețată.

– Șștt! E în ordine. O să fie bine!

Vreau să-l cred. Vreau să mă sprijin de el mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva. Vreau să-mi îngrop fața în paltonul lui negru și să fac din el propria mea gaură neagră. În loc de asta, continui să vărs pe mutește lacrimi uriașe, să-mi răsucesc degetele în țesătura mânecii lui și să mă țin strâns de el.

Asta, asta e *cel mai rău*. Am ajuns la fundul sacului. Iar partea cea mai rea nu e faptul că Jack e martorul întregii situații, ci că nu-mi mai pasă că m-am făcut de râs în fața lui.

– Lasă-mă să te încălzesc. Lasă-mă să fac atâta lucru pentru tine! mă îmbie el.

Mâna îi alunecă și o apucă pe a mea, iar eu îl las să mă conducă oriunde vrea.

CAPITOLUL 14

SISTEM DE REFERINȚĂ INERȚIAL

Apartamentul lui e mare, mai ales pentru zona centrală în care se află.

Două niveluri, nouăzeci la sută suprafață vitrată, spațiu deschis. S-ar putea să existe chiar și o schemă cromatică, nuanțe de albastru-închis și griuri calde, dar nu mi-l pot imagina pe Jack folosind cuvântul „paletar", așa că pun pe seama întâmplării potrivirea de culori din casa lui. Totuși, locul e suficient de curat și de ordonat încât să mă facă să-mi scot automat pantofii la intrare, iar apoi să-mi târșâi picioarele în urma lui Jack până în bucătăria deschisă, sperând ca el să nu observe că șosetele mele sunt asortate ca imprimeu (dungi), dar nu și culoare (roz și portocaliu).

Îmi doresc să văd indicii cum că ar fi în secret fan al desenelor „Micul meu ponei"[1], sau un colecționar pasionat de mulaje de organe genitale, dar întreg căminul lui strigă:

„Poate că sunt un bărbat burlac în vârstă de treizeci și ceva de ani, dar asta nu e din cauză că n-aș fi întreg la minte!"

Pe de altă parte, poate că e burlac, dar nu e chiar singur.

[1] *My Little Poney* – serial de desene animate care a avut premiera în 2010 în SUA și care are la bază linia de jucării omonimă

Stau la masa de lemn, prudentă, cu ochii ațintiți la un bol cu fructe proaspete; observ cărți și printuri de articole stivuite ordonat pe insula din mijlocul bucătăriei; spatele lat al lui Jack, cu mușchii umflându-se sub flanela verde pe când își face de lucru pe lângă cuptor, tastează repede ceva la telefon, așază o cană pe bufet. Ninsoarea se întețește, fulgii imenși se răsucesc în lumina felinarelor, iar asta înseamnă că o să-mi fie foarte greu să ajung acasă. Aș putea să chem un Uber. Totuși, n-ar trebui.

E ciudat. Atât, *atât* de ciudat!

Ar trebui să fiu prea devastată ca să mă simt stânjenită, dar, după cum am spus, sunt foarte bună la îndeplinirea sarcinilor multiple. Sunt capabilă să simt groaza existențială strecurându-mi-se în venele mele de șomer *și* să visez cum mă cuibăresc într-o gaură de golf, din pură jenă. Chiar mai rău, mi-e al naibii de frig. Îmi înfășor mâinile în mânecile umede de lacrimi ale puloverului, mi le strecor între coapse și apoi închid ochii.

Respir lent, profund.

Încă o dată.

Și încă o dată.

Câteva secunde sau minute mai târziu, aud un clinchet de porțelan lovit de lemn. Deschid ochii și văd antebrațul lui Jack, cu mușchii întinși, cu firele de păr blond și cu bucata de tatuaj care se ițește de sub mâneca suflecată. L-am văzut pe jumătate dezbrăcat și tot nu știu ce vrea să reprezinte tatuajul ăla.

– Ciocolată caldă, spune el pe un ton blând, de parcă aș fi o pisicuță speriată.

Miroase delicios, a zahăr, a liniște și a căldură. Urmăresc câteva bezele plutind vesel pe suprafața lichidului și salivez.

– Știi... încep eu, după care dau din cap, fără să continui.

Mâncarea poate fi un mare chin dacă celulele tale pancreatice și-au retras ambasada. Îmi amintesc de ultimul an de gimnaziu, la ziua de naștere a lui Chloe Sampson, unde am dat peste cel mai minunat tort cu glazură de cremă de unt. Înainte de a mânca o felie, cei care au diabet (adică eu) trebuie să știe exact ce e în el,

ca să contracareze cu doza adecvată de insulină. Dar cine știe ce e într-o felie de tort cumpărat de la Costco? Nu eu. Nici doamna Sampson. Și nici site-ul Costco, sau cei de la numărul de asistență pentru clienți al magazinului, pe care doamna Samson l-a apelat în timp ce cincisprezece adolescente lihnite se uitau urât la mine fiindcă țineam petrecerea în loc și...

Mă rog. Ideea e că am învățat să refuz dozele neașteptate de zahăr, oricât de apetisante ar fi. Oamenilor nu le plac neplăcerile.

– Mulțumesc, dar nu mi-e sete!

Jack pune pachetul cu informațiile nutriționale lângă cana cu ciocolată.

– Trebuie să știi câți carbohidrați are? Ca să-ți ajustezi bolusul?

Îmi înclin capul.

– Ai... ai folosit cumva cuvântul „bolus"?

– Chiar asta am făcut, răspunde el, așezându-se chiar în fața mea. Până și scaunele din casa lui par prea mici pentru el.

– Cum așa?

– Am fost la școală. Știu cuvinte.

Pare amuzat.

– Te-ai dus la școală pentru cuvinte cum ar fi „centripet", „friabilitate" și „adâncime optică Rosseland". Doctorii sunt singurii oameni care știu chestii despre insulina bazală și bolus.

– Atunci, ce noroc pe mine!

– Doctorii în *medicină*. Și oamenii cu diabet.

Se uită la mine o clipă. Apoi spune:

– Sunt sigur că și alții știu. Familiile celor cu diabet. Prietenii. Partenerii.

Are vocea groasă și plină și trebuie să-mi mut privirea de la ochii lui, care mă studiază neîncetat.

Așa că-mi scot telefonul și-mi verific repede insulina, prefăcându-mă că nu-i simt privirea ațintită asupra mea. Îmi ridic tricoul ca să mă asigur că nu mi s-a dislocat capsula în timpul singurei manifestări sportive în care m-am angajat în ultimul deceniu și... Sincer vorbind, nu-mi aduc aminte când a fost ultima

dată când am făcut asta în fața cuiva care nu era Cece. Vreau să-l întreb pe Jack dacă s-a informat despre diabet după ce a aflat despre mine, dar e posibil ca ăsta să fie cel mai egocentric gând pe care l-am avut vreodată.

Am în jur de patruzeci de notificări noi, din cinci aplicații. Cu toatele sunt de la Cece.

Cece: Unde ești?

Cece: Ne ducem la Starbucksul de vizavi de cinema ca să vă așteptăm.

Cece: Te rog, spune-mi că ești OK. Știu că e nasol, dar sunt alături de tine. O să ne descurcăm. O să ne mutăm într-un subsol. O să merg la mai multe întâlniri false, o să fii întreținuta mea.

Cece: Jack i-a scris lui George și i-a spus că ești OK. Ea pare să creadă că Jack e de încredere, dar nu știu. Arată ca un stejar pe steroizi, cu o anvergură de doi metri. Măcar e ființă umană?

Cece: Elsie? :(

Răspund scurt, spunându-i că sunt bine, că sunt împreună cu Jack și că o rog să se ducă acasă. Apoi îmi ridic ochii și văd că Jack se uită la mine.

Îmi dreg glasul și spun:

– Interviu incorect. Ce înseamnă asta?

Expresia i se întunecă.

– Asta ar însemna un interviu al cărui rezultat, nu contează din ce motiv, e hotărât dinainte. Ca atunci când se face publicitate unor posturi ca și cum ar fi disponibile, când, de fapt, ele le sunt destinate anumitor candidați.

– Postul de la MIT a fost creat pentru Georgina?

Simt o împunsătură în piept.

– E mai complicat de-atât. Postul a rămas inițial vacant după ce James Bickart – un experimentalist – s-a pensionat în urmă cu doi ani. Avea, pe cât se pare, trei milioane de ani.

Chicotesc fără să vreau.

– Pare destul de credibil...

– Cunoști genul. Multă stofă cu picățele. Multă lipsă de încredere în computere, multe păreri despre fetele care se dau cu ojă, în ciuda distragerii pe care o reprezintă pentru colegii lor de sex masculin. Eram încă la Caltech, dar am auzit niște povești. Postul ar fi trebuit să fie ocupat imediat, dar au fost probleme legate de buget. Apoi m-am mutat eu la MIT, cu finanțările mele.

Jack împinge mai aproape de mine cana pe care am ignorat-o. Sunt nerăbdătoare să aud mai multe, dar iau o gură de ciocolată ca să-l mulțumesc, iar căldura care mi se răspândește în stomac e delicioasă.

– M-am oferit să finanțez postul, povestește el în continuare, ca să angajăm un alt experimentalist – nu din cauza unei uri profunde față de teoreticieni, dacă-ți vine să crezi. Am fost angajat de MIT ca să consolidăm capacitatea pe partea experimentală. Momentan experimentaliștii sunt minoritari și voiam să avem o anume pondere. I-am spus lui George că exista un post disponibil, iar ea mi-a și răspuns că era interesată să candideze. Acum e la Harvard, iar mediul academic din domeniul fizicii e peste tot un club al băieților, dar... la Harvard e *rău* de tot. Așa că și-a trimis materialele și... Ai spus că îi cunoști munca. După cum îți poți imagina, toată lumea a știut de la început că ea avea să fie aleasă.

Îmi pot imagina foarte bine. Experimentele ei din teza de disertație au fost piatra de temelie pentru un progres substanțial în fizica particulelor. Georgina e întruchiparea inspirației.

– Iar atunci ai făcut și tu cerere. Monica a fost atât de impresionată de CV-ul tău, încât a hotărât să te aducă, în ciuda recomandării contrare a comitetului. S-a subliniat faptul că nu există nimic ce ai fi putut face tu în timpul interviului ca să-ți asiguri slujba, dar ea a insistat, argumentând că Georgina avea deja un

post excelent la Harvard și că ar fi putut să se hotărască să nu accepte oferta. Oftează. Trebuie să înțelegi, chiar dacă Georgina n-ar fi fost o vedetă, noi doi am fost împreună la doctorat. Avem jumătate de deceniu mai mult decât tine în domeniu. Jumătate de deceniu de realizări științifice, publicații, finanțări.

„Ești cel mai bun candidat", mi-a spus Monica în seara în care ne-am cunoscut.

Dar n-a fost așa. Pur și simplu n-a fost așa.

– De ce Monica...?

– A făcut tot ce a putut ca să angajeze un teoretician. Și trebuie să recunosc că și-a folosit bine armele atunci când te-a ales pe tine drept candidat, spune Jack aplecându-se în față, iar eu îmi ridic ochii la el. Elsie, am fost de față la votul final. George a câștigat pentru că era mai calificată, dar toată lumea din departament a fost impresionată de tine. Ceea ce nu mă miră, după ce ți-am văzut prezentarea și ți-am citit articolele.

– Sigur că da, spun eu, apăsându-mi degetele pe ochi. Articolele mele!

– Sunt excelente. Și de asemenea...

Mă uit la el.

– De asemenea?

Își umezește buzele, ca și cum ar avea nevoie de timp de gândire ca să poată articula cuvintele care urmează.

– Câteodată, atunci când le citesc, aproape că le pot auzi rostite de vocea ta. Sunt impregnate de personalitatea ta, spune el dând din cap încetișor, ca și cum ar ști că a spus ceva nerealist. O întorsătură de frază aici, o formulă acolo...

„Mi s-a părut că noi doi am stabilit că n-am personalitate!" sunt tentată să spun. Dar am obosit prea tare ca să mai pot fi sarcastică, iar Jack e... foarte drăguț. Încerc să zâmbesc.

– Nu te învinovățesc pentru că ai votat-o pe Georgina!

– N-am votat-o.

Casc ochii.

– M-am abținut.

– De ce?
Deschide gura, dar cuvintele nu ies imediat.
– Am avut un... conflict de interese.
– Din cauza lui George.
El îmi aruncă un zâmbet rezervat.
– Din cauza ta, Elsie.
Habar n-am cum să interpretez declarația asta. Așa că pur și simplu n-o fac.
– Tu și Georgina nu sunteți...?
Își înclină capul, derutat. O, Doamne, o să mă facă s-o spun!
– ...împreună. Nu sunteți împreună?
Râde.
– Nu. Dar *suntem* prieteni apropiați. Și spre deosebire de Dora, soția ei, mi-e suficient de frică de ea ca s-o las să mă târască la filme care curbează continuumul spațio-temporal și par cu câteva ore mai lungi decât sunt de fapt.
– Acum înțeleg! În timpul interviului, ea a... știut despre mine! A știut că eram celălalt candidat?
– Nu până acum câteva minute. N-am avut voie să-i spun care era celălalt candidat.
– Știi tu..., murmur, scărpinându-mă la ceafă, unde mi se strecoară încet căldura, ... mai devreme, când m-am prezentat, ea părea să știe cine sunt.
Jack îngheață – o milisecundă de ezitare – apoi revine la obișnuita-i încredere puternică, dezinvoltă.
– Am vorbit cu ea despre tine. Dar asta a fost cu mult timp înainte de interviu. I-am spus că Greg se vedea, în sfârșit, cu cineva. Și că eu aveam o problemă în legătură cu asta.
– Pentru că nu erai de acord.
El răspunde pe un ton răbdător, dar ferm, privindu-mă în ochi:
– Elsie, înțeleg dacă nu-ți convine ceea ce ți-am spus. Dar te-am mințit niciodată și n-am de gând să încep acum. M-am simțit atras de cineva de care n-ar fi trebuit să mă simt atras

Am avut sentimente de vinovăție și de frustrare. M-am confesat Georginei.

Am un nod în gât. O întreagă încâlceală. Ceva arde și pulsează în stomacul meu și n-am nici cea mai vagă idee cum să răspund. Din fericire, nu trebuie, fiindcă Jack adaugă:

- Greg a vrut să se întâlnească cu tine săptămâna asta. L-am rugat să n-o facă.

- De ce?

- Pentru că a trebuit să-i spun că n-aveai să primești slujba. Nu era sigur că nu i-ar fi scăpat ceva și... plănuiam să fiu eu cel care să-ți explice totul.

Simt că zâmbesc.

- Nu e un mincinos abil, nu?

- Mă mir că nu i-a scăpat ceva despre aranjamentul vostru la prima reuniune de familie.

- Aha. De fapt, era posibil să mi se întâmple și mie. Greg e bine?

- Da, e OK. Dintele i s-a vindecat. Am vorbit despre... el. Sincer să fiu, nu m-a insultat nici pe departe atât de mult cum ar fi trebuit s-o facă.

- Norocul tău că m-ai găsit pe mine!

„Calul tău de bătaie în ceea ce privește nebunia umană. Doar te-am certat de mama focului în public, stând în mijlocul trotuarului!".

Jack se uită din nou intens în ochii mei.

- Elsie, e în regulă!

Nimic în legătură cu asta nu e OK, și, cel mai probabil, n-o să fie multă vreme de acum înainte. Dar, oricum, dau din cap în semn că sunt de acord cu spusele lui, după care mă ridic în picioare.

- Corect. Îmi pare rău, după cum am spus deja. Îți mulțumesc că mi-ai explicat totul. Și îți mulțumesc pentru ciocolata caldă. Ar trebui să mă duc acasă, înainte ca vremea să se strice și mai mult!

El se uită pe una dintre milioanele de ferestre ale apartamentului.

– Deja pare destul de urât.

Așa e. Afară e o furtună în rafale, iar epuizarea pe care mi-a provocat-o plânsul mă cuprinde acum cu totul. Poate că ar fi posibil să arunc o bombă cu fum și să dispar în vidul cuantic.

– Înainte să se facă și mai urât!

Se ridică și el.

– Te conduc.

– Ce? Nu. Drumurile nu sunt sigure. O să iau un Uber.

El ridică dintr-o sprânceană.

– Împreună cu Cece, adaug eu, verificându-mi telefonul. Nu e nevoie să te pun în pericol dacă...

Las fraza neterminată și-mi verific mesajele.

Cece: George presupune că rămâi la Jack???? Știe ceva ce eu nu știu????

Cece: Creșterea prețurilor la Uber e nebunească. George s-a oferit să mă ducă acasă, dar trebuie să plecăm acum, altfel zăpada o să-i blocheze mașina.

Cece: Te rog, scrie-mi ca să mă asiguri că Jack nu-și face cârnați din intestinul tău subțire.

Îmi strâng pleoapele pentru o clipă și scriu:

E în regulă. E OK.

– Ai nevoie de un telefon nou, spune Jack cu glas scăzut, uitându-se la ecranul spart.

„Am nevoie de o slujbă nouă!"

– De fapt, o să iau autobuzul.

– Crezi că autobuzele merg?

– Așa sper, răspund, încercând să zâmbesc.

A fost drăguț tot timpul și merită o Elsie zâmbitoare, ne-depresivă.

– În afara cazului în care ți-ar plăcea să mă instalez pe canapeaua ta! glumesc eu.

– Nuuu, poți să te culci în pat, spune el pe nerăsuflate, ca și cum s-ar fi gândit la asta de dinainte.

N-are cum să se fi gândit.

– Nu vorbești serios!

– Chiar o să schimb așternuturile.

– Eu... de ce?

Ridică din umeri.

– A trecut ceva vreme și chiar trebuie să le schimb.

– Vreau să spun, de ce...?

Face un pas spre mine și simt căldura emanând din pielea lui.

– Pentru că ți-e frig, Elsie. Pentru că ai avut o seară grea și, probabil, o lună grea. Pentru că drumul până acasă nu e sigur pe furtuna asta. Și pentru că îmi place să fiu în preajma ta.

Probabil că ar trebui să încerc să cuprind cu mintea toate astea, dar sunt atât, *atât* de obosită!

– Ai o cameră în plus?

– Am. Însă n-am pat în ea și, conform prietenului meu, Adam, salteaua mea gonflabilă „îți suge fundul".

– Acolo ții scheletele de teoreticieni?

Se strâmbă, dar nu neagă.

– O să dorm pe canapea. Oricum acolo adorm în fiecare seară, citind articole de teorie.

Poate că mă tachinează, dar mă face să râd. Mă uit la canapeaua extensibilă, care ar putea ușor să găzduiască trei bărbați la fel de mari ca el și care pare mai comodă decât patul meu din copilărie. Chiar nu sunt în situația să refuz oferta, deși fac un ultim efort.

– N-aș vrea să te încurc.

– Elsie!

Urăsc să-mi spună numele așa. Puțin serios, amuzat, enervat. Ca și cum ar fi trebuit să renunț la tâmpenii, chiar dacă, de fapt, mă bălăcesc până la gât în ele.

– Bine, mulțumesc!

– Ai nevoie de insulină? E o farmacie prin apropiere.

Se pare că am ajuns să discut cu Jonathan Smith-Turner despre proviziile mele de medicamente. O nebunie!

– Tocmai mi-am schimbat capsula. Sunt bine.

Dă din cap și apoi... presupun că se întâmplă. Mă uit la spatele lui și îl urmez pe scara în formă de L, precum steaua neutronică de neputință la care am fost redusă. Încerc să-mi imaginez cum o să fie mâine-dimineață, după ce mă trezesc. Storcând pe deget un pic din pasta lui de dinți. Coborând scările, complimentându-i cu nonșalanță perna ortopedică iar, apoi aruncându-i un „Pe mai târziu!" în timp ce mă aventurez în albul orbitor al zăpezii de afară.

Trăiesc în cea mai ciudată realitate, dar panica trebuie să aștepte până când îmi recapăt energia.

– Baia e aici, spune el după ce ajungem la etaj.

Cotrobăie într-o debara cu așternuturi, iar apoi bagă în priză o lampă de veghe. Pentru mine.

Mi se strânge inima.

– Acolo e biroul meu, spune el, deschizând o ușă. Iar aici e dormitorul.

Jack are un pat cu tăblie, spre deosebire de alți oameni care au gusturi mai simple (eu). Și o cuvertură albastră, așternuturi închise la culoare, care se asortează cu covorul, iar patul e, probabil, puțin mai lat decât varianta King. Imperial? Galactic? Dominator? N-am idee, dar pun pariu că e făcut pe comandă. Și că tâmplarul s-a uitat bine la Jack și a spus:

– Pentru o monstruozitate ca tine, o să avem nevoie de lemnul unui pin Huon bătrân de o mie de ani. La răsărit, o să mă urc în luntrea mea și o să pornesc spre Tasmania!

Restul camerei e ordonat și neaglomerat – fără boxeri atârnați de scaunul de piele de lângă fereastră, fără ambalaje de batoane dietetice pe jos. Fereastra ocupă întregul perete de est și văd un singur obiect de artă: un tablou înrămat, care înfățișează Marele Accelerator de Particule. Capacul detectorului Compact Muon Solenoid – o floare mecanică, futuristă.

E frumos. Știu că Jack a lucrat puțin la CERN și poate că l-a luat chiar el...

– O să schimb așternuturile, spune, frecându-se de mine atunci când se duce spre dulap, și-mi dau seama că l-am privit lung.

Răspund, dregându-mi vocea:

– O, nu! Nu sunt chiar pretențioasă și... e OK, oricum. Putem să dormim amândoi aici. Patul e uriaș!

E cu spatele la mine, dar văd fracțiunea de secundă în care aude cuvintele. Cu sertarul pe jumătate deschis, mișcările i se opresc brusc. Mușchii i se tensionează sub cămașă, iar apoi se relaxează lent. În momentul în care se întoarce, are pe față obișnuitul lui zâmbet strâmb.

– Pare prea mult pentru tine! spune el.

Poate că e puțin încordat. Pe chip nu i se vede nici o gropiță.

– Mult?

– Să treci de la a fugi de mine la a dormi în același pat cu mine – totul, în interval de o oră.

Roșesc și-mi privesc degetele de la picioare.

– Îmi pare rău. N-am vrut să fug. Și... nu e ca și cum... m-aș da la tine.

Mi-ar plăcea să par tăioasă și indignată, dar pur și simplu nu simt nevoia să fiu astfel acum.

– Am stabilit că *nu-i nevoie* să te dai la mine, Elsie! Ai nevoie de niște haine în care să dormi?

– O, nu, sunt bine, răspund eu, dând din cap. Oricum, am colanți pe mine. M-am gândit că, dacă tot trebuie să fiu supusă chinului de a urmări *Odiseea spațială*, măcar să mă simt confortabil!

– Am crezut că-ți place filmul.

Mă uit la el, indignată. Jack se sprijină de dulap, cu brațele încrucișate.

– Asta a spus prietena ta, explică el.

– O, nu! Vreau să spun că așa crede ea. E convinsă că-mi plac filmele artistice, dar de fapt nu-mi plac...

„Spune-i adevărul!"

Cred că Jack poate să-mi citească gândurile.

– Știe cât de mult îți place *Saga „Amurg"*? întreabă el, aruncându-mi un surâs plin de blândețe.

Râd, epuizată.

– În nici un caz! Crede, cel mult, că îmi place la modul ironic.

– La modul ironic?

– Îhî. Știi când îți place ceva pentru că e prost și poți să-ți bați joc?

El dă din cap în semn că da.

– Pentru asta îți place *Saga „Amurg"*?

– Nu știu, răspund eu, așezându-mă pe marginea saltelei și apucând marginile moi ale cuverturii. Nu cred, nu, adaug, în timp ce reflectez. Îmi plac poveștile simple, directe, cu personaje dramatice și cu mize incredibil de mari, adaug, surprinzându-mă puțin pe mine însămi. De asemenea, îmi place să-mi imaginez că Alice și Bella o sfârșesc împreună după ce se termină filmul.

– Înțeleg.

Ca de obicei, el pune într-un dosar mental noile informații pe care le-a obținut despre mine. Apoi scoate de sub pernă niște pantaloni de trening și un tricou și se îndreaptă spre ușă.

– Dacă te răzgândești sau dacă ți se face frig, caută pe aici! O să găsești ceva de îmbrăcat.

– Îmi dai permisiunea să cotrobăi prin dormitorul tău? Ca și cum n-ai avea nimic de ascuns?

Ridică dintr-o sprânceană.

– Ce aș putea avea de ascuns?

- Nu știu, răspund eu, ridicând din umeri. Un vibrator în formă de tentacul uriaș. Viagra. Un jurnal cu lacăt roz. Prezervative foarte mici.

- Nimic din toate astea n-ar merita ascuns, spune el, care e, la urma urmei, omul cel mai încrezător în sine din întreaga lume. O să fiu la parter dacă ai nevoie de ceva, bine?

Ușa se închide cu un clinchet stins, și iată-mă.

În dormitorul lui Jack Smith-Turner.

Singură cu pernele lui, cu tabloul de la CERN și, probabil, cu ficații disecați a doisprezece teroriști. Plus o tonă de zăpadă care cade din cer.

O pun repede la curent pe Cece în legătură cu nivelul de nebunie la care a ajuns viața mea, iar apoi mă strecor sub pături pe ceea ce sper că nu e jumătatea de saltea a lui Jack, gemând de plăcere.

„Am o saltea foarte tare. E grozavă pentru sănătatea spatelui."

Chiar are, și e perfectă. Mă relaxez imediat, înfășurată în pătură și într-un iz plăcut, despre care nu sunt pregătită să recunosc că e al lui Jack. Aș putea sta aici pe veci. Aș putea să mă baricadez și să nu mai suport niciodată consecințele eșecurilor mele.

Cece răspunde: Asta e atât de ciudat???? Dar noapte bună???

Observ că bateria telefonului a ajuns la doisprezece la sută. Mă uit în jur după un încărcător. Nu găsesc nici unul și apoi observ noptiera. Jack mi-a dat voie, nu? Așa că deschid sertarul, pregătită pentru... nu știu pentru ce. Inele pentru penis. Degete tăiate. Un exemplar al romanului *Revolta lui Atlas* de Ayn Rand. Dar interiorul sertarului e surprinzător de banal: șervețele, pixuri, o lanternă și câteva baterii, monede și o bucată albă de hârtie, pe care nu pot să n-o ridic.

E o fotografie polaroid. Neclară, în care apar o tablă de Go și câțiva oameni adunați în jurul ei. O singură față se vede limpede. O fată cu păr castaniu deschis și cu trăsături regulate, care se încruntă la aparatul foto și...

Eu. Sunt *eu*.

Fotografia a fost făcută la ziua de naștere a lui Millicent. Jocul se termină cu remiză, Izzy țipă la oameni să zâmbească, toți membrii familiei Smith se întorc spre ea.

Cu excepția celui mai înalt. Care se uită în continuare la mine, numai la mine, cu un zâmbet discret pe față.

– Of…, șoptesc eu, habar neavând către cine.

Mă sprijin de pernă, uitându-mă la poza dintre degetele mele. Cu luminile în continuare aprinse, mă gândesc la faptul că fruntea mea încruntată se odihnește în sertarul lui Jack.

Adorm în câteva secunde și nu visez nimic.

Atunci când mă trezesc, ceasul arată ora trei și patruzeci și șase de minute. Primul meu gând conștient e că n-am obținut slujba.

Am ratat.

S-a întâmplat.

Sunt prinsă în scenariul cel mai prost.

Scena în care am aflat asta de la George mi se învârte în cap timp de câteva minute, fiecare reluare subliniind un alt detaliu umilitor.

Am fugit în mijlocul discuției, ca un copil.

Am lăsat-o singură pe prietena mea cea mai apropiată, în mijlocul furtunii.

Am spus niște lucruri îngrozitoare și neadevărate.

Nu iau hotărârea de a mă duce la parter, dar o fac, totuși. Odată ajunsă acolo, îmi dau seama că mă aflu în locul potrivit. Luminile sunt stinse și încă ninge, dar din stradă pătrunde suficientă lumină ca să disting contururile lucrurilor. Conturul lui Jack, care stă pe spate, culcat pe canapea, cu o pătură subțire peste picioare. Are ochii închiși, dar nu doarme. Nu-mi dau seama cum de știu asta, dar știu. Și el știe că știu, pentru că atunci când mă apropii, nu se mișcă, nu deschide ochii, dar întreabă:

– Ai nevoie de ceva?

Are vocea răgușită, ca și cum ar fi dormit la un moment dat.

– Nu, mint eu.

Ceea ce, desigur, știe. Jack știe *totul.*

– Vrei să-ți aduc niște apă? întreabă el.

– Nu. Eu...

Sunt trează, dar nu complet. Pentru că îngenunchez lângă canapea, cu capul la câțiva centimetri de al lui, și îl întreb:

– Pot... pot să-ți spun ceva?

Deschide ochii, în sfârșit. Se uită la mine și probabil că am părul ciufulit, sunt sigură de asta, dar trebuie să-i spun ceva. Și o fac:

– Știi... ceea ce am spus despre George, că a primit slujba pentru că e iubita sau prietena ta, ori că asta s-a întâmplat din pricina unei ciudate intrigi politice... n-a fost corect din partea mea. A fost detestabil. Și nu cred că așa s-a întâmplat. Și... și a fost îngrozitor din partea mea să...

– Elsie! răspunde el cu voce egală și profundă. Hei, e în ordine! Deja ți-ai cerut scuze.

Nu înțelege.

– Știu, dar dintre toate lucrurile care s-au întâmplat astăzi, asta pare cel mai de doi bani. Și nu pot controla deloc anumite aspecte ale vieții mele – dacă o să am sau nu asigurare medicală sau dacă o să-mi pot plăti chiria – dar pot... *pot* controla felul în care reacționez. Așa că-mi pare rău pentru ce am spus. Despre George. Și despre tine. Și... oamenii îmi fac asta tot timpul. În ultimul an de doctorat am primit un premiu stupid. A doua zi, atunci când am intrat în sala de recreere a studenților, colegii mei au spus că am primit premiul ăla numai pentru că eram femeie și... m-am simțit ca naiba și chiar *n-am considerat* că aveau dreptate, dar, pentru o clipă, n-am fost sigură, pentru o clipă ei m-au făcut să mă îndoiesc de mine și... nu vreau să fiu ca *ei*, eu...

– Hei!

Jack se mișcă, iar apoi face ceva ce nu înțeleg pe deplin. El... Hait!

Cumva, mă trage în sus. Și, cumva, ajung pe canapea. *Întinsă* lângă el. Capul îmi e adăpostit sub bărbia lui, brațele lui mă

înconjoară, pulpele ni se împletesc. Deschid gura ca să spun ceva de genul „Ce naiba?" sau „O, Doamne?!", dar nu scot nici un cuvânt.

În schimb, mă cuibăresc mai bine.

– Nesimțiții! spune el.

Încă dorm. E un vis. Un coșmar. Un amestec.

– Cine?

– Oamenii cărora nu le-a convenit că ai câștigat Premiul Forbes. Ar trebui să-i reclami!

„De unde știe el că tocmai despre premiul ăsta vorbeam?"

– Pentru ce? întreb, lipită de gâtul lui.

E cald și miroase frumos. A somn. A curat. A bărbat. Ca și cum el ar putea cu ușurință să-mi schimbe chiuveta, să salveze pui de pisică blocați în copac, să stingă un foc.

– Pentru că sunt porci? vreau eu să știu.

– Da. Deși departamentul de resurse umane ar numi-o „discriminare pe bază de sex" și „constituirea unui mediu de lucru ostil".

– Nu-i atât de simplu, bâigui eu.

– Ar trebui să fie! stăruie el.

Bărbia i se freacă de părul meu de fiecare dată când vorbește și-mi aduc aminte cum a fost atunci când am încercat să-i povestesc dr. L. ce mi se întâmplase. El m-a consolat, dar a spus, de asemenea, că ar fi fost mai bine să uit ce s-a întâmplat și să-mi concentrez energiile pe studiul fizicii.

– *Tu* ce ai face dacă studenții tăi ar spune așa ceva? întreb eu.

– M-aș asigura că n-o să mai aibă niciodată o carieră în fizică.

Cuvintele reverberează de pe pielea lui, pe a mea, și știu că vorbește serios. N-am nici o îndoială. Și plâng din nou, ca o tâmpită de fântână de la Versailles, iar el mă ține mai strâns, împletindu-și picioarele cu ale mele. Degetele i se încâlcesc în părul meu de la ceafă și mă trage mai tare spre el, protejându-mă de frig și de tot răul din lume.

– Eu doar..., murmur, trăgându-mi nasul, ...vreau să am posibilitatea să termin ce am început. Teoria mea moleculară a cristalelor lichide bidimensionale.

Își lipește buzele de părul meu. Poate că în mod deliberat.

– Știu. O să găsim o cale.

„Nu există noi!"

Iar Jack spune, cu un oftat care-i înalță pieptul masiv:

– Nu încă, nu. O să fie bine, Elsie, îți promit.

Nu poate. Să promită, adică. Nu există surse de încredere, cantități cunoscute. Suntem într-un ocean al incertitudinii de măsurare.

– Poate că eșecul ăsta o să stea la originea carierei mele infracționale.

Chicotește.

– Ba n-o să stea.

– De unde știi?

– Pentru că nu așa evoluează personajul tău, Elsie! Necazurile de acum sunt doar... un hop în drumul personajului.

Râd printre lacrimi, lipită de gâtul lui Jack. Trebuie să mă întorc sus. N-am dormit niciodată cu nimeni, nici măcar n-am luat în considerare să fac asta. Nu-mi pot controla mișcările în somn – dacă mă mișc prea mult, dacă sforăi sau ocup prea mult loc? Elsie care înhață pătura e o variantă pe care nimeni nu și-o dorește. Dar cu Jack n-am nimic de pierdut, nu-i așa? Am depășit faza asta.

– Nu-mi vine să cred că te-am trezit la patru dimineața și că nu m-ai ucis!

– De ce te-aș ucide?

– Pentru că e târziu.

– Nuuu... Îmi cam place.

Cască deasupra creștetului meu.

– Dacă așa stau lucrurile, în viitor, când o să fii un cetățean de vârsta a treia, o să te bucuri de încântarea urinării nocturne frecvente!

– Nu-i vorba de asta, răspunde el, iar eu cred că s-ar putea să fie pe punctul de a adormi. Asta... se potrivește la fix cu o grămadă de fantezii ciudate pe care le am legate de tine.

Îmi aduc aminte de fotografia din sertarul noptierei și de fața serioasă pe care a avut-o atunci când ne-am aflat în apartamentul lui Greg. Respir același aer cu Jack Smith, dar nu mă simt amenințată și nu mi-e teamă.

De fapt, sunt doar consolată. Mi-e cald și stau confortabil.

– Fanteziile astea includ vibratoare uriașe cu tentacule?

Și eu casc. Sunt pe punctul de a adormi.

– Normal, răspunde el, iar eu îi pot *auzi* zâmbetul ironic. Și chestii mult mai ciudate de-atât.

– Joc sexual pe roluri, cu lăptărese?

– Mai nebunatic!

– Chestii păroase, nu-i așa?

– Ai vrea tu!

– Trebuie să-mi spui, altfel o să-mi imaginez necrofilie și cadavre ciopârțite.

– În fanteziile mele cele mai ciudate, Elsie..., spune el, întorcându-mă până când curbele și unghiurile ni se îmbină perfect, după care îi simt buzele pe tâmple, ...în acele fantezii tu îmi permiți să te țin sub observație. Iar atunci când depășesc orice limită, îmi imaginez că, de asemenea, mă lași să am grijă de tine.

Asta chiar sună ciudat.

– De ce?

– Pentru că sunt convins că nimeni n-a mai făcut asta până acum.

Adorm cu capul cuibărit în curbura gâtului lui Jack, întrebându-mă dacă s-ar putea să aibă dreptate.

CAPITOLUL 15

TRANSFER DE CĂLDURĂ

Nu există draperii și mă trezesc prima.

Lumina dimineții e orbitor de albă, dureroasă precum mușcătura unui milion de șobolani-cârtiță golași care mi-ar ronțăi globii oculari. Judecând după ritmul lent, pufăit, al respirației din ceafa mea, invazia asta de lumină e ceva cu care Jack s-a obișnuit.

Mă simt odihnită. Sunt cuibărită într-un loc călduț și confortabil. La un moment dat în timpul nopții, trebuie să mă fi răsucit în brațele lui Jack, fiindcă am spatele lipit de pieptul lui. Are mâna sub tricoul meu și și-o ține întinsă peste ombilic, atingându-mi capsula cu degetele, dar nu într-un fel dubios, sexual. Doar vrea să mă țină aproape, ca să încăpem amândoi sub pătura lui. Ar trebui să mă simt ca și cum aș sta într-o apă în care înoată piranha, dar totul funcționează cumva, și...

Poate că *e* puțin sexual. Pentru că ceva *foarte* fierbinte, foarte, *foarte* tare și foarte, foarte, *foarte* mare, se lipește de fundul meu.

Probabil că Jack are nevoie să meargă la WC. Nu-i așa că bărbații se excită dimineața, atunci când simt nevoia să meargă la WC? E o erecție de pipi. O pirecție. Asta trebuie să fie.

Totuși, ar trebui să plec.

Încerc să mă strecor de sub bicepşii lui uriaşi, dar, deşi doarme, el îmi rezistă. Inima îmi bate cu putere în momentul în care îngână ceva în ceafa mea, în timp ce degetele lui îmi apucă şoldul. Acea *chestie* dură se împinge în mine, încercând să se cuibărească între fesele mele. Icnesc.

– Miroşi atât de bine, îmi mârâie Jack în ceafă.

Dintr-odată, eman căldură, jenă şi încă ceva, ceva nou, pulsatoriu şi neobişnuit. Mă zvârcolesc în jurul acestui sentiment. O, Doamne! Asta e... Sunt *excitată*? Abia dacă e treaz şi pun pariu că are impresia că sunt confidenta lui sau femeia cu care s-a culcat ultima dată, oricine ar fi ea, şi sunt aici şi sunt excitată şi...

– Elsie..., aproape că geme el.

Braţul i se încleştează în jurul mijlocului meu, iar apoi i se relaxează dintr-odată.

Doarme în continuare profund. De data asta, mă strecor fără să mai întâmpin rezistenţă. Alerg la etaj, roşie la faţă ca o pătlăgică, iar el continuă să respire regulat.

E OK. Dar e cam dubios să mă gândesc la episodul de adineauri, din moment ce Jack doarme dus. În baie, mă spăl pe dinţi (aha, cu degetul), mă spăl şi pe faţă, după care îmi iau telefonul şi o asigur pe Cece că n-am fost victima traficului de sex.

Inboxul meu e plin de e-mailuri. Principalul:

De la: melaniesmom@gmail.com
Subiect: Melanie

Melanie e un om bun şi n-a avut intenţia de a copia eseul de pe internet, aşa mi-a spus, iar eu o cred, fiindcă eu am crescut-o şi sub acoperişul meu nu acceptăm minciunile. I s-a înscenat totul (colega ei de cameră vrea să se răzbune pe ea, de când cu incidentul legat de cupa menstruală). Vă rog să-i permiteţi fiicei mele să depună un nou eseu.
Mama lui Melanie

Oftez de două ori, după care, din cauza stresului, cotrobăi în dulapurile lui Jack. Dacă aş găsi nişte Rogaine, nişte medicamente antifungice sau deodorante puternice, asta poate că l-ar umaniza, dar nu găsesc decât pastă de dinţi (cu salicilat de metil – dezgustător!) şi săpun. Aşa că mă las pe spate pe marginea căzii de baie şi petrec o perioadă nedeterminată gândindu-mă la o modalitate de a-l anunţa pe dr. L. că am eşuat.

L-am dezamăgit.

După ce reuşesc să mă târăsc la parter, îl găsesc pe Jack învârtindu-se prin bucătărie, cu telefonul înfipt între umăr şi ureche, râzând pe înfundate şi spunând:

– ...având în vedere că stai trei zile, putem...

Se întoarce. Mă observă stând la baza scărilor, iar zâmbetul îi dispare. Da, sunt în continuare îmbrăcată cu tricoul Northeastern în care am dormit şi, da, mâinile îmi sunt înfundate în cardigan, şi, da, nu mă pot abţine din a-mi sprijini o labă a piciorului peste cealaltă.

În mod evident, sunt deosebit de sexy, ce să spun!

– Acum trebuie să închid. Ne vedem săptămâna viitoare!

Jack îşi pune telefonul jos, iar apoi împinge o cană de cafea pe blatul insulei de bucătărie. Cafeaua e pentru mine, presupun. Ceea ce înseamnă că n-am altceva de făcut decât să mă duc la el şi să mă aşez pe scaun.

Pare puţin descompus, are părul ridicat la spate, ţepii din barbă puţin mai lungi decât aseară, umerii şi braţele îi umplu tricoul uzat, dar are acelaşi aer. Amuzat. Sigur de sine. Deloc deranjat. Aştept să spună ceva despre faptul că am dormit împreună. *Noi. Am. Dormit. Împreună.* Dar nu pare să vrea să fie nesimţit.

– Hei! exclamă el.

Pirecţia (termenul ăsta mai are de aşteptat până să devină marcă înregistrată) s-a dus. Cred. Nu prea pot să văd. Probabil că Jack a folosit baia de la parter şi...

„Nu despre asta e vorba, Elsie! Concentrează-te!"

– Hei! răspund eu.

Iau o gură de cafea – dezgustătoare, așa cum e întotdeauna cafeaua. Îmi pun cana jos, deschid gura ca să-mi cer scuze din nou pentru seara trecută, pentru starea lumii, pentru aglomerația atomilor care îmi modelează existența, când el spune:

– Pot să-ți pregătesc micul-dejun?

– Păi..., murmur, dând din cap, în timp ce stomacul îmi chiorăie. Sunt bine. Eu...

– Pot, te rog, să te privesc în timp ce mănânci ceva? O să fie un lucru bun pentru sănătatea mea mintală.

Puf! A făcut gropița în obraz.

O să trăiesc această zi așa cum e: marinându-mă într-o baltoacă de jenă.

– Dacă ai avea o bucată de pâine prăjită, ar fi grozav! Mulțumesc!

Dă din cap, bagă în toaster o felie de pâine cu cereale și apoi îmi pune o întrebare foarte ciudată:

– De ce nu ești cercetător cu normă întreagă?

Clipesc.

– Ce?!

– Ți-ai dat doctoratul, iar apoi ai trecut direct la gradul de profesor asistent. Cei mai mulți oameni încearcă să se strecoare pe un post de cercetător cu normă întreagă în calitate de postdoc, mai ales atunci când nu sunt pasionați de profesorat.

După ani de zile în care l-am auzit pe dr. L. vorbind despre Jack, e suprarealist atunci când *Jack* aduce vorba despre dr. L., oricât de tangențial ar fi.

– M-am gândit la asta, dar n-au existat posturi în zonă. Teoreticienii nu înoată în finanțări...

– Dar ai luat în considerare alte locuri? Vrei să rămâi în zona Bostonului?

– Da. Ei bine, nu vreau, dar așa ar trebui. Pentru familia mea.

– Sunteți apropiați? Au probleme de sănătate?

– Nu. Și nu. Doar că mama mea și *frații* mei sunt...

„Nişte nesimţiţi. Nişte nesimţiţi incredibili. Ca mine", gândesc eu, drept pentru care spun:

– Nu pot pleca.

Dă din cap. Ca şi cum n-ar înţelege pe de-a-ntregul, ca şi cum ar înţelege prea mult.

– Îţi dai seama că setul tău de abilităţi ar fi interesant pentru o zonă ştiinţifică mai largă decât cea a teoreticienilor, da? Munca ta e pe deplin tranziţională. Fizica experimentală s-ar lupta ca să te aibă în echipa ei.

Totuşi, n-au făcut-o. Dr. L. a întrebat mult în jurul lui, dar nimeni nu s-a luptat ca să mă obţină. Nimeni nici măcar n-a argumentat politicos refuzul de care m-am izbit.

– Cine, de exemplu?

Se uită în ochii mei puţin prea mult timp şi... cred că înţeleg.

– Nu, spun eu, dând din cap. Nu!

Îi zvâcneşte gura.

– Eu am finanţările.

– Nu.

– Şi nevoia.

– Nici vorbă!

Zâmbeşte cu toată gura. Ca şi cum aş fi centrul lui personal de distracţie, amuzându-l cu 4K şi cu Dolby Surround.

– Am putea să negociem salariul.

– Nu. În nici un caz. *Nu. N-am de gând* să lucrez pentru tine.

– De ce?

– N-o să-ţi corectez lucrările şi n-o să-ţi aduc cafeaua...

– Am trei asistenţi, spune el uitându-se cu subînţeles la cana mea de cafea, care a rămas plină. Şi aş fi fericit să-ţi aduc eu *ţie* cafeaua... Nici măcar nu-ţi place cafeaua, nu?

Mă foiesc pe scaun.

– Eu...

– O, Elsie! exclamă el dând din cap, prefăcându-se dezamăgit şi luându-mi cana din faţă. Am crezut că eşti mai presus de a te strădui să nu-mi răneşti sentimentele!

– Ai fost foarte drăguț cu mine aseară și..., murmur eu, dregându-mi glasul. Oricum, nu pot să lucrez pentru tine.

– De ce?

– Pentru că ești Jonathan Smith-Turner... și aproape că mi-ai distrus domeniul profesional.

„Iar dr. L. m-ar ucide", mă abțin eu din a adăuga, dar tot simt o împunsătură de vinovăție.

Jack ridică din umeri, așezându-mi în față un pahar de apă și o felie de pâine prăjită.

– Bine. Dezamăgitor. Dar asta îmi dă mână liberă să te întreb altceva.

– Ce să mă întrebi?

– Pot să te scot din casă?

Nu înțeleg imediat ce spune. Pentru câteva secunde, cuvintele lui plutesc precum niște bucăți de plută, fără țintă, neinteligibile, iar apoi înțelesul lor mă lovește.

– Încerci să-mi spui că vrei... să mă omori?

Se strâmbă.

– Te mai întreb o dată, ce ți s-a întâmplat?

– Ai spus că vrei *să mă scoți...*

– La o întâlnire.

– Ooo..., mormăi, roșindu-mă toată. Ooo..., mormăi din nou, scărpinându-mi nasul. Hmmm....

Jack ridică din sprâncene.

– Pari mai alarmată de o cină, decât de o crimă!

– Nu. Da. Adică, doar vreau să-mi spui... de ce?

– Știi, încep să mă îngrijoreze abilitățile tale de înțelegere a limbajului vorbit.

Colțul gurii i se ridică, iar eu nu mai suport situația.

– Termină! îi ordon.

– Ce să termin?

– Nu te mai *distra* pe seama mea! Nu înțeleg de ce ai vrea să... N-am făcut nimic altceva decât să ne certăm din ziua în care ne-am cunoscut! exclam, acoperindu-mi ochii cu palmele.

De ce ești dintr-odată atât de drăguț? Îmi oferi adăpost, un loc de muncă? Adică... e vreun fetiș de-al tău? Pe unii oameni îi excită sexul cu subrațul, ție îți place să-ți bați joc de mine și...

- Uită-te la mine, Elsie!

Vocea lui mă face să fiu atentă. Jack a înconjurat insula din bucătărie și se sprijină de ea, lângă mine. Mă bate cu degetele peste dosul palmei, reducându-mă la tăcere. Un „Vrei să taci din gură?!" tăcut.

- Ai terminat cu aberațiile? întreabă el.

- Nu *aberez*! mint eu. Jack, crede-mă! Nu vrei să-ți pierzi timpul cu mine.

Dă din cap, gânditor.

- Ce altceva nu mai vreau să fac?

- Vorbesc serios. În primul rând, tehnic vorbind, continui să fiu falsa iubită a fratelui tău.

- Nu știam că se poate. Ce drăguț!

- Și urăști felul în care îmi schimb personalitatea.

- Asta n-o să fie o problemă, mă asigură el, privindu-mă cu ochi strălucitori. De vreme ce-mi place să te dau de gol.

Am obrajii în flăcări.

- N-avem *nimic* în comun. Despre ce am discuta?

- Am putea să ne petrecem două săptămâni discutând numai despre cristalele lichide. Sau ai putea să-mi povestești despre *Saga „Amurg"*. Despre faza ta erotică de fan a lui Bill Nye. Ar fi OK să vorbim și despre conștiință. Mi-ar plăcea să știu la ce te gândești.

- Îmi petrec foarte mult timp gândindu-mă la cât de mult te urăsc! spun eu fără convingere.

- Și eu îmi petrec foarte mult timp gândindu-mă la cât de mult mă urăști, mă asigură el, zâmbind cu blândețe. Când a fost ultima dată când ai avut în viața ta pe cineva cu care să poți fi complet sinceră, Elsie?

Oricine altcineva mi-ar fi pus întrebarea asta ar fi părut condescendentă. Pentru că e vorba despre *el*, pare autentică.

- Eu...

Poate că am fost complet sinceră cu părinții mei, pe vremea când eram foarte mică. Dar nu-mi aduc aminte nici măcar un moment din ultimele două decenii în care să nu mă fi adaptat la context. În care să nu fi simțit nevoia de a mă tăia în bucățele, ca s-o ofer pe o tavă de argint pe cea despre care credeam că era apetisantă. Au existat persoane cu care a fost mai ușor – cazul lui Cece. Persoane care mă știau într-o mare măsură. Cazul lui Cece, din nou. Chiar și oameni care au recunoscut acea parte din mine ce voia să ofere plăcere și care m-au încurajat să mă opresc. Da, numai Cece a fost o astfel de persoană.

OK: Cece a fost singura. Și-i sunt recunoscătoare. Dar chiar și cu ea, n-am fost niciodată sinceră pe de-a-ntregul. Întotdeauna mi-a fost teamă că sinceritatea absolută ar fi adus sfârșitul prieteniei noastre.

– A trecut ceva vreme, răspund eu.

Jack deja știa asta.

– Atunci, ai restanțe.

Iată ceva... înspăimântător!

– Nu, spun eu cu fermitate, dând din cap. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar nu sunt interesată.

Dezamăgirea îi întunecă privirea, dar abia dacă reușesc să-mi dau seama ce se întâmplă, când un telefon sună – al lui.

– La naiba..., șoptește el; după care se uită în altă parte, răspunde la telefon și oftează din greu. Trebuie să plec! exclamă apoi, înhățând un pulover de pe canapea. Haide să mergem! Mai întâi te duc pe tine.

Mă ridic în picioare.

– Pot să iau autobuzul. Furtuna s-a terminat, așa că...

– Elsie! se supără el, punându-și palma pe spatele meu și împingându-mă spre ieșire.

– Nu, serios vorbind acum, Jack! Deja ai făcut atât de multe pentru mine...

El ia o căciulă moale, neagră, confortabilă, pe care mi-o pune pe cap. Nu e a mea, dar senzația pe care mi-o dă e foarte plăcută.

Și se pare că nu sunt suficient de trează ca să insist că n-am nevoie să mă ducă acasă și să mă închei la palton în același timp. Dar o țin pe a mea:

– E în regulă, pot chiar să iau un Uber și...

Observă cum îmi tremură mâinile și le dă cu blândețe deoparte, ca să mă încheie la nasturi.

– Elsie, e în regulă! Nu vrei să te scot în oraș, spune el, ajungând la nasturele de sus, prilej cu care încheieturile degetelor i se freacă de bărbia mea. Măcar lasă-mă să te duc acasă!

Jack e un șofer sigur pe el și relaxat, chiar și atunci când vremea e proastă, cu drumurile acoperite de zăpadă și cu mașini care derapează prin apropiere. Mă afund în scaunul pe care l-a încălzit pentru mine și-mi aduc aminte că, șofând, am virat cândva brusc ca să evit o veveriță și aproape că am cauzat un accident în lanț.

Veverița s-a dovedit a fi o pungă de hârtie Wendy, dar nu contează. Sunt bună la alte lucruri. Probabil.

– Răspunde, dacă vrei! spun eu, uitându-mă la telefonul lui Jack.

A bâzâit nonstop de când ne-am urcat în mașină, sunetul de apel fiind un fragment ciudat de piesă tehno, de pe genericul sonor al buletinului de știri de la Postul Național de Radio.

– Nu e un apel, mă lămurește Jack, uitându-se în față.

Bâzâitul continuă.

– Ești sigur?

– Da. E doar un șir nesfârșit de mesaje.

– O, pare ceva... urgent!

– Nu, nu e – asta, dacă ne luăm după definiția pe care oamenii sănătoși la cap o dau noțiunii de „urgent", spune el oftând, cu un aer resemnat. Te deranjează dacă mă opresc undeva înainte să te duc acasă? E pe drum și durează numai un minut!

– Nu, e în regulă! răspund eu, dar regret puțin mai târziu, în clipa în care mașina intră pe o alee care mi-e tulburător de cunoscută. E... nu e...?

Jack oprește motorul.

– Din păcate, da.

– Eu...

Oare e bine să mă aducă aici, având în vedere... literalmente, totul? Așa că întreb:

– Vrei să... hmmm... să mă ascund în portbagaj, sau ceva de genul ăsta?

– Sunt zece grade afară! Mașina o să se răcească destul de repede.

– Să mă ascund în tufișuri?

Se uită la mine ca și cum ar fi pe punctul să mă scoată cu forța din mașină, de vreme ce dau semne că înțeleg foarte superficial cel de al doilea principiu al termodinamicii.

– Haide! O să dureze doar un minut!

Afară e oribil de frig, iar fundul meu deplânge în mod activ căldura confortabilă a scaunului și chiar ia în considerare o bancă din apropiere (una comemorativă) pe care s-ar putea așeza, când ușa se deschide și în prag apare reprezentantul cel mai nemilos, amenințător și glorios al familiei Smith: Millicent.

E îmbrăcată cu pantaloni negri, simpli, și cu o jachetă, dar chiar și într-o ținută lejeră, prezența ei e intens *matriarhală*. Nu-mi imaginez să fi fost vreodată altceva decât o femeie de nouăzeci de ani, bogată.

– Măi, măi, măi! rostește ea sacadat, cu mâinile încrucișate. Uite cine n-a murit!

– Știi..., spune Jack de lângă mine, cu tonul ăla veșnic amuzat al lui, ...am multe regrete în viață!

– Sunt sigură că ai!

– Dar cel mai mare e faptul că te-am învățat să scrii mesaje pe telefon.

Millicent dă din mână.

– Pe vremea când aveai trei ani, a trebuit să te duc la spitalul de urgență fiindcă îți înfipseseși un creion mov în fund. *Asta* ar trebui să fie cel mai mare regret al tău!

Jack mă îndeamnă să intru în foaier, punând delicat o palmă la baza spatelui meu, ca și cum atingerile lejere ar face parte din felul în care ne purtăm în mod obișnuit unul cu celălalt.

– Ți-ai făcut timp pentru mine având în vedere banii pe care o să-i moștenești după ce dau colțul!

Millicent întinde obrazul pentru ca Jack s-o poată săruta. El refuză, cuprinzând-o, în schimb, într-o îmbrățișare din cauza căreia ea se preface că se zburlește, deși se vede bine că-i face plăcere.

– Ți-am spus că poți să te îngropi cu ei! o persiflează el.

– O să fiu incinerată.

– Am auzit că hârtia arde foarte bine.

Ea râde batjocoritor.

– Dă-i înainte așa, și o să-mi las întreaga avere firmei Comcast!

Se răsucește pe călcâie și pornește prin foaierul strălucitor. Jack se duce după ea, netulburat, reușind cumva să nu pară nelalocul lui, deși e un munte de mușchi îmbrăcat într-un hanorac Caltech. După ce mă gândesc o clipă, mă hotărăsc să-l urmez.

E mai bine să nu fiu singură. N-aș vrea să fiu acuzată că am furat o scrumieră.

Intrăm în bucătăria în care acum două săptămâni Jack și-a dat seama că mințeam în legătură cu vinul. Îl văd ducându-se la un dulap și privind-o pe Millicent în ochi în timp ce deschide o ușă. Apoi scoate din dulap un săculeț cu zahăr; îl așază pe masă; își încrucișează brațele și întreabă:

– Asta era urgența ta de viață și de moarte?

Millicent se aprinde la față.

– Ei bine, da! Pur și simplu *nu* ajungeam la el și *urăsc* să beau cafea amară.

Mă uit la dulap. Care... nu e înalt.

– Mă bucur că am putut să-ți sar în ajutor în această chestiune foarte urgentă!

Jack zâmbește politicos, se oprește ca să-i dea un scurt sărut pe obraz bunicii lui, iar apoi se îndreaptă spre ușă. Mâna lui găsește locul obișnuit de pe spatele meu și mă împinge cu delicatețe afară din bucătărie, în mod evident pregătit de plecare, când...

– Dar dacă tot *ești* aici, ar trebui să stai la o cafea!

Jack lasă mâinile să-i cadă pe lângă corp și se întoarce cu fața spre bunică-sa.

– Millicent, spune el pe un ton serios, dar amuzat, iar eu mă gândesc că obiceiul de a-și chema bunica pe nume trebuie să fie o chestie a oamenilor bogați. După cum am mai spus și săptămâna trecută, precum și în săptămânile de dinainte, nu trebuie să mă păcălești ca să petrec timp cu tine!

– O, Jack, dar m-am ars! De *multe* ori.

– Când a fost ultima dată când m-ai chemat și n-am venit?

– Acum trei ani. De ziua mea. Ar fi putut fi ultima mea zi.

– Dar a fost?

– Ei, ce contează? filozofează ea, uitându-se, pierdută, în depărtare. Am tot așteptat să apară singurul meu nepot pe care-l consider suportabil...

– Locuiam în celălalt capăt al țării!

– Dar, din păcate, mă părăsiseși. Mă abandonaseși. Te mutaseși pe Coasta de Vest, în căutarea unei himere. Un Premiu Nobel, poate?

– Te-am sunat în fiecare zi, timp de șapte ani!

– Apropo, cum merge munca aia a ta, care trebuie să-ți aducă Premiul Nobel?

Jack oftează și apoi repetă:

– Nu trebuie să mă păcălești!

De data asta, Millicent îl privește și rânjește, neastâmpărată și răutăcioasă, iar eu îmi aduc aminte că întotdeauna a fost persoana pe care am preferat-o dintre toate rudele lui Greg.

– Dar e mai amuzant așa! conchide ea.

Bănuiala mea e că au avut de multe ori genul ăsta de interacțiune. Bănuiala mea e că Jack se chinuie să-și înăbușe un zâmbet.

– O duc pe Elsie acasă. Pe urmă vin aici și...

– Elsie? întreabă Millicent întorcându-se, ca și cum m-ar observa pentru prima dată. Elsie! repetă ea făcând un pas către mine, ocazie cu care mi se taie respirația și, în căutare de oxigen, îmi promit ca de acum încolo să mă hrănesc prin fotosinteză. De ce mi-e numele *ăsta* atât de cunoscut?

Înghit în sec, scoțând un sunet comic.

– A, da! L-ai bătut pe Jack la Go! jubilează Millicent.

– De fapt... a fost remiză.

Mă uit la Jack, care zâmbește ca și cum stânjeneala mea l-ar binedispune.

Privirea lui Millicent mă perforează ca un laser și nu știu ce să răspund dacă mă întreabă de ce sunt aici. Care ar putea fi povestea mea de acoperire?

– Într-adevăr, a fost remiză. Dar n-arăți prea bine!

– O, eu...

– A avut o noapte grea, spune Jack pe un ton suav.

Millicent dă din cap, cu un aer atotcunoscător.

– Dragă, de fiecare dată când nu li se scoală, se așază pe marginea saltelei, își iau capul în mâini și se smiorcăie ca niște bebeluși, transformând neputința lor în problema noastră, dar...

Trag brusc aer în piept.

– O, nu, nu, nu asta am...

– Tocmai a aflat că n-a primit o slujbă, explică Jack, imperturbabil. Dar îți mulțumesc pentru votul de încredere!

– Dacă spui tu! exclamă Millicent, fără să pară convinsă, iar apoi ochii i se aprind din pricina unei amintiri. Stai! Ea nu e *a ta*, nu-i așa? E iubita celui care arată tot timpul ca și cum tocmai ar fi mâncat în chinuri mere acre deasupra unui tomberon!

Jack își dă ochii peste cap.

– Te referi la Greg? Fratele meu? Nepotul tău?

– De unde să știu eu? Am patru copii și șapte nepoți. Câte nume te aștepți să țin minte?

– Unsprezece ar fi un început bun.

– Nu, se opune ea, rămânând cu privirea ațintită la mine. Totuși, e a lui.

– Nu chiar, răspunde Jack. E o poveste lungă.

– Perfect. Poți să mi-o spui la cafea. Două cubulețe de zahăr, ca de obicei, Jack?

– Îhî, mormăie el, după care se întoarce din nou. O să beau cafeaua după ce o duc pe Elsie.

– Prostii! Trebuie să stea și Elsie. Pur și simplu *nu poț* s-o las să plece!

– Ba da, poți, pentru că răpirea e o infracțiune gravă.

– Pfui!

– O duc acasă și...

– E în ordine! îl întrerup eu, iar cei doi se uită lung la mine, uimiți de abilitatea mea de a vorbi. Nu mă deranjează să stau.

– Vezi? N-o deranjează!

Millicent bate din palme și renunță la simularea neputinței, luând trei căni dintr-un dulap care e mult mai înalt decât cel în care se găsea zahărul. Totuși, Jack ezită. Face un pas către ea și-mi cercetează fața, în căutarea unor semne de prefăcătorie.

– E OK să petreci ore neremunerate împreună cu *doi* membri ai familiei Smith?

Să rămân acolo se potrivește foarte bine cu încercarea mea de a mă agăța de răul cel mai mic, fiindcă îmi permite să amân momentul în care o să-l informez pe dr. L. despre cele întâmplate, sau chiar să înfrunt consecințele evenimentelor legate de postul de la MIT. Atâta vreme cât sunt aici, timpul e suspendat. Trecutul e trecut – n-am obținut slujba. Totuși, orice viitor e posibil: AOC se ridică la putere și-mi șterge împrumuturile de studii. Pancreasul meu începe să producă insulină de unul singur. Mă retrag la țară și-mi petrec zilele gândindu-mă la cinematica sistemelor bogate în cristale.

Iar Jack știe, pentru că detectorul lui de minciuni funcționează în mod magic: vede că vreau cu adevărat să stau și-mi trage un scaun; apoi ne scoatem paltoanele, ne așezăm unul în fața celuilalt și eu mă uit de jur împrejur ca să nu observ cum el se concentrează asupra mea ca și când eu aș fi cheia înțelegerii accelerației căderii libere a antimateriei. Millicent începe să transfere prăjiturele umplute cu gem de lux, dintr-o cutie luxoasă, pe o farfurie așijderea. Cercetez ambalajul după informații nutriționale, dar nu le găsesc.

– Deci... de cât timp o faceți? întreabă ea pe un ton colocvial.

Icnesc atât de zgomotos, încât aproape că mă înec. Jack își toarnă cafea calm, netulburat.

– N-o facem! răspunde el.

– Ce nu faceți?

– Nu *o* facem.

Millicent se uită când la unul, când la celălalt.

– Nici măcar puțin?

– Nu.

– Ești sigur?

– Cred că aș ști dacă am face-o.

Jack își pune zahăr în cană, iar eu aș vrea să mă arunc într-un vulcan activ.

– Sper că spui adevărul, zice Millicent. Mă rog..., adaugă ea ridicând din umeri cu destulă greutate, ...probabil că e mai bine așa. Ai fost întotdeauna atât de protector cu fratele tău, încât ar fi puțin cam ciudat să-i seduci iubita!

– Haide să nu vorbim despre seducție înainte de ora unsprezece dimineața, bine? spune Jack, ridicându-se în picioare și începând să se miște prin bucătărie. Și haide să vorbim despre altceva, de vreme ce Elsie e pe cale să se sufoce în timpul vizitei ăsteia!

De bună seamă că așa e. Sunt destul de sigură că organele îmi cedează.

– Despre ce altceva să discutăm? Nu sunt decât o bătrână neputincioasă. Nu mi se întâmplă nimic. A, da: câinele vecinului

a făcut iar caca pe peluza mea. Mă gândesc să angajez pe cineva care să se ducă și să se răhățească pe peluza vecinului. E vreunul dintre voi interesat?

– Sunt puțin ocupat pentru asta, răspunde Jack.

O secundă mai târziu, în fața mea apare o cană aburindă. Jack vine pe la spate și-și pune o mână pe masă, lângă mine, iar cu cealaltă mototolește ceva ce sună ca o bucată de hârtie. Scufundă un pliculeț de ceai în apa fierbinte și-i simt pieptul frecându-se de spatele și de părul meu, în timp ce spune:

– Dar Elsie *e* în căutare de slujbă!

Mă întorc ca să mă uit urât la el, dar Jack deja s-a dus la locul lui. Millicent, pe de altă parte, se uită la mine în expectativă.

– Îmi... îmi pare rău... nu pot... și...

„Probabil că e ilegal!", mă gândesc, după care reușesc, în sfârșit, să-mi articulez răspunsul:

– Îmi pare rău!

– A doua ofertă de muncă pe care a refuzat-o în dimineața asta! comentează Jack.

– Hmmm... Pretențioasă! Nu contează, în cazul ăsta o să-i rog pe ceilalți nepoți ai mei. Poate că ar fi bine să sugerez în mod ferm că moștenirea de la mine depinde de asta?

– Nu atât o „biată bătrânică neputincioasă", cât o „cotoroanță bătrână și ursuză", spune Jack pe un ton drăgăstos.

– Poate că ai dreptate. Care-i treaba cu ceaiul? îl întreabă ea pe Jack.

– Lui Elsie nu-i place cafeaua.

– Aha! exclamă ea cu subînțeles. Ai fi putut să spui, Elsie!

– Nu, n-ar fi putut. Dar lucrăm la asta.

Jack mă privește în ochi, peste cana de cafea. Gropița apare, făcându-mi inima să bată sacadat. Aerul dintre noi miroase a Earl Grey, a gem de zmeură și a dimineață de duminică.

Telefonul meu a murit de multă vreme, în bucătărie nu există ceasuri și n-am nici cea mai vagă idee de când stăm la masă. Din când în când particip la conversație, dar nici Millicent și nici

Jack nu cer prea mult de la mine și e plăcut să mă aflu în acest simulacru de purgatoriu al familiei Smith. Urmăresc felul în care interacționează Jack și bunica lui, o combinație de tachinare și de iubire profundă și totală, împărtășită. Nu știu dacă m-am mai aflat vreodată într-o încăpere atât de plină de sinceritate, dar sunt sigură că n-a fost rostită nici o minciună de când am intrat în casa asta. E incitant, dar într-un fel care-mi provoacă dureri de stomac. Ca atunci când te dai în carusel sau când mănânci brânză cu mucegai.

Aflu că Jack și Millicent petrec o parte din fiecare sfârșit de săptămână împreună – de preferat, ca rezultat al unei ambuscade.

– Situația de viață și de moarte de săptămâna trecută a fost nevoia de a i se explica ce e un Bitcoin, spune el pe un ton sec.

Evident, pretextul acela nu-l deranjează.

– Nici eu nu înțeleg ce e Bitcoin, mărturisesc după ce sorb prelung din ceai – a treia băutură fierbinte pe care mi-a pregătit-o Jack în ultimele douăsprezece ore.

Nu-mi dau seama cum s-a ajuns la asta.

– Vezi? se bucură Millicent, aruncându-i lui Jack un zâmbet triumfător. Posibil-prietena lui Greg e de partea mea!

Jack și Millicent știu unul despre altul mai multe lucruri decât a știut vreodată vreo rudă a mea despre mine. Millicent recunoaște fără dificultate nume, locuri, evenimente pe care le pomenește Jack. În schimb, el n-are nevoie de nici o explicație atunci când Millicent anunță că o să poarte rochia verde la cina familiei Rutherford sau atunci când se plânge că și-a terminat de urmărit serialul și că nu mai are la ce să se uite.

– Nu l-ai terminat, spune el.

– Ba da.

– Ți-am adus douăsprezece sezoane din *Verdict: crimă*. N-ai cum să te fi uitat la toate într-o săptămână!

– Nu mai sunt episoade la televizor.

Jack se ridică în picioare, oftând.

– Mă duc să pornesc DVD-playerul. Vin imediat!

Deschid gura în secunda în care el dispare, pregătită să umplu tăcerea cu un comentariu despre vreme, dar Millicent îmi aruncă deja una dintre privirile ei pătrunzătoare.

– Nu ești bibliotecară, nu-i așa?

Îmi dreg glasul.

– Nu, îmi pare rău. Am mințit. E o poveste lungă, dar...

– Am nouăzeci de ani – n-am timp pentru povești lungi. Cu ce te ocupi, în cazul ăsta?

Mă joc cu pliculețul de ceai.

– Sunt fiziciană.

– Ca Jack.

– Într-un fel. Nu chiar..., spun, rămânând cu privirea ațintită la cana de ceai, fiindcă starea de fapt a carierei mele e un subiect dureros. Jack e un profesor recunoscut. Eu sunt doar asistent. Iar el e fizician experimentalist, iar eu sunt...

– Teoreticiană, completează Millicent, dând din cap. Deci, ca mama lui!

Îmi ridic privirea și clipesc, în timp ce mă uit la ea.

– Mama lui?

Oare bătrâna și-a pierdut luciditatea? La fel cum era bunica Hannaway înainte să moară, când mă confunda cu sora ei pe care o plăcea cel mai puțin și țipa la mine, acuzându-mă că îi furasem șorțul?

– Vreți să spuneți cea care..., murmur eu.

– A murit. Ei bine, sigur că da! Jack n-a avut decât o mamă, adaugă ea, pufnind. Iar Caroline n-a fost deloc nerăbdătoare să preia sarcina. Ce lucru sfâșietor să-i vezi crescând pe cei doi băieți, care au fost și sunt atât de apropiați! În aceeași casă, aceeași familie. Unul avea mamă, unul, nu.

– Of!

N-ar trebui să pun nici una dintre întrebările care îmi umblă prin minte. În mod evident, Millicent are o impresie greșită despre relația dintre mine și Jack, altfel n-ar dezvălui atâtea lucruri. Dar...

– Câți ani avea Jack?

– Pe vremea când a murit Grethe? Cam un an. Fiul meu s-a recăsătorit după doar câteva luni și, la foarte scurt timp după aceea, el și Caroline l-au avut pe Greg. Vezi tu, în primii câțiva ani eu am fost cea care a insistat să nu-i spunem nimic lui Jack despre Grethe. Am crezut că băiatul ar fi putut să aibă o viață normală dacă n-ar fi știut nimic despre Grethe și ar fi crezut că cea de a doua noră a mea era mama lui biologică. Ei bine, ar fi fost dreptul lui Caroline să refuze ideea asta a mea. N-ar fi trebuit să mă amestec. Pentru că am înrăutățit lucrurile: câțiva ani mai târziu, Jack a dat de belele, așa cum li se întâmplă copiilor, iar Caroline a țipat la el: „Nu-mi spune «mamă», nu sunt mama ta!" A fost un moment de slăbiciune, iar Caroline s-a simțit vinovată după aceea. Dar era prea târziu, spune bătrâna, oftând. E greu să-i explici unui copil de nouă ani că toate lucrurile pe care le credea adevărate sunt niște minciuni. Că n-ar trebui să-i spună „mamă" femeii căreia *fratele* lui îi spune „mamă", adaugă ea, masându-și tâmplele. Jack a părut să primească vestea cu calm. Doar că nu i-a mai spus nici tatălui său – „tată". Eu am devenit „Millicent". Și, începând de atunci, a devenit foarte suspicios. Foarte preocupat de... limite. Mai mult decât e sănătos, cred.

Millicent își face de lucru așezând cănile peste farfuria goală de prăjituri. Pentru prima dată de când o cunosc, își arată vârsta. Fragilă, bătrână, obosită. Are gura căzută, mărginită de riduri adânci. Și totuși Jack și Greg au crescut apropiați ca niște siamezi, în ciuda tuturor acestor lucruri. Singura consolare.

Îmi aduc aminte cum a avut Jack grijă de Greg după episodul de la dentist și mi se strânge inima. Încerc să mi-i imaginez pe când erau copii, să mi-l imaginez pe Jack fiind altfel decât bărbatul ăsta înalt, sigur de sine, autoritar. Însă eșuez amarnic.

– Sunteți sigură că ea... Grethe..., încep eu să spun, vrând s-o întreb pe Millicent dacă numele de familie al mamei lui Jack era „Turner", acela putând să fie motivul pentru care Jack e un „Smith", dar nu în *totalitate*, ...sunteți sigură că era teoreticiană?

Se pare că pasiunea pentru fizică e o trăsătură a familiei lui Jack, în timp ce singurul lucru pe care îl au în comun mulți dintre membrii familiei mele sunt eczemele.

– De ce întrebi?

– Știți… Jack nu pare să-i placă prea mult pe teoreticieni.

Millicent îmi aruncă o privire plină de subînțeles.

– Dar te place pe *tine*, nu-i așa?

Vorbește cu mine ca și cum n-aș da pe dinafară de inteligență, iar eu roșesc.

– Dar la un moment dat a scris un articol care…

– O, *ăla*!

Chicotește, ca și cum s-ar referi la o amintire dragă de familie. Prima zi de grădiniță, prima întâlnire cu Goofy la Disneyland și acea zi în care nepotul ei a aruncat în aer un întreg domeniu științific.

– Aia n-a avut nici o legătură cu fizica teoretică, explică Millicent. Jack era un adolescent care se răzvrătea, furios din cauza a ceea ce aflase despre Grethe. Dar acum e bărbat. Unul bun. Păcat că nu pot să-i las banii mei, fiindcă i-ar împărți între restul membrilor nerecunoscători ai familiei.

– Ce aflase despre Grethe?

Mă întreb în sinea mea dacă întreaga farsă Smith-Turner a fost despre mama lui. O… ura? A fost un fel de răzbunare pentru… ce? Pentru că a murit? Apoi îndrăznesc s-o mai chestionez pe Millicent:

– A scris articolul acela din cauza ei?

Probabil că pun prea multe întrebări. Expresia lui Millicent se schimbă: la început devine rezervată, iar apoi, goală.

– Nu mai țin minte, răspunde ea, ridicând din umeri cu un aer aiurit, deși se vede bine că se preface, iar eu sunt sigură că Millicent n-a uitat nici măcar un lucru în viața ei, nici numele lui Greg și nici ce anume l-a făcut pe Jack să fie cel care e în prezent. O să-ți spună Jack! După ce veți fi fost împreună de suficient de mult timp.

-Nu, noi... Credeți-mă, Jack și cu mine nu... *n-o facem*! spun eu. Creierul mi se strânge atât de tare, încât face implozie.

-O, știu! Asta e cu totul altceva, nu-i așa?

-Nu e nimic. Nu suntem nici măcar prieteni.

-Sigur că da, spune ea pe un ton aproape... compătimitor. O să înțelegi singură la momentul potrivit!

-Ce o să înțeleg?

-DVD-playerul e instalat, anunță Jack intrând pe ușă, și ți-am lăsat instrucțiuni detaliate pentru cum să treci la următorul sezon, având în vedere că cele pe care ți le-am lăsat săptămâna trecută au dispărut!

-O, da! a trebuit să arunc cu agenda în mătușa Maureen după ce ea a spus că purtam un pulover de un verde prea aprins!

-Bineînțeles că *a trebuit* să faci asta! Acum pot s-o duc pe Elsie acasă? Sau răpirea e încă în desfășurare?

Millicent pufnește.

-Chiar te rog, du-o! M-am săturat de voi amândoi! Nu sunteți nici pe departe la fel de distractivi ca Jessica Fletcher.

Ne dă afară fără menajamente, la fel cum ne-a primit, scoțând o simfonie de sunete fals iritate, care sunt negate de insistența cu care se agață de Jack.

-O să trec mai târziu pe aici ca să dau zăpada, promite Jack.

-Bine, dar să nu intri! O să fiu ocupată cu serialul!

-Știu, spune el, sărutând-o pe frunte. Să fii cuminte până weekendul viitor! Distrează-te scriind testamente, ca să-i umpli de ciudă pe cei din familie!

-Așa o să fac, promite ea pe un ton sfidător, după care trântește ușa în urma noastră.

-Chiar asta face? întreb eu în drum spre mașină.

Zăpada ne scrâșnește sub tălpi.

-Ce?

-Scrie testamente ca să facă în ciudă?

-Probabil că da.

-De ce?

– Meschinărie. Plictiseală. Singurătate. Într-o bună zi, pe vremea când aveam șaisprezece ani, tatăl meu a făcut un comentariu despre friptura ei, susținând că ar fi fost prea uscată. Drept represalii, Millicent a donat un milion de dolari unui adăpost pentru iepuri.

– O, Doamne, de ce?!

– E un cerc vicios. Cea mai mare parte a familiei mele pare să graviteze în jurul ei din pricina banilor, așa că Millicent se folosește de moștenire ca de o armă. Dar asta nu le-o face mai dragă celorlalți membri ai familiei, care sunt ființe umane normale și care cred că ea exagerează atunci când amenință să-și lase toată averea firmei JP Morgan Chase, drept răzbunare.

– Greg e unul dintre cei normali?

– Greg e cel mai normal, dar preferă s-o evite total pe Millicent. Lui îi place ca oamenii să se înțeleagă între ei, ceea ce nu se poate întâmpla dacă ea se află într-un spațiu cuántic dat.

– Ca principiul Pauli[1], remarc eu, după care schimbăm un zâmbet lângă locul din față al mașinii. Dar o placi, totuși!

– E un monstru. Însă ți se bagă pe sub piele cam după treizeci de ani de când o cunoști, explică el pe un ton afectuos. Ca o căpușă.

Râd, iar respirația îmi e ca o adiere albă în spațiul dintre noi.

– Oare ar trebui să-i explicăm că nu eram cu adevărat iubita lui Greg?

– Nu! Millicent e prea ocupată cu declararea de războaie ale rahaților de pe peluză, ca să-i pese de așa ceva.

Încercând să par dezinvoltă, întreb:

– Tu... întotdeauna i-ai spus Millicent?

– Așa o cheamă.

– Vreau să spun, de ce nu „bunică", „buni", „buti" sau „buli"?

– Buli?!

– Mă rog. „Babușca". Strămoașă pe linie maternă.

Expresia lui Jack devine de nepătruns.

[1] Principiul Pauli sau Principiul de excluziune, afirmă că doi fermioni identici nu pot ocupa simultan aceeași stare cuantică.

– E bine să le spui oamenilor pe nume. Asta reduce posibilitatea de-a apărea neînțelegeri, răspunde el, iar mie mi se pare că simt o fracțiune de secundă de ezitare, ca și cum Jack s-ar gândi, poate, să-mi dezvăluie mai mult, dar momentul trece precum un fulg de zăpadă înghițit de masa de zăpadă strălucitoare. Haide să te duc acasă înainte ca vecina ta de apartament să te dea dispărută!

Dau din cap în semn de aprobare, fiindcă am nevoie să descâlcesc, într-un spațiu liber de Smith, mizeria care a ajuns viața mea de acum. Dar în clipa asta îmi dau seama de un lucru: restul vieții mele o să fie un spațiu liber de Smith.

Un spațiu liber de Jack.

Probabil că n-o să-l mai văd niciodată. De ce l-aș vedea? Cercurile în care ne învârtim sunt o diagramă Venn, cu suprapuneri minore. Poate că o să ne întâlnim la o conferință pe teme de fizică peste doi ani, atunci când eu o să fiu în continuare profesor asistent cu patruzeci de ore pe săptămână, iar el o să lucreze la discursul de recepție pentru Nobel. Aranjamentul meu cu Greg s-a încheiat, cel mai probabil, ceea ce înseamnă că asta e tot. E ultima dată când îl văd pe Jack. Bărbatul ăsta imposibil, enervant, care ocupă tot spațiul și care pare să mă cunoască, în ciuda tuturor lucrurilor pe care nu i le împărtășesc despre mine, o să iasă din viața mea.

Ar trebui să fiu nerăbdătoare să mă întorc la vremurile mai simple, când obișnuiam să petrec zero ore pe săptămână în compania lui și creierul meu nu era făcut din guacamole, dar... ce păcat! Ce perspectivă surprinzător de înspăimântătoare!

Ăsta e motivul pentru care îl opresc, trăgându-l de mâneca paltonului. Motivul pentru care spun fără să mă gândesc, fără premeditare și cu multă panică nesăbuită:

– Posămăscoținoraș!

Cuvintele îmi ies pe gură fără pauză sau intonație, ajungând să fie doar o adunătură de sunete înghesuite unele într-altele. Pe care Jack, judecând după cuta care îi apare între sprâncene, nu le-a înțeles.

Îmi dreg glasul. Inspir adânc.

– Dacă mai vrei. Și dacă Greg n-are nimic împotrivă. Poți să mă scoți.

Jack se holbează la mine, nemișcat, fără reacție, pentru mult prea mult timp.

– Să te scot... în felul mafiot – adică să te omor?

– Nu. Nu! Asta nu e deloc ce..., mă bâlbâi, roșind, înfrigurată, obosită, chinuită de o migrenă și neavând nici cea mai vagă idee despre ceea ce fac și de ce el nu înțelege spusele mele. Pot să vin la *tine* acasă. Pot să te scot eu pe *tine*.

Dă din cap. Lent.

– În felul mafiot!

– Nu. Eu...

Atunci observ luminița amuzată din ochii lui, ca și cum ar ști exact ce vreau să spun. Strâng din buze, pentru că nu vreau să-l încurajez, nu vreau să zâmbesc, dar sunt pe punctul de a face asta. Și adaug:

– Te urăsc!

– Sigur că mă urăști.

– De ce e totul atât de dificil cu tine?

– Îmi place să te țin în corzi.

– Ascultă – haide să ne întâlnim.

Asta pare riscant. Nerecomandat. Palpitant. Dar sunt dispusă să-mi asum riscul și adaug:

– Doar să... încercăm. Să vedem ce se întâmplă. Vrei?

– Da, răspunde el după o scurtă pauză. Cu o condiție.

Mă încrunt.

– Deja pui condiții?

– Întotdeauna, spune el, iar gura îi zvâcnește, dar expresia îi redevine de nepătruns. Dacă e să facem asta... atunci când ești cu mine, am nevoie să fii sinceră. Să nu te prefaci că ești altcineva. Să nu încerci să fii cine crezi că vreau eu să fii. Spui ce gândești. Iar atunci când nu poți, măcar să-ți permiți să gândești sincer.

Fără minciuni, Elsie! exclamă el, cu maxilarul încordat. Să fii doar tu însăți.

Dau din cap în semn de încuviințare. Și atunci îmi dau seama că nu știu cum să fac asta și râd, puțin tristă, foarte îngrozită.

- Pot să încerc.

Dă și el din cap.

- Deocamdată, e suficient.

- Și tu ar trebui să fii sincer, adaug eu. Nici tu nu poți să spui minciuni.

- Nu mint prea des, spune el, simplu. Și nu mă văd mințindu-te pe tine.

Auzind asta, mă gândesc la ce a spus Millicent despre trecutul lui și mi se strânge inima. L-am văzut pe Jack fiind brutal și inutil de sincer. Mințind nu l-am prea văzut.

- Nici măcar nu mă cunoști.

- Nu te cunosc, recunoaște el.

Îmi studiază fața pentru câteva clipe, ca și cum nu se poate opri la copertă sau la prima pagină, trebuind să citească toată cartea de fiecare dată. Apoi se apleacă spre mine și frigul tăios al dimineții se topește în căldura pe care o emană corpul lui. Privirea îmi e atrasă de pomeți, de linia maxilarului, care e atât de ascuțită încât ar putea să frângă o inimă. Buzele au colțurile ridicate, ca un început al acelui zâmbet strâmb al lui care mă înfurie și mă face să mi se înmoaie genunchii și...

Se apleacă și-mi șoptește la ureche:

- Dar mi-ar plăcea să te cunosc.

Mi se face pielea de găină, șira spinării îmi vibrează ca un arcuș și, pentru prima dată în viața mea, mă gândesc la săruturi, la piele, la faptul că m-am trezit alături de Jack azi-dimineață, la mâna lui între omoplații mei, la cerneala tatuajului de pe brațul lui, la buzele lui, care sunt pline și moi și la faptul că nu s-a ras de ceva vreme și că miroase *bine* și...

Un clinchet. În spatele meu. Jack se îndreaptă de spate, deschide ușa din dreapta, iar tensiunea din mine bâzâie în continuare. Sunt aproape amețită.

– Intră, îmi ordonă el pe un ton scăzut, răgușit, și poate nevorbind chiar cu mine.

Mă strecor pe scaun și am revelația faptului că s-ar putea ca tot ceea ce mi se întâmplă acum să fie adevărat. Să se întâmple în *afara* capului meu.

Eu, făcând o încercare de a fi *eu însămi*.

CAPITOLUL 16

FORȚE FUNDAMENTALE

De la: Glass.abigail.2@bostoncollege.edu
Subiect: Termo 201

Salutare! N-am venit la ore semestrul ăsta pentru că n-am găsit clasa. Unde spuneați că ne întâlnim? Ați putea să-mi desenați o hartă? Mersi.

– Incalificabil!

Dr. L. pronunță cuvântul cu un *c* moale și cu vocale misterioase, ca și cum engleza ar fi o franceză pe care americanii doar o împrumută. Asta m-ar amuza, dar e prima noastră întâlnire de când i-am transmis veștile despre slujbă și nu pot să simt nimic altceva decât tulburare. M-a rugat să vin la el și, de fapt, nu voiam să fac asta, având în vedere zăpada și porcăria de program pe care îl am. Și totuși, iată-mă!

– E incalificabil faptul că au ales un alt candidat, repetă el. Poate că se cere să facem contestație.

– Știind cine e candidatul care a câștigat, mă îndoiesc că există motive pentru o contestație.

– Georgina Sepulveda, zici? întreabă el, iar eu dau din cap, adeverind că așa o cheamă pe câștigătoare. Și cine ar fi persoana asta?

Sunt surprinsă de faptul că e posibil ca un fizician contemporan să nu fi auzit de activitatea ei. Dar dr. L. poate fi obtuz atunci când vine vorba de experimentaliști. Pe bună dreptate.

– Ea e în spatele modelului Sepulveda. O fiziciană strălucită a particulelor. Și a avut bursă Burke în urmă cu câțiva ani, explic, privindu-mi genunchii, pentru ca apoi să contemplu din nou încruntătura de pe fața dr. L. Îmi pare rău, dr. Laurendeau! Știu că e o dezamăgire, dar...

– Mă întreb dacă până la urmă Smith-Turner a influențat angajarea.

Apuc brațele scaunului verde.

– El... mă îndoiesc.

– Nu putem să fim siguri că n-ar face așa ceva, nu?

Îmi dreg glasul.

– Sunt convinsă că n-a...

– Elise, vrei la fel de mult ca mine ca Smith-Turner să primească ceea ce merită, nu-i așa?

Îmi simt stomacul răsucindu-se și-mi cobor privirea, îngrozită. Dr. L. și-a petrecut ultimii șase ani în calitate de îndrumător al meu de doctorat, și iată-mă devenind o ticăloasă ce se asociază cu neghiobul care aproape că i-a distrus cariera.

Iată-mă devenind altcineva decât acea Elsie pe care și-o dorește dr. L.

Trebuie să mă întorc la ea. La Elsie cea muncitoare, neabătută, concentrată.

– E un regres uriaș. Dar mă... regrupez, spun eu, încercând să par optimistă. În ceea ce privește posibilitatea de a găsi o slujbă anul viitor, eu...

- Dar ai o slujbă! De fapt, mai multe!

- Da. Absolut, recunosc, inspirând adânc. Dar posturile astea de asistent îmi ocupă mult timp, așa că îmi rămâne foarte puțin pentru cercetare. Și chiar vreau să termin de dezvoltat...

- Întotdeauna se găsește timp pentru cercetare. Nu trebuie decât să vrei asta.

Închid ochii, fiindcă vorbele lui mă dor ca naiba. Elsie pe care și-o dorește el aproape că-mi scapă, dar o țin bine.

- Aveți dreptate.

- N-ai putea să-ți iei, pur și simplu, mai puține ore?

Respir lent. Inspirație, expirație.

- Din punct de vedere financiar, nu-i posibil.

- Înțeleg. Ei bine, câteodată banii trebuie puși pe planul doi.

Strâng brațul scaunului, simțind un val de frustrare fiindcă el ar putea să mă creadă lacomă din pricină că vreau să-mi cumpăr insulină și să locuiesc într-un apartament fără molii mutante. Sentimentul e imediat sufocat de vinovăție. Ăsta e dr. L., fără de care n-aș ști nici măcar teorema Nielsen-Ninomiya.

Inspir adânc, forțându-mă să-i pomenesc cumva dr. L. despre ideea care îmi preocupă mintea din dimineața pe care am petrecut-o acasă la Jack. Deși nu există un plan al existenței în care ar fi posibil sau potrivit să lucrez pentru el, poate că există o oarecare perspectivă legată de oferta lui.

- Cineva mi-a recomandat să iau în considerare o bursă postdoctorală sau alt post axat exclusiv pe cercetare.

Dr. L. se uită la mine, alarmat pentru o fracțiune de secundă, iar apoi oftează:

- Am mai discutat despre asta, Elise.

- Corect. Dar am vorbit despre teoreticieni. Poate că niște experimentaliști ar fi interesați de...

- Din păcate, nu. Am întrebat în stânga și-n dreapta și-mi pare foarte rău, dar nici un fizician potrivit n-a fost interesat de angajarea ta în calitate de cercetător, spune el, iar stomacul începe să mă doară și mai tare.

Îmi cobor privirea. O, Doamne, sunt o idioată! O mare idioată.

Dr. L. înconjoară biroul, venind în fața mea și rămânând la picioare.

– Elise, continuă el pe un ton mai blând, știu cum te simți. Îți aduci aminte de perioada în care ți-ai început doctoratul? De cât de neajutorată te simțeai? De felul în care te-am îndrumat să-ți dezvolți algoritmii, să-ți publici manuscrisele, să-ți faci un nume în comunitatea fizicienilor? Pot să te ajut și acum.

Mă gândesc la toate lucrurile pe care le-a făcut pentru mine. La toate lucrurile pe care i le datorez. Mă întreb unde aș fi fără el. Și nu-mi vine nici o idee.

– Ai încredere în mine?

Dau din cap în semn că da.

Nu primesc un refuz oficial de la MIT până miercuri seara.

Sunt în mijlocul a ceea ce devine cu rapiditate un demers semestrial: să învăț din nou teorema lui Noether, ca să pot s-o predau unei clase de studenți în mare parte adormiți, la ora opt dimineața, numai ca s-o uit din nou până când încep orele de Termo, de la ora nouă și jumătate.

Mintea mea e ca o strecurătoare.

Sună telefonul, iar eu mă uit la numele care apare pe ecran. Cece își scrie MPCMPST-ul (Manuscris Pe Care Mi-ar Plăcea Să-l Termin) pe canapea, dar acum își ridică privirea și se uită în ochii mei.

– Îmi pare rău că n-a mers! îmi spune Monica, după o explicație lungă, ce include de patru ori sintagma „potrivit pentru instituție".

Apreciez apelul. De obicei, respingerile academice sunt e-mailuri care conțin un singur rând. De cele mai multe ori, nici măcar atât – doar praf în ochi.

– Nu-i vina ta, Monica! spun eu.

– Sau e? șoptește Cece, făcându-mă să zâmbesc.

- Înțeleg situația, adaug, numai ca s-o văd pe Cece solicitându-și mușchii cu care își dă ochii peste cap.

- Vreau să știi, spune Monica, în curând o să se deschidă noi posturi.

Am crezut că-mi lăsasem speranța însângerată și înfrântă pe marginea drumului, dar se pare că mai respiră.

- Anul viitor?

- În trei sau patru ani. Câțiva teoreticieni urmează să se pensioneze, iar decanul n-o să îndrăznească să închidă posturile de titulari. Sper că o să candidezi din nou.

„Du-te fără mine!" îmi spune speranța mea, contemplând încă șase semestre cu teorema lui Noether. „Nu fac altceva decât să te trag înapoi!"

- Sigur că da. Așa o să fac.

- Și haide să păstrăm legătura! Să luăm prânzul împreună după ce se termină semestrul.

- Mi-ar face plăcere.

- Fantastic! Ai să-mi dai vreo părere legată de angajare?

Vocea lui Jack îmi sună în minte:

„Să spui ceea ce gândești. Iar atunci când nu poți, măcar să-ți permiți să gândești sincer."

OK. De acord.

„Monica, știi întâlnirea aia complet neobișnuită pe care am avut-o înainte de interviu? Poate că ar fi trebuit să-mi spui că n-aveam nici o șansă. De asemenea, ai exagerat cu decorul bovin. De asemenea, *de asemenea*, fiul tău e psihopat și sper să-și rupă organul în timp ce i-o trage în public unui hidrant."

- Vreau doar să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut. Apreciez!

S-ar putea ca Jack să aibă dreptate. Contemplarea adevărului – fie și doar mentală – e o emoție accesibilă și plăcută.

După ce închid telefonul, văd că am primit două e-mailuri noi – unul de la un student care îmi cere numărul cardului meu de credit ca să cumpere o mie cinci sute de buburuze și unul de la Greg.

Salut, Elsie,
Am vrut să te sun, dar Jack mi-a spus că e mai bine să aştept şi... ei bine, am auzit că ai aflat. Îmi pare rău că n-ai căpătat slujba. Dar e atât de tare că eşti fiziciană! Ce şansă era? Poate că Jack ar fi în stare să te ajute să găseşti altceva? Are tone de relaţii!
În orice caz, ai vrea să luăm prânzul într-una din zilele următoare, să ne punem la curent cu ce a mai făcut fiecare dintre noi în ultimul timp? Fac cinste!
G.

P.S. Am fost informat că am încercat să urinez pe tine/în apropierea ta. Îmi regret profund faptele.

Mă gândesc la noua mea popularitate privitoare la prânz – luaţi de-aici, agresori din gimnaziu! – şi aproape că n-o observ pe Cece stând la masă, lângă mine.

– Hei! mă face ea atentă, în timp ce mănâncă crutoane direct din pungă, apucându-le cu beţişoare chinezeşti, iar eu, politicoasă ca întotdeauna, n-o întreb nimic, însă ea mă chestionează: Cum te simţi?

„Ce întrebare bună!"

– Mă simt... ca şi cum toate mingile cu care jonglam ar fi căzut pe jos. Şi n-am nici o idee despre ceea ce urmează.

„Asta nu-i evoluţia personajului tău, Elsie! Mai degrabă, un obstacol în calea personajului!"

– Ar putea să existe şi o parte pozitivă a situaţiei?

Îmi înclin capul.

– Pozitivă?!

– Acum nu trebuie să mai jonglezi. Îţi poţi folosi mâinile ca să... dai oamenii laoparte din calea ta. Să te scarpini în fund. Să devii păpuşar, mă îndeamnă ea, ridicând din umeri. Dacă ai

putea să te scoli mâine-dimineață și să alegi orice îți trece prin cap, ce ai face?

Privirea mea, care e mai iute decât creierul, se oprește la colțul de sus al monitorului, unde documentul Word zace într-o stare de neglijare.

„Mi-aș termina lucrarea despre cristalele lichide bidimensionale!" mă gândesc eu pe dată.

Dar cum, fără slujba de la MIT? Am ratat șansa asta, ceea ce înseamnă că...

Cece oftează.

– OK, știi ce? Asta a fost o întrebare grea. Haide să avem mai bine fantezii legate de viitor!

– Sigur că da, mă învoiesc eu, sprijinindu-mă de spătar. Inegalitatea veniturilor? Proliferarea nucleară? Schimbarea climatică?

– Întotdeauna am chef să discutăm despre felul în care ridicarea nivelului mării o să ducă la revendicarea orașului pierdut Miami de către sirene, dar mă gândeam mai degrabă la... anul viitor. La bani.

Oftez.

– UMass a scos pe piață posturi de suplinitori și la fel și...

– Nu. Ascultă, nu vreau să faci așa ceva! M-am gândit la asta și... cred că am găsit o soluție, mă anunță ea, iar aerul sincer și sufletist îi e doar puțin subminat de felul în care flutură un cruton Caesar. Kirk îmi oferă de lucru. Spune că o să aibă nevoie de mine cel puțin de două ori pe săptămână și vrea să mă plătească pur și simplu ca pe un angajat. Echipa lui chiar întocmește un contract.

Mă încrunt. De ce ocupă Kirk o parte atât de mare din conversație? Și mai mult decât atât:

– De unde are bani?

– E om de știință.

– Fiind eu însămi om de știință, dă-mi voie să te întreb din nou: de unde are Kirk bani? Insist, iar apoi îmi vine în minte un gând înfricoșător. Cece, spune-mi că nu-i Elon Musk!

– *Monstrule* ce ești! Te rog, retrage-ți cuvintele!

– E singurul om de știință bogat care-mi vine în minte.

– Kirk e Kirk, îți jur! N-ar scrie niciodată mesaje răzgâiate pe Twitter despre faptul că lumea e incorectă cu bieții milionari. Ca să fiu sinceră, mă îndoiesc că știe ce e Twitter. E..., spune ea, iar ochii îi strălucesc puțin, ...un tocilar sută la sută, Elsie! Pe când era doctorand, a realizat materialul ăsta pe care-l vrea toată lumea, iar apoi a construit o companie în jurul lui, împreună cu un prieten absolvent de MBA. Dar compania e uriașă acum, adică ridicol de mare. Are acțiuni, dacă poți să crezi!

Cece s-a entuziasmat. Crutoanele zboară peste tot prin cameră. Arcie a observat că ceva e suspect.

Cece continuă:

– Deci acum are toate evenimentele și întâlnirile astea la care trebuie să se ducă. Dar e capricios și urăște oamenii și spune că dacă sunt și eu acolo, indivizii ăia i se par mai suportabili, chiar dacă eu nu știu nimic despre știință *sau* despre bani...

– Stai așa! exclam, încruntându-mă. Care e numele materialului?

– Tot uit. Ceva de genul fibră, bla, bla, sintetică, bla, bla, rezistentă, bla, bla, mă lămurește Cece, lovindu-se cu bețigașele peste buze. Taurus, poate?

Aș fi vrut să am băutură în gură, fiindcă chestia asta e demnă de o împroșcare în stil comic.

– Cece, ești falsa iubită a tipului care a inventat *Tauronul*?!

– O, da! Așa se cheamă!

– Tauronul este, efectiv, *peste tot*, explic eu, clipind apăsat. Kirk trebuie să fie milionar!

– Cred că e. Și ăsta-i motivul pentru care nu trebuie să predai șaizeci și nouă de cursuri anul viitor!

Se uită la mine în expectativă, până când oftez și bâigui:

– Frumos...

– Mulțumesc. Oricum, o să mă ocup eu de chirie. Așa că poți munci niște ore rezonabile. Unul sau două cursuri. Iar în restul timpului poți sta acasă și lucra la cercetarea ta despre scântei.

– Cristale.

– Cristale. Și putem să ne petrecem serile mâncând brânză *gruyere* și ierarhizând filmele lui Kar-Wai Wong, de la cel mai puternic până la cel mai puțin emoționant din punct de vedere cinematografic.

„Știe cât de mult îți place *Saga Amurg*?"

Zâmbesc, încercând să-mi amintesc măcar un singur film de Kar-Wai Wong. Sunt destul de sigură că am avut un maraton de două zile în urmă cu trei ani, pe care mi l-am petrecut rezolvând ecuații pe tabla minții, în timp ce prietena Cece era în plin sindrom Stendhal.

– Ar câștiga *2046*.

Zâmbește, visătoare.

– Probabil că da.

Nu-mi place Kirk. Nu, nu-mi place felul în care arată Cece ori de câte ori vorbește despre el, fiindcă n-am văzut-o purtându-se așa decât în legătură cu filmele străine, sau cu Sapir-Whorf sau cu aricii. Pur și simplu nu pare o idee bună să-ți placă atât de mult falsul iubit. Dar n-am ocazia s-o spun, fiindcă Cece e iar în picioare, cotrobăind prin dulap după chipsuri. Și fiindcă telefonul mă anunță că am primit un mesaj – primul care îmi vine de la numărul ăsta:

Ești liberă mâine-seară?

CAPITOLUL 17

DISLOCARE

Sunt îmbrăcată cu blugi negri.

Un tricou drăguț.

Bocanci până la gleznă.

Îmi las părul desfăcut. Apoi mi-l ridic într-un coc. Apoi îl desfac iar. Apoi îl împletesc.

Apoi îl desfac.

Nu i-am spus lui Cece unde mă duc, fiindcă nu e acasă și fiindcă sunt fizic incapabilă să-i trimit un mesaj, explicându-i că:

Ies.

În.

Oraș.

CuJackSmithTurner.

Mă rog, încă nu sunt sigură că motivul pentru care vrea să mă vadă nu e acela de a-mi înlocui pe furiș insulina cu un *frappucino*. Poate că ar trebui să iau în considerare un apel de urgență – ca să fac mai ușoară treaba anchetatorului în cazul în care polițiștii îmi găsesc cadavrul într-o mlaștină. Dar mașina e deja acolo în momentul în care ies din casă și apoi mă strecor pe scaunul pasagerului.

Interiorul miroase a piele, a Jack și a idei proaste care-mi trec prin minte. Ar trebui să spun ceva.

„Bună, ce faci? Cum a fost săptămâna ta? Care e personajul tău preferat din desenul Teletubby? Ceva gânduri din anul ne-electoral?" Am făcut asta de un milion de ori – să ies în oraș cu oameni. Am avut un milion de întâlniri false. Și atunci, de ce? De ce? De ce nu pot... De ce?

– Cred, spune Jack pe un ton calm, că tocmai ți-am auzit capul explodând.

Mă întorc spre el. E frumos într-un fel aproape dureros, iar capul meu e în proces de detonare.

– Vrei să te întorci sus? Să încercăm în altă zi?

Zâmbetul. Strâmb. Amuzat. Atotștiutor.

Dau din cap în semn că nu, înainte să mă răzgândesc.

– Vreau s-o fac acum.

Înghit în sec. Privesc drept înainte. Adaug:

– Cred...

Pornește motorul.

– Uită-te la tine!

– Să mă uit la mine?

Pune mâna pe tetiera scaunului pe care șed, ca să dea cu spatele. Degetele i se freacă de părul meu, cu o mișcare ușoară, neatentă.

– Da. Uită-te la tine cum spui adevărul.

– Doi prieteni ai mei sunt în oraș pentru o conferință, îmi spune Jack, iar alt prieten a organizat o întâlnire. M-am gândit că ai fi mai... relaxată cu martori.

Probabil că are dreptate, dar, chiar și așa, consider că e de datoria mea să spun:

– Nu vreau să deranjez.

– Mi-ar face plăcere să-i cunoști.

Oare e o idee bună să ne petrecem timp împreună cu prietenii lui? Probabil că sunt jalnică în comparație cu ei. Pur și simplu nu sunt distractivă – nici atunci când sunt în forma mea cea mai

bună, și cu siguranță că nu atunci când sunt cu Jack, care până acum a scos tot ce-i mai rău din mine.

– Toți prietenii tăi sunt oameni de știință? îl întreb.

– Unii dintre ei, răspunde el, după care face o pauză, iar apoi adaugă: Of, nu-mi amintesc de nici unul care nu e!

Dau din cap, resemnată. Într-adevăr, e greu să-ți lărgești cercul de prieteni. Cei din mediul academic devin prieteni, își petrec timp împreună și se culcă aproape exclusiv cu alți oameni din mediul academic. Pentru că lumea asta se aseamănă puțin cu Satul Olimpic – fără ceremonia de deschidere, dar cu distribuție de prezervative.

Parcăm în fața unei case de cărămidă. După ce a sunat la o ușă galbenă, Jack se întoarce spre mine.

– Hei!

Mă întorc și eu. De sub palton se văd o pereche de blugi și un tricou Henley, închis la culoare. Jack e mare, atrăgător, și-mi dau seama pentru prima oară în ani de zile că serile în care oamenii ies în oraș – nu *toate* serile, dar *unele* seri, poate că *mai multe* seri – nu se termină pur și simplu cu o îmbrățișare și cu un „Noapte bună!"

Tremur.

– Sincer vorbind, îmi amintește el, nu trebuie să impresionezi pe nimeni. Nu-i nevoie de scamatoriile obișnuite.

Zâmbesc.

– Aveam de gând să cioplesc un flaut dintr-un morcov și să cânt la el pentru prietenii tăi!

Se uită îndelung la mine, ca și cum aș fi cea mai fermecătoare persoană pe care a întâlnit-o vreodată.

– N-o să te mint, asta ar fi o chestie destul de tare!

Chiar înainte să aflu acele amănunte despre mama lui, Jack mi-a părut întotdeauna un lup singuratic, separat de restul familiei. Dar devine destul de repede evident faptul că grupul lui de prieteni e familia pe care și-a ales-o. Sunt peste cincisprezece oameni în casa aceea și nu numai că toți sunt încântați să-l

vadă, dar mă primesc și pe mine cu aceeași căldură. O singură excepție: Andrea, colega de la MIT a lui Jack. Ea se uită la mine ca un balaur ornamental, vag nemulțumit, simțindu-se probabil ciudat în legătură cu faptul că n-am primit slujba.

– Bere? întreabă Sunny, inginera care e proprietara casei și care e o adevărată minge de energie cu părul negru. Vin?

Sunt pregătită să-mi petrec restul serii ținând în mână un pahar de băutură pe care nu-l vreau, numai ca să evit să ies în evidență, dar Jack răspunde:

– Iau eu un pahar. Elsie nu bea.

Nu i-am spus asta, dar el știe, desigur.

– Altceva, atunci? Apă? Sifon? Suc de portocale? Sirop de arțar? întreabă Sunny, încruntându-se și uitându-se în frigider. Lapte?

– Integral? întreabă Jack.

– Doi la sută.

– Păstrează-ți apa aia albă!

– Răzgâiat răsfățat ce ești, crescut cu lapte pasteurizat din țâță de emu! îl ceartă ea, dându-i una peste braț. Îți aduci aminte de vremurile în care Caitie se mulgea și-și ținea sticlele în frigiderul sălii de relaxare pentru studenți?

– Iar Kroll a folosit laptele ăla!

– La cafea, precizează Sunny, clătinând din cap. Ce timpuri!

Jack are prieteni, glume de-ale lor vechi de un deceniu, un întreg grup de oameni inteligenți și buni care îl tachinează *pentru că* țin la el și… nu-mi dau seama ce aș putea să fac cu informația asta, în afară de a-mi îngădui să fiu amețitor de fascinată. Mă întreb în treacăt dacă prietenii ăștia știu despre articolul pe care l-a scris Jack, dacă îl susțin, dacă și-au format o părere despre fizica teoretică, după care îmi forțez creierul să tacă naibii din gură. Ar trebui să învăț cum să mă distrez la un moment dat în viața asta!

Persoana venită în vizită e un biolog de la Stanford. E la fel de înalt ca și Jack – ceva ce am crezut că e imposibil, mai ales în rândurile comunității tocilarilor.

– Nici tu nu cunoşti pe altcineva şi te simţi ca şi cum ai fi cea mai tâmpită persoană din încăpere? îmi şopteşte ea.

Dau din cap, adeverind. Toţi cei de aici sunt puţin mai în vârstă decât mine şi încerc să nu-mi imaginez posturile academice pe care s-ar putea să le ocupe.

– Cu ce te ocupi? o întreb pe Olive.

– Biologia cancerului. Tocmai am terminat primul an din postdoc. Probabil că o să intru pe piaţa muncii în următorii doi ani, răspunde ea făcând o grimasă şi apoi sorbind din bere.

– Plănuieşti să rămâi în California?

– Ar fi drăguţ, având în vedere că prietenii mei sunt acolo. Dar sincer vorbind, slujbele în domeniul academic sunt atât de rare, încât o să fie destul de greu ca eu şi Adam să fim în acelaşi oraş.

– Aveţi un plan?

Dă din cap în semn că da.

– Treaba bună e că Adam are finanţări. Sperăm că oricare ar fi instituţia care o să mă vrea, o să se uite la bani şi o să hotărască, în cele din urmă, că putem fi luaţi la pachet. Dar dacă nu..., adaugă ea, ridicând din umeri, ...s-ar putea să trebuiască să negociem o angajare conjugală.

Zâmbesc.

– Atunci, o să stabiliţi o dată?

Se apleacă spre mine, cu o expresie conspirativă. Are pielea acoperită în procent de nouăzeci la sută de pistrui şi, deşi o cunosc numai de cinci minute, aş vrea să fim prietene.

– Deja am stabilit-o. Ne căsătorim în aprilie. În vacanţa de primăvară. Doar că Adam nu ştie încă.

– Cum funcţionează chestia asta?

– Deci lui îi place natura. Să se caţăre, chestii dintr-astea. Îl duc la Yosemite, unde un pădurar al parcului o să ne căsătorească printr-o ceremonie rapidă şi nedureroasă. Apoi o să fim numai noi doi vreme de o săptămână. Şi urşii, presupun. O, Doamne, sper să nu ne mănânce urşii! exclamă ea, alungând acel gând cu o ridicare din umeri. Oricum, lui Adam nu-i plac oamenii şi

putem oricând să facem o petrecere mai târziu, dar așa ceva... cred că e genul de căsătorie pe care și-o dorește el. Cea care e potrivită pentru noi.

Mi-i imaginez pe Olive și pe Adam singuri, plimbându-se de mână pe sub pinii din Ponderosa. Nu mi-e greu.

– De ce nu-i spui?

– Ar trebui, nu-i așa? spune ea, râzând pe înfundate. Doar că... atunci când l-am întâlnit, eram într-un moment destul de prost al vieții mele. Adam a făcut atât de multe lucruri pentru mine – și acum face, întotdeauna are grijă de mine și... vreau să am și eu grijă de el măcar o dată, știi? Să-l fac să simtă asta.

Dau din cap în semn de aprobare și apoi mă uit în jos, la palmele mele goale.

„Atunci când depășesc orice limită, îmi imaginez că, de asemenea, mă lași să am grijă de tine."

– Tu și Jack sunteți împreună de ceva vreme? întreabă Olive, iar eu îmi ridic privirea.

Îmi dau seama că Elsie pe care și-o dorește ea ar spune „da". Că ține foarte mult la Jack și că-i place ideea că există cineva care are grijă de el. Dar...

Sinceritate.

Pentru o clipă, mă imaginez dezvăluind întreaga poveste: cum am fost falsa iubită a lui Greg, iar după aceea l-am cunoscut pe Jack, pentru ca apoi să-l cunosc pe Jonathan. Dar mă îndoiesc că Olive ar ști ce sunt întâlnirile false, așa că îmi rafinez puțin versiunea.

– De fapt, asta e prima dată.

E ciudat să spui opusul a ceea ce vrea cineva. Și e de-a dreptul oribil în clipa în care Olive scoate un oftat dezamăgit.

Înghit în sec.

– Îmi pare rău...

– Nu, nu! exclamă ea, zâmbind liniștitor. Eu îmi cer scuze pentru indiscreția mea de mai devreme. Atunci când te-am întrebat dacă vă căsătoriți.

Clatin din cap.

– Abia... începem să ne cunoaştem.

– Asta e grozav! E plăcut să aud că Jack a depăşit faza: „Eu nu ies la întâlniri, dă-mi voie să pun limite şi să fac să fie clar că asta e doar o întâlnire pentru sex!"

Din părerea pe care Olive pare s-o aibă despre Jack, ai zice mai degrabă că e vorba de Vin Diesel, dar vorbele ei mă pun pe gânduri: n-am nici cea mai vagă idee despre ceea ce vrea Jack de la mine. Olive e a doua persoană care aduce vorba despre cât de importante sunt limitele pentru el. N-a stabilit încă nici o limită, dar a spus că se simte atras de mine şi...

Dacă ceea ce vrea Jack de la mine e sexul, atunci ce urmează?

Sincer vorbind, n-am nici-o idee. N-am prea multă experienţă. Nu pentru că aş fi fost vreodată de părere că sexul ar fi ceva preţios, ci pentru că am considerat că e un mijloc pentru atingerea unui scop, o modalitate de a mă asigura că persoana împreună cu care sunt e mulţumită cu mine. N-am făcut niciodată sex din pricina unei atracţii pe care am simţit-o, dar asta e OK: poate că n-am tânjit niciodată după sex, dar nici nu m-a deranjat să-l fac. Fiindcă nu era pentru mine.

Cu Jack, însă... ceva e diferit. Poate pentru că el mă vede într-un fel în care nu mă mai vede altcineva. Mă trezesc gândindu-mă tot mai mult la scena de duminica trecută, de lângă maşină. În echilibru, pe marginea unui sărut care ar fi putut să nu vină, tensionată, înfierbântată, vrăjită.

S-ar putea să fie ceva aici. Sau poate că nu e nimic. Ce e sigur, e că sunt mai curioasă decât am fost vreodată. Dacă ar fi să se întâmple ceva fizic între noi, asta ar fi *pentru mine*.

– V-aţi cunoscut la serviciu? întreabă Olive.

– Într-un fel. Şi eu sunt fiziciană. Deşi sunt asistent.

– Au!

Râd.

– Chiar aşa.

– Îţi place să predai?

– Nu. Primesc multe poze hifi cu iritații pe fund care sunt prea periculoase pentru ca studenții să vină la ore. Nu-mi rămâne mult timp pentru cercetare.

Râde și ea.

– Sunt sigură. Nici mie nu mi-a plăcut munca de profesor asistent. E plăcut să fii postdoc – n-ai parte de mizeria pe care o presupune statutul de doctorand și nici n-ai responsabilitatea de a fi membru al corpului profesoral. Doar cercetare.

– Pare un vis!

Olive îmi aruncă o privire surprinsă.

– N-ai făcut studii postdoctorale?

– N-au fost locuri. Dar îndrumătorul meu de doctorat spune că e mai bine așa. O să ajung mai devreme într-un post la facultate.

– Dar *vrei* asta?

– E... complicat. Însă am încredere în el. Îi datorez multe, așa că...

Oftez.

Olive îmi cercetează fața cu atenție, evaluându-mă cu ochii larg deschiși, iar apoi spune:

– Experiența m-a învățat că noi vrem cu toții să avem încredere în mentorii noștri, dar că ei nu se gândesc întotdeauna la ce e cel mai bine pentru noi.

– În ce fel?

– Păi..., începe ea să spună, mușcându-se, gânditoare, de buza de jos, ...mediul academic e indiscutabil ierarhic, știi? Există toți acești oameni care au putere asupra ta, care se presupune că ar trebui să te îndrume și să te ajute să devii cel mai bun om de știință care poți să fii, dar... uneori ei nu știu ce e cel mai bine pentru tine. Uneori nu le pasă. Uneori au propriile interese, adaugă, iar expresia feței i se întunecă. Uneori sunt niște nenorociți care merită să calce pe o furcă și să moară!

Mă întreb ce i s-a întâmplat. Chiar deschid gura ca să întreb, dar Adam se întoarce la noi, ca și cum ar simți schimbarea stării ei de spirit.

– Olive, ai poze cu smochingul pe care și l-a cumpărat Holden pentru nunta lui? Jack nu crede că are paiete!

Olive se însuflețește.

– *Bineînțeles* că are paiete și că e *minunat*!

Sfârșim prin a ne pune pe pălăvrăgeală, mai întâi noi patru, iar apoi și ceilalți, vreme de ceea ce a părut un interval de câteva minute, dar care de fapt s-a prelungit timp de ore întregi. În timp ce Andrea spune povestea despre îndrumătorul ei de doctorat care și-a făcut apariția la disertația ei beat turtă și care a început să le ofere membrilor comisiei biscuiți digestivi, perna de lângă mine se lasă și aud:

– Totu-i în regulă?

E Jack. Îmi șoptește la ureche, cu brațul petrecut pe după spatele meu, sprijinit de spătarul canapelei. E surprinzător de aproape, dar nu mă retrag.

– Prietenii tăi sunt amuzanți!

– Mi-am imaginat că o să-i placi mai mult decât mă placi pe mine.

– Cam așa e.

Zâmbesc, gândindu-mă la Millicent, Greg și Olive. Gândindu-mă că are niște gusturi grozave la oameni. Iar apoi observ ceva pe coapsa mea: un mic săculeț cu alune.

– Ce-i asta?

– Îți supraveghez nivelul glicemiei, explică el, strâmbând din buze. Sau poți leșina peste mine, de vreme ce ăsta e obiceiul tău!

– Ai furat alunele din bufetul lui Sunny?

Îmi aruncă o privire.

– Am împărțit ani întregi același birou cu Sunny și odată a lăsat o mostră de urină pentru doctor pe biroul ei, povestește el, uitându-se la buzele mele în timp ce râd pe mutește. Nu-i umblu prin dulapuri!

Clatin din cap. Cu coada ochiului, îi observ pe Olive și pe Adam uitându-se la mine – nu, la noi, într-un fel pe care nu-l

înțeleg prea bine. Mă concentrez pe alunele mele, apoi mă duc să caut un coș de gunoi pentru ambalaj și...

– Elsie!

Georgina Sepulveda e în bucătărie, frumoasă și dată naibii de sexy. E înaltă – nu mi-am dat seama cât e de înaltă fiindcă prima oară când am văzut-o se afla lângă Jack, care o făcea să pară mică.

– Îmi pare bine că ești aici! Așteptam să stau de vorbă cu tine, dar Jack a fost nesimțitul care e de obicei și a refuzat să-mi dea numărul tău de telefon, spune ea, dându-și ochii peste cap. La început am crezut că nu-l avea și că nu voia să recunoască asta. Dar ești aici, ceea ce înseamnă că pur și simplu nu voia să te împartă cu nimeni. Ca un dragon! O, Doamne, am știut că așa avea să fie în momentul în care își găsea pe cineva! Noi două ar trebui să devenim cele mai bune prietene, numai ca să-i facem în ciudă.

Zâmbetul ei e larg și cald, iar în mintea mea se instalează certitudinea instantanee că ultima dată când ne-am văzut, m-am purtat ca un plod răzgâiat.

– Eu..., bolborosesc, uitându-mă primprejur ca o idioată, căutând... Ce? Un prompter? Situația e îngrozitor de jenantă, așa că spun:

– N-am știut că ești aici.

– Tocmai am ajuns. Ședințele de la universitate se prelungesc fără motiv – toată problematica discutată ar putea fi rezumată în cincisprezece secunde de TikTok.

Ridică din umeri și se apropie de mine. Îmi încleștez mâna pe ambalajul alunelor, ca și cum ar fi o maimuță de pluș din experimentul lui Harry Harlow[1].

– Georgina...

[1] Psiholog american care s-a făcut cunoscut pentru experimentele sale de separare maternă, dependență maternă și izolare socială realizate pe maimuțele Rhesus.

– George, te rog! Georgina e mama mea. Şi bunica. Probabil că şi străbunica. Ar trebui să investim într-o carte cu nume de copii.

– O, fac eu, dregându-mi glasul, conştientă de faptul că prestaţia mea în cadrul conversaţiei ăsteia e de-a dreptul magnifică. Jack e aici, dacă vrei...

– Ştiu. Ca şi cum aş putea să-l ratez atunci când stă lângă Adam Carlsen! Ăştia doi sunt Muntele Rushmore al mediului academic STEM. Oricum, vrei să iei prânzul cu mine săptămâna viitoare? Aş dori să stau de vorbă cu tine, dar nu acasă la Sunny, adaugă ea, ridicând din umeri. Nu pot să fiu aici fără să mă gândesc la mostra de urină!

Din punct de vedere profesional, viaţa mea e cam de doi bani. Psihologic nu sunt, după cum ar spune unii, „sănătoasă". Din punct de vedere muzical, ar trebui să angajez pe cineva care să mă urmărească în timp ce cântă la tubă. Dar partea bună e că *am dat lovitura* în domeniul invitaţiilor la prânz.

– Vrei să stai de vorbă cu mine, repet eu, doar ca să mă asigur.

– Da. Parţial pentru că Jack e prietenul meu cel mai apropiat şi l-ar enerva dacă te-aş fura fie şi numai pentru puţin timp. Dar cel mai mult pentru că ultima dată când ne-am văzut m-am purtat ca o ticăloasă şi vreau să mă revanşez faţă de tine.

„Poftim?!"

– Nu, nu, eu sunt cea care a fugit ca o nebună! Eu m-am purtat ca o ticăloasă...

– Da, bineînţeles că aşa ai făcut! exclamă George, aruncându-mi un zâmbet triumfător. Iar ca să te revanşezi faţă de mine, mă laşi să te scot la prânz.

– Asta e..., mormăi eu, clipind lent, ...foarte bine jucat.

– Mulţumesc!

Se scutură de nişte scame inexistente de pe umăr, iar eu râd.

– Înţeleg de ce te place Jack atât de mult.

– Înţeleg de ce Jack te place şi mai mult, supralicitează ea, cu un zâmbet blând. Miercurea viitoare e bine?

Dau din cap, adeverind.

– Foarte bine.

Câteva minute mai târziu, eu și Jack plecăm. Fac schimb de umere de telefon cu Olive, iar în timp ce Jack se urcă în mașină, unny mă îmbrățișează de rămas-bun și-mi șoptește că orice vonuri despre urină aș fi auzit, acestea sunt mult exagerate. le asemenea, îmi promite că dacă mă despart de Jack, ea o să reacă de partea mea, fiindcă deja mă place mai mult decât pe el.

Râd în pragul ușii.

– Asta mă face să mă simt vinovată pentru faptul că ți-am urat alunele!

– O, trebuie să fi fost ale altcuiva. Nu există alune în casa ista – sunt de-a dreptul scârboase!

Mă bate gândul că Jack a făcut cercetări, după care a cumpărat și împachetat o gustare potrivită pentru diabetici. Dar el nă smulge din visare, întrebând:

– Unde mergem să cinăm?

Bucuria și surpriza mi se zbat în piept la ideea că seara încă nu s-a terminat, drept pentru care răspund:

– O, din punctul meu de vedere, e bine oriunde!

Jack intră în trafic.

– Excelent! Una dintre chestiile mele preferate e „oriunde". Iar acum, spune-mi ce vrei să mănânci!

Mă uit la profilul lui aproape perfect. Nu s-a ras de două zile și arată puțin obosit. Mă întreb dacă a fost activ toată ziua. Dacă n-a mâncat nimic de la prânz. E uriaș, probabil că tot timpul e lihnit. Chestii simple, porții mari.

– Burgeri, spun eu.

Se uită la mine ca și cum ar spune „Bună încercare!"

– Da, Elsie, îmi plac burgerii. Totuși, nu asta era întrebarea!

Mă încrunt. Cum reușește? Cum de știe întotdeauna…

– Vrei să trag pe dreapta ca să poți să bați puțin din picioare?

Mârâi. Judecând după zâmbetul de pe fața lui, sunt sigură că mă aude.

Bine. Ce vreau? Ei bine, brânză! Întotdeauna mi-e poftă de brânză. Dar brânza nu e chiar un fel de mâncare, iar locurile la care s-ar putea servi sunt prea simandicoase și...

– Spune-o! îmi ordonă el.

– Ce?

– Spune-mi la ce te gândești.

– Nu mă...

– Spune.

– Serios vorbind, nu...

– Spune.

– Brânză! aproape că urlu, surprinzându-mă chiar și pe mine.

Jack zâmbește, satisfăcut.

– Știu locul potrivit.

– Glumești.

– Nu!

– Nu putem. Nu aici.

– De ce?

– Pentru că...

Jack așteaptă să termin propoziția. Pentru că nu sunt capabilă, veșnic prezenta mână de pe mijlocul meu mă împinge în căldura plăcută a restaurantului.

Am ajuns la restaurantul Miel.

– Asta pare sadic, chiar și pentru tine! subliniez eu.

– Dă-mi voie să-ți spun că mă subestimezi.

Șefa de sală ne salută, voioasă.

– Doi? Ați prefera o masă, sau un separeu?

Jack se uită la mine ca și cum am face parte dintr-un cartel al drogurilor, iar eu sunt liderul care trebuie să aprobe orice decizie. La naiba, chestia asta cu sinceritatea e dificilă! Așa, deci: nu separeul – picioarele lui Jack sunt lungi ca niște zgârie-nori, așa că probabil lui nu i-ar plăcea deloc să stea acolo. Dar mesele sunt mai puțin retrase, ceea ce s-ar putea, de asemenea, să urască...

Jack se apleacă spre urechea mea și-mi șoptește:

– Nu mai construi modele observaționale despre ceea ce crezi că o să-mi placă și fii pur și simplu sinceră în legătură cu...

– Separeu..., băigui eu.

Se vede că șefa de sală își pune în minte să-i spună chelneriței că sunt o ciudată, dar ne cere, pe un ton de o politețe impecabilă:

– Vă rog să mă urmați!

– Excelentă alegere, șoptește Jack în timp ce ne îndreptăm spre separeu.

Singurul lucru la care pot să mă gândesc e că Elsie-de-acum-două-săptămâni, cu ochii strălucitori și speranță în viitor, a stat exact în același restaurant, vizavi de Jack, gândindu-se cât se poate de serios la posibilitatea de a se strecura pe sub masă ca să-i perforeze genunchii cu o șurubelniță. Elsie-din-seara-asta se uită la Jack în timp ce el îi spune chelneriței:

– O să iau o halbă din berea casei. Iar ea vrea platoul cu brânză.

Ridic dintr-o sprânceană.

– Cum rămâne cu mine, care trebuie să cer ceea ce vreau?

– Platoul cu brânză e ceea ce vrei.

Așa-i. Dar:

– De unde știi?

– Igawa l-a comandat în seara aceea. Am văzut cum te uitai la el.

– Și cum mă uitam?

– La fel cum se uită oamenii la pornografie.

Mă cuprinde un hohot de râs.

– Bine, vrei să fiu sinceră? O să fiu sinceră!

– Haide, dă-i drumul!

Poate că e din cauza separeului, dar aproape că simt ca și cum am fi singuri din nou, în apartamentul lui. Doar noi doi. Intim.

– Brutal de sinceră, promit, iar apoi inspir adânc. Uneori, atunci când nu pot dormi fiindcă sunt prea emoționată, caut brânză pe Google Images, după care... derulez la nesfârșit. Și mă simt împăcată.

– Asta nu-i nimic. Întreaga istorie de căutări pe YouTube a lui George constă în filmulețe în care sunt stoarse coșuri.

Pufnesc în râs, cu paharul de apă la gură.

– Apropo, ea mi-a spus că n-ai vrut să-i dai numărul meu de telefon.

Sosește berea lui Jack. El își împinge limba în obraz.

– Am avut o imagine mentală tulburătoare.

– Ce imagine mentală?

– George în următoarele câteva decenii, amintindu-mi zilnic că a reușit s-o scoată în oraș înaintea mea pe fata care îmi plăcea!

Râd, imaginându-mi-o cum și-ar începe discursul domnișoarei de onoare astfel:

„Dicționarul Webster definește sintagma «neglijență de câteva secunde» drept..."

Apoi îmi dau seama cine anume ar fi mireasa, drept pentru care simt că mi-a căzut fața. Uau!

– Iar arăți așa!

– Cum „așa"?

– Îngrijorată, răspunde Jack căutându-și cuvintele, ca și cum n-ar fi sigur de el. Vigilentă. Te gândești prea mult.

Mă joc cu șervetul de olandă.

– Cum de știi întotdeauna ce gândesc?

– La fel cum *tu* știi ce gândește toată lumea.

Mă încrunt.

– Pur și simplu, mă uit. Încerc să fiu atentă la ceea ce-și doresc oamenii.

– Asta fac și eu. Doar că nu-mi prea pasă de majoritatea oamenilor, dar nu mă pot opri din a fi atent la tine, explică el ridicând din umeri cu un aer plin de naturalețe și dezarmant de sincer. Așa că mă uit, spune!

Chiar e atât de simplu? Asta se întâmplă aici?

– La ce mă gândesc acum?

– Ai niște întrebări.

Râd.

– Asta a fost una ușoară!

– Așa-i. Doar pune întrebările.

– Sunt cam..., încep eu să spun, expirând și râzând, ...nu sunt chiar întrebări lejere, prin care să ajungem să ne cunoaștem. Nu sunt... normale.

– Tu nu ești o persoană normală, spune el într-un fel care pare opusul unei insulte. Și aș prefera ca, în loc să te gândești prea mult, să-mi pui întrebările propriu-zise.

Îi cuprind paharul cu degetele, simțind condensul în palme. Apoi îmi retrag mâna în poală. Acum e umedă și rece.

Bine.

– La petrecerea Monicăi, ai spus că nu ieși la întâlniri. Și Olive mi-a spus același lucru...

Râde.

– Olive?!

– S-ar putea ca noi două să fi discutat despre viața ta amoroasă.

Roșesc în timp ce rostesc cuvintele astea.

– A, Olive! exclamă el, dând din cap. Ea și Adam sunt... cred că Olive vrea să aibă și alții parte de o poveste de dragoste așa cum o au ei doi.

Dau din cap în semn că sunt de acord. O cunosc de două ore, dar asta e impresia pe care mi-a făcut-o.

– Nu e o regulă bătută-n cuie – fără implicare, fără întâlniri amoroase, fără mâncat după miezul nopții. Nu m-am dezis de ea pentru că iubirea e un concept capitalist sau altă porcărie de genul ăsta, explică el, ridicând din umeri. Dar pe vremea când eram mai tânăr, am avut vreo două relații în care interesele nu s-au potrivit și... e mai bine să fii direct. Ca nimeni să nu fie rănit.

– Înțeleg.

Îmi imaginez un băiețel căruia mama lui îi spune că ea nu e, de fapt, mama lui. Apoi el crește urând ideea de a le spune femeilor că nu mai sunt prietenele lui. Hotărârea asta a lui are sens. De asemenea, îmi pune o greutate pe inimă.

– Dar tu? întreabă el.

– Eu?

– Tu te duci la întâlniri?

Zâmbesc.

– Din asta trăiesc.

– Corect. Şi cum a început totul?

– O, murmur eu, reîncepând să desenez modele pe pahar, a început în facultate. E o poveste destul de deprimantă. Nu se potriveşte cu brânza.

Scot un hohot nervos de râs, sperând să-l fac să râdă şi el. În loc de asta, întreabă:

– De ce deprimantă?

Sinceritate. *Sinceritate.* E o chestie cu care probabil că pot să mă descurc.

– Pentru că... n-am ştiut.

– N-ai ştiut că erai la o întâlnire cu cineva?

– Nu, răspund eu, înghiţind în sec. N-am ştiut că era o întâlnire falsă.

Expresia feţei lui se schimbă. Se uită tot la mine, e tot concentrat, dar mai precaut. Blând. Teritoriu minat.

– N-ai ştiut.

N-am povestit nimănui ce s-a întâmplat, nici măcar lui Cece, pentru că... încă nu-mi dau seama cum de mi s-a putut întâmpla mie. Au trecut ani de atunci şi tot nu pare povestea mea. Am fost întotdeauna atât de rezervată! Am păşit atât de atent! Dar atunci când m-am împiedicat, nu m-am lovit doar la genunchi. Am dat cu faţa de pământ şi mi-am pierdut toţi dinţii.

– Pe vremea când eram în anul doi, tipul ăsta pe care-l ştiam s-a mutat în străinătate. Apartamentul pe care îl închiria era ieftin, aşa că i-am preluat chiria. Astfel l-am cunoscut pe JJ. Era colegul de apartament, povestesc eu, împingând paharul. Îl văzusem la departamentul de fizică şi mi se părea un tip OK. Deşi plănuia să devină experimentalist.

– Asta ar fi trebuit să fie un semn!

Râd.

– Ne-am petrecut aproape un an întreg ignorându-ne în mod politicos. Situația ideală a colegilor de apartament. Apoi JJ s-a despărțit de iubita lui, spun eu, oftând. A fost urât. Așa cum e urât la douăzeci de ani, știi? Mai existau sentimente, dar ea cunoscuse pe altcineva și... Tot ce știu e că, două săptămâni mai târziu, ea a venit să-și ia lucrurile și ne-a găsit pe JJ și pe mine luând cina împreună, în timp ce ne uitam la televizor. A făcut o criză. Era *atât* de geloasă, ceea ce nu putea fi decât caraghios, având în vedere faptul că eu și JJ ne aflam la o distanță de trei metri unul de celălalt, iar eu mâncam năut – care e, în mod oficial, cea mai puțin romantică mâncare! Dar astfel i-a venit lui JJ ideea de a ne preface că eram împreună, pentru ca ea să devină și mai geloasă și... nu știu, să alerge prin Aeroportul Boston Logan, ca să-și declare iubirea? A fost un plan neclar. Dar am acceptat, pentru că...

– Pentru că nici atunci nu știai să spui „nu"?

– Hei, fără atac la persoană! exclam, făcându-l să zâmbească, după care continui: Am început farsa și... nu doar ne-am prefăcut în campus, atunci când era ea prin zonă. El le-a spus tuturor – prietenilor lui, prietenilor mei. Și în apărarea mea – poate că n-am nici un argument în apărarea mea, dar eu și JJ n-am vorbit prea mult despre faptul că era ceva fals. M-a dus acasă la părinții lui în vacanțe, am învățat împreună, m-a învățat Go.

Jack dă din cap, încet.

– Cât de repede ai devenit mai bună decât el?

– Foarte spre extrem de repede. Dar m-am prefăcut că nu eram, fiindcă el ura să piardă. Ura să nu se simtă cea mai inteligentă persoană din încăpere, dar era bun la a ascunde asta. Era fermecător în public. Dar în particular, nesiguranțele lui ieșeau la iveală și...

– Nu mai era atât de fermecător?

– Nu chiar. Era egocentric, dar... trebuie să înțelegi, n-am avut niciodată mulți prieteni. Am fost întotdeauna retrasă, încercând să nu ies în evidență, dar dintr-odată devenisem centrul

universului cuiva. Eu și JJ eram împreună tot timpul. La început au fost numai câteva săptămâni, apoi șase luni. A început să mă sărute și atunci când eram singuri. Apoi ne-am sărutat mai mult. Apoi el a vrut să facem sex.

– Ați făcut?

Am gura uscată.

– Da, am făcut.

– Nu, întrebarea era: tu ai *vrut*?

– Eu... eu *nu* m-am opus, spun, trecându-mi degetul peste fața de masă. Ce-mi doream cel mai mult era ca el să beneficieze de o versiune a mea de care să se poată bucura.

Jack închide ochii și, dintr-odată, mi-e frică de ceea ce o să aflu de îndată ce el îi deschide. Dezgust. Milă, poate. E posibil ca el să mă judece. Dar nu: văd numai acel cafeniu intens, pata albastră și o mulțime de alte lucruri pe care nu le pot identifica.

– Eram Elsie și JJ. Toată lumea spunea că făceam un cuplu frumos și m-am obișnuit cu asta. Am citit cărțile *Dune* pentru că erau preferatele lui. Mi-am spus că Dream Theatre erau o trupă bună. I-am spălat rufele. M-am tuns scurt fiindcă lui îi plăcea tunsoarea bob. Mă simțeam puternică, ca și cum mi-aș fi dat seama cum să fiu o ființă socială. Învățasem să-i fac pe oameni să-mi dorească prezența, conchid, umezindu-mi buzele. Iar apoi fosta lui iubită a vrut să se împace.

Falca lui Jack se crispează, iar mușchii gâtului îi devin tensionați.

– Și JJ ți-a spus că trebuia să pleci, pentru că relația voastră era o păcăleală.

Dau din cap, adeverind.

– Nici măcar nu-mi dădeam seama dacă aveam dreptul să mă simt rănită. Era... derutant.

– Erai îndrăgostită de el?

Râd scurt și dau din cap în semn de negare.

– Deloc. Iar asta ar fi trebuit să facă să nu fie atât de rău, nu-i așa? Faptul că nu mi-am pierdut iubirea vieții mele, că JJ era doar un tip oarecare, pe care l-am plăcut numai pentru că

am știut cum să-i ofer plăcere. Dar apoi mi-am dat seama de ce m-a durut atât de tare, spun eu, simțind nevoia să mă opresc o clipă și să inspir adânc. Încercasem atât de tare! Am dat tot ce am putut pentru Elsie pe care o voia el și...

Aproape că doare prea rău ca să pot articula.

– I-ai oferit o variantă perfectă a ta și tot nu te-a vrut, spune Jack pe un ton pragmatic.

A vorbit aproape detașat, ca și cum aș fi o singularitate gravitațională care poate fi explicată, catalogată, prezisă.

Momentan, sunt șocată de câtă dreptate are. Apoi mă mir că sunt surprinsă.

– Și concluzia pe care ai tras-o a fost că trebuia să încerci mai tare.

Dau din cap în semn că da.

– Cam așa ceva, spun, după care văd că sosește platoul cu brânză, dar în momentul ăsta simt că am stomacul sigilat. Iubita lui JJ nu voia să mă lase să stau în apartament. Și întrucât contractul era pe numele lui, a trebuit să mă mut. Nu prea aveam unde să mă duc și... te scutesc de detalii, dar a fost o porcărie. Am ratat teste, proiecte. N-am adunat suficiente credite ca să-mi păstrez bursa. Notele mele din primul an au fost de toată jena – și primul lucru de pe foile matricole pe care le-am trimis în dosarele pentru universitate. Îmi dorisem să devin fiziciană de un deceniu și din cauza unui... unui tip care era de toată jena la Go, aproape că n-am reușit.

Mă forțez să mă întind după o bucată de *fontina* pentru că – să-l ia naiba pe JJ – brânza e delicioasă. Grasă și catifelată, dulce și picantă. Mă face să uit că aproape am urlat în mijlocul unui restaurant select, ca un copil de patru ani. Adaug:

– Dar îndrumătorul meu m-a salvat.

Jack se tensionează.

– Îndrumătorul tău!

Dau din cap în semn că da, apucând un alt cubuleț de brânză.

– Laurendeau.

Cariera pe care Jack a distrus-o din greşeală. Încerc să nu mă gândesc la asta – la articolul lui Jack sau la ce ar spune dr. L. dacă ar şti că sunt aici, cu el. Pare o utilizare foarte bună a abilităţii mele perfecţionate de a pune lucrurile în compartimente. Povestesc mai departe:

– El a văzut dincolo de notele proaste şi scrisorile de recomandare care spuneau că nu eram de încredere. Mi-a spus că am potenţial. M-a acceptat la şcoala doctorală. Lui îi datorez toate realizările mele.

Jack îmi cercetează faţa îndelung. Apoi expiră lent şi dă din cap o dată, ca şi cum ar fi luat o hotărâre dificilă.

– Elsie...

– E rândul meu să pun o întrebare, îl întrerup. Am terminat cu vorbitul despre JJ sau dr. L. Dar dacă tot suntem la subiectul ăsta...

Jack ezită, ca şi cum n-ar fi gata să renunţe la subiect.

– Ce-i?

– Olive a mai spus şi altceva. Că, atunci când ieşi cu o femeie, de obicei o faci ca să..., zic eu, oprindu-mă în momentul în care nu mai reuşesc să articulez cuvintele, însă asta nu contează, fiindcă Jack mă priveşte ca şi cum ar şti exact ce vreau să spun, înţelegând perfect gestul meu de a arăta cu degetul când spre mine, când spre el. Asta e ceea ce-ţi doreşti?

Nu răspunde imediat, ci mă studiază serios, indescifrabil şi impenetrabil, aşa cum n-a mai fost de ceva vreme. Iar apoi, după mult timp în care şi-a ales cu grijă cuvintele, şopteşte:

– Noi doi n-o să facem sex...

– Sunteţi gata să comandaţi? ne întrerupe chelneriţa.

Nu revenim asupra acestui subiect. Şi mă întreb de ce nodul de uşurare din stomacul meu seamănă atât de mult cu dezamăgirea.

CAPITOLUL 18

FLUX

Merg să iau prânzul cu Greg, dominată de un sentiment de teamă, urmat îndeaproape de ură de sine, de vinovăție și de un impuls incontrolabil de a fugi înapoi acasă și de a mă oferi drept prânz lui Arcie. Oare Greg mă urăște? Oare mă consideră responsabilă pentru faptul că l-am dat de gol? Oare își vrea banii înapoi? Îi merită. O să-mi vând o cornee. Sau o labă de la picior. Ce costă mai mult.

Din cât se pare, n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Pentru că Greg zâmbește larg în clipa în care mă vede și apoi întreabă pe un ton plin de subînțeles:

– Tu și fratele meu, ha?

– O, nu! Nu, eu...

Suntem la cafeneaua la care mergem de obicei, dar deși astăzi mi-ar fi de folos niște diversiuni, nu sunt copii care țipă sau care vomită cu boltă și nu există condiții pentru confuzii auditive tragice. Doar barista care poartă un tricou pe care scrie *Respiră dacă îl urăști pe Tom Hardy* și expresia jucăușă a lui Greg. Îmi doresc în taină un cutremur de pământ, dar în zadar.

– Noi, adică eu și Jack, doar... petrecem ceva timp împreună.

A fost cina de joia trecută, desigur, care s-a terminat atunci când Jack m-a condus acasă și a răspuns întrebării mele: „Vrei să mai facem asta și altă dată?" cu un „*Tu* vrei?" enervant.

Apoi după-amiaza de sâmbătă, petrecută în căutarea romanului care cuprinde episoadele din *Verdict: crimă* pentru Millicent și certându-ne în legătură cu validitatea teoriei șirului. („N-a produs nici o predicție experimentală testabilă", „Lucrăm la matematică!", „Dă-i înainte, dar până când vii cu o descoperire mai substanțială, multiversul e la fel de științific precum e și Marele Dovleac".)

Iar aseară Jack m-a dus la o prelegere la Northeastern, una la care oricum voiam să mă duc. („Sau poți lua metroul și ne întâlnim acolo, dacă îți face plăcere să te uiți la oamenii care se masturbează uitându-se la reclamele la Tropicana!") Apoi ne-am petrecut o oră în mașina lui, bârfindu-l pe vorbitor fiindcă a spus că experimentul val-gravitațional a fost o risipă de bani.

Acum e marți și, da, l-am văzut pe Jack de trei ori în ultima săptămână, dar dacă i-aș spune asta lui Greg, el ar trage concluzia că suntem un cuplu, ceea ce nu suntem. Nici măcar nu ne-am ținut de mână, în afara cazului în care punem la socoteală data aceea când mă plângeam despre militarizarea științei și aproape că am fost lovită de o Honda Civic. Jack m-a apucat de încheietură, m-a tras înapoi și nu mi-a dat drumul decât după ce am ajuns în siguranță pe partea cealaltă a străzii. Dar apoi, din precauție, m-a mai ținut de mână o bună bucată de drum.

Orice ar fi povestea asta, e una lentă – statică, după cum ar spune unii. S-ar putea să mă fi trezit gândindu-mă la sărut. S-ar putea să mă fi trezit întrebându-mă dacă Jack se gândește la sărut. S-ar putea să mă fi frământat din cauza unor lucruri aparent contradictorii pe care le-a spus el – „Noi doi n-o să facem sex", „fata care îmi place", „foarte frumoasă", „Cred că o să treacă" – de genul Nebuniei din Martie[1], încercând să-mi dau seama ce simte el în realitate pentru mine.

[1] Perioadă din an (de obicei a doua jumătate a lunii martie, începutul lui aprilie), când în facultăți se țin turneele de baschet masculin, respectiv, feminin

Presupun că aş putea să-l întreb. Aşa o să fac. De îndată ce sunt pregătită.

– Nu e ceva serios. Doar... ajungem să ne cunoaştem şi...

Sprâncenele lui Greg se înalţă, iar eu mă şifonez, spiritual vorbind. Şi adaug:

– Nu ştiu. Poate?

El rânjeşte.

– Am avut eu o senzaţie!

– O senzaţie?!

– Jack a pus o mulţime de întrebări despre tine. Am crezut că era inutil de protector faţă de mine, aşa cum este el de obicei, dar atunci când am ajuns pe teritoriul întrebărilor de genul „Elsie preferă vara sau iarna?", mi-am dat seama că era vorba despre altceva.

Mă scarpin la tâmplă.

– Ai mai spus asta.

– Am spus?

– Dintele. Atunci când ai...

– O, da, zice el, oftând. Ştii, m-am distrat în seara aia! Poate că ar trebui să includ mai multe droguri de recreere în stilul meu de viaţă.

– Greg, am senzaţia că, fără să vreau, am grăbit demascarea ta faţă de Jack şi-mi pare foarte rău.

El dă din cap, înţelegător.

– Ceea ce e amuzant e faptul că la Woodacre, înainte ca dintele meu să se decidă să putrezească din interior, am avut gândul că era momentul ca pur şi simplu s-o rog pe mama să mă lase în pace. În afară de asta, aş putea să am opt gemeni şi bunica tot şi-ar lăsa întreaga avere companiei Monsanto, doar ca să ne facă în ciudă. Iar Jack n-a fost niciodată problema. Am vrut să-i spun de mult timp şi e plăcut să-mi dau seama că ştie şi că nu mă tratează diferit. Nimic nu s-a schimbat, cu excepţia faptului că lui îi pare rău că nu s-a interesat mai mult de spectrul

aromantic/asexual și că e foarte, *foarte* plin de remușcări fiindcă a tânjit după „iubita" mea.

Face ghilimele aeriene la cuvântul iubită, apoi râde puțin. Aș vrea să mă împrăștii ca negura dimineții și să dispar în neant.

– Greg, eu..., încep să spun, având în minte imperativul „sinceritate", ...știi, mi-ar plăcea să fim prieteni în continuare.

– Bine. Pentru că acum, după ce aproape că am făcut pipi pe tine, suntem legați pe vecie, răspunde el, iar apoi rânjește. O, Doamne, știi că tocmai mi-am dat seama de ceva?

– De ce anume?

– Că dacă treaba se aranjează între tine și Jack, unchiul Paul o să vă ceară până în cea din urmă zi a vieții lui să faceți o partidă de sex în trei!

Închid ochii. S-ar putea ca de data asta eu să fiu cea care să vomeze cu boltă.

Prânzul cu George e cu totul diferit. Am o oră între clase la UMass, iar ea e de acord să ne întâlnim lângă clădirea în care predau. Nu-mi dau seama de motiv, dar o găsesc în sala de clasă, cu un minut înainte să se anuleze ora de Introducere în Fizică ce ar fi trebuit să înceapă la unsprezece dimineața.

Paltonul mov al lui George e o pată de culoare în sala aceea sumbră. Eu mă bâlbâi:

– Eseul vostru despre cosmologia modernă trebuie predat până la sfârșitul săptămânii. Două pagini...

– Dublu spațiat? întreabă cineva din îngrămădeala de corpuri calde a ultimului rând.

Nu-mi dau seama de ce toată lumea pare dispusă să-și vândă sufletul ca să stea acolo, de vreme ce nu le cer studenților să răspundă la ore și, atât timp cât sunt rezonabili de liniștiți, mă prefac că nu văd că se ocupă cu altceva. Am avut cândva la ora de Mecanică Analitică un tip care a cusut tivul unor draperii, iar eu nici măcar nu l-am băgat în seamă. A luat un A – foarte bine pentru el și ferestrele lui.

- Simplu spațiat. Cu font de doisprezece, răspund eu, iar din sală se aud gemete de protest. Vă rog să nu-mi insultați inteligența folosind font *Algerian*. Și nu setați marginile la trei virgulă trei centimetri, sperând să nu-mi dau seama, pentru că verific!

Nu verific. De fapt, abia dacă frunzăresc după cuvinte-cheie, în timp ce buna mea prietenă, Cece, pune niște Noah Baumbach care, din păcate, nu e *Madagascar 3*. Studenții mei m-ar considera *atât* de jalnică dacă ar ști cât de dispusă sunt să le dau tuturor A!

- Și nu uitați, citatele din text trebuie să fie toate din surse academice!

O mână ridicată.

- Dar dacă unchiul meu...

- După cum am mai spus, deși sunt bucuroasă că unchiul tău a absolvit studii secundare în biologie la universitatea din Delaware în urmă cu douăzeci și trei de ani, n-o să accept drept sursă academică părerile lui emise de Ziua Recunoștinței. Ne vedem săptămâna viitoare!

- Asta pare o modalitate distractivă de a-ți petrece timpul pe care-l ai ca să viețuiești în această mare grădină a Domnului! spune George după ce mi se alătură pe podium. Câte ore ca asta predai pe săptămână?

- Ooo, numai trei, patru mii? glumesc, iar ea râde.

Imediat, mă simt vinovată. Ar trebui să fiu recunoscătoare că am o slujbă. Alternativa ar fi să-mi hipnotizez pancreasul în a crede că poate produce insulină și să trăiesc din pachețelele de ketchup de la Wendy's. Așa că adaug:

- Totuși, nu-i chiar atât de rău. Studenții sunt grozavi și...

O studentă din anul doi vine alergând spre mine, cu puloverul tras în jos de pe un umăr.

- Dr. Hannaway! Ați putea verifica dacă ăsta e doar un coș, sau...

- Am mai discutat despre asta, Selina. Nu sunt *acel* gen de doctor.

- A, da, mă scuzați, am greșit!

– Nici o problemă. Du-te să verifici la cabinetul medical, bine? Pe dinafară, mă chinui să zâmbesc. Pe dinlăuntru, sunt într-o baie de sânge.

– Te rog, nu spune nimic! o implor eu pe George.

– Nu pune la suflet, mă sfătuiește ea, apucându-mă de cot. Meriți un prânz cu douăsprezece feluri de mâncare!

Mă duce la o cafenea turcească din apropierea campusului.

– Foarte bine! spune ea după ce am comandat o puzderie de sărmăluțe. Cred că amândouă știm care e motivul pentru care te-am invitat aici.

– Știm?

– Sigur că da, răspunde, aplecându-se în față cu mâinile adunate și aruncându-mi o privire pătrunzătoare. Jack e prietenul meu cel mai apropiat. Rănește-l și o să dezlănțui asupra ta ranga cu care Tonya Harding a ciomăgit-o pe Nancy Kerrigan! Deși probabil că nu ești la fel de atașată de genunchii tăi așa cum era Nancy, ceea ce înseamnă că o să te atac la articulațiile degetelor de la mâini. N-o să mai poți apuca creta fără să simți o durere atroce. O să trebuiască s-o ții între dinți și tot acel silicat de magneziu hidrat o să-ți dea peste cap pe vecie tranzitul intestinal!

Mi se scurge sângele din creier. Plănuiesc să fug într-un sat leton retras, să-mi prăjesc amprentele cu un grătar pentru brânză, să-mi vopsesc părul negru, apoi blond, apoi iarăși castaniu, doar ca să derutez oamenii – când George izbucnește în râs.

– O, Doamne, ce *față* ai făcut!

Îi arunc o privire nedumerită.

– Îmi pare rău, am făcut o glumă atât de nepotrivită! Dar n-am putut scăpa ocazia.

Sunt iar nedumerită.

– Deci n-ai vrut să te vezi cu mine ca să...

– Nu, n-are nici o legătură cu Jack. Poți să-i smulgi inima din piept, s-o pui la grătar și s-o mănânci cu garnitură de porumb, dacă vrei. Vreau să spun că mi-e drag, dar relațiile sunt ca rahatul.

N-ar trebui să te duci să-ți bagi nasul în... bla, bla, bla, declară ea, cu un zâmbet ștrengăresc. Ai vrut să zici ceva, Elsie?

Iau o gură de *ayran*.

– E în regulă. Doar că... Nancy Kerrigan e verișoara mea. Iar tata a fost diagnosticat cu o boală de plămâni indusă de inhalarea cretei.

George pălește la față.

– O, Doamne, îmi pare atât de rău! N-am vrut să... mă simt oribil..., se bâlbâie ea, iar apoi îmi observă zâmbetul discret. Ai inventat toate astea, nu?

Ridic din umeri în timp ce-i fur o sărmăluță.

– Nu numai că ești perfectă pentru Jack, dar cred că s-ar putea să te plac mai mult decât te place *el*, ceea ce e *mare* lucru. În orice caz, de asta te-am rugat să ne întâlnim.

Îmi mută paharul într-o parte, iar apoi pune pe masă o bucată de hârtie.

Își bea apa în timp ce citesc și tot citesc – fără să înțeleg nici un cuvințel. Doamna Witecotton, învățătoarea mea din clasa a doua, ar fi *atât* de dezamăgită de mine!

– Asta e...?

George dă din cap în semn că nu mă înșel.

– Nu e... n-am fost la interviu.

– Dar ai ajuns în ultima fază a unui interviu MIT. Cineva care o să rămână anonim – haide să-i zicem „Jack" – mi-a spus că au făcut cerere mai mult de trei sute de candidați. O să cred că recomandările tale au fost confirmate și că n-ai încercat să transformi o diplomă de studii postliceale de la facultatea de studii biblice, într-un doctorat în fizică.

– Îmi... oferi o slujbă? În laboratorul tău?

– Ca studii postdoctorale. Sunt două proiecte anume de cristale lichide la care trebuie să lucrez.

– Jack te-a pus să faci asta, spun eu pe un ton ușor acuzator.

– Nu. În relația mea cu Jack, de obicei, și prin asta vreau să spun *întotdeauna*, îl hărțuiesc să facă ce vreau eu.

Cred că minte.

– Ascultă, îți mulțumesc! Ești foarte amabilă. Dar deja l-am refuzat pe Jack. Iar acum, când noi doi suntem ca un... N-ar fi o idee bună să...

– Stai! exclamă ea, încruntându-se. Cum adică deja l-ai refuzat?

– Deja mi-a oferit postul.

– *Ce* a făcut?! explodează George, iar chelnerul și cam cincisprezece alți clienți se întorc spre noi. Jack ți-a oferit o *slujbă*?

– Nu... n-ai știut?

– Asta e atât de *deplasat*! strigă ea, punându-și palma pe față, exasperată. Nu-i oferi *de lucru* fostei iubite a fratelui tău, pe care ai pata pusă de luni întregi! perorează, punându-și pe față și cealaltă palmă. O, Doamne, *bărbații*! Chiar și cei buni sunt...

– Vrei să spui că n-ai știut?

– Nu. Și nici nu i-am spus lui Jack că plănuiam să-ți ofer o slujbă. Fondurile provin din finanțările mele – ceea ce e complet separat de munca mea cu el, spune George, iar apoi oftează din greu. Ascultă, o să fiu sinceră: n-am știut cine erai până săptămâna trecută. Și n-am știut că tu erai fata despre care vorbește Jack atunci când se îmbată. Dar ți-am căutat lucrările. Munca ta e valoroasă și chiar mi-ar trebui cineva ca tine în echipă. Iar înainte să întrebi – da, și Jack la fel. Dar eu sunt mai bună, adaugă ea, aplecându-se în față și arătându-mi un rând din contract. E un post pe trei ani. Pot să-ți plătesc o dată și jumătate salariul NIH[1]. Studiul cristalelor lichide e un proiect colateral pentru mine, așa că tu o să fii șeful de proiect. Primul autor în toate publicațiile. Știu că n-ai experiență aplicată, dar avem nevoie de cineva care să cunoască teoria ca pe propriul buzunar. Fără predare, fără font *Algerian* – numai cercetare. Deși dacă vrei să te prefaci în continuare că-ți place, sunt sigură că am putea să-ți găsim o clasă.

[1] National Institutes of Health – Institutul Național de Sănătate

Care-i treaba cu toți oamenii ăștia în ultima vreme, care-mi n că mint de îngheață apele? Transmit dintr-odată semnale personaj principal?

– Și Jack, în toate astea...? întreb eu.

– El nu există. Nu mă înțelege greșit. Sunt bucuroasă pentru – Mă rog, pentru el. Începea să aibă un aer groaznic de nefe-it. Toată acea tânjeală mohorâtă, excitată, plină de sentimente vinovăție!

Îmi dreg glasul.

– Aș avea asigurare de sănătate?

– Acum n-ai asigurare de sănătate? se miră George, iar eu iu din cap în semn că așa stau lucrurile. Munca de asistent e a sprezecea nenorocită de molimă din Egipt! exclamă ea. Da, neînțeles că ai asigurare medicală. N-o să mai trebuiască să aci chestia aia dubioasă cu întâlnirile false!

Demnitatea: dezintegrată.

– Jack ți-a spus despre asta?

– Of..., mormăie ea, strâmbându-se, ...ăăă... nu! Am putut... să citesc pe fața ta?

Acum eu sunt cea care-și duce mâna la față.

– Ascultă, a trebuit să-mi spună! Pentru că știam că ești bibliotecară. Dar, crede-mă, nu te judec deloc – m-am întreținut în timpul masterului lucrând ca asistent personal pentru unul dintre acoliții lui Elon Musk. Și ca să ne întoarcem la slujbă – cel mai important lucru e că în decursul următorilor cinci ani o să se pensioneze trei teoreticieni. O să fii prima la rând ca să-i înlocuiești.

– Nu există nici o garanție că...

– Nu există nici o garanție că n-o să fim suflați de pe suprafața Pământului de un aspirator posedat de un demon! exclamă ea, după care ezită pentru o clipă, ca și cum ar vrea să se hotărască dacă să mai adauge ceva. Elsie, știu că n-are cum să fie ușor să accepți un loc de muncă de la cineva care l-a furat pe cel pe care îl voiai. Sincer, mă mir că ești asistent – cercetarea e punctul tău

forte și ar trebui să te concentrezi pe consolidarea CV-ului, nu pe verificarea coșurilor studenților.

Are logică ce spune și-mi doresc ceea ce-mi oferă – să am suficienți bani ca să nu-mi mai fac griji pentru bani și un birou în care să-mi aranjez frumos, în linie, colecția de Funko Pops. Trei ani de liniște. Dar...

– Aș putea să mă consult cu mentorul meu?

– Sigur. Despre cine e vorba?

– Despre dr. Laurendeau de la Northeastern.

Atmosfera se schimbă: George, care până acum a etalat o hotărâre plină de încredere, se retrage fizic în clipa următoare, lovind cu cotul spătarul scaunului.

– Christophe Laurendeau? Jack știe?

– Da. De ce?

– Eu... nimic, răspunde ea, clătinând din cap, în timp ce-i dispare lumina din ochi. Dar nu-i nevoie să-i ceri permisiunea. E vorba despre viitorul *tău*. Despre cariera *ta*. Despre decizia *ta*.

Cariera mea, da. Dar am o carieră numai pentru că dr. L. m-a scos din mizerie.

– Când trebuie să-ți dau un răspuns?

– Pot aștepta două, maximum trei săptămâni. După aceea o să trebuiască să caut în altă parte, ca să ocup postul. E în regulă?

Dau din cap în semn de încuviințare.

„Acceptă slujba și gata!" insistă o voce lacomă și obosită din capul meu, care râvnește la chipsurile alea cu parmezan de cinci dolari punga și care s-a săturat să le mai amintească studenților să bifeze căsuța pentru răspuns, nu s-o încercuiască. „Fură un cartuș de cerneală de la imprimanta Universității din Boston, ca să fii concediată! Și n-o să ai de ales, o să trebuiască să te duci să muncești pentru George. Iar dr. L. o să fie nevoit să se împace cu hotărârea pe care ai luat-o."

– Deci, continuă George, pe lângă faptul că ți-a oferit o slujbă, ce alte lucruri scandaloase și complet inadecvate ți-a propus Jack?

Ceremonia de căsătorie în timpul ședinței de la școală? Lipirea retroactivă a numelor voastre pe toate publicațiile tale academice? Să vă îmbrățișați dezbrăcați în biblioteca MIT?

Aproape că îi scuip *ayran*-ul în față. Dar e în ordine, fiindcă o merită sută la sută.

CAPITOLUL 19

IMPEDANȚĂ

Vineri seara port o rochie.

Nimic elegant. E o rochie împletită, de tip pulover, pe care verișoara mea i-a dat-o mamei fiindcă îi era prea lungă, iar mama mi-a dat-o mie fiindcă îi era prea mică. O asortez cu ruj, rimel, creion de ochi și singura mea pereche de dresuri până la jumătatea coapsei. Îmi ondulez părul de una singură, înjurând în surdină pentru ca Cece să nu mă audă de fiecare dată când mă ard la mână.

A se citi: aude oricum.

– Asta e o întorsătură de situație ca în filmele lui M. Night Shyamalan, îmi spune ea din bucătărie, în timp ce toarnă lapte într-un bol. Vezi oameni morți? O, Doamne, eu sunt moartă?

– Taci din gură! Mă îmbrac frumos tot timpul!

Agită lingura spre mine.

– Nu ca să mergi la întâlniri!

– De fapt...

– Nu ca să mergi la întâlniri adevărate cu dușmanul tău de moarte la nivel profesional și care e, în același timp, fratele tipului a cărui falsă iubită ai fost, dușman pe care ai fi vrut să-l omori tăindu-l cu muchia unei coli de hârtie, dar care acum îți

place suficient de mult încât să-ți aranjezi părul ăla lins de vacă de la ceafă!

Oftez.

- Iată un rezumat grozav al vieții mele!

- Mulțumesc! Dacă o să ai nevoie vreodată de un biograf..., răspunde Cece, turnând fulgi de cacao în lapte, ca o creatură absurdă ce e. Unde vă duceți?

- Cină la prietenii lui. Are un cerc de prieteni activ, care mă face să mă gândesc la vara în care prietenul meu cel mai bun era un pepene roșu, cu ochi bulbucați, și să mă simt absolut devastată.

- În clasa a treia primară?

- În clasa a treia de liceu.

- Au! Ei bine, acum mă ai pe mine! Și sunt gata să chem forțele de ordine dacă nu te întorci până la ora opt și jumătate. Pot? Întotdeauna mi-am dorit să declar o persoană dispărută, spune ea, ținând lingura ca pe un telefon. „Nu, domnule ofițer, n-avea dușmani, dar era implicată într-un conflict ciudat între secte, pe care numai cineva cu un doctorat în fizică ar putea să-l înțeleagă pe deplin; ultima oară a fost văzută în ziua de Sfântul Patrick, țopăind într-un veceu portabil împreună cu un tip masiv. Da, aștept."

Râd.

- Scrie-mi un mesaj înainte să-l chemi pe Liam Neeson! S-ar putea să vin mai târziu de ora opt, dar nu stau toată noaptea.

- Niciodată?

- Niciodată.

Cece icnește, zăngănind din lingură.

- Nu-l lași să frece parizerul din cauza articolului pe care l-a scris? Versiunea lui de șaptesprezece ani îi face organul subiect de prohibiție?

Mă încrunt din cauza contextului în care a folosit cuvântul „parizer" și a rememorării faptului că da, tipul cu care ies chiar asta *a făcut*. Și nu e ca și cum aș uita vreodată. Doar că, sincer vorbind, nu pot să suprapun imaginile – felul în care e Jack atunci

când suntem împreună, blând, amuzant și chiar admirativ vizavi de munca mea, și faptul că acum cincisprezece ani...

– Elsie, ce-i?

– Nu. Doar că... el nu plănuiește să facă sex cu mine.

Cască ochii.

– Dar *tu* plănuiești să faci sex cu el?

„Poate. Probabil. Nu. Ar trebui? Mi-e frică. Poate."

– Trebuie să plec.

Îmi mușc buza de jos și-mi iau poșeta. Apoi mă opresc la ușă, fiindcă Cece mă strigă:

– Hei, Elsie!

Mă întorc.

– Ești drăguță! exclamă ea, iar ochii îi sunt plini de căldură. Chiar mai mult decât de obicei.

Zâmbesc. Cred că arăt mediu de drăguță, ca de obicei, dar îmi simt inima deschisă dintr-odată, deschisă față de Cece, persoana asta frumoasă, ciudată, care nu știe să citească ceasul analog sau să deosebească dreapta de stânga, care a fost alături de mine la greu și la greu și la *greu* în ultimii cinci ani. Pentru o clipă, tot ce vreau să fac e să deschid gura și să spun:

„Urăsc filmele de artă. Am putea să ne uităm din când în când la o comedie romantică? *Riverdale*? Efectiv, orice emisiune cu Kardashian?"

Dar pe gură îmi iese cu totul altceva:

– Tu arăți ca o ciudată atunci când torni laptele înaintea cerealelor, dar te iubesc oricum!

Ies din casă în timp ce ea îmi arată degetul mijlociu. Apoi îmi sună telefonul și atunci seara mea se prăbușește ca un castel din cărți de joc.

În apărarea mea, am răspuns presupunând că era Jack, care suna ca să spună că întârzie, sau că eu am întârziat, sau că cineva l-a lovit cu ciocanul în lobul frontal și leziunea pe care a căpătat-o l-a ajutat să-și dea seama că nu mai vrea să mă vadă niciodată. Asta a fost o socoteală tragic de greșită a mea, pentru că:

– Elsie, în sfârșit! Trebuie să vii acasă *imediat*!

– Mamă?

– Lance e acum cu Dana. Iar Lucas l-a lovit după meciul de fotbal. *Toată lumea* a văzut!

„O, Doamne!"

– Dar am vorbit cu ei săptămâna trecută. Lance mi-a spus că nu era interesat de…

– A mințit, Elsie! Sunt dezamăgită de tine că nu ți-ai dat seama.

– Eu…, gâfâi, ieșind din clădire, …pot să spun că Lance părea sincer.

– Din cauza asta trebuie să vii acasă și să mă ajuți să rezolv problema! Am fost atât de tensionată și de agitată! Bieții mei nervi!

– Mamă, nu pot. Una la mână, n-am mașină. Doi la mână, am ore de curs.

– Găsește un profesor suplinitor!

– Nu despre asta… nu… mamă!

Văd mașina lui Jack. E frig bocnă. Instinctul îmi spune să închei mai întâi conversația, dar nu rezist, așa că intru în mașină. Scaunul e deja încălzit, părul lui Jack e încă umed de la duș, cârlionțat în șuvițe suave pe gât. Pare proaspăt ras și miroase divin – ca săpunul care se vinde în buticurile elegante și ca scobitura gâtului lui, peste care mi-am pus capul atunci când i-am dormit cuibărită în brațe.

„Un minut", mimez eu către el.

Jack dă din cap în semn că a priceput. Mama mă tot bate la cap, spunând că Lance e neînțeles, Lucas e sensibil, tata e ocupat cu munca, iar doamnele cele rele de la biserică cu siguranță că se bucură de decăderea odinioară stimabilei familii Hannaway.

Între timp, Jack mă studiază, analizând ceea ce lasă să se vadă paltonul meu descheiat. După ce mă așez în mașină, rochia îmi ajunge până la jumătatea coapsei. Privirea lui urmărește linia tivului și se oprește la genunchi, zăbovind mai mult decât ar fi politicos. Apoi mărul lui Adam i se umflă, ceea ce-l face să

întoarcă iute capul. Umerii i se ridică și i se lasă; după aceea iese din parcare, uitându-se oriunde altundeva, numai la mine nu.

„Aha!"

– Mamă, nu mai pot sta la telefon. O să-i sun mâine pe amândoi și o să-i conving să nu facă... lucruri ilegale, cel puțin!

– Nu poți rezolva problema de la distanță.

Oftez.

– O să fac tot ce pot. Sincer vorbind, oricum nu-s sigură că sunt în stare să rezolv chestia asta. Nu sunt sigură că există cineva care poate.

Mama icnește, indignată:

– Cum de ești atât de *egoistă*, Elsie?!

Expir lent.

– Nu cred că sunt egoistă. O să ajut imediat ce o să pot, dar nici unul dintre ei nu mă ascultă, orice aș avea eu...

– Incredibil! exclamă ea, apoi... nimic.

Absolut nimic.

– Jack? spun eu.

– Da?

– Dacă vorbesc cu cineva și dintr-odată aud semnal de ocupat... ce înseamnă?

Se uită la mine cu o privire expresivă.

– Se pare că știi deja.

– O, Doamne! exclam, uluită. Mama mi-a închis telefonul în nas!

Dă din cap.

– Ar trebui să fiu șocat? Asta e ceva ce nu se întâmplă în familiile funcționale?

– Eu... nu știu. Tatăl tău îți închide telefonul în nas?

– Are tatăl meu numărul meu de telefon?

Râd și schimbăm o privire pe jumătate inocentă, pe jumătate amuzată. Două boabe într-o păstaie, serios vorbind.

– Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, mă confesez eu, simțind că am un bolovan în stomac. De obicei, mama mă place. Sau oricum, se preface.

Jack mă privește cu expresia lui placidă care înseamnă că înțelege situația. Nu sunt obișnuită ca mama să fie *atât* de furioasă pe mine. Mă simt oribil, ca și cum întregul meu suflet ar trebui să elimine o piatră la rinichi și, dintr-odată, ideea de a mă duce la o cină nu mai e deloc atrăgătoare.

„O să fie bine!" îmi spun. „Îți plac prietenii lui. Râsul e cel mai bun medicament. Sau opiaceele."

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întreabă Jack pe un ton blând, manevrând mașina pe străzile cu sens unic din Boston.

– Familia mea e… de toată jena!

– Mai mult decât doisprezece oameni îmbrăcați în cămăși cu monogramă, care pândesc precum niște vulturi deasupra unei femei de nouăzeci de ani, în speranța că ea o să dea ortul popii și câteva teancuri de bani o să se rostogolească, în sfârșit, către ei?

– Dacă ar fi vorba de bani, familia mea ar face același lucru. Dacă s-ar întâmpla ceva cu bunica mea, frații mei s-ar snopi în bătaie pentru baxul de șase beri care a rămas în frigider.

– Pentru asta se ceartă? Pentru bere?

– Aș vrea eu. E…, mormăi, dându-mi ochii peste cap, …e prea stupid ca să pot suporta. E vorba de o fată.

– O fată?

– Mă rog, acum e femeie. Dar era fată pe vremea când a început totul.

Se încruntă.

– Câți ani au frații tăi?

– Sunt mai mari decât mine. Și, sincer vorbind, consider că de vină pentru toată porcăria asta este encefalopatia traumatică. Amândoi au fost în echipa de fotbal, făcându-și creierii terci. Și existau șaptezeci de milioane de majorete pe care le-ar fi putut avea, nu știu, să joace D&D cu ele sub gradene, dar nu, ei au hotărât s-o aleagă pe aceeași Dana!

Gura îi zvâcnește.

– Nu cred că asta fac oamenii sub gradene, Elsie.

– Sunt frații mei, bine? Ca să înțelegi despre ce e vorba, află că s-au bătut pentru dreptul exclusiv de a participa la orele de lucru manual ale Danei. Și cel mai ridicol lucru dintre toate e că ei se imaginează într-o situație de genul *Legendelor Toamnei*. Fiecare dintre frații mei crede că marea iubire a vieții lui e condamnată la eșec din cauza mașinațiunilor fratelui geamăn, dar adevărul e că din exterior e atât de evident că nimeni nu iubește pe nimeni în povestea asta. Dana își primește nouăzeci la sută din doza de dopamină urmărind doi bărbați bătându-se pentru ea. Mamei noastre nu-i pasă decât de ceea ce gândește bona surorii soțului verișoarei, iar pe mine nu mă deranjează deloc dacă cei doi se cotonogesc reciproc, atât timp cât fac asta în cadru privat. Și chestia tristă e că Lucas și Lance au fost cei mai buni prieteni. Se distrau încercând să mă convingă de faptul că balsamul de buze e făcut din spermă de dromader și savurau faptul că, auzind așa ceva, îmi venea să vomit. Dar acum... au uitat că sunt frați, au uitat de ce o plac pe Dana și sunt doar ca niște găini care vor să mănânce una din grăunțele celeilalte – ca și cum ar fi doi atomi de hidrogen, iar Dana ar fi electronul pe care și-l tot fură unul de la altul. Dar sunt amândoi nemetale, și chiar dacă-și doresc să smulgă electronul ăla pentru totdeauna și să-l țină pentru ei, nu, e vorba de aceeași electronegativitate, îmi pare rău, n-o să funcționeze. Și ne întoarcem de unde am plecat la *fiecare nenorocită de jumătate de an!*

– Iar tu unde intervii? întreabă Jack, a cărui voce sună liniștit după criza mea de țipat.

Mă simt vinovată pentru că i-am turuit toată povestea vieții mele de parcă ar fi Oprah, sau ceva de genul ăsta. Ar trebui să fiu distractivă.

– Mama mă însărcinează să negociez pacea.

Mă foiesc pe scaun. Privirea lui Jack alunecă pe picioarele mele, sau poate că nu. E întuneric în mașină și nu-mi dau seama.

– De ce?

– Ce vrei să spui?

– Se pare că fraţii tăi au probleme între ei, constată el, iar eu dau din cap în semn că are dreptate. De ce te însărcinează pe tine?

– Eu... pentru că... noi..., mormăi eu, considerând că asta e o întrebare de genul „De ce e cerul albastru?", la care răspunsul evident e „Împrăştierea luminii solare prin atmosferă!", dar mă îndur totuşi să răspund: E familia mea!

– E şi familia mamei tale. Şi a tatălui, şi a fraţilor. Şi totuşi nu-i deranjează să nu rezolve problema şi să te roage pe tine să te ocupi de ea.

Coteşte la dreapta, iar luminile camionului care se îndreaptă spre noi îi ating falca sub cel mai perfect, mai frumos unghi. Felul în care arată, vocea lui groasă, felul în care miroase... Ce vrea bărbatul ăsta de la mine?

– Le datorez asta.

– Vorbeşti serios?

– Da. Nu înţelegi... am fost... le-am făcut multe probleme în copilărie. Diagnosticul meu a fost o bătaie atât de mare de cap pentru ei, iar îngrijirea medicală a fost atât de scumpă! Le-o datorez.

Începe să mă doară stomacul. Acum mama e supărată pe mine. Sunt o ingrată.

– Deci, ca să rezumăm: din cauză că pancreasul tău n-a mai produs insulină pe vremea când erai copil, acum îi datorezi familiei tale asistenţă emoţională demnă de o diplomă de moaşă?

Sună oribil când o spui aşa. Chiar oribil, dar răspund:

– Da, cam aşa stă treaba.

– Ce părere are familia ta despre situaţia slujbei tale?

– O, ei nu fac caz de aşa ceva! exclam, ridicând din umeri şi nevrând să dezvolt subiectul, dar Jack mă priveşte ridicând din sprâncene, iar eu vreau să se uite la drum. Nu le spun despre chestiile astea!

– Nu le povesteşti nimic despre *viaţa* ta?

– Nu asta vreau să spun, răspund eu, deși e adevărat că nu le povestesc. Doar că… sunt prima generație de licențiat din familia mea.

– Există o mulțime de membri ai corpului profesoral care sunt prima generație de licențiați, iar familiile lor sunt implicate și-i susțin.

Îmi dau ochii peste cap. Pentru că știu prea bine că are dreptate, iar gândul la asta nu face decât să-mi sporească greutatea pe care o simt pe inimă.

– Bine, fă-o! îl îndemn eu pe Jack.

– Ce să fac?

– Mori de dorința de a mă psihanaliza.

Nici măcar nu încearcă să ascundă cât de amuzantă mă găsește.

– Tu chiar vorbești serios?

– În mod evident, ai o părere!

– Hmmm…

– Spune și gata!

– Ce să spun?

– Că nu-i povestesc familiei mele despre slujba mea fiindcă nu sunt capabilă să le spun oamenilor că eu însemn mai mult decât suma lucrurilor pe care le pot face pentru ei. Că dacă îmi expun adevărata personalitate, cu nevoile și cu dorințele mele, risc să fiu respinsă. Că mi-am folosit abilitatea de a ascunde cine sunt drept antiseptic emoțional și că, făcând asta, m-am transformat într-o marionetă. Sau într-un pepene roșu, cu ochi bulbucați.

Manevrează mașina pe lângă lumina felinarelor stradale și pe când secundele trec în tăcere, începe să-mi fie teamă că am spus prea multe, că am arătat prea mult, că am fost prea pasională. Dar atunci se aude vocea lui Jack.

– Ei bine! exclamă el, iar pe față i se înfiripă un zâmbet cald și blând. Misiunea mea s-a încheiat!

Închid ochii și-mi sprijin fruntea de geam.

– Știu cât sunt de scoasă din minți.

– Și tu?

– Da. Doar că... habar n-am cum să mă opresc.

– Atunci, poate că misiunea mea nu s-a încheiat. Şi ar trebui să stai pe lângă mine.

Mă întorc ca să verific dacă expresia i se potriveşte cu tonul – un amestec de tachinare, amuzament, speranţă, dulceaţă şi alte lucruri pe care nu le pot înţelege.

Apoi observ unde suntem.

– Ăsta e apartamentul tău!

– Ihî.

Parchează. Nu, parchează *cu spatele*. Fără să transpire, să plângă sau să rostească un şir de înjurături specifice şoferilor.

– Ai uitat ceva? întreb eu.

– Nu.

– Atunci, de ce...?

– M-am gândit ca în seara asta s-o luăm uşor. Să ne relaxăm.

– Cum rămâne cu prietenii tăi?

– Se pot distra şi singuri.

– Dar ne aşteaptă.

– Nu! Le-am trimis mesaj.

– Când?

– În timp ce comparai relaţia fraţilor tăi cu o legătură covalentă nepolară.

– Eu... de ce?

– Pentru că, în mod evident, eşti supărată. Şi probabil că ai avut o săptămână grea la serviciu. Şi ai luat prânzuri mai mult sau mai puţin consimţite cu doi oameni despre care ştiu că sunt dificili. Cred că e mai bine să nu ieşim. Opreşte motorul. Haide să fim doar noi doi!

– Dar..., murmur eu, derutată.

Mă uit la clădirea în care se află apartamentul lui. Spre deosebire de clădirea în care locuiesc eu, cea de aici nu arată ca şi cum ar fi la douăzeci de minute distanţă de demolare şi la treizeci şi cinci de a fi incendiată din cauza circuitelor electrice expuse.

– Şi ce o să facem? vreau eu să ştiu.

Aud zâmbetul din răspunsul lui:
– Aş avea câteva idei.

– Deci, *Zori de zi* e primul.
– Ce? Nu, *„Amurg"* e primul. Altfel, ar fi *Saga „Zori de zi"*.
– Corect. Ai nevoie de o pătură?
Luminile sunt obscure, dar Jack îmi observă mişcările în timp ce-mi clatin capul şi-mi vâr picioarele sub mine. Ciocolata caldă pe care a făcut-o e pe măsuţa de cafea, chiar lângă berea lui Heineken, şi cred că l-am văzut reglând termostatul pentru o temperatură mai mare imediat după ce am intrat, atunci când a observat că tremuram în holul răcoros. Sunt îmbrăcată prea elegant, fardată prea mult, am prea multe bucle pentru o noapte petrecută pe canapea. Totuşi, nu-mi pasă.
– Bine!
Apucă telecomanda şi se aşază lângă mine, aproape, dar nu ameninţător de aproape. Nu suficient de aproape încât să ne atingem, însă perna se mişcă şi aerul de lângă mine devine mai cald. Mai dens.
– Nu-mi vine să cred că ai tot setul *Saga „Amurg"*.
– Trebuie să înţeleg pentru ce e toată agitaţia.
– Ai cumpărat Blue-rays. Cine cumpără Blue-rays?
– Oamenii care nu găsesc casetele video.
Îl studiez. Îi studiez ochii frumoşi, stranii.
– Câţi ani ai?
– Şaptezeci şi trei.
Râd.
– Nu, serios vorbind!
– Şaptesprezece.
– Ai treizeci şi trei, nu-i aşa? Treizeci şi doi? Treizeci şi patru?
– Ai vrea tu să ştii!
– Dă-mi un indiciu. Care e amintirea ta cea mai vie din copilărie? Slime? Tonul DSL? Agrafele de păr în formă de fluture? Oamenii murind de ciumă?

-N-ai decât să râzi până nu mai poți de setul meu *Saga „Amurg" pentru Totdeauna* – am văzut cum te uitai la el!

-Cu un interes politicos, dar detașat.

-Cu o poftă lacomă și nerușinată să vezi filmulețul *Edward se duce în Italia.*

Râd iar. E plăcut să fiu aici, unde e călduț.

-Deci ce știi despre filme?

Se bate cu degetele peste genunchi.

-Au o puștoaică înfricoșătoare, generată pe computer, Elizabeth.

-Renesmee.

-...și ceva despre piele strălucitoare? Maimuțe-păianjen?

-Există, de asemenea, baseball al vampirilor.

-Încurajator!

-OK, serios vorbind, spun eu, întorcându-mă puțin spre el. O să urăști asta?

-Probabil că da. Însă nu mai mult decât am urât *2001: Odiseea spațială.*

-Dar ce-ți place?

-Cel mai mult, urmăriri de mașini care sfidează fizica. Oameni care se suie pe clădiri. Monștri spațiali, enumeră el, ridicând din umeri. George le numește filmele mele de „bărbat alb, furios".

-Bine, atunci, putem să ne uităm la unul din astea. *Avengers Infinity Endgame* sau ceva cu The Rock. Și cum rămâne cu ce vrei tu?

-Ce-i cu asta?

-Nu ne concentrăm niciodată pe ceea ce vrei tu.

-Pentru că eu n-am nici o problemă să cer ceea ce vreau.

-S-ar zice că cerșești complimente, bâigui eu, plină de resentimente.

-Ba m-am lăudat pe față!

-Mă rog..., murmur eu, jucându-mă cu tivul rochiei. Înțeleg că scopul tău e acela de a mă ajuta să-mi revendic individualitatea, dar dacă o să fim prieteni, ar trebui să facem și chestii care îți plac ție. Altfel...

Jack îmi ridică bărbia până când privirile ni se întâlnesc.

– Elsie, asta faci. Asta facem!

Mă uit în ochii lui până când nu mai pot să suport, iar apoi mă eliberez.

– OK, bine! exclam, înghițind în sec de două ori. Totuși, nu trebuia să cumperi tot setul!

– Ți-am spus, eu...

– Nu, adică..., mormăi, cu obrajii înfierbântați, ...e pe Netflix. Și pe Prime.

Smulg telecomanda din mâna lui, înainte să mă întrebe de unde știu. Apoi ignor modul amuzat în care privirea îi zăbovește asupra mea și râd, pe deasupra ciocolatei calde, la comentariile lui discrete: „Foarte verde!", sau: „Se duc la liceu?", sau: „Care-i treaba cu sticla de ketchup?"

Cam pe la jumătate, mă smulg din caruselul hormonal al angoasei adolescenților paranormali, ca să-l privesc pe Jack. El se uită la film cu atenție, cu grijă, ca și cum ar urmări un documentar despre fizica non-particulelor.

– Promit că nu te testez după aia, îi spun. Poți să te uiți pe telefon. Să adormi. Să-ți dai ochii peste cap.

– Asta fac oamenii când te uiți la „*Amurg*" împreună cu ei?

– Eu nu...

– Nu...?

– Nu mă uit împreună cu nimeni. Nu-mi petrec niciodată timp împreună cu alți oameni, făcând ceva de care să mă bucur nestingherită. De obicei îmi pun pe laptop o versiune filmată în sala de cinema și eman o aură densă de vinovăție. Într-o bună zi, Cece a intrat în timpul *Eclipsei*. Am închis monitorul și am jurat că mă masturbam pe filme porno.

Gura i se arcuiește.

– Nu pe Bill Nye?

– Nu mi-a venit ideea!

Jack se uită din nou la ecran, dar ceva îmi năvălește în stomac, o senzație stânjenitoare, de greutate. Îi atrag atenția lui Jack:

-Hei!

El se întoarce iarăşi spre mine. Atunci spun:

-Mulţumesc!

-Pentru că ţi-am sugerat pornografie cu Bill Nye?

-Nu. Pentru..., murmur, nereuşind să articulez cuvintele, dar în cele din urmă izbutesc. Pentru că vrei să mă cunoşti suficient de mult încât să doreşti să te uiţi împreună cu mine la filmul meu preferat!

Mă aplec în faţă, cu intenţia clară de a-l săruta pe obraz. Dar ceva se întâmplă în momentul în care intru în spaţiul lui personal şi...

Schimbare de plan: rămân nemişcată, nici gând să mă retrag. Jack e cald. Miroase frumos şi îl simt cunoscut, autentic, aşa cum puţine lucruri sunt în viaţa mea. Şi nu mă îndepărtez deloc de el, fiindcă mă simt atât de bine! Rămân nemişcată chiar şi atunci când el se întoarce spre mine; gura lui e atât de aproape de a mea, încât sunt aproape sigură că asta o să se transforme în altceva. Într-un sărut.

Expiră.

Inspir.

Ridică mâna. Mă apucă de ceafă ca să mă ţină pe loc. Închid ochii. Un val mi se revarsă în stomac, am pielea fierbinte, inima îmi zvâcneşte.

În sfârşit, sărutul pe care mi-l doresc. Şi, of, cât îmi doresc sărutul ăsta! Vreau să...

-Nu! spune el, cu buzele aproape cu totul lipite de ale mele. Nu.

Se depărtează brusc. Deschid ochii şi văd că Jack e la marginea canapelei, la un metru de mine, uitându-se în altă direcţie.

-Jack!

Spatele îi e rigid.

Se freacă la ochi, bâiguind ceva ce sună ca „Prea devreme!". Dintr-odată, mi se face frig şi mă cuprinde groaza.

-N-am vrut să...

Mă întind și-i pun o mână pe claviculă. Se depărtează imediat, făcându-mă să-mi dau seama că asta e o modalitate greșită de a-ți cere scuze atunci când invadezi spațiul personal al cuiva.

– Elsie, am nevoie să nu mă atingi pentru un minut.

Se duce lângă fereastră, frecându-și gura cu degetele. La televizor, Bella plânge. Și mie îmi vine să plâng. Sunt umilită până în măduva oaselor. Stânjeneala mea ar putea alimenta cu electricitate o țară europeană de dimensiune medie.

– Îmi pare rău, le spun umerilor lui încordați. Cred că... poate... „Sinceritate. De când e sinceritatea socotită drept o exagerare?" Îmi fac curaj și termin ce am vrut să spun:

– Cred că s-ar putea să mă simt atrasă de tine și...

– La naiba! izbucnește el, întorcându-se și trecându-și o mână prin păr, iar eu îmi dau seama că niciodată până acum nu l-am văzut manifestându-și stresul în mod deschis. La naiba..., repetă în șoaptă, făcându-mă să mă simt pierdută.

Ce-am făcut? N-am vrut să...

Inspiră adânc. Dintr-odată, pare chiar mai impozant.

– N-o să fac sex cu tine, îmi promite el în șoaptă, aproape ca și cum ar vorbi singur.

– Eu...

N-am nici cea mai vagă idee ce să spun. Sunt...

Derutată? Respinsă, poate? Dar nu i-am cerut asta! Face multe presupuneri pe baza câtorva secunde de apropiere și sunt tentată să subliniez asta, așa că sunt șocată atunci când ceea ce spun sună vag indignat:

– Corect. Ai mai spus că nu ești interesat.

Izbucnește în râs.

– N-am spus asta!

– La restaurant, ai spus că nu vrei să faci sex cu mine...

– Am spus că nu *o să* fac sex cu tine.

Mă încrunt.

– E același lucru.

– Ba nu.

Mintea mea se chinuie să țină pasul. Apoi înțeleg și tot corpul mi se înfierbântă.

– Așa ai interpretat ceea ce ți-am spus? întreabă el, părând sceptic. Lipsă de interes?

Ridic din umeri, ca și cum n-ar conta. Ca și cum nu m-ar afecta.

– Crezi că nu vreau să mă culc cu tine, spune el direct, ca de obicei.

– Ce alt motiv ar fi?

– Ce alt motiv ar fi!

Îmi dreg glasul.

– Din ce alt motiv n-ai face-o?

Jack dă din cap. Are falca încleștată, ca și cum asta ar fi o regulă pe care și-a stabilit-o, ceva la care s-a gândit mult timp.

– E ceea ce e cel mai bine pentru tine. Pentru noi. În prezent.

– Îmi pare rău, tocmai..., bolborosesc, dregându-mi glasul, ...cumva tocmai m-ai *informat* că n-o să facem sex fiindcă e cel mai bine pentru noi?

Dă din cap o dată, așa cum ar face ca să confirme un fapt cunoscut, nedisputat, cum ar fi „Moleculele de apă încetinesc lumina". Asta e momentul în care mă ridic în picioare, indignată.

– Înțelegi că o astfel de hotărâre ar trebui să fie rezultatul dialogului între doi oameni, da? întreb, în timp ce încremenesc, desculță, cu capul dat pe spate din pricina faptului că el e atât de înalt, motiv pentru care începe să mă doară ceafa. Nu poți să iei pur și simplu hotărâri fără să dai nici o explicație...

– De fapt, pot!

Felul în care se apleacă n-are cum să fie confortabil nici pentru el. Împărțim un spațiu de două palme. Cu brațele încrucișate. Serioși. În urmă cu o secundă, glumeam pe canapea. Ce naiba?!

– E incredibil de arogant din partea ta! Nu poți presupune că știi ce-i mai bine pentru...

– Bine, atunci! exclamă el, după care vine la mine, făcându-mă să-i simt apropierea cu fiecare milimetru din corp. Cum te fac să ai orgasm?

Trebuie... trebuie să fi înțeles greșit.

– Ce?!

– Ce-ți place atunci când faci sex? Ce vrei? Care sunt nevoile tale? întreabă el, iar ochii îi sunt ca două pete de negru în lumina scăzută. Cum te fac să ai orgasm?

Clatin din cap. Pe ecran, Edward se deplasează cu viteza luminii ca să-și salveze iubita, iar mintea mea e înceată ca un melc.

– Eu... Pardon?!

– Ai spus că e arogant din partea mea să nu discut despre sex. Așa că haide să vorbim! exclamă el, devenind Jack cel de la prima noastră întâlnire: provocator, intransigent, exigent. În afara cazului în care asta te face să te simți stânjenită. Caz în care stânjeneala ta ar fi un semn care arată limpede că ar trebui să ne abținem, dar...

– Nu-i vorba despre asta! mă grăbesc eu să spun.

Sau poate că e puțin vorba despre asta. Nu discut prea mult despre sex. Numai cu Cece, și de cele mai multe ori ne întrebăm cu ce se ocupau călugărițele din secolul al XIV-lea atunci când ar fi trebuit să aibă grijă de grădină. Dar asta n-are nici o legătură cu plăcerea sau cu neplăcerea. Nu discutăm despre sex din același motiv pentru care nu discutăm despre dividende: nu prea avem parte de ele.

– Atunci, spune-mi, repetă Jack, a cărui expresie a devenit mai puțin provocatoare, ca și cum de data asta n-ar fi vorba de un joc de putere al lui, ci ar vrea într-adevăr să știe. Cum te fac să ai orgasm?

– Asta e o întrebare atât de *ciudată*, eu..., bolborosesc, iar apoi înțeleg ce vrea să spună. O, Doamne, crezi că n-am experiență! exclam, râzându-i în față. Dar am experiență, nici o grijă! Am făcut sex cu JJ de un milion de ori, într-un milion de feluri! adaug,

numai ca să obțin o reacție de la el, doar că reacția lui e, pur și simplu, enervant de inexistentă. Crezi că mint?!

– Nu cred asta. Dacă mi-ai spune că ești membră cu drepturi depline a clubului Orgia Lunii, te-aș crede. Având în vedere că și toată experiența asta despre care vorbești, n-o să-ți fie greu să-mi spui: cum te fac să ai orgasm?

Deschid gura și... o închid imediat.

– Aștept, Elsie!

Îl urăsc când e așa. Înfumurat, crud, perspicace și...

– Încă aștept.

Mă uit la picioarele mele, la dresul transparent care-mi acoperă degetele și dintr-odată mă simt...

Rușinată. N-am nici cea mai vagă idee ce să-i spun și, pentru o clipă, mă gândesc să mint. Să pretind că sunt o zeiță a sexului. Douăzeci de orgasme îmbrăcată în pardesiu, pe stradă. Dar Jack respinge minciunile și ar ști, ceea ce ar fi chiar mai umilitor decât adevărul: habar n-am cum să mă facă să am orgasm.

Gândul îmi zboară la JJ și iată un adevăr pe care n-o să-l recunosc în apartamentul ăsta luxos, cu spațiu deschis: nici măcar nu știu dacă am capacitatea de a mă bucura de sex. Nu m-am întrebat niciodată, fiindcă n-a fost niciodată prioritatea mea să mă bucur de ceva.

– Faci asta cu toate fetele cu care te culci? întreb eu pe un ton amar. Un examen de admitere?

– Câteodată.

– Câteodată?!

– Alteori merg pe bază de tatonări.

Ceva greu mi se răsucește în stomac.

– Și după aceea?

– După aceea fac ce le place. Și le pun să facă ce-mi place mie, dacă sunt dispuse.

Gelozie. Asta e sentimentul – sunt geloasă pe acele fete fără nume. În mintea mea, cu toatele au picioare lungi, sunt superbe și inteligente. Demne de a face sex cu Jack.

Spre deosebire de mine.

Mă întorc și mă duc spre una dintre cele un milion de ferestre. Nu știu cum suportă Jack goliciunea acestui loc. E ca un acvariu. Are nevoie de draperii!

– Elsie! spune el, venind în spatele meu, iar eu îi văd reflexia în geam, aproape obscen mai mare decât mine, în timp ce ochii lui reflectați privesc țintă într-ai mei. Ai obiceiul ca, de dragul altora, să faci lucruri care nu-ți plac și am nevoie să fiu sigur că n-o să se întâmple același lucru și cu noi doi. Trebuie să fiu sigur că nu inițiezi ceva de ordin fizic cu mine fiindcă tu crezi că e ceva ce eu aștept. Și am nevoie să fiu sigur că nu simți că e de datoria ta să întruchipezi... vreo parteneră de vis, a cărei singură preocupare să fie plăcerea mea. Am nevoie să știu că ești în starea în care poți să-ți recunoști și să-ți exprimi nevoile.

Îmi sprijin fruntea de sticlă, privindu-mi nasul cruciș.

– Ar trebui să-mi spui ce gândești! exclamă Jack după o vreme, mult mai blând decât a fost cu un minut în urmă.

– De ce?

– Pentru că vreau să știu, răspunde el, oftând. Și ai promis că o să încerci să fii sinceră.

Corect. Da, așa am făcut. Ca o proastă ce sunt.

– Mă gândesc..., murmur eu.

Apoi mă răsucesc pe călcâie. Bat cu unghiile de pervaz și închid ochii în momentul în care nu mai suport să-l privesc pe Jack. Ce gândesc în orice clipă? Cu cât mai mult încerc să-mi observ mintea, cu atât mai mult se închide. Spun:

– Mă gândesc la faptul că două lucruri pot fi adevărate în același timp: vrei să mă protejezi și faci asta într-un mod condescendent. Mă gândesc că, încercând să mă respecți, ajungi să iei o decizie pentru mine – la fel ca toată lumea până la tine. Și mă gândesc... că nu te cunosc de fapt, nu încă, dar uneori, atunci când sunt cu tine, am senzația că mă cunoști mai bine decât mă cunosc eu însămi, mărturisesc, înghițind în sec. Dar mă gândesc și la altceva.

– La ce?

Deschid ochii. E... *îl vreau*. Pentru mine. Habar n-am în ce formă, interval de timp, textură, dar îl vreau.

– Mă gândesc că nu știu cum poți să mă faci să am orgasm.

Dar că ar fi plăcut să aflăm împreună.

Sunt epuizată de la atât exces de gândit, supragândit, răzgândit, negândit. Așa că, pentru prima oară în viața mea, îmi las mintea să se relaxeze. Ies din capul meu și intru în corp, savurez absența formulelor și modelelor predictibile și, pur și simplu... o fac.

Apuc tivul rochiei.

O scot printr-o mișcare fluidă.

Îi dau drumul să se mototolească la picioarele lui Jack.

E o mișcare riscantă. Până acum, n-am făcut niciodată ceva atât de curajos, stupid, nesăbuit. Dar așa e Jack: are parte de atât de multe premiere de-ale mele! Și nici măcar nu contează faptul că, în secunda în care am rămas fără haine, mi-a pierit curajul. Mă uit lung la țesătură, prea speriată ca să mă uit în altă parte; las tensiunea să se întindă, presiunea, să se adune, până când aud o voce gravă care rostește:

– Elsie...

Îmi ridic privirea.

Nu sunt complexată de corpul meu, probabil pentru că sunt atât de preocupată de complexele legate de fiecare lucru mic pe care îl fac, spun, afișez. Dar dacă aș fi, dacă aș avea vreo îndoială în legătură cu cât de atrăgătoare, drăguță, dezirabilă sunt pentru el, aceea s-ar dizolva precum zahărul în apă.

Jack are obrajii roșii. Pupilele dilatate, fixate asupra unui punct situat între ombilic și elasticul chiloților mei. Are mâinile pe lângă corp și-i zvâcnesc, iar apoi se strâng pumn.

– E prea devreme, spune el din nou, ar trebui să așteptăm să te simți mai degajată în preajma mea.

– Mă simt foarte degajată în preajma ta, răspund eu, iar după aceea, conform regulii *sincerității*, adaug: Și, de asemenea, cel

mai puțin degajată. Dar asta e din cauză că ești un nesimțit și că e puțin probabil să te schimbi vreodată!

Jack scoate un hohot ascuțit de râs. Îl privesc uitându-se la mine, gândindu-mă că s-ar putea să câștig repriza asta, dacă joc cum trebuie. Și atunci el spune:

– Dacă facem..., ne trebuie reguli!

Îmi dau seama că deja am câștigat.

– N-am..., murmur eu.

– *Eu* am nevoie de reguli! spune el cu fermitate, pe un ton care nu admite obiecții. Se uită la umflătura sânilor mei peste sutien, trasând marginea bumbacului negru. Îmi promiți că o să...

– ...mă opresc dacă am nevoie. O să spun adevărul. O să fiu sinceră.

Aproape că îmi dau ochii peste cap. Are dreptate, dar sunt nerăbdătoare. Excitată.

Simt furnicături din cauza victoriei iminente. A posibilităților.

Gâtul i se umflă.

– O luăm încet.

Începe să sune ca și cum tocmai ar fi terminat un sprint. Mă gândesc să fac o glumă despre maraton, dar mintea îmi e ocupată. El adaugă:

– Nu te penetrez. Și hainele rămân pe tine.

Mă uit la rochia mea.

– S-o pun la loc?

– La naiba! exclamă, umezindu-și buzele și apropiindu-se, după care mâna i se ridică și plutește în jurul taliei mele, dar nu mă atinge. Hainele mele rămân pe mine! adaugă el.

N-o să rămână. Din punct de vedere logistic, asta nu se poate. Dar pare obsedat să dețină controlul, așa că spun:

– Cum vrei.

Îmi duc mâna la spate ca să-mi desfac sutienul. Mă oprește și vine chiar mai aproape.

– Lasă-l pe tine!

Dau din cap și mă aplec ca să-mi rulez dresurile.

- Lasă-le și pe alea! îmi cere, iar maxilarul i se tensionează. Te rog!

„Aha...!"

- Bine.

Îmi dreg glasul. Inima îmi bate, el e roșu la față și nici unul dintre noi nu face nimic. Suntem nemișcați. Blocați în tranziție.

- Putem să... nu știu.... putem să ne sărutăm acum? Sau e tot „prea devreme"?

Jack nu e stângaci niciodată, dar îmbrățișarea, nu știu din ce motiv, este. Prea grăbită, lacomă, nerăbdătoare, impulsul e prea puternic atunci când el mă lipește de fereastră. Geamul rece mi se lipește de piele, un contrast îmbătător cu greutatea fermă a pieptului lui peste al meu.

- De ce...?

Gura lui e peste a mea și sunt copleșită, apoi amețită, apoi derutată. În experiența mea, săruturile sunt scurte, ceva ce faci înainte de a te muta asupra altor părți ale corpului, la chestia serioasă. Dar Jack nu lasă să se termine sărutul ăsta: limba lui se împinge într-a mea, mi-o mângâie lent, îmi cască gura. Sărută ca și cum ar fi deja în mine. Nu știu ce să fac în legătură cu asta, așa că momentul se întinde la nesfârșit, plin și fierbinte, până când nu pot să nu mă zvârcolesc, lipită de el.

E o canapea în apropiere. Un pat, nenumărate scaune, o sală despre care am auzit povești. Totuși, noi rămânem aici, iar pervazul îmi intră în șolduri până când Jack mă ridică și mă așază pe el. E în continuare mai înalt, mai mare, mai puternic, dar cedează puțin din avantaj și mă arcuiesc înspre el, răsucindu-mă ca să mă apropii.

- Așteaptă. Stai, lasă-mă...

Îmi cuprinde încheietura cu degetele și-mi trage brațele în jurul umerilor lui. Mâna îi alunecă între coapsele mele, o ridică pe una dintre ele ca să facă loc pentru șoldurile lui, și atunci suntem blocați împreună, în sfârșit – suficient de aproape.

Gem în gura lui. El mormăie și întrerupe sărutul.

– E bine? întreabă, gâfâind, iar eu simt cum ceva tare se împinge în stomacul meu, prin blugii lui. E bine. Ești...?

– Da.

– Mă bucur!

Îmi dă părul laoparte și-și ține nasul în scobitura gâtului meu. Inspiră scurt.

– Miroși incredibil! Sunt obsedat de mirosul ăsta de vara trecută, dar e și mai plăcut și...

– Pat! Ar trebui să mergem în pat!

– Nu mergem în pat! mă refuză el, iar apoi mă mușcă de pometi, mă linge și amândoi gemem. N-o să te penetrez. Doar ne... giugiulim. Ne prostim. Asta nu e...

Își agață degetul în cupa moale a sutienului meu și o trage în jos. Fruntea i se împinge în fruntea mea și el se uită lung la sfârcul meu întărit în timp ce suspină:

– O, la naiba...

– Pot să-mi scot sutienul.

– Nu.

Geme încet și mângâie sfârcul înainte și înapoi. Îl ciupește aproape prea mult, făcându-mă să icnesc, după care adaugă:

– N-o să te penetrez, dar, știi, aș putea s-o fac!

Își freacă toată palma de sânul meu, iar eu scot niște scâncete umilitoare.

O să fie bine. Foarte, *foarte* bine. Deja e mult mai bine decât... decât orice. Excitația mă determină să scot pe gură niște zgomote jenante, ciudate.

– Ce să fac? întreabă el, punându-și degetele între coastele mele.

Mă uit la el cu ochii tulburi, puțin năucită.

– Ce?!

– Ce-ți place?

Îmi privește corpul ca și cum ar fi o frumoasă ciudățenie spațială, ceva ce aparține unei zeițe obscure, care trebuie investigată în feluri murdare, metodice, obscene. Își trece mâna peste stomacul meu plat. Pipăie locul în care dresurile se transformă în piele

fină. Se freacă respectuos de capsula de deasupra chiloţilor, ca şi cum acest mic obiect, de care depinde viaţa mea, ar face parte din mine în aceeaşi măsură ca ombilicul. JJ mi-a spus s-o scot, a spus că i se părea respingătoare. A făcut glume despre femei bionice. Iar acum Jack întreabă, umezindu-şi buzele:

– De unde să încep?

Habar n-am.

– Ăăă...

Mă sărută din nou, de data asta încet şi delicat, retrăgându-se faţă de limita anterioară. Îmi descoperă şi celălalt sân şi degetele s-au întors, jucându-se cu sfârcul meu ca şi cum ar fi un instrument. Simt o căldură lichidă în burtă.

– Tatonări, atunci!

– Ce faci cu celelalte fete?

– Celelalte fete?!

– Fetele normale.

Râde, lipit de clavicula mea, iar apoi începe s-o sugă.

– Elsie...

– Vreau doar să ştiu. Dacă... dacă n-aş fi eu, ce ai face?

– Nu, refuză el, lipit de sternul meu.

– Ai cerut sinceritate!

Linge partea interioară a sânilor mei ca şi cum aceştia ar fi nişte fructe dulci, delicioase. Îmi trec degetele prin părul lui, mă arcuiesc spre el şi îl implor:

– Te rog!

Geme, lipit de sfârcul meu. Aştept să-l apuce cu gura, tensionată ca o coardă de vioară, iar atunci când n-o face, când se retrage ca să se uite la mine, aproape că gem.

Chiar gem. Un scâncet slab, plin de suferinţă.

– Dacă ai fi oricare altă fată..., spune el în timp ce palmele lui îmi mângâie genunchii, desfăcându-mi picioarele, ...dacă ai fi oricine altcineva, te-aş duce în pat şi te-aş penetra oriunde mă laşi, explică, în timp ce, cu degete care sunt ca electricitatea, urcă pe partea interioară a coapselor mele, stimulând terminaţiile

nervoase. Ți-aș face sex oral, poate că în timp ce mi-ai face și tu mie. Și pentru că sânii tăi arată ca ceva la care o să visez decenii la rând, ți-aș cere permisiunea să ejaculez pe ei. Imaginează-ți! exclamă, ajungând la elasticul chiloților mei și făcându-mă să inspir scurt. Te-aș spăla și te-aș hrăni înainte să te duc acasă, dacă asta ai vrea, continuă el, împingând bumbacul umed într-o parte, cu degetul mare, și strecurându-și-l dedesubt. Dar n-ai fi tu, ci o fată oarecare, la care apoi nu m-aș mai gândi prea mult.

Mă bate peste clitoris și scot un geamăt. Mi se taie genunchii din cauza senzației și a valului de plăcere care mi se urcă pe coloana vertebrală.

– Asta e mult prea repede, spune el cu glas răgușit, dar desenează cercuri lente în jurul acelei părți a corpului meu.

Iar acea parte îmi pulsează în ritmul inimii și unghiile mi se înfig adânc în pervaz. Mă bucur că port chiloți negri, mulțumită cărora n-o să se vadă cât de udă sunt, și mă bucur că port dresuri până la jumătatea coapsei. E bine că pot să închid ochii, să mă prefac că el nu se uită la mine, văzând și cel mai mic detaliu al ființei mele.

– Elsie, poate că ar trebui să-mi spui să mă opresc!

– *Nu te opri!* Orice ai face, te rog, nu te opri!

Râde, rămas fără suflare.

– Mai mult? Mai puțin? Ce vrei?

Vreau totul și nimic n-o să fie suficient vreodată. Sunt goală pe dinăuntru, tânjesc și mă încleștez în jurul acelui gol și...

– Elsie, ce...?

– *Nu știu*, scâncesc, înfierbântată, pierzând controlul. Nu știu, dar te rog, poți să...?

– Șștt, e OK, mă liniștește, iar degetul apasă mai tare și capul îmi cade spre fereastră. Și eu abia știu ce vreau de la tine și am avut mult mai mult timp să mă gândesc la asta!

E aproape, lingându-mi gâtul și sfârcurile, zgâriindu-mi gâtul cu dinții. Coapsele mi se mișcă, încercând să-i vină în întâmpinare

și să aibă parte de mai multă frecare. Jack vede cum mă chinui și nu face nimic. Îl urăsc. Îl urăsc, îl urăsc, îl...

– E ceva *foarte* umilitor ca, ori de câte ori ai orgasm, să ai în fața ochilor minții fața iubitei fratelui tău! exclamă el.

Un alt geamăt. Al meu.

– N-am fost niciodată a lui.

– N-am știut. Luni întregi n-am știut.

Vreau să-l întreb la ce s-a gândit. Când a început. Spun doar:

– Eram sigură că mă urăști!

Râde puțin melancolic și se apleacă pentru un sărut pe tâmplă.

– Câteodată te-am urât. Fiindcă m-ai făcut să-l detest pe fratele meu, doar pentru că el era cel care putea să iasă cu tine, mărturisește Jack, iar mâna i se răsucește și ceva din manierele lui se schimbă: căutând să stabilească mai multe puncte de contact, îmi desface pliurile, cu podul palmei apăsat pe clitorisul meu, iar eu simt că e chiar mai bine, mult mai bine! Să bag un deget în tine? întreabă el.

Un val de fierbințeală mi se ridică din piept. Întregul corp îmi arde, un amestec de jenă, căldură și plăcere.

– De obicei... eu nu...

Îl simt dând din cap, lipit de obrazul meu.

– Nu, atunci.

– Dar...

Istoric vorbind, sexul cu penetrare mi-a oferit prea puțină satisfacție. Dar pe de altă parte, la fel s-a întâmplat și în cazul sărutului și al atingerilor și, în timp ce stau aici, tremurând din cauza mâinii lui Jack aflate între picioarele mele, nu pot să nu mă gândesc că s-ar putea ca asta să fie altfel decât cred eu.

– Tatonare! spun, ceea ce-l face să râdă, cu un huruit profund care-i iese din piept.

– Ești sigură?

Dau din cap, adeverind. Iar atunci degetul lui mijlociu se împinge în deschiderea mea, lovind ușor, în timp ce degetul mare îmi masează clitorisul și cred că o să fie o treabă anevoioasă,

bănuiesc că trupul meu o să trebuiască să se screamă pentru asta, dar mă înșel. Degetul pătrunde în mine ca o piatră în apă, delicat, dar fără ezitare, și sunt strâmtă, dar frecarea e plăcută. Jack se retrage ca să se uite în ochii mei și stăm așa, amândoi vag surprinși, amândoi puțin rezervați în a respira, până când el mă sărută pe gură și-și vâră din nou degetul înăuntrul meu.

Mă arcuiesc și mă contract în jurul lui. Ne zdruncinăm amândoi.

– La naiba, gâfâie Jack. Aici, da?

O face din nou, atingând un punct care e cumva indecent, incredibil de perfect. Întregul corp îmi înflorește de fierbințeală, pulsează de la intensitatea senzației.

– O, Jack, ești...

Face asta în continuare și îmi pierd orice abilitate de a vorbi. Săruturile i se adâncesc, devin mai agresive, dar sunt prea pierdută în plăcerea care mi se urcă la creier, prea lipsită de coordonare ca să-i răspund în mod inteligibil. Își dă seama, cred, pentru că geme din fundul gâtului, iar cealaltă mână i se mișcă între omoplații mei și mă trage spre el, ca pe o biată creatură pe care a adunat-o de pe jos, care se zbate sub greutatea lui, topindu-i-se între degete, complet lipsită de apărare.

– Îmi imaginez mereu că sunt cu tine așa. Dar, Elsie, asta e neadevărat! Tu ești *neadevărată*, spune, în timp ce buzele lui îmi mângâie obrazul. Atunci când o să intru în tine, o să-mi pierd mințile, geme el lângă urechea mea, ca și cum ar fi prea indecent să articuleze astfel de cuvinte, chiar dacă nu suntem decât noi doi în camera întunecată.

– Ești în mine...

– Știi ce vreau să spun, răspunde el, mușcându-mă de lobul urechii, în timp ce mâna i se plimbă în sus și-n jos pe șira mea, o atingere liniștitoare, care e opusul haosului alunecos dintre picioarele mele. Vrei două degete?

Înghit în sec. Coapsele încep să-mi tremure și un gând înfricoșător mă traversează: s-ar putea ca de la asta să-mi vină! S-ar

putea să am un orgasm! S-ar putea să-mi pierd tot controlul și o bună parte din demnitate, în fața altcuiva. În fața acestui altcineva.

–Elsie, un deget e bine? Sau vrei mai multe?

Nu știu. Nu. Da. Dau din cap și-i apuc orbește brațul, înfigându-mi unghiile în el. Bicepsul lui e un stejar și mă simt mai puțin pierdută. Mai ancorată.

Vreau mai mult din asta. Din Jack. Dar sunt deja plină, mă rup de la cusături.

–Ai niște mâini foarte mari! spun eu.

Dar *nu spun* „Îmi plac mâinile tale, iubesc mâinile tale, îți urmăresc mâinile!"

–Bine, murmură el, umezindu-și buzele lipite de ale mele, iar apoi desenăm împreună harta unui loc pe care nici unul dintre noi nu l-a mai vizitat. OK, Elsie, haide să ne rezumăm la unul!

–Cred..., spun eu, cuprinzându-i obrazul în palmă, asigurându-mă că mă privește în ochi, ...cred că ar trebui să mergem în pat. Să facem sex. Sex adevărat.

El dă drumul unui hohot de râs încordat.

–Cred că ar trebui să mă lași să mă așez în genunchi și să te mănânc până mâine-dimineață!

O, la naiba! Dau din cap, amețită, înfierbântată, năucită.

–Haide să facem sex! Ție... ție n-are cum să-ți placă asta, îi spun eu, în timpul unui geamăt.

În mod evident, mie îmi place. Eu mă simt bine.

–Ești sigură?

Mă înclină puțin și n-am cum să confund cu altceva umflătura fierbinte a organului lui pe coapsa mea.

–Of!

–O, da!

–Nici... nici măcar nu fac nimic! Dacă am merge în pat, aș putea...

–Scoți mici sunete delicate. Îți miști pelvisul odată cu mine – o, da! Așa! Și spasmele astea mici în jurul degetului meu, care mă fac să mă gândesc la tine încleștându-te în jurul organului meu!

Având în vedere cât de strâmtă ești, asta n-o să se întâmple prea curând, dar..., spune el închizând ochii și scoțând o respirație adâncă, ...îmi pare rău!

Ritmul lui pe clitorisul meu se întețește și mă pierd repede, am respirația superficială și vederea tulbure.

– De ce-ți pare rău? întreb.

– Încerc să mă adun!

– Nu trebuie să te aduni! Poți să mă duci sus și...

Canalul mi se contractă în jurul lui și gemem amândoi.

– Ești sigură că nu vrei două degete, Elsie?

Îmi las umerii să se sprijine de fereastră. E udă de la transpirația mea și nu mai e rece.

– Să încercăm! îi propun eu.

De data asta, Jack se privește. Se uită la degetul lui arătător dispărând în mine împreună cu cel mijlociu, desenând cu cealaltă mână forme liniștitoare pe talia mea. Mă încleștez, icnesc și mă răsucesc lângă el, dar nu se oprește, continuă să împingă încet și, după ceva rezistență îl primesc în mine, arcuindu-mă involuntar ca să fac loc, scoțând un sunet final de recunoștință.

– La naiba! spune Jack. *La naiba!*

Mă obișnuiesc cu asta, cu senzația că ceva fierbinte și frumos e înghesuit în mine. Mă mișc pe încercate. Mă unduiesc în jurul lui până când scoatem amândoi sunete pe care de obicei le scot animalele.

– E bine? întreabă el.

Dau din cap, adeverind. Marginile câmpului meu vizual sunt tulburi.

– E bine!

Săruturile lui sunt atingeri delicate, aproape pure. Completări, punctări ale acestui lucru umed pe care-l facem.

– Deci poate că îți place să fii plină! spune el cu glas răgușit.

Dau din cap. Poate că da.

– O să-ți dau tot ce am, tot ce vrei, dacă mă lași să-ți fac sex oral chiar acum!

Mă las pe spate, mă bucur de plinătate și încerc să hotărăsc cu terciul care e creierul meu.

– N-am făcut asta niciodată, șoptesc, iar Jack consideră, probabil, că o asemenea situație e inacceptabilă, pentru că se lasă în genunchi în fața mea și inspiră adânc, lipit de pliul abdomenului meu.

Sunt suficiente exact două limbi ca să mă trimită în spațiu. Una în jurul deschiderii mele, unde mă desface prea mult și am impresia că o să mor de rușine, de fierbințeală, din cauza presiunii lichide care crește cu fiecare geamăt gutural. Apoi se mută la clitorisul meu și știu – *știu* – că n-am avut niciodată o asemenea senzație în viața mea, că lucrurile bune vin cu moderație, că ar trebui să fac în așa fel încât asta să dureze, dar se termină înainte de a începe. Corpul meu tremură, apoi zvâcnește, apoi explodează într-o bolboroseală de plăcere simplă, pură, fizică, ce pare prea intensă ca s-o suport singură. Degetele mele trag prea tare de părul lui Jack, se înfig în scalpul lui, iar el continuă să mă mănânce, chiar și atunci când mă las în jos. Degetele îi rămân adânc în mine, ca și cum ar vrea să-mi ofere ceva în jurul căruia să mă contract și chestia asta e perfectă. E de-a dreptul explozivă, dărâmătoare, nucleară. Undeva în univers se produce antimaterie și e din cauza acestui lucru.

Din cauza noastră.

– Cred că mor! spun în secunda în care pot să respir, foarte serioasă.

Călcâiele mi se înfig în spatele lui și se aud plescăituri din locul în care își înfige în continuare nasul.

– Cred că vreau să fac asta în fiecare zi, răspunde el, sărutându-mă în locul acela așa cum mi-ar săruta gura. În fiecare zi, pentru tot restul zilelor mele!

Abia îi aud cuvintele, strălucirea plăcerii zăpăcindu-mi creierul în timp ce el își scoate degetele și se ridică să depună un sărut delicat pe maxilarul meu. Șoptește laude liniștitoare și-și înfige

nasul în creștetul meu, ca și cum ar ști ce dezorientată sunt. Cred că astea sunt alinturi. Sunt la fel de plăcute ca orgasmul.

Atunci îmi dau seama de ceva: am avut orgasm. El, nu. Mă gândesc la momentul de tensiune disperată de mai devreme, la frica de a rămâne la marginea plăcerii și mă întreb dacă acolo se află el acum. Dacă așa se simte, atunci e prea tensionat, prea strâmtorat în pielea lui.

– Vreau să facem sex! îi spun a milioana oară și e adevărat.

Vreau. Vreau să-l văd având orgasm, dintr-o mulțime de motive care au prea puțină legătură cu el. Sunt complet, total, egoistă.

– E împotriva regulilor din seara asta, șoptește el, lipit de umărul meu.

– Deci pur și simplu o să te oprești?

Îmi mișc coapsa și e tot acolo. Organul lui e foarte excitat.

– Sunt bine cu...

– *Sinceritate!* îl întrerup, dându-mi seama că începem amândoi să folosim cuvântul ca pe o armă. Ce vrei acum? Lăsând laoparte regulile tale!

Îmi dau ochii peste cap la ultimul cuvânt, ceea ce pare să-l distreze. Stomacul îmi înflorește de căldură – o reacție fizică la gropița lui.

– Nu trebuie să...

– *Sinceritate!*

– Bine! se învoiește el, expirând și uitându-se în jos, la corpul meu, în timp ce se gândește la variante. Vreau să ejaculez pe abdomenul tău!

– Of..., murmur eu, care m-am așteptat la orice, numai la asta, nu, ... e cumva... o ciudățenie de-a ta?

El dă din cap în semn de negare.

– Nu în mod normal, dar...; bolborosește, privind în gol, neobișnuit de sfios.

– *Sinceritate?* îi cer eu.

– Nu m-am gândit niciodată că aş fi genul posesiv. Dar... ai fost a altcuiva pentru mult timp. Asta mi-a înnebunit puţin partea primitivă a creierului.

Clatin din cap, gândindu-mă la uşoara mea gelozie.

– Cred că ar trebui să faci asta, atunci.

Gâtul i se contractă.

– Da?

– Îhî, răspund, înăbuşindu-mi un zâmbet. Şi să te asiguri că hainele rămân pe tine! Ştii, regulile!

Se uită urât la mine. Pentru o clipă, chicotesc din cauza ameţelii pe care mi-o provoacă faptul că-l tachinez, iar apoi îi aud cureaua zdrăngănind în timp ce se desface, sunetul fermoarului, al materialului în timp ce îşi scoate organul şi zâmbetul îmi piere de pe buze.

Eu mă uit, iar el nu. Nu-mi urmăreşte reacţia. Îşi ia erecţia în mână, frecând-o înainte şi înapoi. O are tare, lungă şi groasă, într-un fel în care n-am crezut că e cu putinţă. Mă uit la modul în care se mângâie, apoi la canapea, apoi din nou la el şi întreb:

– Nu... te încurcă?

E o întrebare jignitoare şi vreau să dispar din planul ăsta al existenţei în clipa în care îmi iese din gură, dar Jack nu mă ascultă. Ochii i se mişcă cu viteză pe corpul meu, ca şi cum n-aş fi fost dezbrăcată în faţa lui în ultimele zece minute.

– Chiar eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată, şopteşte el.

– Ai spus că nu-ţi pasă. Că abia dacă observi. Că există multe femei frumoase.

– Nu ştiu.

De obicei e atât de sigur de el, dar acum pare la fel de dezorientat ca şi mine.

– Cu tine, observ, explică el, dându-mi două săruturi umede pe maxilar. Crezi că o să mai ai un orgasm?

E imposibil de spus. Nu mi s-a mai întâmplat cu altcineva până acum şi o creştere de două sute la sută pare cam abruptă, dar

cine știe? Însă aș prefera să fiu prezentă pentru asta. Să-l studiez. Să știu cum arată Jack atunci când nu e sută la sută în control.

– Cred că aș vrea!

Dă din cap, iar ceea ce se întâmplă în continuare nu e cu adevărat pentru mine. Se așază între coapsele mele și-și înclină partea de jos a organului astfel încât să-mi atingă clitorisul. Asta ne face pe amândoi să icnim, dar acum e cum vrea el. Ca și felul în care își înfige capul erecției în deschizătura mea și momentul prelung în care îl lasă acolo, gemând, un punct de cotitură în multivers, locul în care există două variante de viitor: unul în care Jack se împinge în mine și mă penetrează, iar altul în care își respectă regulile alea lipsite de flexibilitate ale lui.

Din păcate, Jack Smith-Turner e un maniac.

Îmi dau seama că aș putea să fac asta pentru el. Aș putea fi mai mult decât un corp cald și niște brațe zvelte, înfășurate în jurul gâtului lui.

– Să...

– Nu în seara asta! strigă, iar mișcările i se întețesc și încheieturile degetelor i se lovesc ritmic de deschizătura mea. Vreau doar să mă uit la tine! Să știu că ești aici!

Îmi folosește fanta ca să se ude, să se întărească, să se miște repede și, după numai câteva secunde, văd tensiunea din brațele lui, tremurul mut din degete, văd cât de aproape e.

– La naiba, Elsie! spune el cu voce grăbită, puțin disperat, iar fruntea i se sprijină de a mea. Au fost zile în ultimele câteva luni în care erai singurul lucru la care mă puteam gândi. Chiar dacă nu voiam, de fapt! La naiba! strigă el cu glas sugrumat, care pare ca un val de aer peste buzele mele, și știu că mai are puțin.

Cred că o să termine cu un geamăt, o să mă murdărească, poate că o să-și admire lucrul manual, dar nu asta se întâmplă. În loc de așa, ceva, Jack se retrage, ca să ne putem privi până în ultimul moment în ochii noștri tulburi și aproape închiși. Mâna lui liberă caută frenetic, orbește. O găsește pe a mea și o apucă. Ne împletim degetele într-o strânsoare, iar atunci știu. Îmi dau

seamnă într-un mod visceral că pentru Jack asta nu e numai despre frecare sau penetrare. Nu e nici măcar despre orgasm sau despre orice altceva ce aş fi putut bănui prosteşte.

Asta e despre mine şi el. Şi despre posibilitatea a ceva ce merge mult mai departe de noi doi.

– Elsie..., şopteşte Jack în timp ce ejaculează.

Pare să se retragă în el însuşi, să sape adânc în mintea lui ca să se bucure de plăcerea şocantă a momentului şi să evite să-şi piardă minţile. Tot ce trebuie să fac eu e să-l ţin bine şi să-l asigur că, da, sunt aici. Cu el.

Sunt aici.

E de-a dreptul înspăimântător ce ar putea fi asta. Ce vreau să fie. Mă face să izbucnesc în lacrimi, să suspin şi apoi mă face să mă agăţ de Jack ca de un colac de salvare, ţâşnitura spermei lipindu-se de cămaşa lui şi de abdomenul meu, băltindu-mi în ombilic. Spre meritul lui, nu mă întreabă ce s-a întâmplat. Nu mă imploră să-i dau explicaţii. Doar mă ţine aproape, cu ambele braţe petrecute în jurul meu, chiar şi atunci când lacrimile mi se preschimbă în chicoteli, ca şi cum aş fi vreo fată nebună, instabilă, care nu ştie ce să fie sau ce să simtă.

Stai. Asta este exact ceea ce sunt eu!

Râd. Apoi râd mai mult. Apoi nu mă mai pot opri. Filmul s-a terminat, piesa „15 Step" a lui Radiohead se aude răsunând bulversant pe fondul alb-negru al genericului şi râd iar.

– Strici momentul!

Buzele lui Jack se arcuiesc pe gâtul meu, iar el e cu totul epuizat, ca şi cum tocmai ar fi încheiat o cursă olimpică.

– Îmi pare rău, doar..., murmur eu.

– Ce-i?

– Doar mă întrebam dacă încă mai crezi că e prea devreme!

Îmi trage o palmă peste fund. Ţip şi apoi râd în continuare.

– Da. Mă răsuceşte din nou şi mă înclină în aşa fel încât să mă uit la el.

– E foarte devreme. Dar singura persoană care poate să ne încetinească ești tu, așa că...

– Așa că ce?

Îmi așază o șuviță de păr transpirat în spatele urechii. Are privirea îngrijorată, caldă și eliberată de toate lucrurile care nu suntem noi.

– Să fii blândă cu mine, Elsie! Asta-i tot ce-ți cer.

CAPITOLUL 20

CORPURI ÎN CĂDERE

De la: SandraShuberton@gmail.com
Re: Eseu Termodinamică

Dr. Hannaway, doa'nă, au trecut douăzeci și trei de ore, mi-ați corectat eseul?

Amorțeală de sâmbătă.

Mă învârt prin cameră cu grijă, aruncând priviri pierdute de jur împrejur și rămânând cu mâna blocată în mijlocul acțiunii, ca și cum nu mi-aș aminti de ce am deschis dulapul sau cum să storc tubul ca să iasă cantitatea potrivită de pastă de dinți.

E o premieră. Simt că înlăuntrul meu s-a produs o schimbare de paradigmă, dar n-o pot justifica. Eu și Jack am făcut niște chestii pe care elevii de liceu din zilele noastre abia dacă le-ar considera începutul preludiului – și ce dacă? Încerc să redefinesc cognitiv seara trecută drept distracție împărtășită de doi adulți, dar capul mi-e plin de gânduri agresive, intruzive, jenante, care fac să-mi fie greu să mă concentrez asupra corectării lucrărilor. Ca și cum însăși natura acestei activități n-ar fi suficientă.

– Când te-ai întors aseară? întreabă Cece în clipa în care intru în bucătărie.

Ca de obicei, e angajată într-o combinație de activități: o antrenează pe Arcie într-o cursă cu obstacole, ascultă o carte audio despre femeile din casa regală Plantagenet și pregătește terciul.

Încerc să-mi aduc aminte cum arăta ceasul din mașina lui Jack atunci când m-a adus acasă. Cifrele roșii clipeau către mine în întuneric, ca și cum mi-ar fi spus: „Ar trebui să te duci!" Iar Jack s-a aplecat peste mânerul scaunului pentru un sărut, iar apoi m-a tras în brațele lui, șoptindu-mi: „Nu încă..."

Acum îi răspund lui Cece:

– În jur de ora unu noaptea.

– Un record!

– Ne-am uitat la un film, îi spun eu, ca să evit destăinuirea: „Cred că am avut cea mai cutremurătoare noapte din întreaga mea viață adultă, și nici măcar n-a conținut brânză!"

– Ce film?

– Ăăă... unul cu vampiri.

– O, Doamne, *Nosferatu: eine Symphonie des Grauens*?

– Îhî...

– Norocoaso! suspină ea. V-ați giugiulit înainte sau după ce s-a trezit contele Orlok?

– Nu ne-am giugiulit, răspund, dar ea arată spre gâtul meu și mă întorc, văzându-mi reflexia de pe ușa cuptorului cu microunde. La naiba! recunosc eu. Ne-am giugiulit în timpul filmului.

Cece dă din cap, cu un aer cunoscător.

– E un film excitant, nu-i așa?

Le amintesc fraților mei că, dacă intră la închisoare pentru că se omoară reciproc, viețile lor o să conțină în viitor foarte puțină Dana și o abundență de vin fabricat de pușcăriași. Drept răspuns, sunt calificată drept nenorocită (Lucas), mi se ordonă să-mi văd de viața mea (Lance) și mi se spune pe un ton lipsit de menajamente „Hmmm...!" (mama).

— Au fost de acord să nu se calce unul pe altul cu mașina dacă se întâlnesc la piață, deci am avut parte de o oarecare victorie.

— Mă bucur să văd că-ți faci datoria față de familie, Elsie! spune ea.

Cred că am fost iertată. Pentru că am făcut ce mi s-a spus. Asta ar trebui să mă liniștească, dar în timp ce mama pălăvrăgește despre citatul inspirațional Comic Sans pe care mătușa mea l-a postat pe Facebook, despre care nu se știe clar dacă e sau nu dezgustător, îmi imaginez cum ar fi să practic sinceritatea și să-i spun:

„Mamă, oprește-te. Asta e o porcărie!"

Totuși, n-o fac.

Deseori mă întâlneam cu dr. L. sâmbăta și acum sunt nerăbdătoare să discut cu el despre oferta lui George, dar e plecat din oraș. În schimb, iau prânzul cu Cece (un bol de quinoa; fac o poză și i-o trimit lui Greg, care răspunde cu șapte emojiuri ce-și duc palma la față) și apoi îmi petrec după-amiaza la Târgul de Știință, ocupându-mă singură de standul Clubului de Fizică UMass, pentru că nici unul dintre studenții care ar fi trebuit să mă ajute nu și-a făcut apariția. Îmi îngheață fundul, mă întreb dacă ar trebui să-mi fac griji în legătură cu grupul de copii care mă tot imploră să-i învăț cum se construiește o catapultă, iar apoi îmi imaginez că o să fac asta din nou și anul viitor.

După care fantazez cum ar fi să-mi construiesc viața pe baza dorințelor *mele*.

Atunci când primesc un mesaj de la Jack, mintea îmi stă în loc.

Jack: Greg ne-a invitat la cină. Vrei să mergem? Putem să nu ieșim, dacă preferi.

Vorbește ca și cum serile lui de sâmbătă mi-ar aparține mie, deși idila noastră abia a început. Oricum, semnificația mesajului face ca inima să-mi bată prea tare.

Elsie: Sunt la UMass, făcând lucruri incalificabile până târziu. Dar pot să vin și eu după ce termin.
Jack: Perfect.

Mă gândesc mult la cuvântul „sinceritate" înainte să adaug:

Elsie: Mi-ar plăcea să rămân la tine după cină.

Durează mult până când primesc răspunsul, așa că mă trezesc imaginându-mi eu unul: „E prea repede. Haide să ne revenim. S-o luăm încet."

Dar ceva s-a schimbat. Poate că asta s-a întâmplat atunci, pe când stăteam rezemați de pervaz. Poate că s-a întâmplat după ce Jack mi-a ronțăit bărbia în timp ce-mi încheia paltonul. Poate că s-a întâmplat în parcare, în momentul în care el m-a apucat de mână și m-a tras înapoi în mașină, spunându-mi că nu puteam să plec fără să-i spun cum s-a terminat filmul:

– Se duc la facultate? Până la urmă, Edward merge la dermatolog? Cine câștigă ceapa de aur?

Acum răspunsul lui la mesajul meu vine după mult timp, dar nu sunt surprinsă atunci când îl primesc.

Jack: Bine.

Greg deschide ușa, iar eu deja sunt într-o stare de panică.

– M-am gândit că e nepoliticos să vin cu mâna goală, răbufnesc, așa că am luat asta! Pentru că era ieftin, dar nu cel mai ieftin, precizez, în timp ce îi întind lui Greg sticla de vin roșu ca și cum ar fi un cartof fierbinte. N-am observat numele decât după ce m-am urcat în autobuz și...

Greg se uită la etichetă: *Ménage à trois*[1], scris cu un font sexy. Pufnește în râs.

– Jur că nu e o propunere! exclam eu.

[1] Triunghi amoros (în limba franceză în original)

- Am notat, răspunde el, îmbrățișându-mă, iar eu trăiesc un sentiment care e în același timp nou și plăcut de familiar. O să pun invitația asta la orgie în frigider, după care termin de gătit. Fă-te comodă!

Mă smulg din prăpastia nervozității, îmi scot paltonul și apoi dau să-l urmez în bucătărie, când...

Jack.

Absolut fără nici un motiv, inima îmi zvâcnește puternic și nu mai pot respira. Poate că e ceva în neregulă cu sănătatea mea cardio-pulmonară - oare întregul meu corp se alătură pancreasului și mă lasă baltă? Nimic din interiorul meu nu mai funcționează - dar, serios vorbind, nu e important. Nu-mi pasă. Lui *Jack* nu-i pasă. Stă la numai câțiva centimetri de intrare, cu brațele încrucișate și cu ochii de culoarea castanei plini de căldură și amuzament, în timp ce șoptește:

- Se pare că tu și unchiul Paul aveți ceva în comun, până la urmă.

- Eu... el... e o neînțelegere!

Gura îi zvâcnește.

- Când ai spus că vrei să stai cu mine toată noaptea, n-am crezut că te refereai la locul ăsta!

Gem, acoperindu-mi ochii cu mâna. Iar atunci când simt căldura lui Jack, știu că a venit mai aproape și mă sprijin de el.

- Hei! spune el, cu buzele lipite de tâmpla mea, și dintr-odată totul pare în regulă cu lumea.

Vreau cu disperare să-l sărut, la fel de intens cum îmi doresc să nu intre Greg dacă eu și Jack ne-am săruta în sufrageria lui. Așa că mă retrag și mă pregătesc să spun primul lucru care-mi trece prin cap.

Apoi închid imediat gura.

Oare o iau razna? Oare mi se scurge creierul prin urechi? Nu pot spune asta. Nu sunt...

- Sinceritate, mă provoacă Jack cu blândețe.

La naiba!

– Mi-a..., încep eu să spun, dar apoi înghit în sec, mă adun, răsuflu adânc şi mă frec pe frunte, ...mi-a fost dor de tine. O, cu siguranţă că sunt o ciudată!

Jack dă încet din cap, ca şi cum ar cugeta la vorbele mele. Apoi anunţă:

– Am fost în campus azi, ca să fac nişte treabă. În loc de asta, m-am gândit cât de mare ar fi nebunia dacă ţi-aş cere să te muţi cu mine.

Scot un hohot de râs plin de surprindere.

– Şi tu eşti un ciudat!

– Îhî...

– Tu, vreodată, ai...?

– Nu. E o premieră absolută.

– Ce e în neregulă cu noi?

Mă ţintuieşte cu privirea, neclintit.

– Cred că ştim amândoi ce e.

Râd din nou.

– Ce?

– Haide, Elsie! Ştii încotro ne îndreptăm cu asta!

Fac un pas în spate, aproape dând peste un bufet complet asamblat. Mă cuprinde panica în timp ce mă gândesc. Cred că ştiu la ce se referă, dar... nu-i cu putinţă. Poate că aşa simt, dar e prea repede.

– Nu, spun eu.

Iar apoi mi se usucă gura, pentru că el îmi aruncă din nou acea privire, cea rezervată situaţiilor în care ştim amândoi că mint.

Mi-e teamă că Jack o să fie neîndurător, aşa cum e de obicei, dar el nu face altceva decât să dea din cap, să-mi aşeze o şuviţă de păr în spatele urechii şi să-mi spună:

– O să înţelegi.

Atingerea lui se prelungeşte puţin, iar apoi mâna îi cade pe lângă corp exact în momentul în care Greg ne strigă, anunţându-ne că cina e gata.

– Sunt un bucătar absolut mediocru! ne avertizează el.

Nu e o minciună, dar mâncarea lui mediocră se potrivește foarte bine cu vinul meu mediocru și chiar mai bine cu poveștile din copilăria lor mediocră. Se pare că adolescentul Greg obișnuia să-și adapteze fiecare status pe Facebook folosind versuri din cântece emo. Jack a avut o fază în care a fost patinator și una în care își strângea părul în coc (cele două faze nu s-au suprapus). Cândva, cei doi frați au colaborat la un thriller despre mafie făcut acasă, intitulat *Finul*, pe care Greg promite să mi-l arate. La schimb, îi fac să râdă cu cele mai ciudate povești de falsă iubită, cum ar fi tipul care m-a pus să învăț cântece marinărești pentru întâlnirea noastră, sau cel căruia îi era frică de tapet.

– Asta e... foarte degajat, îi spun eu lui Jack atunci când Greg primește un apel legat de muncă la o oră târzie.

Jack spală vasele. Eu le usuc.

– Ce anume?

– Asta..., murmur, uitându-mă la mâinile lui pline de săpun. Asta. Noi trei. Am crezut că o să fie ciudat, dar... nu e.

– De ce crezi că nu e ciudat? întreabă Kack pe tonul cuiva care deja știe răspunsul.

Dar nu-l știu, îmi scapă. Între timp, Greg scoate la iveală *Finul*, pentru prima vizionare din ultimele decenii. După ce îi urăm noapte bună, îmbrățișându-l, eu ațipesc în mașină. Și odată ajunși acasă, îmi agăț paltonul în cuier de cârligul *meu*.

E o nebunie că am început să gândesc în termenii ăștia? Dacă să te duci undeva de trei ori ar însemna să deții locul respectiv, Cece și cu mine am fi patroanele standului de brânză Trader Joes. Iar acum paltonul meu întotdeauna ajunge în același loc – între jacheta neagră și șnurul cu legitimația lui Jack de la Institutul de Fizică MIT. Intimitatea care înflorește între mine și Jack înlesnește folosirea pronumelor posesive.

– Vrei o ciocolată caldă? întreabă el.

Se duce în casă și aprinde o singură lumină. Fața îi e plină de umbre, care mă intrigă un pic.

– Nu, răspund eu.

– Vrei altceva?

Dau din cap și-mi înăbuș un căscat. E trecut de ora două și nu visez decât la o pernă, dar cred că urmează să facem sex. Asta înseamnă „Vreau să rămân la tine peste noapte", nu? Ar trebui să verific dicționarul urban.

– Atunci, haide să mergem sus!

Ajungem în camera lui Jack, iar el îmi întinde un hanorac foarte mare și mă împinge spre baie. Mă schimb, fiindcă sunt prea obosită ca să mă întreb de ce fac asta, fiindcă e destul de confortabil și probabil fiindcă poate că o astfel de îmbrăcăminte face parte dintr-un fetiș de-al lui. I-a plăcut lenjeria. Hainele sport sunt următorul pas logic. Sau vibratoarele cu tentacule.

Îi folosesc apa de gură, mă spăl de față, iar apoi merg în dormitor, cu părul strâns într-un coc ciufulit și cu hanoracul atârnându-mi până aproape de genunchi. Trec pe lângă Jack, care are o expresie amuzată și mă arunc pe partea *mea* de pat – încă un pronume posesiv nefondat – unde fur un micro pui de somn de douăzeci de secunde. Sau poate că sunt zece minute, pentru că atunci când deschid ochii, Jack e în pragul ușii, blocând lumina care se furișează de pe hol. El miroase a pastă de dinți și a gel de duș. E îmbrăcat în pantaloni de pijama în carouri și într-un tricou *Toy Story*.

– Drăguț, spun eu, închizând ochii din nou. Ai observat subtextele homoerotice ale lui Woody și Buzz?

– Mie mi s-a părut că erau pe față.

– Asta îmi confirmă intuiția, mulțumesc frumos! Urmează să facem sex? întreb eu, printre căscături.

Salteaua se lasă.

– Sigur că da.

O pereche de mâini puternice mă trage pe sub plapuma de puf, niște picioare lungi se împletesc cu ale mele. Lucruri pe care l-am mai făcut. E liniștitor. Cuvântul „meu" îmi apare din nou în mintea adormită și-l las să plutească pe acolo mai mult timp decât ar fi cazul.

– OK, bine, spun eu, neputându-mă opri din căscat, dar luptându-mă să-mi țin pleoapele deschise. Îmi fac injecții cu Depo-Provera[1]. Le iau de la cabinetul de planificare familială, altfel nu mi-aş permite.

– Cei de acolo sunt oameni cu bun-simț.

– Da, spun eu, trăgându-mă mai aproape și constatând că el este excitat și lipit de stomacul meu, dar că nu dă deloc dovadă de nerăbdare. Nu trebuie să folosim prezervativ. Decât dacă ai cumva păduchi lați.

Zâmbește, lipit de obrazul meu.

– Mă îndoiesc de faptul că prezervativele te protejează de păduchii lați, iubito!

Ațipesc pe o pernă care combină izul de șampon, pe cel al unei dâre de transpirație și pe cel al biroului de la MIT al lui Jack, gândindu-mă la dinamica salturilor pe care le fac micile creaturi de pe un set de organe genitale pe altul, numai ca să mă trezesc tresărind exact în momentul în care eram pe punctul de a adormi.

– Nu mă lăsa să adorm, mormăi, căscând, cu capul înghesuit în scobitura gâtului lui Jack. Trebuie s-o facem!

– O facem deja. Ne-am pus pe treabă ca niște animale. Închide ochii!

Îi închid. E mai ușor.

– Asta e altă regulă de-a ta? Ești atras de LDDS[2]?

– Nu, mie îmi place cu consimțământ. Și țin ca partenerii mei să fie treji.

Îmi imaginez armate de partenere frumoase, inteligente, voluptoase, care au studii avansate. Ce s-a întâmplat cu geologa?

– Cu cine?

– Era partenera ta în ziua în care ne-am întâlnit. Foarte drăguță. Puțin mai scundă. Păr închis la culoare. I-am uitat numele...

[1] Medicament hormonal de tip „progestin", folosit ca metodă contraceptivă
[2] Perversiune sexuală ce implică legare, disciplinare, dominare și supunere

– Madeleine. În momentul de față e undeva în Europa, pentru anul sabatic. În Spania, poate? murmură el, dându-mi o șuviță pe după ureche. E cumsecade. V-ați înțelege.

Sunt numai puțin mai trează.

– Ai fost cu multe femei?

– Hmmm..., mormăie el, iar sunetul acela îmi vibrează prin piele și oase. Nu știu.

– Cum poți să nu știi?

– N-am idee care sunt parametrii calificativului „multe".

– Între o sută și trei sute douăsprezece, spun eu, iar el mă plesnește ușor peste fund. Nici eu nu știu!

– Atunci, n-o să știm niciodată.

– Dar faci asta mult timp!

– N-am mai făcut-o de o vreme încoace.

– De când?

– Cred că știi.

„Of!"

– Îți place sexul, spun.

Nu e o întrebare.

– Îmi place, răspunde el, iar apoi cade pe gânduri. Dar dacă sunt ocupat cu o finanțare sau cu un experiment, se poate, de asemenea, să treacă luni întregi fără să mă gândesc la sex.

– Ocupații serioase ca, spre exemplu, actualul tău set de experimente ratate?

Râde pe înfundate și mă sărută pe păr.

– M-am gândit la sex în ultimele șase luni mai mult decât m-am gândit vreodată până acum.

– Sper că o să-ți placă, spun eu cuibărindu-mă și mai mult în el. Cu mine.

– O să-mi placă.

– N-ai de unde să știi.

– Ba da.

Mă freacă pe spate, ca și cum aș fi un animal de companie mofturos, care are nevoie să fie liniștit.

Poate chiar sunt.

-Compatibilitatea sexuală e ceva real. Dacă noi nu...

-Atunci, o să lucrăm la asta.

-Nu vreau să fie muncă. Nu vreau să simți că ai de muncit la mine.

Oftează.

-La un moment dat, ți s-a scurtcircuitat creierul. El a hotărât că nu meriți timpul și efortul oamenilor și că dacă ai cere ceva, ei nu doar că te-ar refuza, te-ar și părăsi, spune el simplu, la obiect, ca și cum ar fi Arhimede din Siracuza repetându-și pentru a zecea oară, pe Acropole, descoperirile despre forța ascensională. Nu așa funcționează iubirea, Elsie! Însă nu te îngrijora. O să-ți arăt.

-Dar eu...

-Culcă-te!

-Ce? De ce? Nu! mă opun eu, încercând să mă ridic, dar el mă strânge și mai tare. Ar trebui să facem tot sexul ăla de care am vorbit!

-Imediat. Momentan, doar închide ochii și taci preț de douăzeci de secunde.

-De ce?

-E un fetiș al meu.

-Perversule! îl acuz eu, căscând. Ce s-a întâmplat cu jocurile anale și cu legarea?

-O să ajungem și acolo. Ai închis ochii?

Dau din cap în semn că da, sprijinită de pieptul lui.

-Perfect. Acum numără până la douăzeci.

Respirația lui e un ritm delicat, regulat, sub urechea mea. Mi-e cald, mi-e bine și apuc să număr abia până la treisprezece înainte să adorm.

CAPITOLUL 21

MIŞCAREA ARMONICĂ COMPLEXĂ

Primul meu gând e: o să-i cumpăr draperii.

Al doilea: o să mă descurc fără brânză, insulină şi, poate, hârtie igienică în următoarele şase luni. Ca să economisesc. Ca să-i cumpăr draperii.

Opace. Cu rejansă. Din tavan până în podea.

E inacceptabil să adormi atât de târziu şi apoi să te trezeşti la cât – şapte şi jumătate? Opt? Nouă? Numai pentru că un tip oarecare nu ştie despre existenţa umbrei? Pare un concept destul de simplu să...

– O să-ţi aduc o mască pentru dormit.

Deschid ochii şi mă gândesc: *albastru*. Dar numai o optime din ochii lui e albastră. N-are nici o logică!

– De unde ai ştiut la ce mă...?

– Încruntarea ta m-a trezit, spune el, cu vocea îngroşată de somn. Începe să se întindă în timp ce cască, iar asta e un eveniment de proporţii seismice, o deplasare uriaşă de plăci tectonice pe sub scoarţa pământului. Pentru că în timpul nopţii am ajuns pe burtă, peste Jack.

– Cum de am dormit în poziţia asta? întreb eu.

– Te-ai mișcat mult de colo până colo, răspunde el. A părut cea mai ușoară modalitate de a te face să nu mă mai pocnești peste gambe.

– Stai! Când ai...?

– Cam la cinci minute după ce ai adormit.

– Uau!

Ar trebui să mă mut. Dar Jack e bun pe post de pat, ferm, masiv și călduț. Sunt amețită de somn, care a fost fie insuficient, fie prea intens, și încă nu vreau să mă mișc din poziția în care m-am trezit.

În sfârșit, îmi simt corpul. Mâna lui Jack e așezată la baza spatelui meu, pe sub hanorac. Picioarele îmi sunt înfășurate în jurul gambelor lui. Mâna cealaltă îi e la câțiva centimetri distanță, dar accesibilă, așa că mă întind spre ea.

Vreau să-i dau numai un pupic, gândindu-mă la o respirație de dimineață cu miros de ouă stricate, dar nici vorbă de așa ceva. Miroase ca el însuși, familiar; Jack adâncește sărutul în ceva delicat, lent și delicios de leneș. Timpul nu există. Patul ăsta reprezintă expansiunea universului. Încă visăm, ascunși la loc sigur înlăuntrul minților noastre.

Nu există nici o grabă, nici un punct de presiune. Doar ritmul domol al limbii lui, care se freacă de-a mea, modelele trasate pe îndelete pe pielea mea. Bătăile inimii i se accelerează, dar rămân regulate. Respirația îi devine superficială, dar îmi dau seama de asta numai din ridicarea și coborârea pieptului lui, care e lipit de al meu.

E un bun mod de a te trezi. Vreau să mă trezesc exact așa din nou și din nou. Vreau să simt razele orbitoare ale soarelui peste mine și Jack, și noua lui strălucire înlăuntrul meu, fragilă și arzătoare în același timp.

Poate că din cauza asta nu sunt draperii aici. Pe lumină e lesne să fii curajos. Toate acele lucruri de care mi-e frică mi se par ușor de învins, iar sinceritatea e aproape ușor de oferit.

– Jack?

Mă trag în spate, sprijinindu-mă în palmele așezate de-o parte și de alta a capului lui. Părul mi s-a desfăcut și ne învăluie ca un sanctuar.

– Elsie!

Își ridică palmele ca să-mi cuprindă fața.

– Am...

Nu mi-e frică. Pur și simplu *nu* mi-e frică. Așa că spun:

– Am mințit.

Gura îi zvâcnește leneș.

– Când?

Mă strâmb.

– Te urăsc.

– Sigur că da, mormăie el, trecându-și ușurel buricele degetelor mari peste obrajii mei, cu afecțiune, pentru că despre asta e vorba. Deci care e minciuna despre care vorbești?

– Am spus că nu știu. Dar știu.

– Ce știi?

Înghit în sec.

– Unde se duce asta. Încotro ne îndreptăm. Noi doi.

Atmosfera devine mai densă și mai grea. Eu știu. El știe. Am recunoscut. Permisiunea pe care ne-o dă universul ca să mergem mai departe e aproape un semn. Privirea lui Jack e caldă și scrutătoare atunci când el spune:

– Vino aici!

Nu-mi aduc aminte când mi-am scos sutienul aseară, dar trebuie s-o fi făcut, pentru că, după ce Jack îmi aruncă hanoracul pe podea, pielea mea palidă e goală în lumina orbitoare. Nu vreau nici măcar să-i spun să nu se uite.

Jack mă vede. Și e OK.

– Vino aici, repetă el, iar gura lui e peste a mea, insistentă, de data asta fără opreliști.

Ca și cum m-ar săruta pentru acum, pentru toate momentele din trecut în care n-a putut și pentru mai târziu, de asemenea.

Orice l-a reținut ieri, acum două nopți, în ultimele două săptămâni – se topește acum în soarele dimineții.

„Tu", îmi sugerează o voce. „Toate acele variante de Elsie care nu sunt tu cu adevărat, sunt ceea ce a stat între el și ceea ce trăiți voi acum."

Sunt fără suflare în clipa în care Jack se ridică să-și scoată tricoul și asta – asta e ceva nou. E aproape la fel de dezbrăcat ca și mine, suntem egali, iar atunci când încearcă să mă tragă în jos, peste el, dau din cap și încep să-l cercetez. Stau așezată pe șoldurile lui, călărindu-l ca și cum ar fi o fiară uriașă, supusă, și nu cel mai periculos lucru din viața mea.

– Obișnuiam... Înainte de interviu am încercat să mi le imaginez, spun eu, trasând cu degetul interiorul cotului lui. Tatuajele tale.

Rămâne pe loc, dar nu se poate abține din a mă atinge. Mâinile lui îmi ating cutia toracică, mângâind cu degetul mare partea laterală a sânului.

– De unde ai știut că am tatuaje?

Înghit în sec.

– Am văzut capătul unuia.

– Aha, spune el, în timp ce degetul i se mișcă peste sfârcul meu, ușor ca un fulg, iar eu mă arcuiesc sub atingere. Ce ai crezut că sunt?

– Sârmă ghimpată. Un citat din Bon Jovi. Fața lui Elon Musk.

– O, la naiba!

Râd, dar respir cu dificultate.

– Îmi pare rău!

Tatuajele lui sunt frumoase. Ecuația Dirac. Norul electronic. Dezintegrarea beta. Spirala lui Fibonacci. Modele cinematice, plane astrale, formula lui Drake, structura moleculară a metoxibenziliden4butilanilinei. Tușe negre de cerneală estompată, interconectate într-un desen frumos. Întregul fundament al fizicii moderne e pictat pe umărul lui lat și înfășurat în jurul bicepsului. Trasez fiecare linie, fiecare curbă și fiecare colț, iar el mă lasă să-l explorez. Vibrează din cauza autocontrolului, dar

se abține. N-am fost niciodată atât de egoistă până acum, n-am irosit niciodată atât de mult timp pentru ceva ce e numai al meu și cred că el știe. Cred că ăsta e motivul pentru care mă lasă.

– Îți aduci aminte cum a fost? întreb. Când le-ai învățat pentru prima oară? Ecuația lui Schrödinger. Modelul standard.

Dă din cap. Mușchii gâtului i se umflă. Este excitat sub bazinul meu, așteptând cu nerăbdare ceea ce urmează. Spune:

– Conștiința faptului că poți înțelege universul.

– Universul e făcut din tipare. Din reguli care pot fi învățate, descoperite, prezise.

– Află și o să știi cum să faci ca lumea să fie ceea ce-ți dorești, spune el.

– Află și o să știi să te transformi în ceea ce-și dorește lumea, îi răspund eu.

Ne privim pentru o clipă. Mâinile mele îl ating, mâinile lui mă ating și mă gândesc la un Jack de doi, cinci, zece ani, spunându-i „mamă" unei femei care îi răspunde cerându-i să n-o mai numească astfel. Singurul Smith cu părul blond. Mă gândesc la un băiețel hotărât să-și modeleze mediul. Și-a ales lumea pe care și-o dorea până la urmă, nu-i așa? Greg. Millicent. Prietenii lui. Și-a croit un loc în lume.

Și sunt sigură că se gândește la mine. La toate variantele de Elsie pe care le-am creat ca să se potrivească în toate lumile în care am locuit, cu toți oamenii din ele. Le smulge una câte una de pe mine, așa cum a făcut din ziua în care ne-am cunoscut.

„Noi doi nu suntem atât de diferiți", mă gândesc eu ca un ticălos din filmele cu James Bond, după care mă aud expirând zgomotos. Mi-am ținut respirația fără să-mi dau seama.

– Știu încotro ne îndreptăm, spun eu din nou, simțind certitudinea cuvintelor adânc în oase, ca Dirac, ca relativitatea, interacțiunea strânsă dintre quarci și gluoni, iar el o ia așa cum am spus-o: e permisiunea de a prelua controlul, de a mă răsuci, de a mă imobiliza sub el.

Îmi scoate chiloții. Îi strecoară sub perna lui – adună, ca un dragon.

– Ai putea fi întreaga mea lume, îmi șoptește în ureche înainte să se mute la claviculă. Dacă mă lași.

Îi mângâi părul.

– Cred că o să te las.

– Atunci, îmi pare rău.

– Ce... ăăă... pentru ce îți pare rău?

Își face loc între picioarele mele, depărtându-le, atingându-mă acolo cu atenție, explorând grăbit, ca și cum ar căuta răspunsuri. Îmi doresc asta? Sunt pregătită? Sunt destul de udă? Da. *Da.* Nu știu.

– Pentru că n-o să te las să pleci niciodată.

Gem. Erecția i se freacă de abdomenul meu și mă întind după el. Vreau să-l simt și eu. Vreau să-l ating. Dar în clipa în care îl apuc prin pantaloni, pare să ezite. Expresia îi devine goală și apoi inspiră scurt. Este excitat. *Foarte* excitat.

– Oprește-te! ordonă el cu glas sugrumat.

Mă supun. Dar spun:

– Ești sigur? Aș vrea să continui.

Nu știe dacă să mă creadă sau nu. Dar mă lasă să-l împing pe-o parte și, atunci când îmi strecor degetele dincolo de betelia pantalonilor, îl găsesc complet nemișcat, în afara mușchilor gâtului, care se umflă.

– Nu-ți place? îl întreb.

– Îmi place, răspunde el cu glas răgușit.

– Pari...

– Și pentru mine e ceva nou.

Râd pe înfundate.

– Masturbarea?

– Să fiu cu cineva pe care...

Nu termină. Degetele mi se încolăcesc în jurul erecției lui și închide ochii. Pare să cadă pe spate. În el însuși.

– La naiba!

– Vrei altceva?

Dau din cap și-mi înăbuș un căscat. E trecut de ora două și nu visez decât la o pernă, dar cred că urmează să facem sex. Asta înseamnă „Vreau să rămân la tine peste noapte", nu? Ar trebui să verific dicționarul urban.

– Atunci, haide să mergem sus!

Ajungem în camera lui Jack, iar el îmi întinde un hanorac foarte mare și mă împinge spre baie. Mă schimb, fiindcă sunt prea obosită ca să mă întreb de ce fac asta, fiindcă e destul de confortabil și probabil fiindcă poate că o astfel de îmbrăcăminte face parte dintr-un fetiș de-al lui. I-a plăcut lenjeria. Hainele sport sunt următorul pas logic. Sau vibratoarele cu tentacule.

Îi folosesc apa de gură, mă spăl de față, iar apoi merg în dormitor, cu părul strâns într-un coc ciufulit și cu hanoracul atârnându-mi până aproape de genunchi. Trec pe lângă Jack, care are o expresie amuzată și mă arunc pe partea *mea* de pat – încă un pronume posesiv nefondat – unde fur un micro pui de somn de douăzeci de secunde. Sau poate că sunt zece minute, pentru că atunci când deschid ochii, Jack e în pragul ușii, blocând lumina care se furișează de pe hol. El miroase a pastă de dinți și a gel de duș. E îmbrăcat în pantaloni de pijama în carouri și într-un tricou *Toy Story*.

– Drăguț, spun eu, închizând ochii din nou. Ai observat subtextele homoerotice ale lui Woody și Buzz?

– Mie mi s-a părut că erau pe față.

– Asta îmi confirmă intuiția, mulțumesc frumos! Urmează să facem sex? întreb eu, printre căscături.

Salteaua se lasă.

– Sigur că da.

O pereche de mâini puternice mă trage pe sub plapuma de puf, niște picioare lungi se împletesc cu ale mele. Lucruri pe care l-am mai făcut. E liniștitor. Cuvântul „meu" îmi apare din nou în mintea adormită și-l las să plutească pe acolo mai mult timp decât ar fi cazul.

Îmi scoate chiloții. Îi strecoară sub perna lui – adună, ca un dragon.

– Ai putea fi întreaga mea lume, îmi șoptește în ureche înainte să se mute la claviculă. Dacă mă lași.

Îi mângâi părul.

– Cred că o să te las.

– Atunci, îmi pare rău.

– Ce... ăăă... pentru ce îți pare rău?

Își face loc între picioarele mele, depărtându-le, atingându-mă acolo cu atenție, explorând grăbit, ca și cum ar căuta răspunsuri. Îmi doresc asta? Sunt pregătită? Sunt destul de udă? Da. *Da.* Nu știu.

– Pentru că n-o să te las să pleci niciodată.

Gem. Erecția i se freacă de abdomenul meu și mă întind după el. Vreau să-l simt și eu. Vreau să-l ating. Dar în clipa în care îl apuc prin pantaloni, pare să ezite. Expresia îi devine goală și apoi inspiră scurt. Este excitat. *Foarte* excitat.

– Oprește-te! ordonă el cu glas sugrumat.

Mă supun. Dar spun:

– Ești sigur? Aș vrea să continui.

Nu știe dacă să mă creadă sau nu. Dar mă lasă să-l împing pe-o parte și, atunci când îmi strecor degetele dincolo de betelia pantalonilor, îl găsesc complet nemișcat, în afara mușchilor gâtului, care se umflă.

– Nu-ți place? îl întreb.

– Îmi place, răspunde el cu glas răgușit.

– Pari...

– Și pentru mine e ceva nou.

Râd pe înfundate.

– Masturbarea?

– Să fiu cu cineva pe care...

Nu termină. Degetele mi se încolăcesc în jurul erecției lui și închide ochii. Pare să cadă pe spate. În el însuși.

– La naiba!

Frec înainte și înapoi, dar cu pantalonii pe el e ciudat, stângaci. E prea distras de atingerea mea și trebuie să trag de betelie de mai multe ori înainte să înțeleagă că vreau să-și dea pantalonii jos.

– Poți să-mi spui cum îți place? întreb, adaptându-mi strânsoarea.

Am nevoie de două mâini. Da, o să fie mai bine cu două mâini. E în continuare o poziție ciudată, dar și intimă, atât de apropiați suntem. E plăcut. Îi simt mirosul adânc în nări și e bine. Atât de bine.

– Îmi place prea mult, Elsie!

– Nu, eu..., murmur, dând din cap, lipită de pieptul lui. Spune-mi cum faci. Atunci când ești singur.

– Asta e – la naiba, e bine! Doar... încetinește acum. Încetișor. Și acolo – capul, da. Da, *acolo*!

– Ce altceva?

Îl aud înghițind în sec.

– Vocea ta.

– Eu... ce?

– Vorbește!

– Nu sunt..., încep să spun, după care izbucnesc în râs. Nu cred că pot să vorbesc murdar!

– Poți vorbi despre nematice. Poți număra până la zece. Nu-mi pasă, doar...

– Aș... aș putea vorbi despre oferta lui George. Că m-am gândit serios la ea. Dacă aș accepta, am lucra împreună. Anul viitor aș fi împreună cu tine la MIT. Aș câștiga o sumă din care să pot trăi, așa că poate că uneori am putea să mergem împreună la prânz. Aș cumpăra...

El scoate un sunet profund, gutural. Mâna i se strecoară în jos, între trupurile noastre, și cred că e pe punctul să mă dea laoparte, dar capul o ia înainte, iar degetele i se strâng în jurul testiculelor, iar apoi se fac pumn în jurul mâinii mele.

- Vreau să te penetrez, îmi spune el, cu buzele îngropate în părul meu. Te rog, lasă-mă să te regulez!

Nu fac altceva decât să dau din cap.

E minunat să-l am peste mine. E atât de lat și de greu, încât m-aș fi așteptat să mă simt constrânsă, imobilizată în mod neplăcut, dar nici vorbă de așa ceva. Îmi înfășor mâinile în jurul gâtului lui, îmi înclin bărbia ca să-l sărut, îl las să mă împingă în saltea și să mă cuprindă în mod delicios.

Iar apoi, când abdomenul lui alunecă peste mine, simt un val de panică.

- Stai!

Se oprește instantaneu. Se uită atent la mine.

- Dacă nu e bine, o să ne străduim, da?

Râde, cu gura lipită de buzele mele.

- Deja e cea mai bună partidă de sex pe care am avut-o!

- Dar dacă...

- Da, bine!

Îmi desface picioarele, sau poate că se desfac singure. Erecția lui mi se împinge în abdomen mai întâi, după care alunecă și ajunge la haosul ud al pliurilor mele, frecându-se de intrarea mea.

- Așa o să facem.

Deodată, pare puțin probabil ca asta să funcționeze. E mult mai mare decât JJ și, deși am fost conștientă de asta dinainte, la un nivel teoretic, abstract, implicațiile practice sunt acum flagrant de evidente. Asta e o imposibilitate fizică. Sau o să doară ca naiba. Iar asta e partea din sex care întotdeauna mi-a plăcut cel mai puțin – cineva care se împinge în mine în timp ce eu mă lupt să mă adaptez, să țin pasul, să accept. Îmi imaginez că asta mă așteaptă și, pentru o fracțiune de secundă, mă întreb dacă aș putea suporta să nu-mi placă asta cu Jack.

E ceva nou să mă îngrijorez pentru distracția mea. Meditez la asta, vag stupefiată, când ceva se schimbă.

Jack se împinge în mine.

Capul organului îi alunecă în mine, doar doi sau trei centimetri.

Corpul mi se contractă în jurul lui, într-un mic spasm.

Strig sugrumat, iar el înjură, lipit de obrazul meu. Mă arcuiesc spre el în timp ce aerul îmi iese din plămâni, încercând să mă duc mai aproape, încercând să prind acea senzație.

E plăcut. Foarte, *foarte* plăcut. Plăcut într-un mod *fără precedent*. Poate că sunt destul de udă, poate că sunt mai relaxată decât am fost vreodată, dar Jack n-a intrat nici pe jumătate și mă zbat în jurul erecției lui, cu furnicăturile unui orgasm deja ciupindu-mi stomacul.

– La naiba! geme Jack și mă ajută să fugăresc senzația, oricare ar fi ea.

Mâna i se strecoară între noi, apasă cu degetul mare peste clitorisul meu, iar eu mă strâng mai tare în jurul erecției lui, cu un scâncet subțire ieșindu-mi din gât și amestecându-se cu geamătul lui zgomotos.

Mi se taie filmul. Sunt derutată. Nu cred că am avut orgasm, dar asta e bine într-un fel pe care nici măcar nu pot începe să-l pricep. Pare să fie ceea ce trebuie să se întâmple, iar corpul meu știe, pentru că îl primește pe Jack înăuntru, ca și cum ar fi locul căruia îi aparține.

„Deci poate că îți place să fii plină."

Da. Da. Se pare că, într-adevăr, îmi place să fiu plină.

– A intrat cu totul?

El dă din cap, adeverind. Mă gândesc să-i râd în față, să-i spun că minte, dar nu e în starea în care să fac asta. Are ochii sticloși. Brațul în care s-a sprijinit tremură lângă capul meu, ca și cum efortul de a se tempera e dincolo de capacitățile umane.

– Ești... mare!

Dă din cap ca și cum ar ști, dar n-ar avea importanță. Sfârcurile mele sunt ca niște pietricele tari, lipite de pieptul lui, iar contactul e fantastic. Aș putea să termin fie și numai de la asta – de la frecarea de el.

Râd pițigăiat.

– Așa e sexul pentru oamenii normali? întreb, mișcându-mi bazinul, făcând mișcări circulare, împingându-mă înainte și înapoi, doar ca să văd unde am putea ajunge. Posibilitățile sunt înnebunitoare.

– Nimeni, în toată istoria umanității, n-a simțit așa ceva, îmi spune Jack cu o voce groasă și tremurată.

După care mă sărută profund, lingându-mă în interiorul gurii, iar după câteva secunde ca astea sunt mai moale, mai deschisă, pierdută, și nu-i nevoie decât de două împunsături, una puternică, iar a doua, aproape accidentală. Apoi intră până la bază, îi simt scrotul lovindu-se de mine și am senzația că am visat asta, că e ceea ce trebuia să se întâmple.

– La naiba, șoptește el din nou, dar abia dacă îl aud.

Mă concentrez pe corpul meu, pe felul în care e întins la maximum. Îl simt pe Jack în oasele craniului, în vârfurile degetelor de la picioare și peste tot între aceste două puncte. Vibrez, tresar ușurel în jurul erecției lui și, deși n-am fost niciodată atât de aproape de cineva până acum, tot nu e suficient. Probabil că știe, pentru că mă adună de pe saltea la el în brațe. Sunt complet și total înconjurată de el, de tensiunea perfectă a acestui moment, iar Jack începe să se împingă înainte și înapoi în mine, într-un ritm delicios și cu o fricțiune prelungă.

Nu pot suporta. E prea nemaipomenit, genial de bine! Capul îmi atârnă de pe pernă, iar buzele lui găsesc linia fălcii mele; Jack mă ciugulește, mă mușcă de gât.

– O să te pătrund peste tot, Elsie! îmi promite el, lingându-mi scobitura gâtului. De azi și până în ziua în care o să murim, o să te pătrund peste tot!

Dau din cap. Îi spun că are voie. Simt în stomac o masă lichidă, tensionată, spasmele plăcerii croindu-și drum pe membrele mele, urcându-se pe șira spinării. Mă întind iar după Jack, îl trag spre mine pentru săruturile pe care mi le doresc, dar nu merge. Suntem prea sălbatici, prea la început, prea disperați să nu pierdem nimic. Buzele ni se lipesc, iar apoi se opresc, date uitării.

– Poți să termini așa? întreabă el, iar vocea îi e o respirație fierbinte peste urechea mea.

Plutesc. N-o să-i mai aud niciodată vocea fără să mă gândesc la asta. La mușcătura ei profundă, brută, scufundându-se în creierul meu. La șoapte precum „Da!" și „Așa!" și „Perfect!" și...

– Elsie! strigă Jack, iar corpul îi tremură în jurul meu. E pe punctul de a ceda. Poți să termini așa?

– Nu știu. Poate?

Cred că sunt aproape, gata să izbucnesc. E fenomenal felul în care plăcerea mă lovește pe dinăuntru peste tot în același timp, e o capodoperă a biologiei faptul că ceva poate să funcționeze atât de minunat și am nevoie doar de puțin mai mult, de puțin mai mult...

– La naiba!

Împingerile lui Jack devin mai rapide, fața i se îngroapă în scobitura gâtului meu și cred că mai are puțin. Cred că nu s-a așteptat. Nu vrea să termine, nu încă, dar s-ar putea ca asta să fie dincolo de puterea lui de control.

Și e ceea ce vreau eu. Să-l văd pierdut în ceva.

– Ești bun! E bine! îl grăbesc eu, iar cuvântul e un substitut palid, fiindcă ceea ce vreau să spun e „Iată lucrul cel mai plăcut pe care l-am simțit vreodată și îți mulțumesc! Orice ai vrea, orice, poți să iei!"

– La naiba! spune el din nou și-i văd pe față secunda în care termină.

Îmi cuprinde șoldul cu mâna, ținându-mă lângă el în timp ce se împinge cât poate de mult, după care îi simt organul mișcându-se rapid, sacadat.

– Elsie!

Eu gem. El gâfâie. Pielea îi alunecă peste pielea mea transpirată, iar corpul mi se agață de el. Spatele i se tensionează într-o masă compactă și îl țin în timp ce șoldurile i se mișcă haotic, apoi se opresc, apoi...

Căldura care se răspândește în mine se oprește. Văd cum privirea lui Jack se golește, îl simt mușcându-mi clavicula ca și cum aș fi ancora lui, ca și cum ar vrea să-și amintească de faptul că sunt într-adevăr aici. Gemetele pe care le scoate vin de undeva din adâncul lui, dintr-un loc pe care mă îndoiesc să-l cunoască, și îl țin îmbrățișat până ce orgasmul i se stinge în câteva smucituri involuntare, stângace.

Încă vibrez din cauza tensiunii asurzitoare, neeliberate. Și ar trebui să fie frustrant, *e* frustrant că el a terminat și eu nu, că am o fierbințeală care împinge în cusăturile mele, clocotind pe dinăuntru. Dar a fost oricum bine. După o clipă, Jack iese din mine, respiră rapid și întretăiat și mă privește. Are o expresie afectată, puțin uimită.

– La naiba! spune el, suflându-mi peste gât, în timp ce inima îi bate lipită de a mea. Îmi pare rău!

– E OK...

Îmi desface picioarele cu palmele și mă arcuiesc precum un curcubeu atunci când strecoară două degete în mine, făcându-mă să mă simt, în mod minunat, din nou plină.

Acum poate să mă sărute cum trebuie, delicat, profund, înfometat, și spune:

– Lasă-mă, o să...

Acum e dominat doar de instinct. Sunt udă de la sămânța lui și de la propria secreție, iar el desenează cercuri rapide, frumoase, în jurul clitorisului meu, care imediat mă împing dincolo de limită. Închid ochii și termin în valuri puternice, iar în timp ce se întâmplă asta, el se împinge în mine din nou, dându-mi ceva delicios în jurul căruia să mă încleștez, ceva frumos și fundamental. Iar atunci când adormim în felul ăsta, meditez la faptul că, oricare ar fi direcția în care mergem, poate, doar *poate*, ar fi cu putință ca ea să ducă la un loc din care să nu vreau să mai plec.

CAPITOLUL 22

•

MASA CRITICĂ

Atunci când mă trezesc, soarele e sus și umbrele au fost reduse la niște cioturi. N-am mai stat atât de târziu în pat de când am avut gripă în anul întâi și mi-am petrecut patruzeci și opt de ore halucinând cum că pielea mea ar fi fost o coajă de ou, iar scheletul îmi crescuse, în sfârșit, suficient cât să ies de acolo.

Astăzi nu e vorba de nici un coșmar. Doar de un sentiment de odihnă ce-mi ajunge până în măduva oaselor și corpul masiv, chircit înapoia mea, cu brațele petrecute cruciș în jurul bustului meu. Nu e nimic diferit față de felul în care m-am trezit exact cu o săptămână în urmă. Doar că suntem dezbrăcați și avem pielea lipicioasă. De data asta, Jack o să trebuiască să schimbe cearșafurile.

O idee din străfundul minții mă necăjește, spunându-mi că nu pot să-mi permit să pierd timpul, că ar trebui să mă scol din pat și să fiu productivă – să răspund la e-mailuri, să curăț cuptorul, să cumpăr un loc de veci. O reduc la tăcere și mă întind în brațele lui Jack. El doarme mai departe, din nou excitat. Mă întreb dacă e vorba de o altă pirecție. Dacă...

– O ce?

La naiba!

– Nimic.

Oare am vorbit cu voce tare?

Vocea lui Jack e ca un huruit profund.

– Cumva ai...?

– Nu. Nu, eu...

Îmi ascund fața în pernă. Din cauza asta nu dorm până târziu – dacă am parte de cantitatea de somn de care am nevoie, filtrul dintre cap și gură nu-mi mai funcționează și...

Mâna lui Jack alunecă în jos, dincolo de stomacul meu. Începe să se frece, somnoros, de fundul meu, iar mintea mi se blochează.

– E în ordine? întreabă el, pe jumătate adormit.

– Te rog!

Îmi agăț laba piciorului în spatele gambei lui. Mă sărută cu gura deschisă pe curba umerilor.

– Trebuie să recunoști că ai spus că s-ar putea să fie nevoie să lucrăm la chestia cu sexul!

Înțepenesc. Am spus asta în cazul în care n-ar fi fost bine. N-a fost bine? Am crezut că a fost, dar ce știu eu? El este expertul.

– Îmi pare rău, am...

– Elsie, să lucrăm la cât de puțin rezist eu!

Mă mușcă de unde m-a sărutat și apoi organul i se freacă de mine, forțându-mi intrarea. Scoate câteva sunete slabe, ca niște gemete, lângă urechea mea, iar apoi se împinge până la bază dintr-o singură mișcare. Mă agit în jurul erecției lui și felul în care îmi sunt întinși mușchii e, cum să spun, exploziv de plăcut. Încă sunt strâmtă, dar sunt udă de la sperma lui, moale de la somn și organul alunecă în mine ca în vis.

Jack mă ciupește de sfârcul întărit, ca și cum ar ști exact ce anume îi trebuie corpului meu, chiar și atunci când eu nu știu. Își apasă mâna pe abdomenul meu și mă întreb dacă se simte mișcându-se în mine, dacă-și dă seama cât de plină sunt. Împingerile lui sunt prelungi și lente, în același timp lejere și suficient de puternice ca să-mi mute întregul corp mai aproape de tăblia patului.

– OK, OK, eu..., bâiguie el, râzând răutăcios, cu respirația tăiată, lipit de gâtul meu, iar eu întind mâna în spate ca să-i ating obrazul, să mă țin de el. Poate că ar trebui să preiei conducerea! Înainte ca organul meu să te împingă din nou în saltea!

Cu totul neașteptat, încă sunt în stare să roșesc.

– Ce să...

– Doar mișcă-te! exclamă el, sărutându-mă între umăr și gât. Fă ce-ți place! Lasă-mă să te văd. Da... *Da!*

Îmi frec fundul de abdomenul lui, superficial, lent, stângaci la început, pentru că poziția e ciudată și pentru că... ce naiba fac, de fapt? Dar șoldurile îmi descriu cercuri în mișcări sinuoase și ceva ajunge exact în locul potrivit și...

Icnim la unison.

– Acolo? îmi șoptește el lângă ureche, înclinându-mi pelvisul ca să-mi dea mai mult. Așa îți vine?

Am mintea tulbure.

– Deja mi-a venit.

El scoate un sunet gutural.

– Vreau să simt când organul meu e în tine!

Gem și apoi pierd controlul. Plăcerea țâșnește în mine, înfricoșător de puternică, mai repede decât am crezut că e posibil, desfășurându-se ca o avalanșă. Îi strâng degetele, îmi răspunde la fel și atunci când corpul mi se sigilează peste al lui, chiar mă împinge în saltea și face sex cu mine ca și cum n-ar mai avea complet controlul; îmi rostește numele iar și iar, ca pe un cântec de luptă. Jack miroase a sex, a transpirația noastră și a cel mai bun somn de care am avut parte vreodată, îmi șoptește la ureche cuvinte murdare, dulci, îmi promite că n-o să mă lase niciodată să plec.

Soarele e sus pe cer, Jack e adânc în mine și zâmbesc, cu fața îngropată în așternuturi, fără un motiv anume.

Cred că s-ar putea să fiu fericită.

Deși, din cauza lipsei unei experiențe solide, nu pot fi sigură.

Dar atunci când sunt în baie, încercând să prind picăturile de apă care se scurg pe gâtul lui Jack, cu picioarele petrecute în jurul taliei lui, în timp ce el mă împinge în peretele placat cu faianță, mă întreb dacă nu cumva asta e. Sentimentul acela cald, liniștitor, care strălucește timid în spatele sternului meu, ar putea fi speranța.

Speranța că o să mai am parte de zile ca asta.

– Nu mai zâmbi așa, îmi șoptește el în ureche, sau o să stau toată ziua peste tine.

Jetul dușului i se lovește de spate, iar buzele lui au gust de apă fierbinte.

Râd, lipită de gâtul lui, și mă prefac că n-am auzit.

Ceasul din baie, cel pe care îmi imaginez că-l înjură Jack dimineața ori de câte ori e în întârziere, arată douăsprezece și treizeci și șapte de minute. Mă șterg cu prosopul, vibrând din cauza posibilităților, cu senzația fragilă că, în sfârșit, nu fug de ceva, ci mă îndrept *spre* ceva.

– Mâncare! îmi spune Jack odată ce sunt îmbrăcată cu hanoracul meu – *al lui* – și încălțată cu o pereche de șosete care îmi alunecă de pe gambe, drept pentru care, aruncându-mi un zâmbet frumos, autoironic, dezvoltă ideea: Am fantezii cum că ți-aș da să mănânci o masă cu cinci feluri. Din carnea pe care am vânat-o, curățat-o și pregătit-o de unul singur, adaugă, sărutându-mă pe frunte.

– De ce?

Ridică dintr-o sprânceană în timp ce mă privește.

– Nu întreba *de ce*, ca și cum ar fi un impuls rațional. Deci, ce vrei?

– Ce poți pregăti?

– Nimic. O să învăț. Asta e o nouă obsesie de-a mea.

Ridică din umeri în momentul în care încep să râd, iar apoi mă aruncă peste umăr, ca să mă ducă jos. Mă simt ca o băutură carbogazoasă.

Nu-mi aduc amine când a fost ultima dată când am chicotit atât de mult.

Se dovedește că masa cu cinci feluri de mâncare e formată din brânză la grătar ușor arsă și din supă de roșii la conservă. Stau pe scaunul *meu* la insula din bucătărie, iar el mănâncă așezat în fața mea. Mâncarea asta e, în același timp, cel mai banal și cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată.

Am un mesaj de la Cece pe telefon, pe care l-am primit la ora nouă și douăzeci și trei de minute dimineața.

Cece: „N-o să-mi petrec niciodată noaptea la Jack", a spus ea. „Sunt condamnată să mor singură, sugrumată cu ghemul de pânză de la păianjenii care mi-au invadat vulva din cauza lipsei de activitate sexuală", a spus ea.

Râd, iar asta îl face și pe Jack să zâmbească, ceea ce e puțin atipic și, de asemenea, stupid. El e stupid. Eu sunt stupidă. Noi suntem stupizi. Sau poate că avem doar șaisprezece ani. Eu și Jack Smith, Jack Smith-Turner, Jonathan Smith-Turner – am făcut sex. Nu numai o dată. De mai multe ori decât nu numai o dată. Iar acum luăm micul-dejun la ora unu după-amiaza. Asta nu e viața mea, dar o s-o revendic oricum.

Îi povestesc despre știința din spatele brânzei la grătar, despre sarcina negativă de suprafață a moleculelor de lipide, despre tensiune și solicitare, despre ph-ul optim, care ar trebui să fie întotdeauna în jur de cinci virgulă cinci. El spune:

– Atunci, Manchego, sau Cheddar, sau Gouda!

Inima mi se învârte, amețită, atunci când mă gândesc la acest bărbat care știe pe dinafară valoarea ph-ului diferitelor tipuri de brânză. Apoi îmi bipăie telefonul.

Un *reminder* să-mi schimb capsula de insulină. Iau în considerare să amân acțiunea până când ajung acasă, dar apoi mă uit la Jack și mă gândesc:

„Sinceritate!"

Dimineața asta, supa asta nu-prea-bună, bărbatul ăsta tatuat cu o gaură neagră care se ițește de sub mâneca tricoului – iată niște lucruri prea bune ca să nu consum niște sinceritate pe ele.

– O să am nevoie de câteva minute la etaj! spun eu, sărind de pe scaun. Dar mă întorc.

– Ce se întâmplă?

– Trebuie să-mi schimb capsula de insulină.

Scotocesc prin geantă și apoi ridic kitul, triumfătoare, un săculeț galben deschis, care are imprimat pe el niște arici micuți, cadou de la Cece, de acum câțiva ani.

– Nu-ți face griji, nu trebuie să fii acolo, spun eu. Știu că oamenii se scârbesc. O să-o fac la tine în dormitor!

– Arată-mi cum funcționează!

Jack pune jos restul de sendviș. Se spală pe mâini.

Râd.

– De ce?

– Pentru că vreau să știu.

– O, Doamne, de ce ai vrea așa ceva? Vrei să pui în insulina mea sirop de porumb bogat în fructoză? Totul a fost numai o mare păcăleală ca să mă omori?

Zâmbește și dă din cap.

– Începe să-mi placă felul în care ocolești toate explicațiile raționale ale tuturor lucrurilor pe care le spun, și te duci direct la varianta în care sunt un criminal în serie dezaxat!

– Cred că ăsta e liantul relației noastre!

Bicepșii i se umflă în momentul în care se sprijină de masă.

– Arată-mi cum funcționează! repetă el.

Sună ca un ordin blând, iar eu răspund cu o întrebare blândă:

– De ce?

– Pentru că vreau să știu astfel de lucruri.

Există ceva nerostit în afirmația asta. „Pentru că vreau să-ți cunosc viața", poate, sau: „Pentru că vreau să te cunosc". Privirea îmi cade pe kit și mă imaginez folosind cuvinte cum ar fi „rezervor", „dată de expirare" și „cetoacidoză". Explicând cum funcționează

fiecare componentă. Unele dintre cuvintele astea nu le-am rostit niciodată cu voce tare. Ele trăiesc exclusiv în mintea *mea*, împreună cu restul problemelor *mele*.

Până şi Cece ştie numai lucrurile de bază. Dar ăsta-i Jack. Aşa că înghit în sec.

– Ai nişte dezinfectant?

Gropiţa s-a întors.

– Am crezut că n-o să-mi mai ceri niciodată!

Câteva zeci de minute mai târziu, mă aşez pe canapea, între picioarele lui lungi, atingându-i gambele cu degetele de la picioare şi cu mâna lui desfăcută pe stomacul meu, pe sub hanorac. Refuză să se uite la sfârşitul filmului *„Amurg"* („Cred că am văzut suficient!"), dar e de acord cu mine că *Lună Nouă* e cel mai bun din serie („Relativ vorbind!"), se ghemuieşte în jurul meu pentru un pui de somn de două ore în timpul filmului *Eclipsa* („Miroşi a mine! Ar trebui să miroşi întotdeauna a mine!") şi apoi se trezeşte pe când după-amiaza se transformă în seară, la timp pentru sarcina neaşteptată a Bellei.

– Asta e o atrocitate! spune el râzând şi de cel mai mărunt lucru pe care îl face personajul.

– Taci din gură!

Râde mai tare, lipit de ombilicul meu.

– Taci – ar putea muri!

Râde cu poftă.

– E despre greutăţile şi suferinţele experienţei umane universale, Jonathan!

Mă ciuguleşte de ureche, puţin prea tare.

– Tot e mai bun decât *2001*, Elsie!

– Evident! răspund, după care îmi aduc aminte de ceva. Millicent e bine?

– Îhî. De ce întrebi?

– E duminică. N-ar trebui să te sune pentru o urgenţă de viaţă şi de moarte? Oare băiatul cu ziarele nu aruncă *Times* în tufa ei de trandafiri, sau ceva de genul ăsta?

-Sunt destul de sigur că livrarea ziarelor n-a mai funcționat atât de bine de pe la începutul anilor 2000. Iar Millicent și-a executat programul de weekend ieri. A trimis fotografia unui crocodil care ieșea din toaleta unei benzinării din Florida. A pretins că se întâmpla la ea în baie!

-Știe să trimită poze?

-Impresionant, nu-i așa? răspunde el, bătând cu degetele pe abdomenul meu. Am trecut pe la ea ca să iau prânzul. I-am dat romanul. M-a certat pentru că nu te-am adus.

-Of...

Roșesc. De... plăcere?

-Nu-mi aduc aminte când a fost ultima dată când i-a plăcut cineva. Nu că ar recunoaște că te place!

Râd. Apoi, după câteva secunde, mă aventurez:

-Mi-a spus că îi plăcea mama ta.

Starea lui Jack se schimbă, dar nu în rău. Nu înțepenește, doar că pare mai puțin relaxat, puțin mai în gardă atunci când spune:

-Așa cred.

Mă simt încurajată.

-A fost fiziciană, nu?

-Da, a fost.

-Teoreticiană?

Scoate un oftat adânc, exagerat, care mă face să mă ridic.

-Din păcate.

Îl ciupesc de antebraț, ca să mă răzbun. E prost-crescut și nici nu simte ciupitura.

Sunt tentată să aduc vorba despre articol. Să aflu cum de a putut să-i facă așa ceva mamei lui – nouă, tuturor – și să-i cer să-și asume consecințele. Dar în același timp nu vreau să deranjez lucrul ăsta nou, fragil, luminos, pe care îl avem. Iar după o luptă interioară, ultima pornire câștigă și întreb:

-Ai amintiri cu ea?

Îl simt dând din cap în semn de negație.

-A murit prea devreme.

După ce mă rostogolesc până când ajung să stau așezată pe el, cu fața în jos, întreb:

– Arăta ca tine?

– N-am multe fotografii. Familia mea s-a cam descotorosit de ele.

Nu-mi dau seama dacă simte amărăciune din cauza asta.

– Când i-ai luat numele de familie?

Râde pe înfundate.

– Asta a fost hotărârea lui Millicent, de fapt. M-a dus să-l schimb oficial pe vremea când aveam zece ani. Cred că s-a simțit atipic de vinovată, spune el în timp ce-mi dă o șuviță pe după ureche. Știu că mama era suedeză. Blondă. Ochii ei aveau aceeași...

– Heterocromie?

– Da. Era mai înaltă decât tatăl meu. Și ținea niște jurnale detaliate ale muncii ei. Mi le-a dat Millicent după ce am început să fiu obsedat de fizică.

– A publicat articole?

Mușchii de pe gât i se umflă.

– Doar două. S-a măritat pe când era la jumătatea doctoratului și nu s-a întors la muncă după ce m-am născut. A primit diagnosticul la scurt timp după aceea.

Are un ton prudent, ca și cum și-ar alege cu grijă cuvintele.

– De ce nu s-a întors la muncă?

Jack expiră zgomotos.

– Au fost... probleme. Cu cercetătorul-șef al grupului ei.

– De ce?

– Au avut unele... neînțelegeri legate de cercetările comune. El era obsedat de control, iar ea refuza să se supună. Îți imaginezi restul, spune Jack, adăugând, cu fața total lipsită de expresie: Jurnalele ei sunt... n-a fost bine atunci când a aflat că n-avea să fie primită înapoi.

– Asta e o ticăloșie! Cum de a îndrăznit el s-o dea afară din propriul grup de cercetare?

Jack nu răspunde. Pauza pe care o face pare puțin mai lungă decât ar fi normal.

– Lucra la semiconductori.

Casc ochii. Nu-i domeniul meu, dar știu câte ceva despre asta, pentru că e unul dintre subiectele la care lucrează dr. L. Mă întreb dacă am citit lucrările mamei lui Jack fără ca măcar să știu. Iată un fir invizibil, care ne leagă.

– O treabă de calitate?

– Extraordinară, da.

– Sunt sigură că era grozavă. La urma urmei, era teoreticiană!

– Adevărat. Pe de altă parte, s-a căsătorit cu tatăl meu.

– Ai dreptate. Poate că pe atunci el era mai... conectat la realitate?

– Poate că da. Sau poate că ea avea nevoie de *greencard*? Sau de banii familiei Smith.

– Era doctorandă. E o mișcare pe care o respect.

– Sigur că da.

Jack are pe față un zâmbet plin de afecțiune, care mă face să întreb:

– Ți-e dor de ea?

Urmează o pauză lungă.

– Nu cred că poate să-ți fie dor de cineva pe care nu l-ai întâlnit, dar..., răspunde el, după care face o altă pauză ca să-și organizeze sentimentele și gândurile, pentru ca apoi să adauge: E ușor să mă uit la cât de disfuncțională e familia mea și să fac haz de necaz acum, când am propria viață! Dar pe când eram adolescent, au existat momente când lucrurile au fost foarte neplăcute acasă. Citisem jurnalele mamei și credeam că, dacă ea ar fi trăit, s-ar fi putut ca lucrurile să fie mai..., murmură, ca pentru sine. Dar ea nu mai era.

M-am simțit neadaptată toată viața și nimic din ce mi s-a spus vreodată nu mi-a diminuat sentimentul ăsta. Așa că tac din gură și mă aplec puțin înainte, îmi ascund fața în scobitura gâtului lui Jack și-i sărut mărul lui Adam exact în timp ce acesta se mișcă.

El ridică mâna și-mi cuprinde capul pe la spate, îl ține așa și îl simt întorcându-se din nou către ecran. Complicațiile sarcinii Bellei ajung să fie fantasmagorice, iar Jack geme în părul meu:

– Elsie, nu pot să mă uit la așa ceva!

– Dar asta e cea mai bună parte! Caruselul emoțional al transformării ei. Intriga deplasată cu Jacob. Fața ei atunci când bea sânge.

– În nici un caz!

– Bine. Te poți distra altfel. Dar stai pe-aproape, fiindcă ești un calorifer deghizat într-o formă de viață organică.

Mă ridică de parcă aș fi un mic obiect pliant, mă învârte și se pregătește deasupra mea. Îl privesc, derutată, în timp ce se lasă peste corpul meu cu un rid de concentrare săpat între sprâncene, iar apoi îmi ridică trupul de parcă...

Oare...

Nu face asta...

Sau o face?

– Ce faci?!

– Mi-ai spus să mă distrez!

Mă sprijin în coate.

– Am vrut să te îndemn să mai tragi un pui de somn, sau să rezolvi cuvintele încrucișate de azi...

– Tu uită-te la film, Elsie!

– Dar...

Îmi apucă șoldurile în mâini și mă ține în același timp delicat și ferm, ca și cum aș fi un obiect de artă prețios. Mă linge între picioare prelung, savuros, murdar, făcându-mă să mă arcuiesc pe canapea, să tremur în gura lui. E ceva nerușinat în asta – în felul în care se bucură de ceea ce face, în sunetele pe care le scoate, în felul în care pare pierdut din când în când, ca și cum ar face asta mai mult pentru plăcerea lui decât pentru a mea.

– O! strig eu, înfigându-mi unghiile în scalpul lui.

Brațele i se înfășoară în jurul coapselor mele, îmi ține genunchii desfăcuți cu ajutorul palmelor și o vreme reușesc să-mi înăbuș gemetele imploratoare din fundul gâtului. Apoi nu mai pot.

– O, o, *Jack!* și termin o dată, apoi încă o dată și apoi încă.

Iar apoi tricoul lui dispare; Jack e acum deasupra și în mine, se împinge, răbdător, în timp ce mă sărută neîncetat și-mi spune cât de frumoasă sunt, cât de mult îi place asta; râde ușor între icnetele mele, pe când îmi amintește de îngrijorarea mea că sexul n-avea să fie bun între noi – că această magnifică, cutremurătoare plăcere din altă lume ar fi putut să nu fie suficientă.

– A fost drăguț, îmi suflă el la ureche, cum ai crezut că dacă o să fac sex cu tine o dată, o să vreau să fac sex cu tine mai puțin.

Mă agăț de mușchii transpirați ai spinării lui, îmi simt întregul corp tremurând, iar el îmi ordonă:

– Privirea la mine!

Pleoapele mi se deschid și terminăm amândoi. Apăsarea de pe stomacul și de pe pieptul meu e foarte mare, copleșitoare, delicioasă, iar unghiile mi se înfig în umerii lui pe când seara se preschimbă în noapte.

– E a doua oară când facem asta cu *„Amurgul"* în fundal, spune el.

– Nu-mi vine să cred că am ratat partea în care Bella îl bate pe Jacob!

– Of, Elsie, ce-i filmul ăsta?

În cameră e beznă, cu excepția luminii de la televizor. Râd, lipită de pielea lui Jack, și mă simt acasă.

Nu mă lasă să plec. Deși, sinceră să fiu, nici nu încerc foarte tare.

– Am un curs mâine-dimineață, la ora opt.

– Nu contează.

– La Boston College.

– Tot nu contează.

– Trebuie să ajung la mine, să mă îmbrac, să-mi iau lucrurile, să iau autobuzul...

– Te duc eu.

– Unde mă duci?

– Oriunde.

Stau cocoțată pe bufet, în timp ce el taie morcovii pentru supa de care mi-e poftă. A scos rețeta de pe telefon. Pe bufet clipește o reclamă roșu aprins la cursuri de gătit pentru cupluri.

– Ar trebui să te trezești pe la șase dimineața! Nu-ți pot cere să faci asta.

Așază cuțitul pe masă și vine între picioarele mele. Chiar și așa e mai înalt decât mine. Încerc să am resentimente față de el pentru asta, dar inima mi-a crescut de un milion de ori în decursul ultimelor șapte zile. E pe punctul de a pluti spre cer.

– Nu trebuie să-mi ceri, spune el sărutându-mă pe vârful nasului, apoi pe gură, iar apoi din nou pe nas. Pentru că mă ofer!

Inima îmi mai crește puțin. N-o să mai aibă loc în piept.

– Și dacă refuz?

– Să nu faci asta, bine?

Zâmbesc, iar el își strecoară mâna pe sub hanoracul meu, până la talie.

Îmi place la nebunie. La fel de mult cum am crezut că-l urăsc. Jack are dreptate, lucrurile înaintează cu viteză – cu prea mare viteză, poate. Dar mă întreb dacă nu cumva unele relații sunt dovezi vii ale principiului incertitudinii al lui Heisenberg: poziția și viteza lor pur și simplu nu pot fi măsurate în același timp, nici măcar teoretic. Iar acum sunt prea ocupată bucurându-mă de locul în care suntem, ca să mă gândesc la orice altceva.

– Ce-i? întreabă el.

Dau din cap.

– Doar mă gândeam.

– Te gândeai la...

– Știi tu, în timpul interviului îmi imaginam cum ar fi dacă aș primi slujba. Să lucrez cu tine. Și am avut fanteziile astea complicate și minuțioase.

I-am stârnit interesul.

– Îți pregăteam sendvișuri și ți le puneam într-o cutie pentru prânz imprimată cu o reclamă la „*Amurg*"?

Râd.

– O, nu!

– Purtai rochia roșie de la restaurantul Miel și te-am îndoit...

– Nu, răspund, și constat că *pot* în continuare să roșesc, ceea ce e de-a dreptul incredibil. În mare, fanteziile erau despre mine, care te făceam să-ți dai demisia, acoperit de rușine.

– Înțeleg, spune el, părând intrigat. Ce aveai de gând să faci?

– O, știi! Să-ți mânjesc cu jeleu consumabilele de birou. Să împrăștii zvonul că faci caca în pisoar. Să-ți înscenez infracțiuni de ordin economic. Genul ăsta de lucruri, înșir eu, iar pe fața lui Jack apare o expresie încântată. Știi, aș putea să fac asta în continuare!

– Ai putea.

– Unii ar spune că ar trebui s-o fac.

– Așa ar spune unii, zice el, sărutându-mi colțul zâmbetului. Poate că anul viitor, adaugă, iar acele cuvinte sună pline de speranță și discrete, conținând o promisiune.

Îmi dau seama că mi-ar plăcea să accept oferta lui George, fiindcă vreau să lucrez cu ea, fiindcă vreau să-mi dedic inteligența cristalelor lichide, fiindcă vreau să nu-mi petrec unsprezece cincisprezecimi din timp făcând naveta între campusuri și fiindcă vreau să am destui bani ca s-o pot surprinde pe Cece cu niște pălării urâte pentru micuța ei căpățână plină de crime monstruoase. Dar bărbatul ăsta, care se dovedise a fi cea mai rea parte a slujbei visurilor mele, s-ar putea să fie, în cele din urmă, lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult.

Spre totala lipsă de surprindere a mea și a lui, sfârșesc prin a-mi petrece noaptea tot acasă la Jack. Și din cauza a ceea ce avea să se întâmple a doua zi, faptul în sine s-a dovedit a fi o idee destul de bună.

CAPITOLUL 23

PUNCTUL DE ÎNGHEŢ

Primesc e-mailul dr. L.:

Din păcate, săptămâna asta sunt plecat din oraş. Dar haide să ne întâlnim lunea viitoare.

Asta, *înainte* ca un student de la cursul Fizică 101 să mă atace ca să-mi spună despre filmul ăla super tare pe care l-a văzut şi să mă întrebe:

– Ai putea da, teoretic vorbind, timpul înapoi?

„Naiba să te ia, Christopher Nolan!"

Şi înainte ca unul dintre şefii de catedră să mă sune să-mi spună că da, există un post vacant pentru anul viitor, dar asistenţii o să aibă parte de o tăiere de salariu pentru că bla, bla, taxele, bla, bla, rectorul, bla, bla, exploatarea membrilor corpului profesoral care nu sunt titulari e coloana vertebrală a modelului capitalist al mediului academic.

Un băiat cu o tuse care seamănă suspect de mult cu tusea convulsivă, tuşeşte peste mine în autobuz, o ploaie îngheţată, alunecoasă, se porneşte după ce cobor în staţia mea şi, nu se ştie din ce motiv, în buzunar găsesc numai una dintre mănuşile

pe care Cece mi le-a croşetat în scurta ei perioadă de pasiune pentru lucrul manual. Se întâmplă multe lucruri. Multe. Dar nu-mi pasă. Pentru că, deasupra mesajului lui Lance, lung cât un sul de hârtie igienică, în care mă roagă să aflu dacă Dana se duce la concertul U2 cu Lucas, mai e un mesaj: o poză a machetei acceleratorului de particule pe care am văzut-o pe biroul lui Jack, alături de numai şapte cuvinte:

Ar arăta foarte bine acoperit de jeleu.

Zâmbesc. Răspund:

Mă gândeam la aroma de cireşe.

Apoi îmi croiesc drum prin departamentul de fizică de la UMass.

Jack: Am uitat că în fiecare primă zi de luni din lună facem chestia asta la George. Vrei să vii? Sau pot să vin să te iau şi putem face brânză la grătar corectă din punct de vedere ştiinţific şi să ne uităm la filmuleţe cu familia Cullen la mine acasă.

Rânjesc atât de tare, încât aproape că mă izbesc de fântână.

Elsie: Trebuie să corectez şapte milioane de eseuri.

Jack: Fă ca mine. Dă-le 10 tuturor.

Elsie: Chiar aşa faci?

Jack: Presară patru de 9 şi doi de 8 şi numeşte-o „curba notelor".

De data asta, chiar mă lovesc de fântână. De altă fântâ-

Elsie: Nu-i de mirare că studenții te pupă-n fund atât de mult. Chestia de la George are ținută obligatorie?

Jack: Dacă are, plănuiesc s-o ignor.

Elsie: Henley?

Jack: Ce e un Henley?

Elsie: E marca tricourilor pe care le porți în fiecare zi a vieții tale.

Jack: Au o marcă?

Uau. Bărbații.

Elsie: Trimite-mi adresa lui George. Ne vedem acolo după ce termin.

Ușa apartamentului lui George se deschide și sunt întâmpinată de o tânără rotofeie, cu un zâmbet larg, care mă îmbrățișează călduros și mă invită în cel mai mare și frumos apartament pe care l-am văzut vreodată.

– Sunt cu toții în camera de zi, îmi spune ea, acoperind sunetul vocilor care vin de pe hol.

Are un ușor accent și-mi aduc aminte că George mi-a spus că soția ei este grecoaică și că lucrează în finanțe. Acum, ea mă informează:

– Mă duc la etaj ca să mănânc ceva și să ascult Bach la căști. Distracție plăcută!

Prima persoană peste care dau e Andrea. Trecând pe lângă bucătărie, o văd punând niște *nachos* într-un bol mare.

– O! exclamă ea, uitându-se la mine. Ești... aici! adaugă, aruncându-mi un zâmbet surprins și puțin tensionat.

Mă hotărăsc să intru, sperând să transmit ideea „Nu trebuie să fie ciudat!“

– Bună! Ce mai faci?

– Bine, răspunde ea, mototolind punga goală de *nachos*. Frumos din partea ta că ai acceptat să vii acasă la George, având în vedere ce s-a întâmplat!

– O, da! exclam eu, roşind, ceea ce arată clar că nu mi-a mers cu evitarea stânjenelii. Da, eu...

– Andy, ne întrerupe cineva din spatele meu, George vrea să ştie dacă...

E Jack, desigur. Care se opreşte la jumătatea frazei, exact aşa cum m-am oprit şi eu, ca şi cum ar fi pierdut complet legătura cu restul lumii.

– Dr. Hannaway, ai întârziat!

Spune asta ca şi cum m-ar fi aşteptat. Ca şi cum, după ce ne-am despărţit, şi-ar fi petrecut timpul gândindu-se la momentul când avea să mă tachinez din nou, ca şi cum aş fi primul şi ultimul lucru la care se gândeşte. Chiar înainte să-mi dau seama, înaintez spre el şi mă ridic pe vârfuri, îl sărut pe buze şi zâmbesc, lipită de gura lui.

E un sărut fugar, dar inima îmi bate cu putere, iar atunci când îmi aşez mâna pe pieptul lui Jack, îmi dau seama că şi inima lui bate la fel. Mă retrag mai puţin de doi centimetri, ca să-l privesc în ochi. E ca şi cum weekendul ar fi schimbat ceva în noi. Ceva fundamental în forma creierului meu şi a creierului său, de asemenea. Genele i se lasă în jos, se uită la gura mea, îşi înclină capul din nou şi...

– Jack, ce voia să ştie George?

„La naiba!"

Mă las pe călcâie şi mă întorc, îngrozită, spre Andrea. Mă uit la Jack şi mă aştept să-i văd expresia obişnuită, degajată, dar el se uită în continuare la mine, puţin cam zdruncinat, ca şi cum aş fi nordul lui magnetic.

Îşi drege glasul.

– Ce vin vrei?

– Care sunt opţiunile?

Pare derutat.

– Ăăă... roșu. Și...

Ridică din umeri, petrecându-mi o mână pe după spate, ca și cum ar fi a doua lui natură să se afle în spațiul meu personal. Și mi se pare că lucrurile stau bine așa cum stau.

– Dă-mi voie să ghicesc, spune Andrea, dându-și ochii peste cap. Alb?

– Ei bine, da!

Andrea pufnește, ridică bolul cu *nachos* și apoi trece printre noi ca să iasă din bucătărie. Ne uităm la ea, toată numai valuri de păr blond și cu o postură excelentă, iar apoi... Jack se apropie din nou de mine. Vine foarte aproape. Poate prea aproape. Se apleacă să mă sărute pe frunte.

– Bună!

Nu pot să-mi mut privirea de la ochii lui. Îi întorc salutul:

– Bună!

Stăm mult timp în tăcere, poate că prelungim prea mult acel moment. Îi simt pielea curată, șamponul cu miros de pădure, bluza roșie, pe care am ales-o dimineață din dulapul lui. Nu-mi vine să spun nimic, așa că tac până când el întreabă:

– Ești gata de joc?

– O, ce... joc?

– O să vezi! răspunde el, iar zâmbetul pe care mi-l aruncă îmi face inima să vibreze. O să-ți placă!

Are dreptate. Însă, chiar dacă m-am entuziasmat pentru o clipă, după ce prietenul lui Jack, Diego, mi-a explicat că la Blitz Go se aplică regulile obișnuite, dar că se alocă numai zece secunde pentru fiecare mișcare, mă gândesc foarte serios să nu particip.

– Jucătorii au la dispoziție foarte puțin timp, spun eu, mușcându-mi buza. Poate că n-ar trebui...

– Urmează-ți instinctul, îmi șoptește Jack la ureche.

Poate să-mi șoptească tot ce vrea, fiindcă e chiar în spatele meu. Sau pesemne că e invers: eu sunt cea care stă între picioarele lui depărtate, pentru că am numărat: sunt optsprezece oameni

prezenți și nici pe departe suficiente locuri ca să poată să șadă toată lumea.

– În timpul primei runde, dacă vrea să învețe, ar fi bine să stea lângă mine, îi spune Jack lui Diego.

Toată lumea vede cum mâna lui Jack alunecă pe sub tricoul meu și mi se lipește de abdomen; eu o simt pe piele ca pe o greutate masivă, plăcută. Cei aflați de față își dau seama că Jack uită să mute fiindcă se holbează la mine.

– Frate! îl atenționează Diego a doua oară când se întâmplă.

– Corect! spune Jack, nederanjat.

Îmi petrec următoarele două ture roșind și foindu-mă la el în brațe, până când strânsoarea îi devine mai fermă și ajunge să-mi șoptească la ureche niște cuvintele disparate:

– Liniștește-te. Fii cuminte.

Ceva fierbinte și lichid înflorește în mine.

Chiar și distras, Jack câștigă. Și probabil că m-am obișnuit cu jocul, fiindcă și eu îmi câștig meciul. Câștig un meci de antrenament cu George, care a cumpărat patru feluri de brânză, pentru că Jack i-a spus că e singurul lucru pe care îl mănânc. Câștig și atunci când joc împotriva lui Sunny, iar situația se repetă cu o altă persoană, al cărei nume nu-l rețin. Apoi câștig împotriva Andreei din numai câteva mutări.

– E ușor să progresezi dacă ești singura persoană trează din încăpere, bâiguie ea cu puțină răutate.

– Nu te înșeli! îi răspund eu.

Andrea izbucnește în râs, înclinându-și paharul către mine, iar eu sunt sigură că doar mi-am imaginat ostilitatea ei. Petrecerea asta abundă în vin, bere, shoturi, povești de groază academice. În fața șemineului se află o tablă albă, cu paranteze desenate pe ea. Cât despre mine? Cam în jur de miezul nopții, Blitz Go devine jocul meu preferat. Mă distrez. Mă distrez *cu adevărat.*

Atunci când Sunny anunță finala, ea vorbește neclar. Ține în vârful capului, într-un echilibru precar, o poză înrămată de la nunta lui George.

– Cele două persoane care n-au pierdut încă nici un joc sunt... Jack, desigur – să te ia naiba, Jack, pentru că ne faci viețile atât de plictisitoare, cu fața aia a ta de vedetă a mișcării periodice – și... să bată tobele, vă rog... Elsie! Hei, Elsie, te rog, măcar o dată în viață vreau să am ocazia de a-l vedea pe înfumuratul ăsta că pierde la ceva!

– Am pierdut un număr de borcane cu urină de pe biroul meu! subliniază el.

Rama cade pe covor. Sunny mă apucă de mână.

– Răzbunare, Elsie, *te rog*!

Eu dau din cap solemn, ocupând un loc de o parte a tablei de joc. Jack ridică o piesă și se lasă pe spate în scaun, cu ochii la mine, cu pata albastră din iris strălucitoare ca marea și cu un zâmbet discret pe buze.

– Și iată că ne întâlnim din nou! spune el, suficient de tare încât să audă toată lumea.

Mă detașez de fluierăturile și de strigătele de încurajare ale prietenilor lui Jack. De fapt, toată lumea e redusă la tăcere în clipa în care eu și Jack începem să stoarcem fiecare secundă pe care o avem la dispoziție. De fiecare dată când îmi ridic privirea, Jack deja se uită la mine. Îmi aduc aminte de prima dată când am jucat, acasă la Millicent, și mă întreb dacă aceea a fost prima partidă dintr-o lungă serie viitoare. Mă întreb dacă Jack are jocul. Mă întreb dacă îl ține la el în birou. Mă întreb de ce, atunci când se uită la mine, uit cât de tare mă tem să fiu văzută.

Mă întreb de ce atunci când câștig, Jack pare la fel de fericit ca mine.

– Bine jucat! spune el, ignorând faptul că toată lumea îl tachinează pentru că și-a pierdut recordul de opt luni.

Eu dau din cap. Dintr-odată, *din nou*, inima îmi bate cu putere.

Mă duc să caut baia, bucuroasă că am câștigat. Ieșind, dau de George, care e chiar acolo, speriindu-mă de moarte.

– La naiba!

– Recunosc că te-am urmărit, spune ea, sprijinindu-se, relaxată, de perete.

– Ai ascultat cum am făcut pipi?

– Nu. Mă rog, da. Dar ăsta n-a fost scopul meu principal, ci doar un bonus plăcut, spune ea, rânjind. M-am gândit să te hărțuiesc cu privire la oferta de lucru.

– O, mormăi eu, dregându-mi glasul, încă n-am un răspuns, îmi pare rău.

Ea își îngustează ochii.

– Jack încearcă să te influențeze în vreo direcție? Pentru că o să-l atac cu arma cu electroșocuri! O, pe cine încerc să păcălesc? Bineînțeles că ar încerca să te convingă să accepți slujba! Sunt destul de sigură că nouăzeci la sută din masturbarea lui are la bază fantezii legate de felul în care te conduce la serviciu și-ți cumpără un *latte* pe drum!

– Sunt sigură că nu...

– Care sunt gândurile *tale*?

Înghit în sec. Apoi mă uit pe hol, de parcă tabloul din macaroane făcut de nepoata lui George ar deține cheia viitorului meu academic.

Dar nu-i așa.

– Eu..., încep să spun, inspirând adânc, ... ei bine, mi-ar plăcea să accept.

George clipește rar. Zâmbește. Apoi repetă:

– Da?

– Dar, precizez, forțându-mă să continui în pofida zâmbetului care-i despică fața lui George, nu pot accepta oficial decât după ce vorbesc cu îndrumătorul meu. Totuși, nu trebuie să-ți faci griji, adaug eu repede, văzând că zâmbetul îi piere într-o clipă de pe față. Sunt sigură că o să obțin aprobarea lui săptămâna viitoare! O să-i explic cât de mult îmi doresc să accept postul, iar el o să-și dea seama că asta e varianta cea mai bună pentru mine.

George mă privește lung preț de câteva clipe, cu un aer considerabil mai puțin entuziasmat.

– Bine, spune ea, dând din cap, iar, tocmai când sunt pe punctul de a pleca, adaugă: Ca să fie clar, află că mi-ar plăcea să continui să fiu prietena ta. Chiar dacă până la urmă nu accepți postul, precizează ea, aruncându-mi un zâmbet ușor tensionat. Deci, pace! Trebuie să fac pipi și nu, nu poți asculta, ciudato!

În drum spre camera de zi, pe când mă tot întreb în gând de ce am senzația că George s-a resemnat cu faptul că n-o să accept slujba, aud:

– ...deci te dai cu teoreticienii, da?

E vocea Andreei, care se aude din bucătărie. Mă opresc pe hol. Văd numai jumătate din Jack: spatele lat, părul blond, ce i se ondulează pe ceafă, mâinile mari, care așază veselă murdară în mașina de spălat. Ar trebui să mă duc și eu să ajut la curățenie, dar ceva îmi spune să mă furișez ca și cum aș spiona o corporație într-un film cu James Bond.

– Poftim? întreabă el, derutat.

– Deci, știe?

– Cine?

– Elsie!

În câmpul meu vizual apare doar un sfert din Andrea. Îi văd zâmbetul reținut, destinat numai lui Jack, pe care, de altfel, continuă să-l hărțuiască:

– Știe că disprețuiești oamenii ca ea?

– Andy, ești beată?

– Puțin! răspunde ea, râzând nervos. Tu nu ești? Cred că-ți place mult această Elsie. Trebuie să fie bună la pat, dacă i-ai dat naibii pe Pereira și pe Crowley pentru ea! Presupun că e sexy într-un fel banal.

– Pereira și Crowley și-au făcut-o cu mâna lor. Iar tu ar trebui să te duci la ceilalți! spune Jack pe un ton ferm. Ești mai mult decât „puțin" beată dacă îți imaginezi că e o idee bună să-i spui unui bărbat că iubita lui e banală!

– Nu e *iubita* ta!

– E, dacă își dorește. Poate să fie și nevasta mea, dacă vrea, răspunde Jack, pierzându-și calmul obișnuit.

Deși are o prezență atât de impunătoare, rareori e cu adevărat iritat, iar Andrea știe și ea asta. Pe fața ei se citește dezamăgire, mascată de un alt hohot de râs slab, care-mi rănește auzul.

– O *teoreticiană*, Jack? Ai un an mai prost?

– Vorbești serios?!

– Ai pierdut în fața ei la Go, spune ea, nervoasă, în timp ce încearcă să aibă un ton lejer.

Ar trebui să mă simt jignită de ceea ce spune, dar ceva mă oprește. Ceva sfâșietor.

– Tu nu pierzi *niciodată* la Go, îi dă înainte Andrea. Ai spus că n-o să pierzi *niciodată* la Go!

– N-am spus niciodată așa ceva!

Nuanța pe care eu am recunoscut-o în tonul ei a auzit-o și Jack, care, fără îndoială, o recunoaște foarte bine. De aceea, atitudinea lui devine mai blândă.

– Pun pariu că ai lăsat-o să câștige. Dacă atât de rău o dorești..., continuă să-l certe Andrea.

– A câștigat cinstit! o contrazice Jack.

Dar, de fapt, dialogul lor e despre cu totul altceva. Despre ceva care n-are nici o legătură cu jocul de Go sau oricare alt lucru întâmplat astă-seară.

„Andreea ține la el din tot sufletul!" îmi dau eu seama. „Și chiar mai mult decât atât!"

– Chiar dacă aș fi lăsat-o să câștige, asta n-are nimic de-a face cu tine, încheie Jack discuția.

– Ba eu cred că are!

– Andy, spune el, oftând, am fost sincer atunci când ți-am spus ce simțeam. Ai zis că ai înțeles...

– La naiba, Jack! E *teoreticiană*!

– E un om de știință mai bun decât oricare dintre noi doi. Ești rănită și încerc să fiu blând cu tine, dar ai întrecut măsura rău de tot...

– De ce ești avocatul ei acum? Tu ești *tu* și ea *inventează* lucruri. E din cauză că *te culci* cu ea?

– E din cauză că-i *cunosc* munca.

– Dar ai spus porcării despre cei ca ea timp de zece ani! Ești singurul motiv pentru care domeniul ei a fost discreditat – ai ruinat cariere, Jack! Iar acum îmi spui că ea e persoana față de care ești dispus să ai sentimente?

– Gata! ordonă Jack. Am terminat!

– Tu...

– Vorbesc serios! Putem sta de vorbă despre asta când ești trează. Dar trebuie să mă lași în pace acum, sau o să-ți spun ceva ce aș putea regreta după aceea!

– Dacă...

– Andy!

O clipă mai târziu, Andrea apare în hol, cu ochii strălucitori din pricina lacrimilor. Se uită la mine preț de o secundă dureroasă și stânjenitoare, iar apoi pleacă fără să spună un cuvânt. Mă sprijin cu umerii de perete, încercând să-mi opresc centrifuga din creier.

„Știe că disprețuiești oamenii ca ea?"

Nu mă disprețuiește. Sau da? Nu. *Sinceritate*, nu-i așa? Nu, Jack nu mă disprețuiește.

Dar nu e surprinzător că Andrea ar putea să creadă așa ceva. Exact asta am crezut și eu despre el, cam în urmă cu două crize, în apartamentul lui. E Jonathan Smith-Turner. Ceea ce i-a făcut fizicii teoretice în urmă cu cincisprezece ani se află în Biblioteca Congresului și are propria pagină de Wikipedia.

– Ce faci? întreabă George, făcându-și apariția pe hol.

– O, nimic. Doar... mă uitam la tablouri, răspund eu, arătând unul care înfățișează o floare și care se află la dreapta mea.

– Îl vrei? L-a făcut soția mea, împreună cu fosta ei iubită, la o cafenea dintr-aia unde se pictează. Am încercat să scap de el.

Eu dau drumul unui hohot de râs tremurător.

– Hmmm... dată viitoare, poate.

Intru în sufragerie și mă duc la Jack, care se uită pe fereastră, cu spatele țeapăn și cu mușchii încordați.

– Ești morocănos fiindcă ai pierdut? întreb, deși știu că nu e.

Vreau doar să văd că tensiunea îi părăsește corpul. Pentru că, poate, așa o să-l părăsească și pe al meu.

– Elsie...

„V-am auzit!" ar trebui să spun. „Chiar disprețuiești...?"

„Ai zis «iubită»..."

„Ce a vrut să spună Andrea atunci când...?"

Dar n-am timp. Jack se apleacă în față, cu mâinile în jurul gâtului meu, și mă sărută adânc și prelung. Oamenii trec pe lângă noi, fac glume, ne aruncă priviri, dar el nu se oprește. Nici nu vreau să se oprească.

– E totul în ordine? îl întreb după ce se desprinde de mine.

Se uită în altă parte. Apucă sticla de pe bufet și scurge restul de vin rămas în ea.

– Vrei să plecăm?

– Da. Sigur că da.

Jack mă duce acasă și străbatem drumul cufundați în tăcere. Mi-e frig peste tot, cu excepția genunchiului – pe care se odihnește mâna lui Jack, iar strângerea lui e doar puțin mai fermă decât una obișnuită. Nu-mi dau seama de ce îl invit sus. Poate că știu ce trebuie să se întâmple. Poate că încerc doar să mă agăț de el, să prelungesc punctul de contact.

Cece nu e acasă, probabil că e la niște întâlniri false și sunt vag ușurată. La noi e dezordine, iar ultima dată când am făcut curat a fost cu prilejul vizitei doamnei Tuttle, care a venit la noi ca să ne convingă că treaba verde de pe perete e sută la sută vopsea, nici vorbă de mucegai! Încerc să văd apartamentul prin ochii lui Jack, dar trebuie să recunosc că n-are un comportament foarte „Smith" în legătură cu condițiile mele de locuit. În schimb face ceva atât de „Jack" încât pieptul aproape că îmi explodează: ridică partea de sus a dulapului de bucătărie ca și cum ar fi un fulg. Bicepșii i se încordează sub materialul bluzei

în timp ce așază obiectul de mobilier la locul lui, perfect centrat peste partea de jos.

Trei secunde. Pentru ceva ce eu și Cece am amânat trei ani.

– E drăguț aici! spune el, ștergându-se de praf pe blugi.

Râd pe înfundate.

– Ba nu.

Se sprijină de masa la care am lucrat, mâncat, plâns, în ultimii șapte ani.

– Atunci, chiar că ar trebui să te muți cu mine!

Râd din nou. Ar trebui să-i mulțumesc pentru dulap. E...

– Nu glumeam. Locul ăsta e..., începe el să spună, dar vede că pe podea e un gândac cu burta în sus, așa că întreabă: Ăștia nu trăiesc în zonele tropicale?

– Hmmm... Ipoteza noastră de lucru e că locul ăsta e o joncțiune 4D în care există mai multe regiuni climaterice în același timp și... Vorbeai serios? Despre mutat?

El ridică din umeri.

– Ai face economie!

– Sunt destul de sigură că jumătate din chiria ta e mai mult decât jumătate din chiria mea.

– Eu nu închiriez. Așa că n-ar trebui să plătești. Nu-mi pasă de asta.

Corect. Nu-i pasă de bani. Pentru că îi are.

– Nu pot s-o las pe Cece, spun eu pe un ton cât se poate de firesc. Vrei s-o iei și pe ea?

– Am o cameră în plus.

Pufnesc. Iar apoi îmi dau seama cum se uită la mine.

Ca și cum ar vorbi *serios* serios. Și ar aștepta un răspuns.

– Nu mă pot muta cu tine, îi spun. Nu suntem nici măcar...

Nu suntem nici măcar ce? Mă uit în altă parte. Mă simt ca naiba și nu pot înțelege dacă glumește, deși bineînțeles că glumește, dar pare ciudat de serios și...

Face câțiva pași pe linoleumul ieftin de vinil și e chiar în fața mea. Sunt blocată între el și chiuveta din bucătărie. Simt niște degete puternice care îmi ating bărbia și o înclină spre spate.

– Cred că *suntem*.

Inima îmi tremură. Pata albastră din ochii lui taie în mine ca un cuțit și ceea ce scot pe gură e:

– Andrea n-ar fi de acord.

N-am intenționat să aduc vorba despre ea. De fapt, am intenționat să evit subiectul pe vecinicie. Dar presupun că treaba asta cu *sinceritatea* dă ceva dependență.

Jack închide ochii și înjură printre dinți.

– Ai auzit-o.

– Eu..., murmur, eliberându-mi bărbia, iar Jack înțelege că am nevoie de spațiu și face un pas în spate, dar tot nu pot respira. N-am vrut! adaug. Eu... eu...., bâigui, expirând. Da, am auzit-o!

Jack oftează.

– Îmi pare rău. O să vorbesc cu ea după ce se calmează.

Dau din cap, iar cu asta subiectul ar trebui să fie încheiat – un angajament frumos împachetat. În loc de asta, mă aud spunând:

– Dar Crowley și Pereira? Și Cole. Și restul studenților tăi? O să vorbești și cu ei?

El își strânge buzele și expresia îi devine impenetrabilă. Ca și cum s-ar pregăti să înfrunte o lovitură.

– Ce-i asta, Elsie?

Dintr-odată, milioanele de mingi care se rostogolesc leneșe în subconștientul meu de două săptămâni mi se lovesc de craniu. Și mă doare.

– Știi care e problema? Că oamenii ăștia te admiră. Ei te plac cu adevărat. Studenții tăi, colegii, prietenii. Toți vor să-ți facă pe plac. Și pentru cei mai mulți dintre ei, să-ți facă pe plac înseamnă să arate că le displace ceea ce-ți displace și ție. Și uite-așa, ne întoarcem la articolul din *Anale*.

Expiră.

– Elsie...

– Ca să fiu sinceră, și eu am făcut același lucru. Încep să mă plimb prin bucătărie. Îmi place atât de mult de tine, încât am evitat să mă gândesc la asta cât de mult am putut. Și trebuie să-ți recunosc meritul, ești bun la a-mi permite să uit. Nu-mi dai niciodată senzația că ai fi persoana care a scris articolul ăla, ceea ce face să-mi fie ușor să mă prefac că nu existai înainte să te cunosc, că acțiunile tale din trecut nu contează. Dar ceea ce a spus Andrea azi... îi datorez îndrumătorului meu să-mi amintesc. Nu pot uita că Laurendeau era redactorul *Analelor* pe atunci. Că a fost cenzurat. Și..., mă pregătesc să adaug, simțind același amestec de furie și de jenă pe care îl simt întotdeauna atunci când mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat, ...chestia e, Jack, că tu treci prin viață călăuzit de încrederea ta de bărbat cu bani, fără să-ți pui la îndoială acțiunile. Dar au fost o mulțime de victime colaterale ale acțiunii tale...

– Laurendeau n-a fost asta, spune el pe un ton inexpresiv.

– Ba da, a fost. Cariera lui a fost serios afectată de...

– El n-a fost o victimă *colaterală*.

– El..., încep eu să spun, dar apoi mă opresc din mers și, deși nu pricep imediat cuvintele, atunci când o fac, sunt în continuare derutată. Ce?!

Jack își umezește buzele.

– Laurendeau a fost ținta.

– Nu înțeleg.

– Am scris articolul pentru că am vrut să pun capăt carierei lui Laurendeau, explică el, iar mușchii gâtului i se umflă. Toți ceilalți au fost victime colaterale.

Mintea mi se învârte de un milion de ori, după care se oprește brusc.

– Toți ceilalți?

– N-am vrut să devin simbolul fisurii dintre teoreticieni și experimentaliști! spune el ridicând o mână în aer, iritat, și pentru o clipă îi simt ezitarea, dar apoi privirea îi devine dură, încăpățânată într-un fel care e aproape... imatur, dând impresia că are

din nou șaptesprezece ani. Nu afirmam ceva! Singurul lucru pe care îl voiam era să-l scot pe Laurendeau din fizică – și am eșuat, în mod evident. Având în vedere că, după ce a făcut-o praf pe mama, a fost ocupat făcând praf viața singurei persoane de care am fost vreodată îndrăgostit.

„Ce a...? Mama lui? Și singura persoană de care..."

– Eu...

– A fost colaboratorul principal al mamei mele, Elsie. *El* a fost motivul pentru care ea n-a putut să se întoarcă la muncă după ce m-am născut. *El* a fost motivul pentru care mama a simțit... era cel mai important lucru pentru ea, Elsie. Munca ei *o definea*, iar el i-a luat-o și..., spune Jack, ridicând vocea tot mai mult, după care se oprește brusc, ca și cum și-ar fi dat seama dintr-odată cât de tare vorbea.

– De ce a...?

– Pentru că era invidios. Pentru că se simțea superior. Din cauza nevoii de a-și exercita controlul. Așa se poartă și cu tine.

– Ce? mă mir eu, clătinând vehement din cap. Nu, nu, el mă *ajută*!

– Până într-atât încât să simți că n-ai voie să accepți slujba visurilor tale fără permisiunea lui? Asta nu e o relație normală mentor-discipol!

– Nu știi ce spui.

Jack nu înțelege, pur și simplu. Dr. L. e singurul motiv pentru care am fost capabilă să intru la școala doctorală. Motivul pentru care am putut să-mi urmăresc visurile. Motivul pentru care nu sunt cu adevărat șomeră.

Jack face un pas în față.

– Laurendeau te-a izolat și a făcut să-ți fie imposibil să-ți dai seama. Exact așa cum a făcut și cu mama mea, spune el, frecându-și fruntea, iar eu mă întreb când a vorbit ultima dată despre asta. Totul e consemnat în jurnalele ei.

– O, Doamne, nu-mi vine să cred! Jurnalele sunt motivul pentru care ai scris articolul?

Jack scoate un hohot amar de râs.

– Nu. L-am scris pentru că m-am dus la Northeastern și am încercat să-l denunț pe Laurendeau. Mi s-a spus că nu puteam să fac o plângere, fiindcă nu eram eu victima. Astfel, drama mamei mele s-a răsuflat și a fost redusă la nimic. Și, Elsie, am fost...

Ne privim în ochi pentru o clipă și văd totul. Era tânăr și era obosit. Era trist. Era furios. Era singur, însingurat, era Smith cel ciudat. Era neajutorat. Voia răzbunare.

– *Atunci* am scris articolul, reia el, iar umerii i se ridică și coboară. Am folosit ceea ce am știut din fizică ca să-l fac credibil și tot n-am crezut că avea să fie acceptat. Dar cumva a fost, iar după ce am citit că Laurendeau a fost destituit din funcția de redactor... adaugă, dând din cap. Nu m-a făcut să mă simt mai bine în legătură cu faptul că nu-mi aminteam nimic despre mama mea, sau în legătură cu purtarea urâtă a lui Caroline, spune, cu privirea încărcată de tristețe. Așa că nu m-am mai gândit la asta. Și ori de câte ori cineva îmi aducea aminte, ignoram. Până când te-am întâlnit pe tine.

Expresia îmi devine dură.

– Pentru că am tot adus vorba despre asta!

– Nu, Elsie, răspunde el pe un ton calm și ferm. Pentru că m-a îngrozit ideea că Laurendeau îți face și ție ceea ce i-a făcut mamei mele!

Râd ironic.

– Atunci, de ce nu m-ai avertizat? Doar am vorbit despre el! Despre mama ta. Ai avut nenumărate ocazii!

O parte din mine, din străfundul creierului meu, știe cât de mult trebuie să-l fi costat pe Jack să-și recunoască vulnerabilitatea. Dar o parte mai mare a crezut că relația cu el a fost prima relație bazată pe sinceritate din viața mea, iar acum... mă simt incredibil de stupidă. Și spun:

– *M-ai* mințit. Iar și iar.

– M-ai fi crezut dacă ți-aș fi spus? întreabă el, făcând un pas spre mine. De fapt, *acum* mă crezi?

– Eu..., bâigui, uitându-mă în altă parte, fâstâcită dintr-odată, ...cred că *tu* crezi asta. Dar... poate că ai interpretat greșit jurnalele. Trebuie să fi fost o neînțelegere, pentru că Laurendeau niciodată n-ar... îi datorez atât de multe și...

Jack se ciupește de nas.

– *Exact* ăsta e motivul pentru care nu ți-am spus. Îl idolatrizezi și nu erai pregătită să auzi *nimic* din toate astea! Dacă aș fi adus vorba despre un asemenea subiect, te-aș fi rănit, iar tu te-ai fi retras.

– Asta nu-i decizia ta! Și, oricum, de ce crezi că mi-am petrecut viața mințindu-i pe oameni, Jack? explodez eu. De ce crezi că nu i-am spus niciodată lui Laurendeau că urăsc să predau, sau lui Cece că filmele ei sunt mai proaste decât un screensaver Windows, sau mamei că sunt și eu o nenorocită de ființă umană? Pentru că mi-e frică de faptul că dacă îi rănesc spunându-le adevărul, ei o să mă *părăsească*. De ce e asta o scuză bună numai atunci când e vorba despre *tine*?

Plec de lângă masă, de lângă Jack. Inspir adânc, încercând să mă calmez, uitându-mă la luminile serii, care lucesc pe acoperișurile învelite în zăpadă.

Jack m-a mințit. După tot ce a fost între noi, *el* e cel care m-a mințit pe *mine*. Nu despre un film sau despre faptul că voia să mănânce *sushi* – m-a mințit despre ceva foarte important.

– Uite ce cred eu, Jack, îi spun, privind orizontul Bostonului, furioasă și dezamăgită. Îți place să-i atenționezi pe oameni atunci când fac greșeli, dar ție nimeni nu-ți cere socoteală pentru greșelile tale.

– Greșelile *mele*?!

Mă întorc, fără să știu exact ce să spun. Și totuși, în clipa în care mă uit la el, cuvintele îmi stau pe limbă.

– Pe vremea când erai adolescent, ai făcut ceva impulsiv din cauza furiei, iar asta... *asta* pot să înțeleg. Dar după aceea ți-ai construit o carieră strălucitoare, care ți-a legitimat acțiunile – și *tot* nu te-ai deranjat să-ți analizezi cu luciditate acele acțiuni, cu

atât mai mult cu cât, maturizându-te, ai înțeles mai bine unde anume ai greșit, spun eu, ștergându-mi obrazul cu palma – fiindcă plâng, bineînțeles. Acțiunile tale… acțiunile *tale* au rănit mai mulți oameni, nu doar pe Laurendeau! Și, deși tu nu te-ai gândit prea mult la articol, eu m-am gândit în fiecare zi, vreme de un întreg deceniu! Articolul a avut niște consecințe îngrozitoare pentru ceva la care țin *foarte mult*, și știi ce? Am făcut tot posibilul să evit să mă gândesc la asta, dar nu știu dacă pot continua așa. Nu știu dacă mă mai pot opri din a fi furioasă pe tine! Nu știu dacă…

Vocea îmi cedează, ochii mi se umplu de lacrimi și nu mai pot suporta să fiu aici, cu Jack, nici o secundă în plus.

– Ești furioasă? întreabă el, apucându-mi obrazul cu mâna și forțându-mi ochii tulburi să-l privească în față. Sau ești doar speriată? Pentru că ai fost mai sinceră cu mine decât ai fost vreodată!

– Poate că da, răspund eu, trăgându-mă îndărăt și văzând, din tresărirea degetelor lui, că voia să vină după mine, dar eu nevrând asta. Poate că mi-e frică, Jack! Și poate că tu ești un mincinos! Și atunci, cum rămâne cu noi?

Se uită la mine prelung, cu o expresie impenetrabilă.

– Nu știu. Cum rămâne?

„Știi încotro ne îndreptăm!", mi-a zis el de multe ori. Și am spus „nu", iar pe urmă am spus „da", fiindcă mi-am dorit să am o relație cu Jack. Dar el mi-a cerut sinceritate și apoi m-a mințit, făcând praf toate lucrurile în care cred, iar eu…

Am nevoie de spațiu. Am nevoie să mă gândesc. Spun:

– Ar trebui să pleci, Jack!

El oftează și se apropie de mine ca și cum ar vrea să se înfășoare în jurul meu. Din felul în care i se încordează mușchii, văd impulsul lui de a-mi purta de grijă.

– Haide, Elsie! Doar nu vorbești…

– Ba da! răspund eu, începând să plâng și simțind că vreau să mă atingă, dar că nu pot suporta prezența lui. Întotdeauna vorbești despre ceea ce vreau eu, Jack! M-ai ajutat să învăț cum

să cer ceea ce vreau. Ei bine! exclam, forțându-mă să-l privesc drept în ochi și să-i arăt că vorbesc serios, chiar dacă nu sunt sigură de asta și, pe deasupra, simt și o fierbințeală dureroasă în piept. Acum nu vreau să fiu cu tine! Am nevoie să mă lași singură.

Văd în ochii lui momentul în care își dă seama că vorbesc serios. În clipa în care el pleacă, am în oase o senzație cum n-am mai avut niciodată.

CAPITOLUL 24

ELECTROMAGNETISM

Jack mă sună peste două zile, în timpul orelor de program, dar sunt ocupată să-i explic unei studente UMass din ultimul an că, dacă vrea într-adevăr să copieze un întreg paragraf din Wikipedia în eseul ei, ar trebui cel puțin să scoată hiperlinkurile pe care le conține paragraful respectiv. Jack încearcă din nou să mă contacteze vineri seara, când corectez lucrările la termodinamică, pe care le-am primit mai târziu decât ar fi trebuit. El mă sună ultima dată sâmbătă dimineața, în timp ce sunt în pat și mă uit la tavanul zugrăvit cu calciu, gândindu-mă, oricum, la el.

Nici măcar o dată nu mă gândesc să răspund la telefon. Nici măcar atunci când nu pot să dorm. Nici măcar după ce am avut o săptămână în care am fost posacă, distrasă, ineficientă – fiindcă nu mă pot opri din a rememora cearta pe care am avut-o, din a o tăia în bucățele, reconstituind ceea ce am spus eu, ce a spus el, care sunt pozițiile noastre, ce algoritmi ar putea fi folosiți ca să rezolvăm încurcătura în care ne aflăm și să ne descurcăm cu sentimentele pe care le avem. Nici măcar atunci când Cece face comentarii despre bufetul nostru care a fost, în sfârșit, asamblat, făcându-mă să-mi fie dor de el într-un fel furios, visceral.

Am nevoie de răspunsuri. Luni dimineață alarma sună la cinci și jumătate, dar sunt deja trează, așa cum am fost toată noaptea. Mă îmbrac iute, fără să mă privesc în oglindă, și plec cât de repede pot, oprindu-mă numai ca să-i dau o mână de granule unei Arcie suspicioase. E atât de devreme, încât autobuzul spre Northeastern e aproape gol, în toată mașina nefiind decât șoferul, eu și o fată îmbrăcată în uniformă. Fata bate din picior pe un ritm pe care nu-l pot auzi, iar faptul că mă concentrez asupra acelui ritm face ca gândul la ceea ce mă așteaptă să devină aproape suportabil.

Dr. L. nu e încă la birou. Ajunge cam peste douăzeci de minute și mă găsește sprijinită lângă plăcuța cu numele lui – prima oară când se întâmplă asta în șase ani. Îi studiez mâinile în timp ce descuie ușa, întrebându-mă cum să aduc vorba de Grethe Turner.

„Am auzit de la cineva că..."

„Sunt sigură că e vorba despre o neînțelegere..."

„Știu că sunt niște acuzații serioase, dar..."

„Vă rog să-mi spuneți că n-ați..."

Scaunul verde mă ciupește de coapse.

Tonul dr. L. este, ca de obicei, încurajator. Plin de solicitudine.

– Ce voiai să-mi spui, Elise? În e-mailul tău, ai pomenit ceva despre o oportunitate legată de o slujbă. Unde ar fi asta?

Nu... nu pot spune că am uitat despre oferta lui George, dar subiectul pare meschin, nesemnificativ, față de nevoia mea de a ști ce s-a întâmplat cu adevărat între Laurendeau și mama lui Jack. Totuși, e motivul pentru care am programat inițial întâlnirea asta. Având în vedere că n-am idee cum să aduc în discuție subiectul care mă interesează, îmi dreg glasul și încep cu partea mai ușoară.

– La MIT.

– A, înțeleg! exclamă el, iar buzele subțiri i se întind într-un zâmbet satisfăcut. Departamentul și-a dat seama că a făcut o greșeală. Sunt mulțumit să aud...

- Nu. Eu... Nu-i vorba despre asta. Georgina Sepulveda vrea să intru în programul postdoctoral. Postul e bine plătit, are asigurare medicală, iar George are o linie de cercetare a cristalelor lichide.

Dr. L. cască ochii, iar apoi și-i îngustează brusc.

- Georgina Sepulveda ți-a furat postul, iar tu te gândești acum să lucrezi *pentru* ea.

- Nu mi-a *furat* postul! exclam eu, simțind cum în mine crește un val de iritare și grăbindu-mă să-l înăbuș. Ea a meritat din plin slujba asta. Și e un om de știință de la care pot învăța foarte multe. Sincer vorbind, pare o potrivire perfectă și sunt tentată să accept.

Dr. L. nu spune nimic, mulțumindu-se să se uite la mine. Zâmbetul satisfăcut i-a dispărut de pe față, iar eu aproape că tremur atunci când întreb:

- Ce părere aveți?

Tace preț de câteva clipe. Apoi, cu buzele strânse, se lasă pe spate în scaun și întreabă:

- Pentru ce ai venit aici, Elise? Vrei binecuvântarea mea ca să accepți postul ăsta?

Inspir adânc. Încă o dată.

„Sinceritate!" îmi spun, repetând cuvântul ăsta ca pe o mantră. „Sinceritate. Pot să fiu autentică. Oamenii care țin la mine o să rămână, chiar și dacă nu sunt varianta de Elsie pe care și-o doresc."

- Da. Vă înțeleg reticența și vă respect înțelepciunea, dar...

- Dacă înțelegi cu adevărat, nici n-o să iei în considerare oferta asta.

Pentru un minut, mintea mi se blochează cu desăvârșire.

- Eu... ce?

- Lăsând laoparte umilința de a lucra pentru cineva care a câștigat un post în detrimentul tău, am făcut cercetări în legătură cu Georgina Sepulveda. Nu numai că este experimentalistă, dar colaborează în mod frecvent cu Jonathan Smith-Turner.

N-aş putea să spun ce-mi dă mai mult senzaţia de pumn în stomac: tonul tăios al dr. L., sau şocul de a-l auzi rostind numele lui Jack.

– Asta n-are nimic de-a face cu el. George e un om de ştiinţă consacrat pe bună dreptate şi...

– Destul, Elsie! exclamă el ridicând mâna, ca şi cum aş fi un animal de companie bine dresat, care o să se oprească la un simplu semn. Dintr-odată, pare obosit, ca şi cum l-ar fi epuizat criza de nervi a unui copil neascultător. N-o să accepţi postul ăsta!

Mă încrunt. Câteva minute bune, n-am idee ce anume aş putea să fac. Fiindcă pe de o parte există scenariul simplu a ceea ce ar trebui să facă varianta lui Elsie care e pe placul dr. L.: ea ar fi de acord. Şi-ar cere scuze. Ar pune încăpăţânarea pe seama meningitei, ar pleca după ce ar face câteva genuflexiuni, înlăcrimată, şi ar continua să-şi ducă viaţa după cum a făcut-o în ultimii şase ani. Dar, pe de altă parte, există acea Elsie pe care mi-o doresc eu.

Iar lucrul pe care ea alege să-l spună – cu o voce surprinzător de fermă –, este:

– Dr. Laurendeau, dacă postul ăsta e ceea ce cred eu că-i cel mai bine pentru mine, o să-l accept. Şi, deşi vă înţeleg rezervele şi vă apreciez îndrumarea, în cele din urmă o să fac ceea ce...

– Fată proastă şi încăpăţânată!

Îi simt tonul, în acelaşi timp dur şi condescendent, ca pe o găleată de gheaţă pe care mi-ar fi azvârlit-o în cap.

– N-aveţi nici un drept să-mi vorbiţi aşa!

Dr. L. se ridică încet în picioare, aşa cum face deseori în timpul conversaţiilor noastre. Pentru prima dată în mai mult de cinci ani, mă ridic şi eu.

– În calitate de îndrumător academic al tău, pot vorbi cu tine oricum vreau! spune el, iar eu mă văd silită să-mi pun un picior înaintea celuilalt ca să nu fac un pas în spate. Dacă eşti hotărâtă să lucrezi sub conducerea unui experimentalist, continuă el cu

răceală, e posibil să putem lua legătura cu unii dintre fizicienii care m-au abordat în legătură cu tine în trecut, dar...

– Ce ați spus?!

– Sunt deschis să studiez alte oferte, dar cea a dr. Sepulveda nu e...

– Alte... oferte? Ați spus că n-au existat alte oferte!

– Au fost câteva. De la fizicieni experimentaliști. Absolut *inacceptabil*! Cu toate astea, orice ar fi mai bine decât să lucrezi cu...

– Dar nu mi-ați spus niciodată...

– Pentru că nu meritau să fie luate în considerare.

Camera se învârte cu mine. Nu mai are tavan. Se oprește atunci când ceva se crapă înlăuntrul meu – o fractură ireversibilă.

– Dumneavoastră..., bâigui eu, neputând articula, negăsindu-mi cuvintele. Asta... asta a fost... asta *eu* trebuia să hotărăsc! Știați cât de mult mă zbăteam din punct de vedere financiar și cât de puțină cercetare am putut să fac în ultimul an. Și nu mi-ați spus?!

Gura lui Laurendeau devine o linie ale cărei colțuri se lasă în jos.

– Sunt îndrumătorul tău! E treaba mea să te ghidez spre ceea ce e cel mai bine pentru tine!

– Ați *întrecut măsura*! spun eu cu atâta tărie, într-un mod atât de diferit față de obișnuitele mele „dar"-uri moi și „da"-uri reticente, încât, pentru o clipă, el pare de-a dreptul șocat.

Dar își revine repede și zâmbetul lui e tăios ca o lamă de cuțit.

– Elise, dacă n-aș fi fost eu, n-ai fi intrat la școala doctorală. Eu te-am ales. Oricare ar fi cariera pe care o ai, mi-o datorezi mie, și ai face bine să nu uiți asta!

Nu-mi vine să cred ce aud. De data asta chiar fac un pas în spate și apoi încă unul. Și dintr-odată îmi dau seama că...

– Jack avea dreptate în privința dumneavoastră!

– N-am nici o idee cine e Jack și nici nu-mi pasă. Iar acum te rog să stai jos. Haide să discutăm civilizat și...

– *Chiar* vreți să controlați. Și să manipulați, spun eu, încercând să-mi înghit nodul din gât. Jack avea dreptate! Chiar i-ați ruinat cariera lui Grethe Turner!

Ochii i se îngustează până când ajung două fante pline de acreală.

– Aha, deci despre acel Jack e vorba! exclamă el, dând din cap de două ori, ca și cum l-aș fi dezamăgit profund. Te-ai asociat cu Smith-Turner! Cu cel care a pus în pericol însăși existența domeniului *tău*!

– Ce i-ați făcut lui Grethe?

Laurendeau își dă ochii peste cap, iritat.

– Mama lui... nu contează! Grethe Turner nu contează și n-a contat niciodată. Cel mult, comportamentul ei ar trebui să fie un semn de avertizare pentru tine: în domeniul fizicii nu există loc pentru fete încăpățânate și prostuțe! Și de ce ai crede o iotă din ce-ți spune Smith-Turner? întreabă el, umflându-și nările. Articolul pe care l-a scris el a fost răuvoitor, a provocat deraierea mai multor cariere și a făcut să fie exponențial mai dificil pentru teoreticieni să-și găsească fonduri pentru cercetări. Am devenit bătaia de joc a lumii academice!

– E adevărat, recunosc eu. Dar asta nu anulează ceea ce i-ați făcut *dumneavoastră* lui Grethe Turner...

– Să *nu*-i mai rostești numele în fața mea! exclamă el pe cel mai dur ton pe care i l-am auzit vreodată. Și ai face bine să dai dovadă de recunoștință față de cel care ți-a oferit o carieră!

Dau din cap, simțind că mai am puțin și încep să plâng. Însă n-o să plâng în fața lui nici în ruptul capului.

– Am crezut că voiați să fiu cea mai bună fiziciană care pot să fiu!

– Ceea ce îmi doresc, Elise, e să faci ce-ți spun...

Se aude o bătaie în ușă, care se deschide înainte să mă pot întoarce.

– Dr. Laurendeau, am ceva ce trebuie semnat... O, Elsie, nu te-am văzut de ceva vreme! Ce mai faci?

Recunosc vocea din vremurile în care eram la școala doctorală. E Devang, administratorul departamentului. Mă întorc ca să-i fac cu mâna, amorțită. Am senzația că mâna nu e a mea.

– Intră, Devang! spune dr. L.

Mi-e greață, sunt amețită.

În ultimii șase ani, am încercat să fiu acea Elsie pe care și-a dorit-o dr. L. Ingenioasă, muncitoare, neobosită. Toate nevoile mele personale – bani, insulină, timp, odihnă, spațiu pentru nenorocitele de gânduri proprii – am pus totul pe planul doi, iar munca a fost mereu pe primul. Am urmat sfaturile lui Laurendeau înainte de cele ale oricui altcuiva, crezând că el se gândea la binele meu, crezând că merita o Elsie care se străduia să atingă excelența.

Și în tot acest timp, el nu și-a dorit decât o persoană pe care s-o poată controla.

– Ați prefera să mă întorc mai târziu? întreabă Devang.

– Nu, răspunde dr. L., uitându-se la mine și strângând din buze. Elise era pe punctul de a pleca.

Nu-mi abat privirea, știind că prima dată când am fost cu adevărat sinceră cu el reprezintă și ultima ocazie cu care îl mai văd.

Înainte să mă răsucesc pe călcâie și să plec, îi arunc din vârful buzelor:

– Dr. Laurendeau, ar trebui să începeți să-mi spuneți „Elsie".

CAPITOLUL 25

DUCTILITATE

De la: michellehannaway5@gmail.com
Subiect: DE CE NU RĂSPUNZI LA TELEFON? AU TRECUT TREI ZILE.

(mesajul nu are conținut)

De la: Marioluvr666@gmail.com
Subiect: Re: Deces în familie, nu pot veni la oră

Salut don'șoară hannaway, ce vreți să spuneți când mă întrebați cine a murit? Sunt destul de sigur că nu mă puteți întreba asta, e o încălcare a HIPPA

De la: Dupont.Camila@bu.edu
Subiect: Re: Nu sunt cine credeți că sunt

Dr. Hannaway,
Îmi cer scuze! V-am confundat cu dr. Hannaday, care predă cursul intitulat Shakespeare Nocturnul: Contactând Bardul.

De fapt, e un bărbat care are peste șaptezeci de ani, perciuni stufoși și muci cronici la nas, așa că... ups și LOL! Oricum, mulțumesc foarte mult că mi-ați răspuns la întrebări! Am luat în considerare ideea dumneavoastră cum că *Breaking Dawn* de Stephenie Meyer e vag bazată pe *Visul unei nopți de vară* și am luat un A plus! Am atașat lucrarea, în caz că sunteți interesată (are titlul: „Amurg" versus Shakespeare: fie ca cel mai excitat să învingă). De asemenea, am căutat în baza de date BU și am văzut că predați Termodinamică. Mă gândesc să mă înscriu la cursul dumneavoastră anul viitor! Am în programă un curs de științe obligatoriu, iar dumneavoastră ați fost atât de amabilă cu mine! Dacă e cineva care mă poate ajuta să înțeleg chestii cum ar fi gravitația și diviziunea lungă, dumneavoastră sunteți aceea.

Cam

De la: GreenbergBern@northeastern.edu
Subiect: Plângere oficială

Dragă Elsie,

Voiam să-ți mulțumesc pentru conversația pe care am avut-o referitoare la fostul tău îndrumător. Tiparul pe care l-ai adus în atenție e foarte îngrijorător și a fost demarată o anchetă în această privință. Deocamdată vreau să te asigur că o parte din angajamentul meu ca nou Decan al Departamentului de Fizică de aici, de la Northeastern, e lupta împotriva mediului academic secretos, toxic și neregulamentar, care a făcut posibil ca dr. Laurendeau să te izoleze în toți acești ani.

O să te țin la curent,

Toate cele bune,

Bernard Geenberg, Ph.D.

M-am hotărât deja de marți seară, dar numai vineri dimineață mă urc în metrou și mă îndrept spre Cambridge. Traversez Piața Harvard, descheiată la palton în mijlocul unei minunate zile de februarie cu cincisprezece grade Celsius, care e plătită, probabil, de câțiva metri pătrați de corali care se albesc undeva în Marea Roșie. Mă simt cam așa cum m-am simțit și în restul săptămânii: vulnerabilă și cam incompetentă. Ca și cum aș proba, timid, viața altcuiva.

E prima dată când intru în clădire, dar găsesc cu ușurință biroul. În momentul în care bat la ușă, o voce țipă dinăuntru:

– Nu sunt aici! Nu intra! Pleacă!

Râd și deschid ușa.

– O, Doamne, Elsie! Intră – am crezut că erai unul dintre colegii mei. Sau studenți. Sau membri de familie. Practic, oricine altcineva.

George pare foarte bucuroasă că mă vede. Biroul îi seamănă: puțin dezordonat, dar plăcut și confortabil. Începe să mute un teanc de printuri de pe scaun, dar dau din cap în semn că nu vreau să iau loc.

– Nu te deranja. Nu prea am timp să stau. Am vrut să vorbesc cu tine personal. Despre slujbă.

– O! exclamă ea, iar expresia i se schimbă pentru scurt timp într-o strâmbătură, pentru ca apoi să revină la un zâmbet discret, liniștitor. Nu trebuia să vii până aici pentru asta! Înțeleg foarte bine că să lucrezi pentru un experimentalist nu înseamnă o carieră ideală pentru tine. Și n-am nici o îndoială că în curând o să găsești un post de titular. Iar după cum am spus, cred că noi două ar trebui să fim...

– De fapt, spun eu, dregându-mi glasul, am venit ca să-ți spun că accept.

George clipește des. De multe ori.

– Să... accepți?

Inspir adânc, zâmbesc, dau din cap.

– Da.

– Să accepți... slujba?
– Da.
– Da?
– Da.
– Ca să fie clar: accepți slujba?
– Da.

Începe să țipe. Și mă strânge în brațe. După un moment de sperietură, o îmbrățișez și eu. Cam după zece secunde, un sentiment își face apariția în pâcla densă a ultimelor câteva zile: sunt fericită în mod egoist și plăcut. Am ales ceva de *una* singură, *pentru* mine, fără să construiesc înainte un model teoretic sofisticat al sfaturilor, preferințelor, nevoilor altor oameni. Fără sentimentul deranjant că singura cale pe care aș putea s-o aleg e cea bătătorită dinainte pentru mine.

Decizia e numai *a mea*.

La despărțire, cu un zâmbet puțin ezitant și luptându-mă să nu-mi trădez emoția, îi spun lui George:

– Am vrut să-ți comunic personal și am vrut să-ți mulțumesc pentru oportunitate. Mi-ar plăcea să aranjăm o întâlnire, săptămâna viitoare, poate. Nu știu dacă ți-am spus, dar am lucrat la mai mulți algoritmi referitori la comportamentul cristalelor lichide bidimensionale de... ei bine, ani întregi deja. Am multe proiecte incomplete pe care vreau să le termin. Mi-ar plăcea să-ți spun mai multe lucruri despre ele. Să aflu părerea ta, adaug, mușcându-mi buza de jos. Ce crezi, asta ar putea face parte din colaborarea noastră?

– Da, bineînțeles, sunt foarte interesată de subiect! exclamă ea, rânjind, dar apoi redevine serioasă. Chiar n-am crezut că o să accepți.

Dau din cap, iar inima mea își întețește bătăile.

– Știu. Dar până la urmă, a fost o alegere ușoară. Pentru că așa am vrut.

Plec cu promisiunea de a ne întâlni la un pahar săptămâna viitoare, atunci când prietena lui George, Bee, ajunge în oraș.

Drumul înapoi spre casă e tot dificil, dar nu chiar ca la venire. Mă uit prin telefon în căutarea unui cântec bun, iar notificările vechilor apeluri de la Jack, la care n-am răspuns, îmi sar în ochi.

După weekend, el n-a mai încercat să mă contacteze. Mă întreb dacă e supărat pe mine. Mă întreb dacă e trist. Mă întreb dacă e dezamăgit.

Apoi îmi aduc aminte: *eu* sunt furioasă. Și tristă. Și dezamăgită. Da, Jack a avut dreptate în legătură cu Laurendeau, dar tot sunt furioasă – pe ei amândoi. Au mințit, au ascuns informații, au presupus că știau ce e mai bine pentru mine. O nouă și răzbunătoare variantă a mea se bucură gândindu-se la faptul că acești doi bărbați care se urăsc reciproc sunt acum încâlciți laolaltă în furia mea. Furia nu e o emoție nouă în sine, dar, pentru prima oară în viața mea, îmi permit s-o experimentez.

Lui Elsie cea dezirabilă nu i-a fost niciodată permis să-și recunoască emoțiile negative. Dar Elsie care descopăr că sunt e vizibilă pentru multă lume și, în loc să încerce să canalizeze, dezmembreze, înlăture, uite, îngroape, transforme, sufoce, șteargă sentimentele astea, să facă în așa fel încât ele să dispară – pur și simplu le lasă să se manifeste.

Le inspiră. Apoi le expiră. Apoi reia ciclul.

Psihoterapeutul cu care am stat cândva de vorbă, dar la care nu m-am întors niciodată fiindcă tariful era prea piperat, chiar și cu asigurarea medicală a tatei, i-ar spune probabil „smiorcăială". Ceva nesănătos. Distructiv. Dar nu sunt prea sigură că ăsta-i adevărul.

Îmi prețuiesc noau descoperitele sentimente. Le adun. Din când în când, le studiez, le întorc de pe o parte pe alta, le analizez cu atenție, ca și cum ar fi un fruct copt, cules dintr-un copac misterios, care nici n-ar trebui să crească în grădina mea. Atunci când le bag în gură ca să le înghit cu totul, descopăr că au, în același timp, un gust amar și delicios.

Din motive care au, probabil, legătură cu dopamina, oxitocina și alte substanțe chimice stupide din creierul meu, Jack e

omniprezent. O umbră pe care o văd atunci când stau la coadă la Walgreens ca să-mi cumpăr insulina, bărbatul înalt care așteaptă în stația de autobuz, chicotitul grav pe care îl aud pe drum, în timp ce merg la întâlnirea de la facultate. El nu e nicăieri în mod concret, dar ca un abur, e peste tot. Însă pot suporta ideea asta.

Pentru prima oară, atunci când apare o situație conflictuală între mine și cineva la care țin, nu simt nevoia să liniștesc apele. Și, după cum spune Alanis în cântecele ei, există o ironie a sorții. Aceasta face ca motivul principal pentru care simt că nu mai trebuie să fiu împăciuitoare să fie chiar vocea lui Jack din mintea mea, care întreabă:

„Ce vrei tu, Elsie?"

„Vreau să te zgârii pe față, Jack. Și apoi vreau să te mușc de umăr în timp ce tu mă ții strâns. Dar o să mă mulțumesc și cu a fi în mod susținut, exploziv, furioasă pe tine."

Așa că-mi permit să renunț la vechea mea personalitate împăciuitoare, iar efectele nu întârzie să apară. Ignor panica mamei legată de frații mei, care fac datorii tot mai mari, fiecare dintre ei dorind să-și cumpere cea mai scumpă camionetă. Refuz să am grijă de standul Societății de Fizică de la Târgul Extracurricular din Boston. Atunci când Cece mă întreabă dacă am ceva (am fost prea pierdută în gânduri legate de felul în care Jack s-a comportat ca un nesimțit iresponsabil timp de cincisprezece ani, iar apoi a avut tupeul să mă descifreze și să mă facă să râd cum n-a mai făcut-o nimeni înaintea lui) și propune să ne uităm împreună la *Delicatessen* – ca să ne relaxăm puțin! – spun „Nu, mulțumesc!", după care mă furișez la mine în cameră, cu o bucată de brânză, ca să mă răsfăț citind fragmentele literare scrise de fanii Bellei.

E o după-amiază de vineri înmiresmată, tocmai l-am zărit pe Jack în mulțime (e vorba de o sculptură modernă în formă de cârlig de rufe), mă doare inima de furie și dintr-o altă pricină, pe care n-o să-mi permit s-o numesc, și-mi dau seama de ceva: ultima dată când am fost atât de deprimată, a fost după ce m-a dat afară JJ și întreaga mea viață s-a prăbușit precum un

castel din cărți de joc. Doar că atunci am plecat fiind convinsă că trebuia să mă silesc mai tare să fiu Elsie pe care și-o doreau ceilalți, pe când acum...

„Ce vrei, Elsie?"

Poate că nu mă mai împleticesc prin viața altcuiva. Poate că, pentru prima dată, îmi trăiesc propria viață.

Ajungând acasă, constat că Cece e îmbrăcată cu următoarele:

- un ursuleț.
- un șorț.
- o șosetă până la genunchi.
- nimic altceva.

Gătește și se leagănă pe sunetele unei muzici pe care n-o aud, izbucnind ocazional într-un lălăit afon îndreptat spre Arcie, care se desfată în fața unui bol plin cu mâncare uscată pentru pisici.

E multă energie haotică. Chiar și pentru Cece.

După ce mă apropii de ea, își scoate o cască din ureche și mă anunță, rânjind:

– Am găsit zece dolari pe podeaua de la Boylston Hall și m-am dus la supermarket, iubito! O să mâncăm *tartiflette*[1], dar fără bacon și cu multă brânză...

– Trebuie să-ți spun ceva.

Zâmbetul îi e imperturbabil.

– Spune!

– O să dureze câteva minute.

– OK! se învoiește ea, scoțându-și și cea de a doua cască. Spune!

Deschid gura și...

Nu se întâmplă nimic. Aerul intră, dar nu mai iese. Strâng din pleoape.

[1] Fel de mâncare din Savoia, în Alpii francezi, preparat din cartofi, cașcaval, bacon, ceapă și brânză Reblochon

– Nu-i nevoie să spui, dacă nu vrei, mă dăscălește Cece, pe un ton vag îngrijorat, iar între ochi îi apare o cută. Ai putea să-mi spui, să te eliberezi, sau...

– Vreau să-ți spun. Doar că e... Nu sunt capabilă din punct de vedere *motric*.

Ceea ce ea s-ar putea să înțeleagă, fiindcă își încrucișează brațele, își înclină capul în felul acela al ei plin de compasiune, și-mi spune:

– Poate că dacă o spui cu un accent amuzant, o să fie mai ușor? Pot să-ți propun accentul australian? Nu vreau să fiu insensibilă cultural, dar *s*-urile alea închise sunt pur și simplu...

– Am urât filmul *O iubire imposibilă*! izbucnesc eu. Și nu-mi place mai deloc filmografia lui Kar-Wai Wong!

Cece se sperie. Fizic. Spiritual.

– Dar... dar sunt *extraordinare*!

– Știu. Mă rog, de fapt – *nu știu*. *Arată* ca și cum ar trebui să mi se pară extraordinare, dar pentru mine sunt doar triste și cam lente. Tot sunt mai bune decât filmele rusești din anii '70, care îmi dau senzația că îmi frec niște tufe de mărăcini de globii oculari! În plus, chiar cred că producătorii n-ar trebui să-i mai dea bani lui Lars von Trier, ci să-și aleagă, în schimb, vreo operă de caritate care merită. Ar fi mai bine chiar și să arunce banii la ghenă, sinceră să fiu. Și nu vreau să mai spun nimic despre *2001: Odiseea spațială*...

Cece icnește ca și cum am fi niște personaje dintr-o piesă de teatru:

– Dar ai spus că ți-a *plăcut* la nebunie!

– Eu... poate că așa am făcut. Dar de cele mai multe ori, am repetat lucruri pe care le-am citit online.

Ea se încruntă spre peretele acoperit cu faianță și mormăie:

– E adevărat că părerile tale au semănat cu cele ale lui Robert Ebert...

– Urăsc toate filmele de autor!

Am gura uscată ca deșertul.

Apoi mi se usucă și mai tare în clipa în care Cece mă întreabă:

– Atunci, ce îți place?

Încerc să-mi înghit nodul din gât. Eșuez.

– Preferata mea e Saga „*Amurg*".

Lui Cece îi ies ochii din orbite. Deschide gura. O închide. O deschide. O închide. O mai deschide o dată.

– Care dintre ele? întreabă ea pe un ton constipat.

– Nu știu, răspund eu, strâmbându-mă. Toate? A patra?

Se aude un smiorcăit? Poate. Da, se aude. Și, deși nu știu la ce reacție m-aș fi așteptat, nu m-aș fi gândit la așa ceva. Nu m-am așteptat ca prietena mea să se uite la mine și apoi să mă lovească în frunte cu ceva dur. Iarăși și iarăși. Din nou!

– Asta nu cumva e...? întreb, ridicând mâinile și făcând un pas în spate, ca să mă protejez. Arunci cubulețe de *cheddar* în...?!

– *Normal* că asta fac!

Cece face o pauză de două secunde ca să închidă focul de la plita de gătit, după care își reîncepe bombardamentul. Cu o țintă mai bună și cu mai multă vigoare. Dau cu spatele până când mă lovesc de bufet.

– *Am știut* eu că atunci nu te uitai la pornografie hentai? *Am știut* eu că am văzut pe ecran fața ca o lopată a ăluia, am știut, am știut, am știut...

– Nu *brânza*, Cece!

Azvârlitul se încheie. Mă uit printre degete și o zăresc pe Cece stând în fața mea, cu o pungă Great Value de cuburi de *cheddar* încleștată în pumn și privindu-mă lung.

Are ochii umezi.

– De ce? întreabă ea, iar mie mi se frânge inima și vreau să-mi retrag cuvintele.

A fost o glumă. Îmi place Kar-Wai Wong, iar Kubrick e cel mai tare. Sunt în continuare Elsie pe care și-o dorește, iar diseară putem face un maraton Jodorowsky. E vorba de o minciună atât de neînsemnată în marea schemă a prieteniei noastre!

Doar că mi-am clădit întreaga viață pe mici minciuni. Și, în timp, cu toatele au ajuns să fie uriașe. Iar acea Elsie pe care și-o dorește Cece e, în primul rând și înainte de toate, altceva decât o mincinoasă.

– Pentru că..., murmur eu, clătinând din cap, incapabilă să rostesc cuvintele.

O, Doamne!

– Pentru că, încerc eu, vorbind cu accentul unui țărănoi australian, am crezut că dacă ai fi știut că nu ne plac aceleași filme, și fi...

Nu reușesc să termin fraza.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Cece.

– Te rog, spune-mi că nu ți-era teamă că n-o să te mai iubesc!

Nu pot decât să-i arunc o privire prin care-mi cer iertare.

– O, iubito! exclamă Cece.

Mă înțeapă și pe mine ochii.

– Îmi pare atât de rău...

– Elsie, Elsie!

Cece face încet un pas către mine. Apoi încă unul. Apoi încă doi și ne luăm în brațe așa cum n-am făcut-o de mult timp, iar eu mă gândesc că ea miroase a brânză, a flori și a ceva inefabil, alinător și familiar.

– O să te iubesc întotdeauna! spune ea, cu fața îngropată în părul meu. Chiar dacă ești un animal fără gust!

– Știu. Sunt doar...

Se trage în spate ca să se uite la mine.

– Incredibil de dusă cu capul?

– Îhî, recunosc eu, râzând printre lacrimi. Așa-i!

– E OK. Nici eu nu-s mai brează decât tine, recunoaște Cece pe un ton sumbru, ridicând din umerii ei plăpânzi. Ai mai mințit și în legătură cu altceva?

– Nu prea, răspund eu, scărpinându-mă la nas. Știi, șervețelele care se aruncă în WC, de fapt nu se pot arunca în WC.

– O! exclamă ea, înclinându-și capul. Asta e ceva ce... mimai?

– Nu chiar, dar ar trebui să nu le mai folosești.

– OK, se învoiește ea, dând din cap. Bietul meu fund!

– A, mai e ceva! Eu și Arcie ne urâm reciproc!

Cece mijește din ochi.

– Acum inventezi chestii!

– Când nu ești pe aproape, o chem pe numele care începe cu *p*.

– Numele care începe cu *p*?!

– „Pernuță de ace".

– Să nu îndrăznești să-i spui așa! Suntem mamele ei!

– Eu mă consider mai mult o mamă vitregă rea.

Mă plesnește peste braț.

– Cine ești, de fapt?

Încerc să înghit, dar am gâtul blocat. Așa că doar întind mâna și mă uit direct în ochii lui Cece, cu senzația că e prima dată când o fac.

– Sunt Elsie. Și chiar îmi plac brânza, fizica particulelor și filmele cu vampiri strălucitori.

Aruncându-mi un zâmbet lacrimogen, Cece mă ia de mână.

– Sunt Celeste! se prezintă ea, iar degetele îi sunt lipicioase, ceea ce e puțin greţos, dar eu tot o iubesc *foarte* mult. Sunt sigură că vom fi cele mai bune prietene!

CAPITOLUL 26

CRISTALE LICHIDE

Spăl brânza pe care am salvat-o de pe jos, gândindu-mă: „Probabil că ar trebui să măturăm mai des; sper să nu ne îmbolnăvim de tetanos!"

Chiar în timp ce cuget la toate astea, Cece contemplă, triumfătoare, ultimele trei cubuleţe de *cheddar* pe care le ţine în mână şi spune:

– Podeaua asta e surprinzător de curată!

Zâmbesc, uitându-mă la vârtejul de apă care se scurge în canalul chiuvetei.

– Ce legătură are Jack cu faptul că ai recunoscut că eşti mincinoasa mincinoaselor?

Devin serioasă şi închid robinetul.

– Nu e..., răspund, clătinând din cap. E o încurcătură!

– Poftim?!

Inima îmi tresaltă.

– Totul e o încurcătură.

– Dar weekendul trecut aţi făcut maraton de sex!

Mă înfierbânt.

– Noi n-am..., încep eu să spun, dar apoi observ sprânceana ridicată a lui Cece și abandonez misiunea Negarea Evidenței. L-ai văzut pe Kirk în ultima vreme?

– Asta e o încercare atât de inabilă de distragere a atenției, încât o să mă prefac că nici n-ai deschis gura! Deci, mai exact, care e lucrul care *nu* se petrece între tine și Jackster?

– Orice ar fi fost și a părut să fie... oricare ar fi fost direcția în care ne-am fi îndreptat..., spun eu, luând cârpa de vase și gândindu-mă că ar trebui s-o spălăm, așa cum am făcut și cu brânza, ...cred că nu ne duce nicăieri!

– Cum așa?

Nu prea am chef să mă uit în ochii ei.

– Jack m-a mințit în legătură cu ceva. Și înainte să spui orice... știu că am mare tupeu dacă îi acuz pe alții că sunt mincinoși. Dar...

– Hmmm..., mormăie Cece, bătând darabana cu degetele pe chiuveta de metal. Are legătură cu articolul?

– Îhî, recunosc eu, oftând și împăturind cârpa jerpelită. M-am săturat să mătur gunoiul sub covor! Dacă ceva mă enervează, o să-mi permit să simt furie. Iar articolul ăla a fost muniția pe care oamenii au folosit-o timp de cincisprezece ani ca să-și bată joc de meseria mea, așa că...

– Nu, mă refer la articolul pe care Jack l-a publicat azi.

Îmi ridic privirea.

– Ce articol?

– Nu l-ai văzut?

– Ce să văd?

– Tot Twitterul academic vorbește despre asta! Chiar și cei de la științe umaniste – și știi cât de ocupați suntem să-i implorăm pe cei din consiliul de administrație să nu ne închidă departamentele! Chiar n-ai văzut nimic? Jack a publicat un articol. Azi. În *Analele fizicii teoretice*.

Sunt sigură că în apartamentul nostru a intrat o rață sălbatică și i-a mâncat creierul lui Cece.

- Stai, greșesc, recunoaște ea, iar eu mă relaxez. Nu e un *articol*. Oare să fie ceva de genul unui editorial?

Poate că e drogată? Să fi inhalat vapori de Tauron?

- Nu există editoriale despre știință..

- Există editoriale despre orice. Pescuitul de păstrăv, lichidul de răcire a plasmei, costumele de catifea, luminozitatea insuportabilă a ființelor...

- OK, dai însă Jack n-a scris un editorial, iar dacă ar fi scris, nu l-ar fi publicat în *Anale*.

Cece își încrețește fruntea, încăpățânată, după care ia telefonul. Atinge ecranul de câteva ori, bombănind ceva despre scepticismul lui Toma, iar apoi mi-l vâră în față.

- Cece, nu pot citi nimic din ceva care se află la un milimetru de nasul meu!

- Poftim!

Îmi pune telefonul în palmă și se întoarce la *tartiflette*. Încep să mă concentrez asupra cuvintelor și...

Podeaua se zdruncină. Se smucește. Apoi dispare de sub picioarele mele.

În pagina de start a revistei care i-a publicat pe Einstein, Feynman, Hawking, e o scrisoare deschisă, redactată de Jonathan Smith-Turner.

O scrisoare deschisă adresată comunității științifice.

Fac câțiva pași în spate și mă opresc atunci când coapsele îmi ating tăblia mesei. Aud cuvintele de pe ecran ca și cum Jack mi le-ar șopti la ureche:

Ultima dată când am publicat ceva în Analele fizicii teoretice, *aveam șaptesprezece ani și eram motivat de ceva ce n-avea nici o legătură cu știința: răzbunarea.*

Mama mea, Grethe Turner, a decedat cu mult timp în urmă, dar a fost o fiziciană teoreticiană genială. Pe la mijlocul adolescenței, am început să dezvolt eu însumi o pasiune pentru fizică și, pe cale de consecință, am citit jurnalele mamei mele și i- am

abordat pe foștii ei colegi, în speranța de a-mi face o idee mai exactă despre ce ar fi putut să presupună o carieră în fizică. Astfel am descoperit experiențele îngrozitoare pe care mama mea le-a avut cu fostul ei îndrumător științific, care o obligase să părăsească mediul academic.

Acel om era Christophe Laurendeau, care pe atunci era redactor-șef al Analelor*. Atunci când am încercat să fac un denunț împotriva lui pentru ceea ce îi făcuse mamei mele, mi s-a spus că nu existau motive pentru deschiderea unei anchete. Așa că am ales să-mi fac singur dreptate.*

Știam care era genul de articol pe care l-ar fi apreciat dr. Laurendeau și știam din zvonuri că avea faima de a fi relaxat în privința evaluărilor inter pares *ale lucrărilor despre care credea că i-ar fi susținut propriile interese științifice. Repet: scopul meu era acela de a sabota cariera lui Laurendeau și, oricât de lipsit de etică ar părea, e ceva pentru care îmi asum responsabilitatea. Laurendeau a suferit unele eșecuri și, vreme de câțiva ani, n-a reușit să primească finanțări sau să îndrume studenți – consecințe pe care nu pot să le regret.*

Dar acesta nu e singurul lucru care s-a întâmplat. După ce am exploatat o slăbiciune anume, într-o publicație anume, având ca țintă o anumită persoană, comunitatea științifică a început să-mi folosească articolul drept exemplu al declinului fizicii teoretice. Iar ceea ce regret e pasivitatea mea în acest timp.

Vreme de aproape cincisprezece ani, n-am făcut nimic ca să înlătur ideea conform căreia aș fi crezut că fizica teoretică ar fi inferioară. Am devenit un simbol al adversității dintre fizica teoretică și cea experimentală, lucru absolut regretabil. Îmi e rușine de felul în care trebuie să se fi simțit colegii mei teoreticieni și îmi e rușine de faptul că n-am înăbușit acele presupuneri timp de mai bine de un deceniu. Mai mult decât orice, îmi e rușine pentru faptul că am pus o persoană pe care o respect profund în situația de a trebui să-mi explice consecințele propriilor mele acțiuni din

cauză că am fost prea mândru, prea furios și prea egoist ca să-mi dau seama de ele.

Așa că permiteți-mi să transmit acest mesaj tuturor celor care în continuare îmi folosesc articolul drept armă într-un război meschin din cadrul disciplinei noastre: n-o mai faceți. N-am crezut niciodată că fizica teoretică e un domeniu mai puțin riguros ori mai puțin important decât fizica experimentală. Iar dacă asta e ceea ce credeți, vă înșelați și ar trebui să citiți unele dintre lucrările cele mai semnificative ale ultimelor câteva decenii. Citez mai jos câteva dintre..."

– O, Doamne!

Mâinile îmi tremură. Picioarele, la fel. Și sunt destul de sigură că și podeaua se zgâlțâie.

O, Doamne!

– Aha!

Îmi ridic privirea. Uitasem de existența lui Cece. Uitasem să respir. Uitasem de restul lumii.

– Ăsta-i echivalentul unei cereri în căsătorie printr-un banner purtat de un avion!

– Ba nu!

Clatin din cap cu suficientă putere ca să-i dau afară tot conținutul. Ceva ca un piure de cartofi, probabil.

– Nu mă cere în căsătorie. Doar...

Mă prăbușesc pe un scaun.

– Dă, în sfârșit, socoteală pentru moștenirea lui malefică, ce s-a întins pe zece ani, pentru că vrea să fii iubita lui care îi trimite emoji-uri drăguțe, cu inimioare, și care face poziția șaizeci și nouă cu el o dată la două zile?

Clatin iarăși din cap. Adevărul e că așa *intuiesc*. Simt ca și cum scrisoarea mi-ar fi adresată mie.

– Nu... nu, *nu vrea*...

– Ba vrea! mă contrazice Cece. Așa *are aerul*. Și-mi dau seama că-i plac tot felul de chestii perverse, adaugă ea, rânjind. Oricum,

chiar și citind doar asta, doamnă Persoană-pe-care-o-respect-foarte-mult, relația dintre voi doi nu pare deloc lipsită de *viitor!*

Mintea mi se învârte în cercuri. Nu. Da.

– E complicat!

– Ce-i complicat?

– Jack. Jack e complicat, răspund eu, masându-mi tâmplele. Sau poate că nu. Poate că nu e, dar... eu sunt complicată. Prea complicată.

– OK. Ai dreptate! N-o să te menajez și n-o să te mint spunându-ți cât de necomplicată ești. Adevărul e că m-ai mințit că-ți place David Lynch timp de șase ani buni – în afara cazului în care chiar *îți* place...

– Nu-mi place!

– Corect. Ei bine, omul ăsta tocmai a scris un editorial care o să-i facă pe lorzii STEM-ului să arunce cu roșii în el până în ultima zi a vieții lui și sunt destul de sigură că Jack a făcut-o pentru tine. Așa că gestul ăsta e ceva la care s-ar putea să vrei să meditezi. În opinia mea, omul nostru pare destul de rezistent. Poate să îndure câteva roșii aruncate în el. Probabil că ar face față și unei întregi parcele de conopidă. În plus, puterea iubirii o să-i amorțească durerea...

– La naiba! exclam, acoperindu-mi ochii cu mâna. Fir-ar să fie!

– Elsie, murmură Cece, îngenunchind în fața mea. Care-i problema?

– *Totul!*

– Corect. Dar dacă ar trebui să fii mai exactă...?

– Jack are dreptate. A avut dreptate. Am fost furioasă fiindcă a mințit, iar el a spus că-mi era frică și... *îmi e* frică. Sunt *prea* dusă cu capul pentru el.

– Pentru Jack?

Dau din cap în semn că da, cu fruntea sprijinită în mâini.

– Mint tot timpul despre cine sunt. În timp ce el...

– Of, Elsie!

– ...vede totul.

– Elsie!

– ...și o să se sature de porcăriile mele...

– Elsie?

– ...și e mult prea înalt pentru mine.

Las brațele să-mi cadă pe lângă corp. Am o vânătaie roșie pe dosul palmei. Pe jos e un cub de brânză. Mă răstesc:

– Ce nai...!

– Nu te mai smiorcăi în bucătăria mea! îmi ordonă Cece. Lăsând frica laoparte, *vrei* să fii cu Jack? *Îți place* să fii cu Jack?

Atât de mult.

Foarte, foarte mult.

Foarte, foarte, *foarte* mult.

– Îmi place. Dar poate că tot n-ar trebui.

– Există astfel de lucruri. Care sunt plăcute, dar nu sunt bune pentru tine. Cum ar fi ecstasy, sau bețigașele pentru curățat urechile. Totuși, nu cred că Jack intră în categoria asta.

– De ce?

Privirea lui Cece e sinceră. Întinde degetele către mine.

– Mă cunoști, Elsie: urăsc să-i acord credit unui tip care probabil că a mers la grădiniță într-un castel franțuzesc. Dar l-ai cunoscut acum cât timp, câteva săptămâni? Și nu știu exact care sunt lucrurile pe care le-ați făcut unul pentru celălalt. Dar el tocmai s-a dezis de o greșeală urâtă, pe care a dus-o în spate cam jumătate de viață. Iar pe tine, cea de acum... simt că te cunosc mai bine decât te-am cunoscut vreodată. Și mă gândesc că poate o parte din asta i-o datorez și lui.

Mă uit la Cece, lăsând cuvintele pe care ea le-a rostit să se învârtă în jurul meu în tipare dezordonate, complicate, imprevizibile. Apoi mi se așază în creier și le pot *simți* adevărul.

În urmă cu două săptămâni, eram altă persoană.

Nu: în urmă cu două săptămâni eram o infinitate de persoane diferite. M-am băgat într-o sută de cutiuțe, am jucat o mie de roluri, m-am modelat într-un milion de tușe fine. Dar pentru prima dată de când îmi amintesc, mă lupt cu asta și...

„Ce vrei, Elsie?"

O strâng de mână pe Cece. Apoi mă ridic în picioare, îmi iau paltonul și ies pe ușă, grăbită.

E ceva nou pe ușa biroului lui Jack.

Mai jos de placa pe care scrie *Jonathan Smith-Turner* și de plăcuța pe care scrie *Institutul de Fizică, Director*, cineva a lipit un print al articolului din *Anale* pe care mi l-a arătat Cece mai devreme.

Ambele pagini.

Inclusiv referințele bibliografice.

Dintre care una e un articol al meu.

– Dr. Hannaway!

Mă întorc și o văd pe Michi pe hol.

– O, salut!

– Bună ziua! exclamă ea, zâmbind larg. Pot să vă ajut?

– O, îl..., încep să spun, arătând către ușă, dar de teamă să nu pară că arăt spre articol, las repede mâna jos și continui: Îl căutam pe Jack.

– Cred că s-a dus direct acasă după ședință.

„La naiba!"

Nu. De fapt, e de bine. Pot să merg la el. Știu unde stă. Practic, acolo am locuit și eu weekendul trecut. Și cel anterior. Așa că e perfect – asta îmi dă mai mult timp să mă gândesc la ceea ce o să-i spun, fiindcă în momentul de față nu-mi trece prin minte absolut nimic. De ce sunt aici? Am fost adusă de curenți, ca un somon în timpul sezonului de împerechere.

Îi arunc un zâmbet scurt lui Michi și o apuc iute pe hol. Cred că strigă după mine, spunându-mi că mă urmărește pe Twitter, dar nu mă opresc ca să lămuresc lucrurile. În schimb, repet în minte conversația cu Jack. „Bună". „Salut". „O, bună". „Am văzut articolul", pare un început promițător. Dar aș putea să încep și mai discret. „Eram în zonă și mi-a scăpat câinele din lesă. Mă ajuți să-l găsesc? E un Newfie alb cu negru, cu o limbă care-i

atârnă din gură și, da, dacă o să inventez un animal de companie imaginar, o să aleg unul drăguț..."

Gândesc atât de intens, încât abia dacă-mi dau seama că mă strigă cineva. Și e nevoie să mă întrebe:

- Dr. Hannaway, dumneavoastră sunteți? ca să pot recunoaște vocea.

Mă întorc.

E Volkov. Iar în spatele lui, Ikagawa, Monica, Sader, Andrea și încă șase oameni de la interviu, ale căror nume nu mi le amintesc, iar în spatele tuturor, cu un cap mai înalt, de un milion de ori mai lat, abia ieșit din sala de conferințe...

Jack. Bineînțeles.

Michi s-a înșelat. Ședința abia s-a terminat.

- Dr. Hannaway! spune Volkov cu afecțiune în glas, ca și cum aș fi nepoata lui, care ar trebui să-l viziteze mai des.

Chiar dacă sunt douăzeci de oameni care se uită la mine și aș vrea să mă ascund în pădure, le fac semn cu mâna și le arunc un zâmbet vlăguit.

- Ești un steag? Pentru că tocmai ai... fluturat! glumește Volkov.

O, Doamne, când a început viața mea să arate astfel?

- Elsie! intervine Monica, precaută. E totul în regulă?

Inima îmi stă în loc de groază. Pun pariu că se teme să nu cumva să fac vreo scenă.

- Ăăă... eu...

„M-am rătăcit. Acum trei săptămâni, mi-am uitat în baia voastră medicamentul pentru curățarea colonului. Ați văzut cumva un câine Newfie?"

Nu. Nu.

„Haide, Elsie, *sinceritate*!"

- Trebuie să vorbesc cu Jack, spun pe tonul meu cel nou, ferm.

Jack.

Care m-a observat între timp.

Și care vine la mine.

Stă în fața mea.

Dominându-mă dominator și aruncându-mi o privire dominatoare.

„Respiră profund! E OK. E bine."

– Nu știam că voi doi vorbiți, spune Monica, privindu-ne sceptic.

– Am învățat în urmă cu niște ani, răspunde Jack pe un ton calm, uitându-se numai la mine. Și Elsie e în proces de a stăpâni arta vorbitului în nume propriu.

Monica e doar puțin mai importantă decât o muscă ce bâzâie în jurul nostru.

Mă uit la Jack. Gura îi zvâcnește.

Monica întreabă:

– Elsie, te-a deranjat Jonathan? Pentru că eu...

– Nu. Deloc. Noi..., bâigui eu, roșie la față ca o pătlăgică. Noi *chiar* vorbim.

Ea cască ochii, surprinsă, iar apoi și-i îngustează, suspicioasă.

– *Vorbitul* ăsta pe care l-ați practicat are vreo legătură cu articolul lui Jonathan? întreabă ea, iar eu nu-mi dau seama cui anume se adresează întrebarea ei.

Jack continuă să mă privească fără să scoată o vorbă. În cele din urmă, spune:

– Articolul trebuia să apară de multă vreme.

– Cu siguranță! pufnește Monica. Totuși, întreaga poveste pare... foarte neobișnuită.

– Nu foarte, o contrazice el, ridicând din umeri. Mai mult așa și așa.

Monica devine bățoasă.

– Jonathan...

– Monica! o cheamă Volkov, rămas în spate. Ne ajuți cu procesul-verbal al ședinței?

Ea se răsucește pe călcâie, aruncându-i o privire amenințătoare lui Jack. Dintr-odată, sunt foarte, foarte conștientă că s-ar putea ca venitul aici să nu fi fost una dintre ideile mele cele mai bune. Din mai multe motive.

– Îmi pare rău, îi spun eu lui Jack.

El își înclină capul.

– Pentru ce-ți pare rău?

– Nu știu, eu...

Fac un gest cu mâna și mă uit în jurul nostru, ceea ce e o idee proastă. Oamenii zăbovesc pe hol și nu *cred* că ne aud, dar cu siguranță că se uită și n-aș vrea să...

Stai!

Nu. Nu-mi mai pasă de oameni și de ceea ce gândesc ei.

– Am crezut că o să fii în birou, spun eu.

– Nu. Am putea să plecăm, îmi propune el. Deși, dacă dispărem împreună în biroul meu...

Dau din cap în semn de refuz. OK, deci îmi pasă întrucâtva de ceea ce gândesc oamenii. Conform unei drepte măsuri. Poate că nu vreau ca ei să-și imagineze cum stau aplecată peste biroul lui Jack. Poate că sunt încă derutată. O să mă gândesc mai târziu la asta.

– Elsie!

– Da!

Râde de mine. Și urăsc asta. Și-mi place.

– Ce faci aici?

– Doar..., murmur eu, dregându-mi glasul. Știu că ne-am certat foarte urât. Și că nu ți-am răspuns la telefon, fiindcă eram foarte supărată. Și poate că ai crezut că s-a terminat și că n-o să ne mai întâlnim niciodată, dar...

– N-am crezut.

„Poftim?!"

– Poftim?!

– Doar te-am lăsat să te reculegi, așa cum mi-ai cerut, precizează el pe un ton amuzat și răbdător. În plus, aveam ceva de făcut.

– Corect. Articolul. Știu că l-ai scris pentru că trebuia să faci asta de multă vreme și că nu l-ai scris din pricina mea, dar...

– Ambele.

– ...tot voiam să... Ce-ai spus?

– Ar fi trebuit să-l scriu de multă vreme. *Și* l-am scris pentru tine.

Am gura uscată iască.

– Pentru mine.

Dă din cap, iar amuzamentul i se schimbă într-o atitudine ceva mai serioasă.

– Spusele tale erau adevărate. Trebuia să scriu articolul. Dar, de asemenea… Elsie, sunt foarte puține lucruri pe care nu le-aș face pentru tine.

Am obrajii încinși și, în același timp, de gheață.

– Eu… Jack. Trebuie să explic. Eu…

Telefonul meu își alege cel mai nepotrivit moment ca să vibreze. Mă uit la ecran – mama. Apoi resping apelul și mă uit imediat înapoi la Jack.

– Îmi pare rău, eu… Sinceritate. Facem asta cu *sinceritate*, reușesc să spun, după care inspir. Am venit aici fiindcă am mai multe lucruri sincere pe care vreau să ți le spun.

Îi zvâcnește gura.

– Te rog.

– Așa. OK. Atunci… În primul rând, urăsc faptul că nu ți-a plăcut „*Amurg*", ceea ce îți invalidează toate celelalte păreri – mai ales pe cele legate de filme, dar nu numai.

Telefonul continuă să-mi vibreze. Îl ignor.

– Înțeleg.

– Trebuie să-ți cumperi draperii, fiindcă apartamentul tău e mult prea luminos, mai ales dimineața devreme. Iar brânza ta la grătar e bună, dar ar putea fi mai bună dacă ai adăuga *aioli*.

– Desigur.

– Și…

Telefonul vibrează din nou și – *la naiba*!

– Mamă, răspund eu, nu acum, te rog!

– Elsie, în sfârșit! Frații tăi mi-au dat atâtea dureri de cap, iar tu n-ai putut fi contactată! Am nevoie să…

– Am spus: nu acum! repet, iritată. Sunt în mijlocul unui lucru important! Lucas și Lance au devenit adulți – dacă vor să-și distrugă viețile, nu e nici o problemă, pot s-o facă. Și nu-mi pasă absolut deloc de ce a spus mătușa Minnie pe Facebook! Te rog, nu mă mai suna în legătură cu nimic din toate astea!

Apoi închid.

Jack se uită la mine cu o expresie impenetrabilă.

– Ăăă, îmi cer scuze pentru asta! spun eu.

– Nici o problemă. Ai fost...

Strâng din pleoape.

– Dezlănțuită?

– Aveam de gând să spun „minunată". Elsie, uită-te la mine! îmi cere el pe un ton poruncitor, dar într-un fel care nu mă deranjează. De ce ești aici?

– Pentru că...

Închid ochii preț de o clipă. Respir de un milion de ori.

– Pentru că am acceptat oferta lui George. Și o să lucrez aici anul viitor, spun eu, iar zâmbetul lui se lărgește din cauza unei fericiri incontestabile, dar apoi piere brusc, fiindcă adaug: Și pentru că te urăsc, Jack! Te urăsc și e destul de enervant, având în vedere că s-ar putea ca de asemenea să..., spun, dând din cap și, în același timp, simțind pe buze ceva călduț și sărat. Și ai dreptate, sunt *înspăimântată* de-a binelea de ideea că, pe măsură ce o să mă cunoști mai bine, o să mă placi mai puțin și... *urăsc* asta câteodată!

Se uită la mine, derutat. Ca și cum ar ști că sunt complicată, dar nu l-ar deranja. Ca și cum ar prefera să-și petreacă restul vieții studiind un centimetru pătrat din mine mai degrabă decât descoperind misterele din spatele universului.

– Ce urăști?

– Felul în care pari să te bagi mereu pe sub pielea mea.

– Elsie, spune el închizând ochii pentru câteva clipe și deschizându-i plini de stele. Crezi că tu nu trăiești sub pielea mea?

– Eu... serios vorbind, nu știu. Nu te înțeleg cu adevărat. Nu mi-ai spus despre Laurendeau și... tu știi totul despre mine, dar eu nu știu aproape nimic despre tine. Mă expun în mod constant, dar tu rareori faci asta – arăți câte ceva, desigur, dar sunt atât de multe lucruri ascunse și nu-mi dau seama ce...

Vine mai aproape. Îmi cuprinde fața cu palmele. Sunt oameni în jurul nostru – Monica, Volkov, Andrea. Actualii colegi ai lui Jack și viitorii mei colegi au parte de un spectacol, dar el se apleacă oricum, ca și cum spațiul meu i-ar aparține.

– Bine, atunci. *Sinceritate*, spune el înclinându-mi capul pe spate și frecându-și buzele de urechea mea. Te vreau, Elsie! Tot timpul. Mă gândesc la tine. Tot. Nenorocitul. De. Timp. Sunt distras. Nu sunt bun de nimic la serviciu. Și primul meu impuls atunci când te-am văzut prima dată a fost să fug. Pentru că am știut că, dacă am fi început o relație, nu ne-am mai fi oprit niciodată. Și exact așa e. Nu există nici un univers în care eu o să te las să pleci. Vreau să fiu cu tine, pe tine, în fiecare secundă, din fiecare zi. Mă gândesc, *visez* la chestii nebunești. Vreau să te căsătorești cu mine mâine, ca să poți intra pe asigurarea mea de sănătate. Vreau să te închid la mine în cameră pentru câteva săptămâni. Vreau să cumpăr mâncarea care-ți place. Vreau să fiu șmecher, ca și cum aș fi atras de tine și nu obsedat în ultimul hal, dar nu pot face asta. Deloc. Și vreau să ne ții sub control. Am nevoie să ne temperezi, pentru că oriunde ne-ar duce povestea noastră... eu sunt aici. Deja sunt chiar aici.

Jack se îndreaptă de spate. Face un pas înapoi, cu o privire calmă și intensă. Ca și cum ar fi spus ceea ce voia să spună și n-ar putea să aibă vreodată vreun regret.

– Asta a fost... o declarație sinceră, spun eu, dregându-mi glasul.

Tace pentru o clipă, iar apoi dă din cap.

– Așa vreau să fiu. Îmi pare rău că am mințit.

– Eu... e OK. De data asta! spun, dregându-mi vocea și inspirând profund, după care mă hotărăsc și apoi, în sfârșit, spun: Și eu la fel.

Jack își înclină capul.

-Și tu la fel, ce?

-Sunt aproape acolo. Ne îndreptăm într-o direcție, iar eu, practic, sunt deja acolo. E ca și cum... sunt la un centimetru distanță. Am nevoie doar de..., spun eu, după care mai inspir o dată, cutremurându-mă. Trebuie doar să-mi găsesc poziția! Să simt pământul sub picioare!

Jack zâmbește, iar inima îmi bate cu putere. Suntem singuri pe hol, el și cu mine. Numai noi doi, în toate felurile care contează.

-Nu te grăbi, Elsie. Te aștept oricât trebuie.

EPILOG

Opt luni mai târziu

Fac planul într-o duminică dimineață.

Soarele e strălucitor, draperiile – inexistente, iar pleoapele lui Jack trebuie să fie la fel de opace ca de obicei, pentru că mai trec cel puțin douăzeci de minute în care plănuiesc intens, înainte ca el să se trezească și să mă tragă mai aproape. Apoi barba i se freacă de burta mea, așa că îmi las planurile laoparte, le pun cu grijă într-un colț ordonat al creierului meu și după aceea chicotesc în brațele lui.

– Pari gânditoare, subliniază el mai târziu, în bucătărie, dar îi distrag atenția cu un sărut.

Are gura dulce de la sirop, iar mirosul de vafe umple aerul de toamnă timpurie.

Diversiunea funcționează.

E un plan care o să necesite organizare, antrenament și ceva soluționare logistică a problemelor. Cea mai bună opțiune ar fi să recrutez pe altcineva care să mă ajute, dar nu sunt sigură. Doar că Jack și cu mine ne petrecem seara de duminică la fel cum ne petrecem fiecare duminică – adormim pe canapeaua extensibilă, în timp ce citim articole. Luni ne întâlnim la Millicent cu restul familiei, ceea ce înseamnă rutina obișnuită: eu și Greg

stăm de vorbă despre cărțile pentru tineri pe care le citim în mini-clubul nostru literar, Jack joacă Go cu bunica lui, iar restul familiei, inclusiv Caroline, evită respectuos să menționeze că am trecut de la un frate la celălalt. Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat aici, sau cum s-a întâmplat ca Universului Cinematic Smith să-i crească deodată limite sănătoase. Presupun că au avut loc discuții restante serioase, că au fost proferate amenințări și că oamenii au fost încurajați fie să tacă naibii din gură, fie să nu-și mai facă vreodată apariția la Millicent.

A funcționat.

Marți seara e tot imposibil, fiindcă fac psihoterapie, pe care acum mi-o pot permite în mod miraculos. N-am fost niciodată atât de sănătoasă – mental și fizic. Iată minunile asigurării medicale.

– ... și de cele mai multe ori cred că mă vede cu adevărat așa cum sunt, dar uneori simt o frică paralizantă, îi explic Jadei, că poate nu e așa. Poate că el se înșală? Poate că o să se răzgândească? Poate că există ceva ce l-ar putea face să nu-și mai dorească asta și peste câteva zile, *secunde*, o să-și dea seama?

– Și ce facem când simțim astfel?

– Cumpărăm trei kilograme de brânză *pecorino* de la Whole Foods?

Jada clipește către mine, deloc amuzată.

Oftez.

– Îi vorbim partenerului nostru despre temerile pe care le avem, iar apoi ascultăm răspunsul lui.

Dar nu-i ușor să *vorbești*. Devine mai ușor, da, însă câteva ore mai târziu, atunci când stau pe canapea peste Jack, tot ce pot spune e:

– N-o să-ți dai seama brusc că, de fapt, nu-ți place de mine, nu?

Bagă bărbia în piept ca să mă privească.

– Dacă sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat după ce am citit povestirea ta despre alfaversul lui Alice și Bella, sunt destul de sigur că nimic nu ne poate despărți!

– Se numește „omegavers" – și ai spus că piesa mea literară era bună.

– Am spus că era sexy, răspunde el, iar pata albastră din iris i se întunecă. De fapt, ar trebui să mi-o citești din nou. Acum!

Îmi dau ochii peste cap.

– Nu, doar că... promit că de obicei sunt mai... dar uneori simt ca și cum... nu sunt sigură că...

Rămân tăcută. Nu găsesc cuvinte potrivite.

– A fost o sesiune grea cu Jada? întreabă Jack.

Dau din cap până când el mă strânge mai tare. Ne uităm în liniște la unul dintre filmele lui cu bărbați albi, furioși, iar între o urmărire cu mașini, un monstru ciudat, generat pe computer, și mâinile lui, care mă țin legată de el, mă gândesc la varianta în care nu există nimic ce ar putea să ne despartă, nu există nici o secure deasupra capului.

Poate că suntem doar noi dificili și complicați.

Așa că a rămas pe miercuri. Asta ar trebui să fie ziua în care să-mi duc planul la îndeplinire, dar mă trezesc și găsesc e-mailul cel mai tare din viața mea.

De la: editor@naturephysics.com
Subiect: Articolul ID: 89274692

Stimate doamne dr. Hannaway și Sepulveda,
Felicitări, îmi face plăcere să vă informez că, în urma modificărilor pe care le-ați făcut, lucrarea dumneavoastră intitulată *Organizarea supermoleculară în cristalele lichide liotropice: un nou cadru teoretic* a fost acceptată pentru publicare în revista *Nature Physics*. Mai jos găsiți informații suplimentare...

În seara aceea, soția lui George a făcut *souvlaki*, ca să sărbătorim. E delicios, dar George și cu mine suntem prea ocupate citind și recitind e-mailul și scoțând țipete ascuțite, enervante,

ca să putem să-l savurăm cu adevărat. Suntem nesuferite, dar nu putem să ne abținem.

– Ar trebui să ne despărțim de ele? o aud pe Dora întrebând.

– Cu siguranță că merităm ceva mai bun, răspunde Jack.

Dar în seara aceea mă îmbrățișează pe la spate în timp ce mă spăl pe dinți și șoptește:

– Ești cel mai extraordinar lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Și știu că e adevărat.

Continui să fiu dezechilibrată la toate capitolele. Fac doi pași înainte și un pas înapoi. Fac depozite de brânză, nu pot umple mașina de spălat vase în mod eficient și o să-mi fie greu să spun adevărul până în ziua în care o să crăp.

Jack știe toate astea și mă iubește. Nu în pofida, ci în virtutea lor.

Așa că ziua următoare e ziua cea mare. Joi. La limită, dar merge.

– Cum e la serviciu? mă întreabă mama la telefon, pe când sunt în drum spre apartamentul meu.

– Bine. De fapt, minunat!

– Și iubitul ăla al tău?

Pare puțin robotic – ca o listă de întrebări pe care a scris-o în aplicația de observații pe telefon. Dar se străduiește. Și nu mi-a mai cerut de ceva timp să am grijă de Lance și de Lucas.

– Nu te-a cerut încă?

Râd.

– Mamă, a trecut mai puțin de un an.

– Asta e destul timp!

– N-am nevoie să mă ceară, răspund eu pe un ton distras, cotrobăind prin geantă după cheile pe care aproape că nu le mai folosesc.

Sper că nu le-am lăsat la Jack.

– De ce nu?

– Pentru că... Aha! Le-am găsit. Pentru că deja știu că vrea.

Cece ajunge la numai câteva minute după ce închid telefonul.

– Jack știe de ce ai venit aici? mă întreabă ea, cu obrajii roșii de la briza rece.

– Nu. I-am spus că stăm împreună. O ultimă distracție înainte să ne mutăm cu adevărat luna viitoare.

– Bună idee, spune ea uitându-se la mine cum amestec praful în apă. Poate că ar fi trebuit s-o aduc pe Arcie? Pentru o petrecere a fetelor? Deși Kirk o să se bucure de un pic de timp petrecut între patru ochi cu ea.

Nu-i adevărat, având în vedere că e la fel de îngrozit de Arcie ca și mine. În sfârșit, mă simt înțeleasă.

– E puțin dulce-amar faptul că n-o să reînnoim contractul, spun eu.

– Nu-ți face griji, răspunde Cece, rânjind. Am scris parola de la HBO a doamnei Tuttle.

Râd și dau din cap.

– E sfârșitul unei ere.

– Nu e, pentru că noile noastre locuințe sunt la distanță de cinci minute una de cealaltă.

– Totuși..., murmur eu, privind în jur. Poate că o să-mi fie dor de gândaci și de cablurile la vedere.

Mă întorc la amestecat și păstrăm tăcerea preț de câteva momente. Apoi Cece se împinge cu umărul în mine.

– Elsie!

– Da?

– Să știi că o să fii întotdeauna preferata mea!

– Și tu a mea, Cece! Și tu.

Lichidul roșu din ibric devine puțin tulbure pentru o clipă.

În dimineața următoare, Jack intră în birou, iar eu sunt deja acolo, așteptând în scaunul din spatele mesei de lucru.

– Măi, măi, măi, spune el, surprins și încântat. Uite cine-i...

Privirea îi cade pe opera mea: mica machetă a acceleratorului de particule e la locul ei. Doar că de data asta e acoperită de... jeleu.

– La mulți ani! spun eu.

Am respirația puțin tăiată. Încă simt fluturi în stomac atunci când mă întâlnesc cu el. Mă întreb dacă asta o să se sfârșească vreodată. Mă întreb dacă toate lucrurile astea frumoase, memorabile, pe care le simt pentru el, o să se transforme vreodată în ceva obișnuit. Nu-mi pot imagina că o să se întâmple așa ceva.

– Jeleul e cadoul de ziua mea? întreabă Jack ca și cum, dacă răspunsul ar fi afirmativ, asta l-ar face foarte fericit.

– Nu, răspund eu, arătând către felicitarea de lângă accelerator. Ăsta e cadoul!

Gropița lui Jack îmi face inima să salte.

– E alt certificat-cadou Welfair? Să cumpărăm mai multe draperii?

Râd și mă răsucesc în scaunul lui – titularii chiar au scaune mai bune decât cei de la postdoc. Ascult cum rupe plicul simplu și mă uit pe fereastră la copacii care sunt pe punctul de a-și schimba culorile în galben și roșu, la studenții care-și văd de viețile lor, la cerul albastru. Apoi închid ochii și-mi închipui fața lui Jack în timp ce citește cuvintele:

Dragă Jack,

Da, a durat ceva vreme, dar am vrut să știi ceva: sunt chiar aici. Cu tine.

Viața dublă pe care o duce fiziciana teoreticiană Elsie Hannaway sfârșește prin a o covârși pe tânără. Pe de o parte, ea muncește din greu ca asistent universitar, evaluând munca de laborator a studenților ei și predând termodinamica, în speranța de a-și putea plăti chiria. Pe de altă parte, Elsie compensează suma ridicol de mică pe care o câștigă oferindu-și serviciile ca falsă iubită, ipostază în care se folosește de talentul – îndelung șlefuit – de a se face plăcută, punându-le la dispoziție clienților oricare dintre multiplele versiuni ale personalității ei pe care aceștia și-o doresc.

Cinstit vorbind, o astfel de ocupație își are farmecul ei – până când universul construit cu grijă al lui Elsie ajunge să se destrame. Asta se întâmplă fiindcă Jack Smith, fratele enervant de atrăgător și de țâfnos al clientului ei favorit, se dovedește a fi, de fapt, fizicianul experimentalist lipsit de inimă care i-a distrus cariera îndrumătorului ei de doctorat și, în același timp, a subminat reputația tuturor fizicienilor teoreticieni. Da, același Jack care acum face parte din comitetul de recrutare de la MIT, împiedicând-o pe Elsie să obțină slujba visurilor ei.

Elsie e pregătită să se angajeze într-un război total cu Jack, sabotându-l pe acesta cu toate armele pe care i le pune la dispoziție lumea academică, dar cum ar putea ea să reziste privirilor lui lungi și pătrunzătoare? Nu cumva contactul prelungit cu universul unui fizician experimentalist o va ispiti în cele din urmă pe Elsie să-și pună în practică cele mai circumspecte teorii pe care ea le are despre dragoste?

„Hazelwood dovedește că este scriitoarea perfectă pentru a demonstra că știința poate fi nemaipomenit de sexy."

JODI PICOULT

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-630-319-067-9

